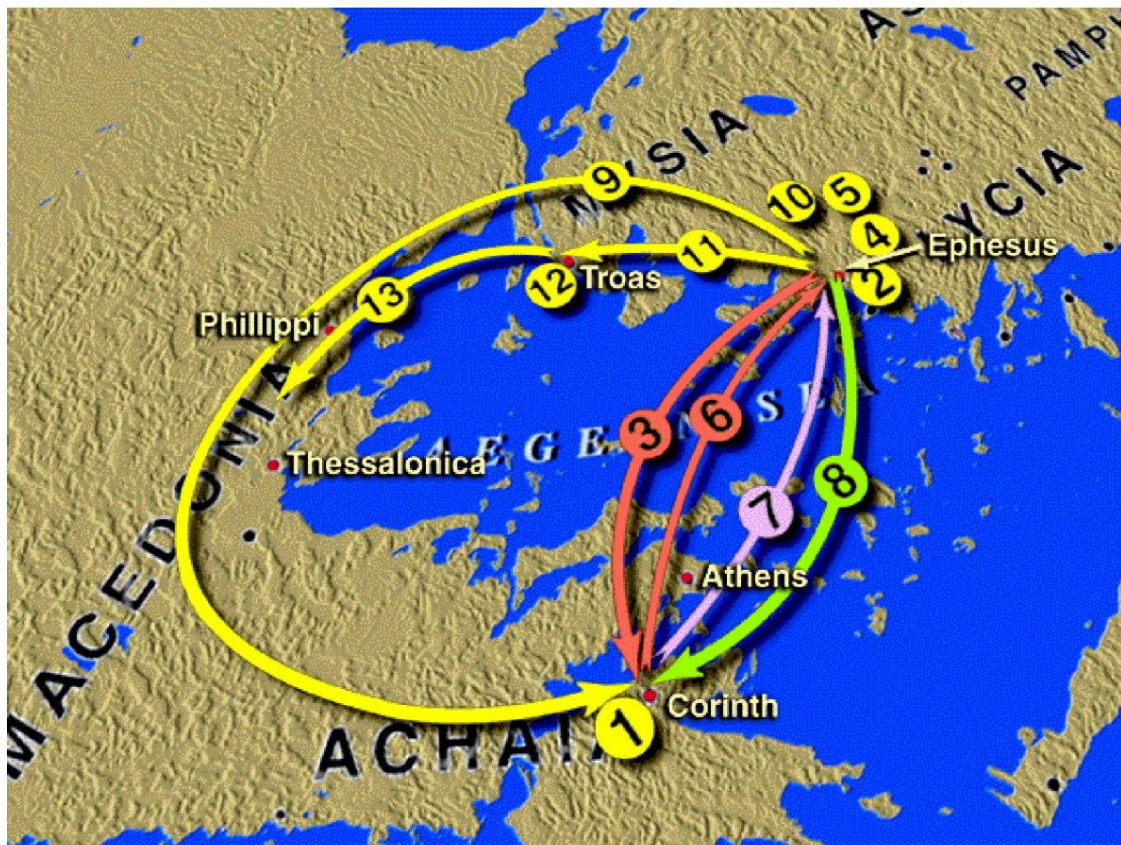

Посланията на Павел до Коринтската църква

Събития, свързани с писмата на Павел до Коринтската църква, ок. 57 г. сл. Хр.

Първото послание на апостол Павел до КОРИНТЯНИ ВЪВЕДЕНИЕ

1

1. Заглавие. Текстови доказателства потвърждават (вж. стр. 10) заглавието Pros Korinthious A, буквално „До коринтяните А [или „Аз“]“. Това по-кратко заглавие се намира в ръкописа на 1 Коринтяни в библейските папируси на Честър Бийти (вж. том V, стр. 116), най-старият запазен ръкопис на посланието, написан около 3 век сл. Хр. Заглавието не е било част от оригиналния документ.

2. Авторство. С изключение на някои ултралиберални критици, които стигат дотам, че да поставят под въпрос дали Павел някога е съществувал, авторството на Павел на посланието е общоприето. Всъщност то, заедно с 2 Коринтяни, Римляни и Галатяни, се смята за най-добре удостовереното от всички писма на Павел. Името на автора се появява както в началото, така и в края на това послание (1 Коринтяни 1:1, 2; 16:21). Писмото е продиктувано на секретар, с изключение на поздрава в края на книгата,

¹ Никол, Ф. Д. (1978). Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден: Светата Библия с екзегетични и обяснителни коментари. Серия с коментарни справки (1 Кор. 1:1). Вашингтон, окръг Колумбия: Асоциация на издателствата „Ревю енд Хералд“.

което Павел заявява, че е написал със „собствената си ръка“ (гл. 16:21). Точната причина за използването на секретари от негова страна не е известна, но изглежда, че това е било обичайно за него (виж Рим. 16:22; Кол. 4:18; 2 Сол. 3:17). Едно от предположенията е, че апостолът е имал слабо зрение (вижте върху Галат. 6:11).

3. Историческа обстановка. Първо послание до коринтяните е написано от Ефес (1 Кор. 16:8). Този град е бил сцена на труда на Павел в продължение на „три години“ (Деяния 20:31) и главен център на дейността му по време на Третото му мисионерско пътуване (Деяния 19; 20:1). Той е бил на път да замине за Гърция и Македония, когато е написано писмото, но се е надявал да остане в Ефес „до Петдесетница“ (1 Кор. 16:5–8). Обаче обстоятелствата ускорили заминаването му (Деяния 19:21 до 20:3). Тези наблюдения ни позволяват да датираме писмото през пролетта на 57 г. сл. Хр. (виж стр. 103).

Църквата в Коринт е основана по време на Второто мисионерско пътуване на Павел. Апостолът беше прекарал поне 18 месеца в този център. Работата му беше трудна, но успешна и беше основана процъфтяваща църква (Деяния 18:1–11).

Древният град Коринт е бил разположен на провлака, свързващ Пелопонес с континенталната част на Гърция. Той е бил в южния край на провлака, на ниско плато в северното подножие на планината, известна като Акро-Коринт, на чийто връх са се извисявали цитадела и храм. По този начин градът е бил стратегически разположен, като сухопътният трафик между Пелопонес и Атика е преминавал през града. Удобното му местоположение между Сароническия залив на изток и Коринтския залив на запад от провлака го е превърнало в пазар за голяма част от търговията, която е текла от Азия към Европа и обратно. Някои финикийци се заселили в града и продължили търговията си с производство на пурпурно багрило от Murex trunculus на съседните морета. Те въвели и други изкуства и установили нечистото поклонение на финикийските божества.

Коринт, важен търговски град, разположен на морския проход, бил прокълнат с разврат до такава степен, че самото име на града се превърнало в нарицателно за чувственост. Изразът „да се коринтства“ означавал луксозен разточителство.

Разбирането на религията на Коринт ни помага да подчертаем чудната Божия благодат в преодоляването на силите на злото и в основаването на църква от новородени светци в този прословут град. Със своето богатство, лукс, търговия и смесено население, Коринт напълно заслужава прозвището, дадено му от Барнс, „Париж на древността“. Главното божество е Афродита, богинята на любовта в най-ниската ѝ форма, развратната страст, и не е трудно да си представим ефекта от това обожествяване на чувствеността. Храмът на Аполон е построен на северния склон на Акро-Коринт. Според законото изискване 1000 красиви млади жени са служили като куртизанки или публични проститутки пред олтара на богинята на любовта. Те били издържани главно от чужденци, а от приходите от порока им градът получавал постоянен доход.

Задачата, пред която е изправен пратеникът на евангелието в древния град Коринт, е добре изложено с тези думи: „Ако Евангелието можеше да триумфира в Коринт, то може да победи при всякакви обстоятелства“ (У. Д. Чембърлейн).

По време на отсъствието на Павел от основаването на църквата около три години по-рано (виж стр. 100), възникнали множество проблеми, които изисквали вниманието на апостола. Научаваме за тях от самото послание. Преди всичко, фракции били разстройвали църквата. Поради красноречието и учеността си, Аполос бил въздигнат над Павел от мнозина в църквата (виж 1 Кор. 1:12; 3:4; вж. Деяния 18:24 до 19:1). Други се хвалели, че не са последователи нито на Павел, нито на Аполос, а на Петър, един от първите апостоли (1 Кор. 1:12). Трети пък

отричаха привързаност към който и да е човешки водач и твърдяха, че са последователи на Христос (гл. 1:12).

Освен това, живеейки като членовете на коринтската църква сред развратния народ на Коринт, мнозина, които се бяха отрекли от злите си пътища, се върнаха към старите си навици на живот (гл. 5). Освен това, църквата беше опетнена от християните, които уреждаха споровете си в светските съдилища. Господната вечеря беше превърната в повод за пиршество (гл. 11:17–34). Възникнаха и въпроси относно брака и свързаните с него социални проблеми (гл. 7), яденето на храна, жертвена на идоли (гл. 8), правилното поведение на жените в публичното богослужение (гл. 11:2–16). Имаше и неразбиране относно правилната функция на духовните дарби (гл. 12–14). Някои бяха скептични относно факта и начина на възкресението (гл. 15).

Павел получил информация относно състоянието на коринтската църква от Аполос, който, когато в църквата възникнали раздори, бил напуснал мястото (виж АА 280). Аполос бил с Павел в Ефес. Павел го настоял да се върне в Коринт, но без успех (виж върху 1 Кор. 1:12). Друга информация дошла от „онези, които са от дома на Хлоя“ (гл. 1:11) и от вероятно делегация, състояща се от Стефан, Фортунат и Ахаик (гл. 16:17). Ситуацията била такава, че да предизвика сериозно безпокойство у Павел. Той вече бил написал писмо до църквата (виж върху гл. 5:9) и е възможно да е посетил за кратко Коринт по време на престоя си в Ефес (виж върху 2 Кор. 13:1). Той също така бил изпратил Тимотей (1 Кор. 4:17; вж. гл. 16:10) и Тит в Коринт (виж върху 2 Кор. 2:13). Освен това той съставил писмото, известно днес като 1 Коринтяни, в което разглежда различните възникнали проблеми.

4. Тема. Основната тежест на това послание е двойна: първо, укор за отстъпничеството, което е довело до въвеждането в църквата на практики, които са покварявали ученията на евангелието; и второ, наставление или обяснение относно точките на вярванията и практиките, относно които вярващите са търсили разяснение. Павел не е одобрявал, нито е показвал снизхождение към греха. Той е бил безпристрастен в осъждането си и не се е стремил да ласкае никого или да прикрива прегрешението по никакъв начин. Той твърдо и строго е осъждал отклоненията от пътя на праведността. Наред с разкриването на безредиците и укора за нарастващите нередности в църквата, се вижда състрадателната съжаление и нежната милост, които винаги се намират в сърцето на истинските сътрудници на Христос, любов, която винаги се стреми да повдигне падналия, да възстанови заблуделия и да превърже ранената душа. Павел е знаел, че любовта, а не силата и грубостта, е обръщащата, завладяваща сърцето сила, затова духовната му операция върху църквата в Коринт е последвана от успокояващия балсам на нежната любов. Това се вижда особено в майсторското изложение на християнската любов, намиращо се в гл. 13. От гледна точка на наставлението, посланието разглежда няколко практически въпроса, като брака, употребата на храна, принесена в жертва на идоли, поведението в църковните служби, Господната вечеря и правилното упражняване на духовните дарби.

Книгата е описана като „една от най-богатите, най-поучителните, най-силните“ от всички писма на Павел (АА 301).

5. Очертание.

I. Въведение, 1:1–9.

A. Встъпителни поздравии, 1:1–3.

1. Авторът и неговите сътрудници са идентифицирани, 1:1.

2. Целта на посланието, 1:2.

- 3. Встъпителна благословия, 1:3.
- Б. Похвала за духовен растеж, 1:4-9.
- II. Порицание за нередности, 1:10 до 6:20.
- А. Раздели в църквата, 1:10 до 4:21.
 - 1. Раздорният дух е смъртен, 1:10-13.
 - 2. Защитата на Павел на неговото служение и на евангелието, 1:14 до 2:16.
 - 3. Непостоянството на партийния дух, 3:1-23.
 - 4. Определение за правилно отношение към духовните водачи, 4:1-21.
- Б. Случаят с кръвосмешението, 5:1-13.
- В. Съдебните спорове в светските съдилища са осъдени, 6:1-20.
- III. Отговори на въпроси, повдигнати от коринтските вярващи, 7:1 до 11:1.
- А. Наставления относно брака, 7:1-40.
 - 1. Взаимно признаване на брачните права, предписано, 7:1-6.
 - 2. Препоръчително е безбрачно състояние при определени обстоятелства, 7:7-11.
 - 3. Проблемът със смесените бракове, 7:12-16.
 - 4. Приемането на Христос не е за промяна на социалния статус, 7:17-24.
- 5. Наставления относно девиците, 7:25-40.
- Б. Наставления относно месото, жертвено на идоли, 8:1 до 11:1.
 - 1. Препоръчва се въздържание заради слабия брат, 8:1-13.
 - 2. Илюстрирано е как Павел използва християнската свобода, 9:1-27.
 - 3. Предупреждение срещу идолопоклонството, 10:1-22.
 - 4. Правилно използване на християнската свобода, 10:23 до 11:1.
- IV. Правилно поведение в християнското богослужение, 11:2 до 14:40.
- А. Жените и тяхното забулване, 11:2-16.
- Б. Правилното спазване на Господната вечеря, 11:17-34.
- В. Мястото и функцията на духовните дарби, 12:1 до 14:40.
 - 1. Източник и разнообразие на даровете, 12:1-31.
 - 2. Обичайте изключителния дар, 13:1-13.
 - 3. Обсъждане на дарбите на езиките и пророчеството, 14:1-40.
- V. Учението за възкресението, 15:1-58.
- А. Сигурността на възкресението, 15:1-34.
- Б. Буквалният характер на възкресението, 15:35-50.
- В. Надеждата за възкресение, осъществена при Второто пришествие, 15:51-58.
- VI. Заключение, 16:1-24.
- А. Наставления относно събирането на милостиня за бедните, 16:1-4.
- Б. Разкриване на плановете за посещение в Коринт, 16:5-9.
- В. Молба за приемане на Тимотей, 16:10, 11.
- Г. Решението на Аполос да остане в Ефес, 16:12.
- Д. Заключение на увещания, 16:13-18.
- Е. Заключение на поздравии, 16:19-24.

ГЛАВА 1

След поздрава и благодарността си, 10 той ги увещава към единство и 12 изобличава разногласията им. 18 Бог унищожава мъдростта на мъдрите 21 чрез глупостта на проповядването и 26 не призовава мъдрите, силните и благородните, а 27, 28 глупавите, слабите и нищожните.

- 1. Павел. За значението на името вижте Допълнителни бележки върху Деяния 7, бележка 2.

Апостол. Гръцки *apostolos* (виж върху Деяния 1:2). Фразата буквално се чете като „призован апостол“. Правото на Павел на апостолство е било поставено под въпрос в Коринт. Тук, а и по-късно в това послание, той безстрашно потвърждава и енергично защитава това право (виж 1 Кор. 9).

Божията воля. Павел подчертава факта, че е била Божията воля той да бъде апостол. Той обръща внимание на същия факт в писмата си до други църкви (виж Рим. 1:1; 2 Кор. 1:1; Гал. 1:1; Еф. 1:1; Кол. 1:1; 1 Тим. 1:1; 2 Тим. 1:1). Той знаеше, че не е назначен за служение от човек, а от Бога (виж Гал. 1:1). Всеки истински служител на евангелието на Исус Христос трябва да има същото убеждение относно своето призвание и, подобно на Павел, да вярва, че горко го сполята, ако поеме каквато и да е друга задача (виж 1 Кор. 9:16).

Состен. С несигурна идентификация. Възможно е той да е идентичен с управителя на коринтската синагога, споменат в Деяния 18:17. Традицията, която го прави един от 70-те ученици (Лука 10:1), е безпочвена. Состен може да е бил писменият помощник на Павел, както Тертий е бил в Посланието до римляните (виж Рим. 16:22). Появата на името на Состен в уводния поздрав не означава, че той е бил съавтор на посланието. Павел е имал навик да споменава по този начин имената на своите сътрудници.

Брат. Често срещано обозначение за християните през този период (виж Рим. 16:23; и др.). Името „християнин“ все още не е било разпространено (вижте Деяния 11:26)

2. Църква. Гръцки *ekklēsia* (виж на Мат. 18:17).

Коринт. За труда на Павел в Коринт и основаването на църквата там вижте стр. 100; Деяния 18:1–18.

Осветен. Гръцко *hagiazō*, „посветявам“, „правя свят“ (виж върху Йоан 17:17). По-късно в стиха онези, които са осветени, са обозначени като „светии“ (*hagioi*), буквално „свети“ (виж върху Рим. 1:7). *Hagiazō* и *hagioi* са изградени върху един и същ корен. Връзката не се вижда толкова ясно в английския език, въпреки че „осветявам“ и „свети“ са изградени върху латинския корен *sanctus*, „свят“.

В Христос Исус. Само онези, които са потърсили и намерили убежище в Исус и които са покрити от правдата на Спасителя, са считани за свети.

Призвани да бъдат светии. Буквално „наречени светии“, тоест светии, които са призовани. Вижте по-горе под „осветени“.

На всяко място. Тези думи могат да бъдат свързани с израза „призвани да бъдат светии“, така че акцентът на пассажа е върху факта, че коринтските вярващи са били част от голямото братство на вярващите. Павел напомня на коринтяните, че те не са единствените притежатели на привилегиите на евангелието.

Възможно е също така Павел да е използвал фраза, често срещана в поздравите по онова време. Открити са два синагогални надписа, съдържащи поздрава „Мир на това място и по всички места на Израил“ (виж Ханс Лицман, „Наръчник към новия завет“, върху 1 Кор. 1:2). Посланието не само е било за тях, но е пълно с наставления за всички и е запазено в свещения канон за наше наставление и назидаване (виж 2 Тим. 3:16).

Призови името. Вижте Деяния 2:21.

Както техните, така и нашите. Тази фраза може да се отнася или до „място“, или до „Господ“. Ако се отнася до „място“, тя добавя малко към вече изразената мисъл. Ако се отнася до „Господ“, това е допълнителен акцент върху факта, че един и същ Господ е почитан от християните от всички

общности (вижте по-горе под „на всяко място“), с възможна препратка към партийния дух в Коринт (ст. 11–31).

3. Благодат. Гръцката дума charis, която се среща около 150 пъти в Новия завет, е преведена като „благодат“ 130 пъти. В останалите случаи е преведена като „благоволение“, „радост“, „благодарност“, „благодарен“, „удоволствие“, „щедрост“, „полза“, „приемлив“ и „благодатен“. Всички тези думи, взети заедно, не успяват да предадат на ума славата, удивлението, радостта, веселието и благодарността, които се събуждат в ума на този, който зърне откровението на всички несравними качества на Бог, проявени в Неговите благодатни отношения с човека чрез Исус Христос. Всички те са обобщени от думата charis.

Древните гърци са почитали красотата. Те са използвали думата „харис“, за да внушат чувство за красота или наслада; след това тази идея е била пренесена върху обекта, който е предизвиквал усещането за красота. Значението е било разширено, за да включва благодарност, благодат, приятна грациозност и приятност. В конкретния смисъл думата е обозначавала дадена благодат или направена услуга.

Ранната християнска църква възприела този полезен израз и приложила конотацията на мил, любящ, приятен характер, благосклонно разположение към отношението на християните един към друг. По-конкретно, терминът бил използван, за да изрази „отношението и поведението на Бог към грешния човек, както е разкрито в и чрез Христос, особено като акт на спонтанна благосклонност“ (Херман Кремер, Библейско-теологичен лексикон [1886], стр. 574). Тази Божия благосклонност към човека по никакъв начин не зависи от състоянието на човека; тоест, нито усилията му да придобие благодат чрез дела на праведност, нито неспособността му да го направи, влияят върху проявлението на Божията благосклонност към него; тя е там, за да се възползва той, ако пожелае.

Степента му на греховност няма никакво отношение към Божията готовност да бъде милостив към него чрез Исус. Вижте Рим. 1:7.

Мир. Гръцки eirēnē, думата, от която произлиза името Ирина. Както е използвано в Новия завет,

Ейрене означава пълното отсъствие на всичко, което смущава или прекъсва най-пълното действие на Светия Дух в живота на индивида, чрез което душата е доведена до съвършена хармония със своя Създател. Дж. Х. Тайер определя думата по следния начин: „Спокойното състояние на душа, уверена в спасението си чрез Христос, и следователно не се страхува от нищо от Бога и е доволна от земната си участ, каквато и да е тя.“ Вижте върху Рим. 1:7.

4. I. Единственото число е доказателство, че Состен не е бил съавтор на посланието (вижте стих 1).

Слава Богу. Преди да се заеме с нередностите, които се бяха развили в църквата, Павел изрази похвала за това, което коринтските вярващи бяха постигнали в духовния си опит. Похвалата за вяност и послушание предшества порицанието или предупреждението. Това е добре илюстрирано в посланията до седемте църкви (Откр. 2:2–4, 13, 14, 19, 20). Бог насърчава църквата, като споменава добрите неща и по този начин подготвя пътя за необходимите предупреждения и порицания, които, ако бъдат взети под внимание, както в случая с църквата в Коринт, ще доведат до духовен растеж и благословия.

Благодат. Гръцки charis (виж на ст. 3). Тук даровете на благодатта, charismata (гл. 12:4) са подчертано (виж гл. 1:5–7).

5. Във всичко. Бог щедро благослови коринтските вярващи. Той ги спаси, ги измъкнал от грубо покварената среда, в която са живели, издигнал ги от дълбините на порока и греха, които не подлежат на описание, и щедро им дал духовни дарове, така че те „не останали по-малко от дар“ (ст. 7). Така изобилно осигуряване, далеч

бяха направени разходи, надхвърлящи действителните нужди, така че църквата нямаше извинение за отстъпничество и вероотстъпничество. Сравни 2 Кор. 9:11.

Изказване. Гръцки логос, обикновено означаващо „дума“, но обозначаващо и изрази на тази дума. Тук вероятно означава способността да се изразяваш свободно и ясно относно цялото истинско знание. Дарът вероятно е същият като обозначения като „слово на мъдростта“ (logos sophias) в гл. 12:8.

Знание. Гръцка дума gnōsis, от която произлизат думите „гностичен“, „агностик“ и др. За обсъждане на този дар вижте гл. 12:8. Знанието е съществена основа за християнската вяра. Основните факти относно съществуването на Бог и плана за спасение трябва да бъдат разбрани от онези, които желаят да станат християни. Беше необходимо в църквата да има хора, които да могат да споделят такова знание. Павел се гордееше с притежанието на дара (2 Кор. 11:6). Някои в Коринт дарът беше изопачен (1 Кор. 8).

6. Също както. Силата на тези думи изглежда е, че знанието за плана на спасение чрез Исус Христос е било изяснено и утвърдено чрез могъщото действие на Светия Дух в църквата в Коринт и тази сила все още е действала в църквата, предоставяйки доказателство за Божията благосклонност и истинността на евангелието в същата степен, както когато посланието за освобождение е било проповядвано за първи път в този град.

За Христос. Или „относно Христос“. Резултатът от изобилното изливане на Светия Изливането на Духа върху коринтските вярващи беше утвърждаването на тяхната вяра в евангелието, тяхното дълбоко вкоренено убеждение и приемане на истината за демонстрацията на Божията любов в жертвата на Исус. Не само че свидетелството на апостолите за Христос беше повярвано и прието, но чрез съпътстващата го сила на Божия Дух църквата получи даровете на Светия Дух (вижте стих 7). Тези дарове са изброени в 1 Коринтяни 12:1, 4–10, 28; Ефесяни 4:8, 11–13. Целта на даровете на Духа е обявена като развитие на църквата, докато тя достигне единство и съвършенство в Исус (Ефесяни 4:12–15).

Потвърден. Или „утвърден“. Даването на даровете на Светия Дух на ранната църква, включително тази в Коринт, разкрива Божието намерение да осигури на Своя народ изобилни средства, за да устои твърдо и да свидетелства за вярата на невярващия свят.

7. Без дар. „Проявлението на Духа“ беше „дадено на всеки човек за полза“ (гл. 12:7). Всеки вярващ получи някакъв дар. Дарбите бяха особено изобилни в коринтската църква.

Чакане. Гръцки apokdechomai, „да чакам с нетърпение“.

Идване. Гръцки apokalupsis, буквално „разкриване“, „разкриване“, „изобличаване на скритото“. Това е думата, използвана за описание на идването на Исус във 2 Сол. 1:7; 1 Петр. 1:7, 13; 4:13. Исус, който е бил скрит от смъртния поглед, внезапно ще бъде разкрит, така че всяко око ще Го види (Откр. 1:7). По-често срещана дума за описание на идването е parousia (вижте Мат. 24:3). Простата дума за „идване“, erchomai, също често се използва. Идването на Исус беше радостното очакване и надежда на църквата през 1-ви век и все още е „благословената надежда“ на всеки истински ученик на Исус (Тит. 2:13). Вярващите в Коринт, утвърдени във вярата на Исус чрез различните дарове на Духа, с нетърпение очакваха явяването на Спасителя при Неговото второ пришествие. Така е и сега. Даровете в църквата днес потвърждават

свидетелството на Исус. Църквата на остатъка е характеризирана като притежаваща „свидетелството на Исус Христос“ (Откр. 12:17), което е определено в гл. 19:10 като „дух на пророчеството“.

8. Кой. Тоест, Господ Исус Христос (ст. 7).

Потвърди. Или „установи“.

Докрай. Сравнете Фил. 1:10; 1 Сол. 5:23; Юда 24. Това твърдение не трябва да се тълкува като учение, че е невъзможно да се отпадне от благодатта. Това, че отстъплението за вярващия е възможно, е ясно разкрито в други писания (вижте например Евр. 6:4–6).

Вярващите ще бъдат утвърдени докрай само ако издържат докрай (Матей 24:13; вижте върху Йоан 10:28).

Безупречни. Вярващите са уверени, че Христос ще ги утвърди сред

изпитания и изкушения и да ги държи в пътя на святостта през целия живот, така че при идването на Христос да бъдат намерени безупречни. Това не е обещание, че те ще бъдат съвършени в смисъл, че никога не са правили грешка, защото „всички съгрешиха“ (Римляни 3:23).

Исус ще им даде възможност да живеят победоносно, ако постоянно Му се подчиняват, показвайки, че се стремят да Му угодят. При Неговото идване те ще бъдат намерени безупречни, защото са покрити с Неговата праведност. „Безпорни“ трябва да се разграничава от „съвършени“. „Безпорни“ описва онези, които не могат да бъдат обвинени в никакво престъпление, които стоят пред Съдията необвинени и срещу които няма основание за обвинение.

9. Бог е верен. Сравнете 1 Кор. 10:13; 1 Сол. 5:24; 2 Сол. 3:3; и др. Абсолютната надеждност на Бога е основата за твърдението на Павел, че вярващите ще бъдат запазени безупречни до края. Божиите обещания, както и Неговият характер, са непроменими. Това е източник на постоянна утеха за христианина, живеещ във все по-нестабилния свят днес.

Призовани. Вижте върху Рим. 8:30; вж. гл. 9:24; 11:29. Всички хора са призовани от Бога да влязат в общение или единение с Исус. Те са призовани чрез влиянията, които Бог оказва върху тях, за да ги доведе до отричане от греха и приемане на спасение чрез Христос.

Общение. Гръцки *κοινωνία* (виж върху Деяния 2:42; Римляни 15:26).

10. Умолявам. Гръцко *parakaleō*, буквално „да призова настрана“, следователно „да увещавам“, „да увещавам“, „да утешавам“ (виж върху Йоан 14:16). Тук се прилагат предишните значения „да увещавам“, „да увещавам“. Този стих бележи прехода от благодарност и похвала към укор. След кратко въведение Павел директно навлиза в обсъждане на различните проблеми, които изискват неговото внимание. Виж върху Матей 5:4.

Братя. Често срещана форма на обръщение в посланията на Павел. Тук ласкателният термин вероятно е използван нарочно, за да смекчи строгостта на укора, който Павел е на път да отправи. Терминът също така предполага единство, качество, което липсва сред коринтските вярващи.

Чрез името. Буквално „чрез името“. Исус е посредникът на апела (вж. Рим. 12:1; 1 Сол. 4:2). Обръщението към едно име може да е по-нататъшен косвен укор (вижте по-горе под „братя“) за партийния дух, съществуващ сред коринтските вярващи.

Говорете едно и също нещо. Тази фраза превежда идиом, срещан в класическия гръцки език. означава „да се постигне съгласие“. Употребата му тук е посочена като илюстрация на познанието на Павел с класическите гръцки писания (вижте върху Деяния 17:28).

Разделяния. Гръцката дума *schismata* произлиза от думата *schizō*, „да разкъсам“, „да разцепя“. В Матей 27:51 *schizō* описва разкъсването на завесата на Храма. *Schisma* се използва в Матей 9:16 от

разкъсам дреха. Павел използва думата в морален смисъл за „раздор“, „разделяне“, със специален акцент върху партийния дух в Коринт. Нашата английска дума „schism“ (разкол) произлиза от schisma.

Бъдете съвършено свързани. Гръцки katartizō, „да поправя [като скъсана рибарска мрежа]“ (Мат. 4:21); етично „да усъвършенстваме“, „да завършим“. Този искрен призив за единство в църквата отдава значение, което се чува многократно в проповедите на Исус и апостолите (виж Йоан 17:21–23; Рим. 12:16; 15:5, 6; 2 Кор. 13:11; Фил. 2:2; 1 Петрово 3:8).

Ум ... преценка. Гръцки nous ... gnōmē. Тези думи могат да бъдат разграничени като следва: Nous обозначава състоянието или нагласата на ума, gnōmē - мнението, преценката или чувството, което е резултат от определена нагласа на ума.

11. Обяви ми. Членовете на домакинството на Хлоя донесоха на Павел информация относно състоянието на църквата в Коринт.
Братя. Вижте стих 10.

Тези, които са. Думите „които са от дома“ са добавени. Не може да бъде определени дали това са членове на най-близкото семейство на Хлоя, роднини, слуги или роби.

Клоуи. Името означава „зелена“ или може би „руса“. Името е било често срещано. сред освободени мъже, факт, който предполага, че Хлоя може да е била освободена жена. Семейството несъмнено е живяло в Коринт, откъдето е донесло на Павел информация от първа ръка относно раздорите в коринтската църква (виж АА 300). Някои са се опитали да идентифицират делегацията, спомената в гл. 16:17, с членовете, за които се говори тук. Няма доказателства в подкрепа на това мнение.

Спорове. Гръцки erides (единствено число, eris), „борби“, „препирни“, „спорове“. Eris появява се в списъка с грехове, изброени в Рим. 1:29–31, също и сред делата на плътта (Гал. 5:20).

12. Всеки един от вас. Духът на купона сякаш беше засегнал всички. Различните членове на църквата регистрираха подкрепата си за една или друга партия.

За Павел. Павел споменава първо групата, която твърди, че е негови последователи. Не показва благосклонност към никоя група, най-малко към „своите си“. Всички биват осъждани. Партийният дух под каквато и да е форма е погрешен. Сравнението на един духовен водач с друг противоречи на духа на Христос.

Аполос. Александрийски евреин, последовател на ученията на Йоан Кръстител, човек „красноречив“ и „силен в Писанията“ (Деяния 18:24, 25). Той получил наставленията си в догмите на християнската вяра в Ефес от Акила и Прискила. Оттам пътувал до Ахая и известно време работил в църквата в Коринт (Деяния 18:27, 28; вж. 1 Коринтяни 3:5–7). Неговата ученост и красноречие накарали някои в църквата да го въздигнат над Павел.

Когато Павел за първи път проповядвал евангелието в този метрополис, неговите трудове били пригодени да отговорят на умовете на онези, които не познавали духовната истина (1 Кор. 2:1–4; 3:1, 2). Привилегирован да гради върху тази основа, Аполос бил в състояние да дава наставления отвъд основите на вярата (гл. 3:6–11). Неговата личност, начин на работа и видът послание, което носеше, се харесали на определена класа, която започнала да проявява предпочитание към него. Други отказвали да се откажат от лоялността си към Павел, този, който пръв им донесъл евангелието. Що се отнася до Павел и Аполос, съществувало е съвършенство

хармония между тях (вижте стихове 5–10). Когато възникнали раздори, Аполос напуснал Коринт и се върнал в Ефес. Павел го подканил да се върне, но Аполос категорично отказал.

Кифа. Тоест, Петър. „Кифа“ е транслитерация на арамейското „Кефа“, което означава „камък“ (виж Йоан 1:42). „Петър“ е транслитерацията на гр. Petros, което означава също „камък“ (виж Матей 16:18). Без съмнение принадлежащите към тази група са вярвали, че има особена заслуга в това да се твърди, че е привързан към един от първоначалните Дванадесет. Петър е бил тясно свързан с Исус и е бил един от водачите на дванадесетте апостоли. Този факт, според тях, го поставя над Павел или Аполос. Има хора, които вярват, че присъствието на тази група показва, че Петър по някое време е посетил Коринт. Такова заключение обаче не е необходимо, нито пък има доказателства другаде, че подобно посещение някога се е случвало.

На Христос. Принадлежащите към тази партия отказвали да следват който и да е човешки водач. Те били независими в своите нагласи и твърдели, че са били учени директно от Христос (виж АА 278, 279).

13. Разделен ли е Христос? Абсурдността на въпроса е очевидна веднага.

Павел беше ли разпнат? Формата на въпроса в гръцкия език предполага отрицателен отговор. Силата на въпроса се разкрива в превода: „Павел не беше ли разпнат за вас?“ Павел тактично използва себе си като пример, а не Аполос или Петър.

В името на Павел. Сравнете формулата в Матей 28:19; Деяния 8:16.

14. Бог. Могат да се цитират текстови доказателства (вж. стр. 10) за пропускането на тази дума, което води до превода „Благодаря“.

Не е кръстил никой. Очевидно Павел е поръчал на своите съратници да кръстят новопокръстените във вярата, може би за да се предотврати каквато и да е специална святост, която се придава на обряда, когато се извършва от определени хора. Не самият обред, нито фактът, че се извършва от определен човек, прави обряда смислен, а опитът на участника. Сравнете практиката на Исус, който „не кръщаваше сам, а учениците Му“ (Йоан 4:2).

Крисп. Бившият началник на синагогата в Коринт (Деяния 18:8). Крисп е римско име.

Гай. Очевидно домакинът на Павел и домакинът на цялата църква в Коринт, който е споменат в Рим. 16:23. Съмнително е дали той е същият като Гай, до когото е адресирано Третото послание на Йоан (3 Йоан 1). Гай е римско име.

15. Бях кръстен. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) прочита „вие бяхте кръстени“. Значението не е променено съществено. Очевидно в Коринт е било разпространено вярването, че съществува специална връзка между кръщаващия и кръщавания. Дори онези, които твърдят, че принадлежат към неговата група, не могат да се похвалят с кръщение от ръцете на своя водач. Павел е доволен от позицията, която е заел по отношение на това да позволи на други да извършват по-голямата част от неговите кръщения.

16. И аз кръстих. Този стих ясно показва, че това послание е написано под диктовка. В противен случай Павел не би добавил „домакинството на Стефанас“ като допълнителна мисъл, а би го вмъкнал редакционно при Крисп и Гай (виж стих 14).

Стефан. Домът на Стефан е първият плод на Павел в Ахая (гл. 16:15).

Стефанас е бил с Павел, когато е било писано 1 Коринтяни (гл. 16:17).

17. Да не кръщава. Павел се стремеше само Христос да бъде възвеличен и хората и жените трябваше да бъдат спечелени за Него; затова той ясно заяви, че основната му работа не е да кръщава, а по-скоро да убеждава мъжете да се предадат на Спасителя. Той не възнамеряваше да внушава, че няма да кръсти никого, но искаше да се знае, че той

не се е стремял да се прослави с голям брой кръщения. Неговият аргумент, както е записан в стихове 13-17, показва голямото му желание човешкият агент в делото на спасението да бъде изгубен от поглед и погледът на разкаялите се грешници да бъде съсредоточен единствено върху Исус. Павел е бил наясно с опасността онези, които са били кръстени от апостолите, да претендират за превъзходство над други обърнати във вярата, които не са били така облагодетелствани, и по този начин да въведат партийна борба в църквата. Той заявява, че неговата работа е да разгласи на всички хора радостната вест за спасението и да ги призове към покаяние и вяра в Исус. Това винаги трябва да бъде главната цел на всички служители на евангелието.

Мъдрост на думите. Гърците високо ценели своите фини и учени методи на спор и изпитаното красноречие на своите оратори. Павел не се стремял да подражава на техния сложен, философски стил на реторика. Успехът на евангелието не зависи от тези неща и апостолът не ги е демонстрирал в проповедите си. Неговото учение и начин на говорене не били такива, че да предизвикват похвала от изтънчените гърци.

Те не смятаха проповедите му за мъдри. Той се стремеше славата на Христовия кръст да не бъде затъмнена от човешката философия и изящното красноречие и по този начин славата да бъде отдадена на човека, вместо на Бога. Успехът на проповядването на кръста зависи не от силата на човешкото разсъждение и очарованието на изпитаната аргументация, а от въздействието на простата му истина, придружена от силата на Светия Дух.

Направено без никакъв ефект. Буквално „изпразнено“, тоест, изпразнено от основното си съдържание.

18. Проповядване. Гръцко логос, буквално означава „слово“. Вероятно има умишлено противопоставяне с „мъдростта на думите“ (виж на стих 17).

За кръста. Тоест, относно кръста. „Проповядването на кръста“ е посланието за спасение чрез вяра в разпнатия Господ. Такова послание изглеждало като връх на глупостта за обичайния философията грък и за ритуално настроения юдеин.

Тези, които погиват. Те са на път към погибелта, защото единственото нещо, което е силата да ги спаси, а именно словото на кръста, им се струва като безумие.

Спасени са. Буквално „се спасяват“. Тук Павел описва спасението като настоящо действие. Писанията представят спасението като минало, настояще и също бъдещо действие (вижте Рим. 8:24).

Сила. Гръцки *dunamis* (виж върху Лука 1:35). За онези, които поради готовността си да повярват в неподправеното твърдение на евангелието „се спасяват“, словото на кръста е „силата Божия“. Тази сила се демонстрира чрез трансформацията на характера, която съпътства приемането на даровете на благодатта от грешника. Евангелието е много повече от изявление на доктрина или разказ за това, което Исус е направил за човечеството, когато е умрял на кръста; то е прилагането на могъщата сила Божия към сърцето и живота на покаялия се, вярващ грешник, правейки го ново творение (виж Рим. 1:16; срв. 2 Кор. 5:17).

19. Писано е. Цитатът е от Исаия 29:14, като е по-близък до LXX отколкото с еврейския. Павел дава библейски доказателства за наблюдението си в 1 Кор. 1:18. Всички усилия на хората да намерят път към спасение чрез човешка философия и безбожно мислене ще бъдат отхвърлени от Господа и осуетени.

20. Къде е мъдрият? Този стих е доста свободен цитат, съчетаващ идеите от Исаия 19:12; 33:18; вж. гл. 44:25. Под „мъдри“ Павел вероятно е имал предвид по-специално гърка, с любовта му към светската философия; под „книжника“ – юдеина с неговия акцент върху авторитета на закона; и под „спорещия“ – както гърка, така и юдеина, които са били привързани към

философска аргументация. Този стих посочва пълната ненадеждност на всички форми на човешко мислене и разсъждение като средство за постигане на спасение.

21. В Божията мъдрост. Въпреки че бяха поставени там, където бяха заобиколени от много доказателства за Божията мъдрост в могъщите дела на сътворението, чудесата на природния свят, славата на звездните небеса и чудното действие на провидението в тяхна полза, хората не се научиха да познават Бога. В Своята любов и състрадание към изгубеното човечество, Бог провъзгласи славната новина за спасение чрез вяра в Христос. Тази новина, която за мъдрите хора от света беше просто глупост, за онези, които я приемат, се превърна в Божието избрано средство за изкупление.

Светът чрез мъдрост. Въпреки хвалената си мъдрост и постижения, светът не беше достигнали до познание за истинския Бог. Гърците се отличаваха със своята философия, но цялото им търсене на странни и нови неща (виж Деяния 17:21) не ги довело до познание за „Бога, Който е създал света и всичко в него“ (ст. 24). Юдеите също се хвалели с превъзходната си мъдрост, но за съжаление били невежи относно същностното познание за спасението.

Не познаваха Бога. Тоест, не постигнаха познание за Него. Павел тук говори за мъдростта на спасението, каквато е разкрита в евангелието.

Проповядване. Гръцки *kērugma*, „обявяване“, „прокламация“, с акцент върху проповядването послание, макар и да не се изключва самата идея за оповестяването, което трябва да се различава от *kērixis*, „актът на проповядване“. „Глупостта на проповедите“ е оповестяването на евангелието на спасението чрез вяра в разпнатия Христос, което за гърка и невярващия юдеин изглеждало като чиста глупост.

22. Юдеите. Буквално „юдеи“. Липсата на член в гръцкия превод привлича вниманието към характеристиките на съществителното, което се появява по този начин, а не към идентичността. По подобен начин „Гърците“ е буквално „Гърци“.

Знак. Текстови доказателства потвърждават (вж. стр. 10) тълкуването „знаци“. Заради искането на Юдеите за знамение вижте върху Матей 12:38; вж. Талмуд Санхедрин 98а, изд. Сончино, стр. 665. Под „юдеи“ и „Гърци“ Павел определя двете видни класи от своето време. Юдеите търсят външни физически прояви в чудеса, знамения и удивителни свръхестествени събития.

Гърци. В продължение на векове тази раса се е отличавала със своите интелектуални постижения и със зависимостта си от разума. Те са вярвали, че човешкият интелект е способен да проникне и да разбере всичко.

23. Христос разпнат. Вижте гл. 2:2.

Спънка. Гръцки *skandalon*, „спусъкът на капан“ или „стръвта на капан“. поставени по такъв начин, че когато животно стъпеше върху него, капанът се задействаше и животното се хващаше. Метафорично, скандал означава това, което причинява грях, грешка или прегрешение. За народа на Израел по плът, който се придържаше към очакването на Месия, който ще управлява като земен цар и ще ги направи върховно царство в света, посланието на разпнатия Спасител беше обида. Евангелието беше пряко противоположно на тяхната представа за Месията и затова беше отхвърлено от тях, за тяхна гибел. Сравнете Галатяни 5:11, където скандал се превежда като „прегрешение“. Отношението на евреите към идеята, че някой разпнат може да е Месията, е илюстрирано в „Диалог с Трифон“ на Юстин Мъченик, в който Трифон казва: „Но този така наречен Христос на

„твоето беше безчестие и безславно, дотолкова, че последното проклятие, съдържащо се в Божия закон, падна върху него, защото беше разпнат“ (32; ANF, том 1, стр. 210).

До гърците. До тези, които разчитаха на философия, логика, наука и интелектуални открития, идеята, че някой, който е бил умъртвен чрез най-унизителната форма на наказание, използвана от римляните - разпятието - би могъл да ги спаси, е била чиста глупост (виж АА 245). Трудността, която философският ум изпитва при приемането на разпнатия човек като Божи Син, е отразена в следния пасаж от Юстин Мъченик: „Защото с каква причина бихме вярвали на разпнатия човек, че Той е първородният на неродения Бог и че Самият Той ще съди целия човешки род, освен ако не бяхме намерили свидетелства за Него, публикувани преди Той да дойде и да се роди като човек, и освен ако не бяхме видели, че нещата са се случили съответно“ (Първата апология 53; ANF, том 1, стр. 180). В гл. 13 апологетът заявява: „Защото те обявяват нашата лудост за това, че даваме на разпнатия човек второ място след непроменения и вечен Бог“ (пак там, стр. 167).

24. Призован. Тоест, ефективно призован. За такива поканата не само е била дадена, но и е била приета. За това значение на „призован“ вижте Рим. 8:28, 30.

Както юдеи, така и гърци. Вижте Рим. 1:16. Всички истински християни, независимо от националността или културните им възможности и привилегии, разпознават Исус като Този, чрез когото се упражнява Божията сила за тяхното спасение. Те виждат, че Божият план за изкуплението на човека е мъдър, че той премахва всички бариери и обединява хора от всякакъв тип и обучение в една голяма общност от любящо братство.

25. Глупостта на Бога. Средствата, които Бог е измислил за спасението на човека, изглеждат като глупост и слабост за онези, които са заслепени от човешката философия. Езикът е риторичен. В действителност няма глупост или слабост у Бога, но Неговите отношения с човешката раса изглеждат на невъзрожденото човешко сърце напълно глупави. Всъщност Божиите планове за реформация и възстановяване на човека са много по-добре пригодени към човешките нужди, отколкото всички схеми и хитрости на най-умния и висококвалифициран мислител, който този свят може да създаде.

Слабост на Бога. Тоест, това, което изглежда слабо за хората (вижте по-горе под „глупостта на Бога“).

26. Виждате. Или „ето“.

Призив. Вижте стих 24.

Не са много мъдрите. „Евангелието винаги е постигало най-големия си успех сред по-скромните класи“ (АА 461). При установяването на Своята църква Бог не се е съветвал с мъдростта, богатството или силата на този свят. Той се стреми да спечели всички класи, но така наречената мъдрост на този свят често кара хората да се възвеличават, вместо да се смиряват пред Бога. Оттук се вижда, че делът на светските богаташи и на онези, считани за лидери на популярната мисъл, които приемат простото евангелие на Исус Христос, е малък.

Наричат се. Тези думи са предоставени и ако бъдат запазени, трябва да се разбират в смисълът на „действително призован“ (вижте стих 24). Може би е по-добре да разберем пасажа: „Няма много мъдри между вас“.

27. Глупавите неща. Умът, изпълнен с ученията на този свят, често е объркан от простото, ясно изявление на евангелската истина от някой, който е бил под напътствията на Божия Дух, но който може да не е получил много образование в училищата на света. Юдеите били изумени от мъдростта на Исус и попитали: „Как

„Нима този човек знае писма, без никога да се е учил?“ (Йоан 7:15). Те не можеха да разберат как някой, който не е посещавал училищата на равините, би могъл да оцени духовната истина.

Същата ситуация е валидна и днес. Стойността, която се придава на учението на човек, често се изчислява просто от количеството формално образование, което е получил. Истинското образование е това, което прави Божието Слово централно и изключително важно. Човек, който е получил такова образование, ще бъде смирен, кротък и изцяло отдаден на ръководството на Светия Дух.

Сравнете Мат. 11:25.

Слаби неща. Тоест, онези неща, които светът смята за слаби.

28. Базова. Гръцка дума *agenēs*, буквално „без род“, следователно се използва за описание на човек без име или репутация. Тук *agenēs* означава онези, които не се считат за нищо сред хората. Павел набляга на мисълта, че Бог по никакъв начин не е задължен на човешките умения или знания за постигането на Своята цел за изкуплението на хората. Господ използва смирени, напълно предадени инструменти, за да покаже колко суетни и безсилни са онези, които се уповават на светски ранг, власт и знания.

Неща, които не са. Тоест, неща, които светът счита за несъществуващи или никакви сметка.

29. Няма плът. Тоест, няма човешко същество (вж. Марк 13:20; Лука 3:6; и др.). Павел сега обобщава аргумента от стихове 18-28, като заявява, че никой клас хора, независимо дали са богати или бедни, висши или ниски, учени или невежи, няма основание да се хвали пред Бога.

Трябва да се слави. Времето на гръцката глаголна дума показва, че не може да се направи дори една хвалба.

30. От Него. Тоест, от Бога. Нашият живот, нашето същество е от Бога (Деяния 17:25, 28).

В Христос Исус. Единството с Христос прави християните силни и мъдри. Те не постигат високо положение, богатство, почит или власт сами. Бог, чрез Исус Христос, осигурява всички неща. Въпреки че хората не осъзнават факта, въпреки това всички добри неща в живота, които притежават, са им достъпни чрез посредничеството на Христос.

Всичко необходимо, за да се спасят хората от деградацията, в която са потънали в резултат на греха, се намира в Исус, който е „пълнотата на Божеството телесно“ (Кол. 2:9; вж. Кол. 1:15). Чрез Исус ние ставаме мъдри, праведни, святи и изкупени.

Мъдрост. Вижте върху Рим. 11:33.

Праведност. Чрез вяра праведността на Христос се вменява и предава на покаялият се вярващ (вижте върху Рим. 1:17; 4:3).

Освещаване. Гръцки *hagiasmos* (виж върху Рим. 6:19).

Изкупление. Гръцки *apolutrōsis* (виж върху Рим. 3:24).

31. Слава в Господа. Съкратен цитат от Йеремиа 9:23, 24. Няма причина за възвеличаване или хвалба с някакво човешко постижение. Единственото нещо, в което човек може да намери основателна причина за хвала, е фактът, че познава Господ Исус Христос като свой личен Спасител. Чудото на Божията любов и мъдрост, разкрити в Христос, е неизчерпаем източник на хвала и радост, пред който цялата човешка мъдрост и постижения избледняват в пълна незначителност.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1 AA 127

1-31FE 352; TM 481

2-7SL 85

4 DA 510

4-7EW 143

5-8AA 301
7 FE 218; 4T 447, 608
10 SL 85; 1T 210, 324, 332; 3T 446; 4T 19; 5T 236; 6T 65; 8T 167, 251
10, 11 AA 302; 5T 65
11 AA 300; 6T 684
12 6T 401
12, 13 AA 280
17 AA 127
17-21FE 196
18 AA 240; 1T 525; 4T 585
18, 19 AA 241; CT 447; FE 415; MYP 191; 2T 495
18-248T 167
18-29CW 118
19 ЛС 329
19-21CT 417; FE 359
19-24FE 332
21 AA 242; FE 361; TM 152; 5T 300, 737; 6T 32; 8T 257
23 AA 245; ML 219
23-256T 142
23-31TM 481
24 AA 594; CSW 124; FE 262, 408; 8T 194
25 CT 447; FE 415; GC 232; MYP 191
26 AA 461; Ев 565
26-28COL 79
26-29AA 127; 2T 495
26-31FE 352, 473
27 7T 267
27, 28 AA 241; TM 172
27-294T 378
30 AA 530; CM 49; COL 43, 115; CT 371, 435; TM 80; 6T 147, 160, 257; 7T 272
30, 31 CT 447; CW 120; FE 415; MYP 191

ГЛАВА 2

Той заявява, че проповядването му, 1 макар и да не носи превъзходство на словото или 4 човешката мъдрост, все пак се състои в 4, 5 Божията сила и дотолкова превъзхожда 6 мъдростта на този свят и 9 човешкия разум, че 14 естественият човек не може да го разбере.

1. Когато дойдох. Павел говори за пристигането си в Коринт и за ранното си служение там (вижте Деяния 18:1-18). Оттогава бяха минали около три години.

Превъзходство в речта. Павел не се опитваше да спечели хората с блестяща реторика или превъзходни ораторски способности. Нито пък разчиташе на „мъдрост“, тоест философия, за да докаже истинността на евангелието (вижте гл. 1:17-19). Коринтяните бяха неопитни в божествените въпроси. За Павел беше необходимо да обучи новопокръстените в самите основи на евангелието. За този вид обучение блестящата ораторска способност беше неподходяща.

Свидетелство. Могат да се цитират и текстови доказателства (вж. стр. 10) за тълкуването „мистерия“. За определение на думата „тайна“ вижте Рим. 11:25; срв. Еф. 6:19; Кол. 2:2; Откр. 10:7. Евангелието съдържа разказ за това, което Бог е направил, за да спаси човека от греха и

възстанови го в хармония със Себе Си. Това е доказателство, че Бог е дал в живота на Христос за Своята голяма любов към човека.

2. Решителен. Гръцката дума „krino“ означава съзнателен акт на волята. Тук означава „да реша“, „да взема окончателно решение“. Решението на Павел относно новия му метод на работа не е било идея на момента, а внимателно обмислен план, оформен преди да отиде в Коринт. В Атина апостолът е използвал научна аргументация и философия, за да се бори с езическото идолопоклонство на гърците. Усилията му не са се радвали на особен успех. Докато преглеждал опита си в Атина, той решил да възприеме различен метод на проповядване в Коринт. Той планирал да избягва научни дискусии и подробни аргументи и да представи простата история за Исус и Неговата изкупителна смърт (виж АА 244).

Спасете Исус Христос. Фразата гласи буквално „освен Исус Христос, и то разпнат“. Павел проповядвал разпнатия Христос, въпреки факта, че идеята за разпнат Спасител била обидна както за юдеи, така и за гърци (вижте гл. 1:23).

3. Аз бях. Буквално „станах“, което означава „дойдох [при теб]“.

Много треперене. Павел осъзнаваше своите недостатъци и немощи (виж 2 Кор. 10:1, 10; 11:30; 12:5, 9, 10). Той се тревожел за успеха на мисията си в Коринт, защото знаел, че има много врагове в града (виж Деяния 18:6). Бог обаче го уверил, че делото му ще бъде успешно и че няма от какво да се страхува (виж Деяния 18:9, 10). Апостолът се тревожел също, че делото му няма да бъде белязано само от човешки характеристики. Истинският Божий служител винаги ще осъзнава собствените си ограничения и слабости. Такова отношение го кара да разчита повече на Бога за сила и мъдрост, за да върши Неговото дело. „Най-голямата ни сила се осъзнава, когато чувстваме и признаваме слабостта си“ (5Т 70). „Хладнокръвното самодоволство не е настроението на най-добрата проповед“ (Робъртсън).

4. Проповядване. Гръцки kērugma (виж на гл. 1:21).

С примамливи думи. Буквално „с убедителни думи“. Нито в частни разговори, нито в публични проповеди Павел не разчитал на убедителната сила, която се намира в човешкото разсъждение. Той не се стремил да очарова и плени слушателите си със стила на фината философия, който толкова се харесвал на гърците.

Човешки. Могат да се цитират важни текстови доказателства (вж. стр. 10) за пропускането на това дума. Значението на пасажа не се променя съществено от пропускането.

Демонстрация. Гръцки apodeixis, „показване“, „сигурно доказателство“, „свидетелство“, „демонстрация“. Доказателството за божествения произход на посланието, което Павел проповядваше, не се намираще в умни аргументи, а в доказателствата или „показването“ на Светия Дух. Делото на Павел в Коринт беше съпроводено, както и другаде, от чудеса (2 Кор. 12:12 срв. Деяния 14:3). Даровете на Светия Дух бяха дадени на църквата в изобилие (виж 1 Кор. 1:5–7; гл. 14). Присъствието на даровете на Духа в църквата беше демонстрация на истинността на евангелието, проповядвано от Павел. Но най-голямото чудо беше обръщането на много коринтяни от езичеството към Христос (виж Деяния 18:8). Крадецът стана честен; мързеливият – трудолюбив; разпуснатият – чист; пияницата – трезвен; жестокият – добър и кротък; а нещастният – щастлив. Раздорите и раздорите отстъпиха място на мира и хармонията. Такива доказателства за силата на евангелието на Исус Христос можеха да бъдат наблюдавани от всички и не можеха да бъдат отречени. Евангелието продължава да предоставя този вид доказателство за своя божествен произход през вековете. Всеки обърнат във вярата

грешникът предоставя такава демонстрация; и всеки случай, в който евангелието произвежда мир, радост, надежда и любов, показва, че Бог е източникът на посланието.

5. Вашата вяра. Павел желаше коринтяните да се уповават на могъщата сила на Бог да променя живота на хората. Той не искаше да ги води до това да се уповават на каквато и да е форма на човешка сила. В усилията си той избягваше използването на философска мъдрост, за да убеди слушателите си в истинността на евангелието. Той се стреми да се скрие в Исус, за да може вярата на вярващите да почива изцяло в Спасителя. Не по волята или усилията на човека някой е воден да се предаде на Господа, а чрез убеждаващата сила на Светия Дух.

6. Въпреки това. Или „но“. Това въвежда втората част на аргумента в гл. 2, в Павел показва, че само умът, предаден на Светия Дух, може да разбере и оцени евангелието. Въпреки че Павел не се е обърнал към коринтяните с превъзходството на човешката мъдрост, въпреки това той им е донесъл съкровище от истинска мъдрост.

Съвършено. Гръцки *teleiōi*, „напълно зрял“, „зрял“ (вижте на Матей 5:48). Тук Павел описва зрели християни. Вижте Еф. 4:13, 14, където той противопоставя „съвършен“ (*teleios*) човек на „деца“. Сравнете Фил. 3:15, където Павел говори за себе си и другите като за „съвършени“ (*teleiōi*). В Евр. 5:14 *teleiōi* е преведено като „пълнолетен“. Християнинът трябва да расте в познание за истината и не трябва да се нуждае от непрекъснато хранене с духовно „мляко“ (Евр. 5:12, 13). Самият Исус намекна, че представянето на доктрината трябва да бъде адаптирано към различните етапи на християнското израстване (виж Йоан 16:12). Павел напомни на коринтските вярващи, че отправя наставленията си към онези, които вече са научили основите на християнството и сега би трябвало да могат да оценят по-дълбоките истини на евангелието (виж Кор. 3:1–3).

Мъдростта на този свят. Вижте гл. 1:21, 22.

Князе на този свят. Те са посочени в стих 8 като онези, които разпнаха Исус.

Да се провалят. Гръцкият израз показва, че провалът е в процес на осъществяване. Мъдрите от света велики мъже, с всичките си знания и постижения, постоянно се оказват ненадеждни в сферата на духовната истина. В светлината на мъдростта, проповядвана от Христос, те се оказват невежи и безсилни.

7. Божията мъдрост. Тук се има предвид по-специално Божията мъдрост, разкрита в плана на спасението (вижте по-долу под „тайна“).

Тайна. Гръцки *mustērion* (виж върху Рим. 11:25). Планът за спасение, формулиран преди Сътворението на света (виж ДА 22; стр. 63) и обявено и осъществено от Отца и Сина, когато Адам съгреша (виж РР 64–66), беше велика мистерия за вселената. Ангелите не можеха да я разберат напълно (виж 1 Петрово 1:12; ГС 415). Пророците, които писаха за това, разбираха само отчасти посланията, които носеха към църквата относно спасението чрез Христос (1 Петрово 1:10, 11). Естественият човек напълно не успява да оцени „мъдростта“ на Бог, защото тя е толкова пряко противна на приетата човешка философия за живот. Дори посветеният вярващ не може да проумее дълбочината на смисъла в плана на спасението (виж Рим. 11:33–36).

Слава. Вижте върху Рим. 3:23.

8. Никой ... не знаеше. Поради погрешното си тълкуване на старозаветните пророчества относно Месията, юдеите не разпознаха Исус от Назарет като обещания Избавител. Тяхното традиционно вярване, че Месията ще дойде като земен владетел, за да

Това, че Израел се превърна в доминираща нация в света, ги накара да отхвърлят Спасителя. По подобен начин, погрешните вярвания и традиции днес заслепяват очите на хората за истината за второто пришествие на Христос. Освен това, лъжливите учения на популярната теология относно природата на Бог са накарали мнозина да отхвърлят християнството напълно и да станат агностици или дори неверници (виж 5Т 710).

Господ на славата. Сравнете Деяния 7:2; Ефесяни 1:17; Яков 2:1. Христос е описан тук като „Господ на славата“ в рязък контраст с позора на кръста. Сравнете с Йоан 1:14. За определение на славата вижте с Римляни 3:23.

9. Но. Гръцки алла, силен противник. Въпреки че необърнатите хора не разбират „мъдростта Божия в тайна“ (ст. 7), Бог е направил прекрасно откровение на Своята мъдрост на онези, които Го обичат. Богатствата на Божията благодат не се различават от необърнатите, но християнинът вижда красивите неща на този свят като израз на Божията любов към човека и залог за бъдещото съвършено състояние.

Написано. Цитатът е от Исаия 64:4.

Око не е видяло. Стихът гласи буквално: „Нещата, които око не е видяло и ухо не е чуло, и на сърцето човешко не е дошло, това е приготвил Бог за онези, които Го обичат.“ Физическите факти на съществуването се откриват чрез сетивата, които се използват за придобиване на знание за нещата около нас. Това, че нито око, нито ухо могат да разберат Божиите неща, доказва, че са необходими други способности освен физическите сетива, за да се разберат духовните истини (ст. 10).

Сърце. Гръцки *kardia*, дума, отнасяща се до центъра на човешките способности (виж в Рим. 1:21). Великите реалности на царствата на благодатта и славата не могат да бъдат напълно разбрани нито чрез сетивата, нито чрез интелекта. Но чрез знанието, което Бог дава на онези, които са готови да бъдат наставлявани от Него, християните могат да придобият все по-голямо разбиране. Сам по себе си човек не е в състояние да възприеме или оцени благословиите на евангелието. Опитът на необърнатите не съдържа нищо, което може да се сравни с радостния мир, който идва в сърцето на грешника, който се предава на Христос и получава сладката увереност в Божията прошка.

Неща. Каквото и да е планирал Бог за Своя народ, е включено в тази всеобхватна дума. В основното си приложение твърдението се отнася до всичко, което е осигурено чрез евангелието за благополучието и щастието на Божия народ, докато е тук, на земята. Това се отнася до прошка на греховете, оправдание и освещение, радостта и мира, които Божията благодат дава на вярващия, и неговото окончателно избавление от този зъл свят. В по-широк смисъл твърдението обхваща и неизразимото чудо, красота и радост на Божието царство на слава, вечния дом на спасените. Цялото такова знание е далеч отвъд всичко, което хората могат да знаят извън евангелието на Христос. Вижте Исаия 64:4.

Подготвен. Сравнете Мат. 20:23; 25:34.

10. Бог е разкрил. Бог е планирал продължаващо откровение на истината за Своя народ (виж 5Т 703). Разбиране на Божиите неща се дава на онези, които обичат Бога, които ценят това, което е Той и всичко, което е направил за тях, които са готови и нетърпеливи да приемат каквото и да е осигуряване, което Той е направил за тях, и които търсят истината като скрито съкровище.

Чрез Неговия Дух. Третият член на Божеството е този, чрез когото разбирането за истината се предава на човечеството (вижте Йоан 14:16). Непрекъснатото придобиване на знания е възможно само за онези, които доброволно се подчиняват на ръководството и просветлението на Светия Дух (вижте Римляни 8:5, 14, 16).

Изследва. Като член на Божеството, Светият Дух знае всичко. Той в никакъв случай не е невеж по отношение на каквото и да било. Той изследва не за да открие нещо, което не е знаел преди това, а за да извади наяве скритите Божии намерения. Делото на Светия Дух е да напомня на Неговия народ за Божиите неща и да ги напътства в изследването им на истината (Йоан 16:13, 14).

Този пасаж показва, че Светият Дух не е безлична сила. Търсенето е атрибут на личността, обхващащ както мисълта, така и действието. Духът знае и разбира всички дълбоки планове и съвети на Бог. Това е ясно доказателство за всезнание и следователно за божественост.

11. Духът на човека. Личните мисли, желания, намерения и планове на човек са напълно известни и разбрани само от самия него. Никой друг смъртен не може да ги знае, освен ако самият човек не реши да ги разкрие. Ако той реши да разкрие своите идеи, мисли и планове на другите, те могат да знаят и разбират само толкова, колкото е открито за тях.

Никой човек. Буквално „никой“, като по този начин се включват същества като ангели.

12. Духът на света. Този израз вероятно е тясно свързан с „мъдростта на този свят“ (ст. 6). Тук светът е представен като притежаващ и предаващ дух, който по своята същност е зъл. „Духът на света“ е противоположен на Божия Дух. Неговите притежатели не намират удоволствие в небесните неща, а се концентрират върху временните неща на този живот.

Дух, който е от Бога. По-скоро „Дух, който е от Бога“. Говори се за Светия Дух.

За да знаем. Божията цел, като ни дава Духа, е да разберем. нещата, осигурени от Божията благодат. Божият Дух не само разкрива на човека благословиите на евангелието, но и изпълнява в него Божията воля. Резултатът от това приемане на Светия Дух ще се види в живота, който се живее в хармония с Божията воля. В такъв живот се виждат плодовете на Духа (вижте Гал. 5:22, 23). Тези, които се отвръщат от „духа на света“, се изпразват от себе си и се пресъздават и пречистват от Светия Дух, който ги води да съсредоточат чувствата си върху Божието царство. Те са годни да станат граждани на небето.

13. Човешката мъдрост учи. Фразата буквално гласи „не с учени думи на човешка мъдрост“. Думите, фините разсъждения на гръцката философия не биха могли правилно да представят Божиите истини.

Светият Дух учи. Буквално „с научени [думи] на Светия Дух“. Павел е бил получател на наставления, предадени от живия Божи Дух. Той е осъзнавал, че е под ръководството на Светия Дух и че мислите му са били подтиквани от Духа (вижте АА 251; EGW Допълнителен материал за Петър 1:21). Виждайки, че небесната мъдрост е толкова различна от цялото земно знание, тя трябва да бъде изразена по начин и с думи, които се различават от обичайната земна употреба. Този, в когото обитава Божият Дух и чрез когото Той действа, живее в различна сфера от светски настроения човек и по необходимост ще говори по различен начин. Математик изразява математическа истина с техническия език на математиката; музикант обсъжда музикална тема с речника на музиката. По подобен начин духовните истини се изразяват с духовни думи и форми на изказване.

Сравнение. Гръцко *sugkrinō*. Тази дума се среща в Новия завет само тук и във 2 Кор. 10:12, където е преведено и като „сравнявам“. В LXX *sugkrinō* има значението „тълкувам“ (виж Бит. 40:8, 16, 22; 41:12, 13, 15; Дан. 5:12, 16). В класическата употреба

Думата означава „да съединя подходящо“, „да съчета“. Значението ѝ в папирусите изглежда няма отношение към настоящия пасаж. Там тя означава „да реша [особено по съдебни въпроси]“.

Тълкуването на настоящия пасаж зависи преди всичко от значението, което му се придава sugkrinō и второ според рода, присвоен на думата, преведена „с духовен“ (pneumatikois). Във формата, в която се появява, pneumatikois може да бъде мъжки или среден род. Ако е мъжки, то се отнася до духовни лица или може би до духовни думи; ако е среден род, то се отнася до духовни неща. Нееднозначността на термина pneumatikois, заедно с различните значения, които могат да бъдат приписани на sugkrinō, прави възможни няколко превода: (1) „съчетаване на духовни истини с духовни думи“, (2) „тълкуване на духовни неща с духовни думи“, (3) „тълкуване на духовни неща на духовни хора“, (4) „сравняване на духовни неща с духовно“, тоест духовните откровения, дадени по-рано, (5) „обличане на духовно съдържание в духовно изковани форми“. Няма начин да се определи кое от тези тълкувания е било най-важно в съзнанието на Павел. Всички отговарят на контекста и всички предават значима духовна истина.

14. Естественият човек. Буквално „естествен човек“, тоест човек, който не е духовно настроен; неновороден, чиито интереси са ограничени до нещата от този живот. Такъв човек зависи от човешката мъдрост за решаването на всичките си проблеми. Той живее, за да угажда на себе си и да задоволява желанията на необърнатото сърце, следователно е неспособен да разбира и оценява Божиите неща. За него планът на спасение, чудното откровение на Божиата любов, е глупост. Той не може да прави разлика между светска философия и духовна истина, защото Божиата мъдрост се разбира само от онези, които позволяват да бъдат учени от Светия Дух.

Духовно. Човек не може да стигне до духовна истина без чужда помощ (вижте стихове 9, 10).

Разпознавам. Гръцко anakrinō, „да изследвам“, „да изследвам“, тук, за да се стигне до истината след изследване и преценка. Сравнете употребата на anakrinō в Лука 23:14; Деяния 4:9; 1 Кор. 2:15; 10:25; и т.н.

15. Духовният човек. Тоест, новороденият човек, този, който е просветлен от Светият Дух, за разлика от този, който не е просветен по този начин.

Съдия. Гръцки anakrinō, думата, която е преведена като „разпознал“ в стих 14 (виж коментара (там). Анакрино предава идеята, че духовният човек изследва, пресява и внимателно преценява въпросите, които му дойдат на вниманието. Воден от Божествения Дух, той впоследствие прави правилни заключения.

Не е съден от никого. Хората може да се опитват да го правят, но никой светски настроен или „естествен“ (ст. 14) човек не може да разбере принципите, чувствата, мненията, радостите и надеждите на духовния човек, защото неновороденото сърце не е способно да оцени нещата, които идват от Божия Дух.

16. Умът Господен. Първата част на този стих е цитат от Исая 40:13. Никой неновороден човек не може да разбере божествените действия; следователно той не е в състояние да учи духовния човек, който е под ръководството на Светия Дух. Духовните имат Светия Дух в себе си, който ги учи на дълбините на Бога.

Христов ум. Чрез Духа ние сме съединени с Христос, защото присъствието на Светия Дух е същото като присъствието на Исус (виж Йоан 14:16–19); следователно ние „имаме ума на

Христос“ (вижте Фил. 2:5). Чрез Светия Дух Исус обитава във вярващия и действа в него и чрез него (Гал. 2:20; Еф. 3:17; Фил. 2:13).

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1 AA 270 1–
5MH 214 1–
16FE 352; TM 481 2 AA
128, 244; CM 43; DA 510; 2T 213, 634; 3T 27; 6T 66 3 AA 250 3–8TM 482 4 AA
127, 244, 270,
402; Ev 180,
186; FE 242; 2T 344; 5T 157, 723; 6T 61 5 AA 127, 270; COL 79 6–13AA 250 8 5T 710 9 AH 545; CG
54; COL 163; CS 84; CT 55, 188,
513; Изд. 301;
FE 49; GC 675;
MB 61; ML 175, 354; PP 602; SC 87; SR 430; 4T 446; 5T 730 9, 10 DA 412 10 AA 271; COL 113, 149; CW 82; GW
287; SC 108; TM 111; 5T 701; 8T 157, 301 10, 11 SC 109; TM 482; 5T
703 10–13AA 402
11 COL 413; Изд. 134; Ev 617 12 GW 287 12–15FE 361 13 CT 461, 462; Изд. 190; FE 127, 187; MYP 262; SC
90; TM 482; 3T 427; 6T 88 13, 14 COL 113;
CT 437 14 AA
271; COL 106; CSW 65; DA 171, 213,
392, 509; FE 183,
188; GC 524;
GW 310; MH 460; SC 19; TM 248; 2T 130, 138, 265, 344; 4T 506, 524, 585; 5T 134, 241, 300, 431 14–16TM
483 16 AH 125; DA 675; LS 323;
3T 210; 4T 354; 5T 336 ГЛАВА 3

2 Млякото е подходящо за деца. 3 Спорове и раздори, спорове на плътски ум. 7 Който
9 Служителите са Божии съработници. 11 Христос е единствената основа. 16 Хората са Божиите
храмове, които 17 трябва да се пазят святи. 19 Мъдростта на този свят е глупост пред Бога.

1. Не можех да говоря. Вижте по-долу под „като младенци“.

Плътски. Гръцки *sarkikos*, „плътски“, „с природата и характеристиките на плътта“. Текстуален

Доказателствата са в полза (вж. стр. 10) на тълкуването *sarkinos*, „плътен“, „от плът“, „вкоренен
в плътта“. Това разграничение вероятно не бива да се прекалява. Двете думи може би тук и в стих 3
са използвани с еднакво значение.

Като младенци. В труда си в Коринт, Павел беше адаптирал методите си на работа към
местните обстоятелства. Той беше длъжен да представи евангелието по прост начин поради
неспособността на коринтяните да разберат по-дълбоките черти на християнството. Той трябваше да
се отнася към хората от Коринт като към духовни младенци и да ограничи учението си до по-
елементарните черти на религията. Той не можеше да се отнася към тях като към духовно зрели,
квалифицирани да схванат по-пълните и по-дълбоки истини на евангелието, нито пък можеше да ги смята за свободни.

от чувствата и амбициите, които контролират и мотивират хората по света. Сред тях имаше фракции и караници, обезпокоителни доказателства, че те все още откликваха на подтиците на естественото сърце.

2. От греч . potizō, „давам да пия“. Сравнете Евр. 5:12–14; 1 Петрово 2:2.

Мляко. Естествената храна на бебетата. „Млякото“ представлява основните принципи на евангелието.

Месо. Гръцки brōta, храна като цяло, тук твърда храна, противопоставена на мляко. „Месо“ представлява по-пълните и по-дълбоки истини на евангелието (вижте Евр. 6:1, 2).

Нито пък сега. Те не само не бяха в състояние да разберат висшите тайни на евангелието, когато Павел посети Коринт за първи път, но дори и сега, когато пише това послание, те не са достатъчно напреднали в християнските си познания, за да го направят.

3. Плътски. Гръцки sarkikos (виж на стих 1). С този термин Павел не е имал предвид непременно, че коринтяните са били изцяло предадени на плътта, както са били неновородените, а по-скоро, че те все още са били частично под нейно влияние.

Завист и разпривия. Гръцки zēlos kai eris, „ревност и разпри“, изброени сред делата на плътта (преведени като „съревнования“ и „разногласия“, Гал. 5:20). Първото поражда второто. Духът на ревност и злите въображения е попречил на Светия Дух да има пълен достъп до сърцата на коринтяните (виж АА 271; 5Т 241). Желанията и чувствата, които доминират в естественото сърце, трябва да бъдат покорени от силата на Исус, преди човекът да е способен да разбере и оцени плана на спасението.

Деления. Гръцко dichostasiai (виж върху Рим. 16:17). Могат да се цитират текстови доказателства (вж. стр. 10) за пропускането на тази дума. Дихостазиите също са споменати в Гал. 5:20 като сред делата на плътта.

4. Аз съм от Павел. Вижте гл. 1:12.

Плътски. Гръцки sarkikoi, „плътски“. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) тълкуването антропой, „хора“, тоест просто хора.

5. Кой тогава е Павел? Текстовите доказателства (вж. стр. 10) са разделени между това и текста „Какво тогава е Павел?“, тоест каква е неговата особена позиция? Същото разделение на доказателствата важи и за „кой е Аполос?“. Павел се стреми да представи пред хората истинската позиция на Христовия служител. Той не е призван да бъде водач на разколническа партия; той е просто служител (diakonos, „слуга“; вижте върху Марк 9:35), който се стреми да води своите ближни към спасение.

Както е дал Господ. Вероятно трябва да се разбира в светлината на Рим. 12:3, „според както „Бог е отмерил на всекиго мярката на вярата“ (виж коментара там). Следователно това би се отнасяло до коринтяните, които са повярвали в резултат на служението на Павел и Аполос. Или Павел може би е мислил по-специално за себе си, Аполос и други служители на Христос, които, изпълнявайки своята задача, просто са правили това, което се е очаквало от тях (вж. Лука 17:10).

6. Аз съм засадил. Всеки един от Божиите слуги има определената му задача за изпълнение. Някои Служителите вършат пионерска работа, сеейки семето на Словото; други събират жетвата.

Няколко различни инструмента могат да бъдат използвани, за да доведат грешника до Христос, както в работата, извършвана от дърводелец, много различни инструменти могат да бъдат използвани за изграждането на даден предмет.

Даде. Буквално „даваше“. Подчертава се продължаващата Божия благословия.

Увеличаване. Хората са само средствата, използвани от Бог в Неговото дело за печелене на души, и цялата заслуга за обръщането на грешниците трябва да бъде отдадена на Него (виж 7Т 298). Тези, които вярват чрез тяхното служение, трябва да съсредоточат чувствата си върху Исус, а не върху онези, чрез които им е било дадено евангелието.

7. Всяко нещо. Ето отговора на въпросите, повдигнати в стих 5: „Кой е тогава Павел, „и кой е Аполос?“ (вижте коментара там).

Но Бог. Той е всичко. Целият успех се дължи на Неговата благословия. Хората не трябва да приписват на себе си славата за успеха си.

8. Са едно. Който седи, и който полива, не работят по противоположни начини. Те са обединени в целите и задачите си. Абсурдно е да ги представяме за съпернически си лидери.

Неговата собствена награда. Всеки ще получи възнаграждение, подобаващо за службата, която е извършил в Божието дело. Всички изкупени получават основната награда на вечния живот, но отвъд това благословието, дадено на изкупените в царството на славата, е свързано с естеството на тяхната служба в този живот. Това, че има степени на награда в царството на славата за извършени услуги, изглежда е разумен извод от притчата за миновете (Лука 19:16–26; вж. 2Т 284, 285; COL 330, 331, 363; DA 314). Като настойници на Божиите блага, от Неговите деца се очаква да използват способностите си вярно в Неговата служба. Парите, изразходвани в Божието дело, и талантите, използвани за свидетелстване за Него, ще доведат до спасението на мъже и жени за вечността (вижте 9Т 58, 59).

9. Работници заедно с Бога. Гръцкият език поставя ударението върху „Бог“. Работата е Божия. Хората са просто ръцете на небесните сили. Като работници в сътрудничество с великия Майстор Работник, хората трябва да са готови да работят по Неговия начин, дори това да е напълно противно на естествените им идеи (Кол. 3:23). Те ще се стремят да сътрудничат напълно с Господа при изпълнението на Неговите инструкции. Божието дете знае, че неговият Отец никога няма да изисква от него да прави нещо, което не е в негов най-добър интерес. Тази връзка на радостно сътрудничество се основава на просто доверие във великата любов на Всезнаещия Отец. Увереността в мъдростта и любовта на Бога води до доброволно подчинение на божественото ръководство. Тези, които се подчиняват по този начин, ще бъдат използвани от Бога като Негови сътрудници (виж 8Т 172). Видението за възвишената природа на това да бъдеш сътрудник не с великите хора на този свят, а със Създателя на този свят, Този, чрез чиято сила се поддържа вселената, прави най-високите почести и най-големите награди, които светът може да предложи, да изглеждат незначителни. Ако всички схванат това видение за своята възвишена привилегия и действат обединено за осъществяването на Божиите планове, те биха задвижили света (виж 9Т 221; вж. 2С 443).

Земеделие. Гръцки γεωργιον, „обработваема земя“, „ображдаемо поле“. Думата не се появява другаде в Новия завет. Павел продължава образа, започнат в стих 7. Църквата в Коринт е представена като поле, което Бог обработва, за да дава плод за Своето царство. Бог е Господарят Земеделец.

Строителство. Гръцката дума οἰκοδομῆ произлиза от οἶκος, „къща“ и δέμοβ, „да строя“. Павел въвежда нова метафора. Бог е Главният архитект на духовната сграда на църквата. Сравнете употребата на тази метафора в Рим. 15:20; Еф. 2:20–22.

10. Божията благодат. Павел признава, че всичко, което е постигнал при основаването на църквата в Коринт, е било по Божията благодат. Бог го е назначил за делото му като апостол на езичниците (виж Деяния 9:15, 16; 26:16–18; 2 Кор. 1:1; Гал. 1:1). Специална черта на неговото дело е основаването на нови църкви (виж Рим. 15:20).

Мъдър. Гръцки sophos, тук означава „умел“.

Майстор-строител. Гръцки architekton, от който произлиза английската дума „архитект“.

Архитектон произлиза от думата архи, която означава „началник“ (сравнете термина архагелос, „архангел“), и тектон, „занаятчия“, производна от тикто, „да създавам“, „да произвеждам“.

Думата „архитектон“ не се среща никъде другаде в Новия завет, но фразата „софос архитектон“ се среща в ЛXX на Исаия 3:3, където в превод от Кралския завет на Библията се чете „хитър майстор“. Павел е продължил работата по установяването на църквата, като е положил здрава основа, както би направил умел архитект при издигането на сграда. Върху такава основа други евангелски работници са могли да продължат работата по изграждането, знаейки, че вярващите са здраво основани на фундаменталните принципи на истината.

Как гради. Наследниците на Павел трябвало да внимават как градят върху основата, положена от апостола. Има и подразбиращо се предупреждение срещу лъжеучителите. Делото на Павел често е било възпрепятствано от онези, чието учение не е било основано на простите истини на евангелието (вижте Деяния 15:1, 2, 24; 2 Кор. 11:26; Гал. 1:8, 9; 2:4, 5). Не само е важно новопокръстените да бъдат вярно обучавани в основните доктрини на църквата, но и внимателно да бъдат защитени от погрешни учения на заблудени фанатици, които биха могли да се появят.

11. Друг. Гръцко allos, „друг [от същия вид]“, „още един“ (виж към Галатяни 1:6).

Има само един Спасител. Други, които хората провъзгласяват за спасители, не са „други от същия вид“. Те изобщо не са спасители (вижте Йоан 14:6; Деяния 4:12).

Лежи. Или „лежи“.

12. Ако някой гради. Павел говори основно за водачите на църквата в Коринт, не всички от които са изпълнявали работата си похвално (вижте на стих 10).

Злато, сребро. Образът на строителните материали, описан в този стих, може да се разбира като (1) духовно наставление на водачите или (2) лицата, изграждащи сградата на Божия духовен дом. Тези две идеи са тясно свързани и може би и двете са били в ума на Павел, когато е използвал тази метафора. Правилното духовно наставление води до формирането на здрави християнски характери; по-лошото наставление – до дефектни характери. За картината на членовете на църквата, представени като „живи камъни“ на „духовен дом“, вижте 1 Петрово 2:5.

Скъпоценни камъни. Издръжливи строителни материали, като гранит и мрамор, или може би просто декоративни камъни. Ако Павел е имал предвид първото, той е наблягал на издръжливостта; ако второто, на скъпоценността. Тези строителни материали представляват или здравословни наставления, или членове на църквата с енергичен духовен живот (вижте по-горе под „злато, сребро“).

Дърва, сено, слама. Те представляват погрешно наставление или членове на църквата с погрешен опит (вижте по-горе под „злато, сребро“). Има много погрешни вярвания и доктрини, които няма да издържат изпитанието на Божието Слово и няма да допринесат за формирането на характери, които ще устоят на съда. В религията има много фанатизъм, фанатизъм, престорено смирение, преувеличено внимание към външната форма и церемонии, буен ентусиазъм и вълнение, които ще бъдат разкрити във великия Божи ден.

13. Изявена. Истинската природа на делото на човек не винаги е очевидна в този живот, но ще бъде разкрита в истинската си светлина „когато Бог ще съди тайните на човеците чрез Исус Христос“ (Римляни 2:16). Тогава характерът на предаването духовно наставление ще бъде

напълно разкрито в резултатите, които учението е довело до живота на онези, които са го приели. Някои ще бъдат претеглени и намерени за недостатъчни. Други ще получат венец на безсмъртието.

Денят. Тоест, денят на последния съд, денят Господен, наричан „онзи ден“ в 1 Сол. 5:4.

Разкрито от огън. Когато сградата изгори, остават само огнеупорни материали.

Огънят представлява времена на криза, включително „часа на изкушението“, който ще дойде върху целия свят, „за да изпита живеещите на земята“ (Откр. 3:10). Буквалните огънове на последния ден очевидно не са споменати тук, защото огънят представлява изпитателно дело и хората могат да бъдат спасени, които преминат през него (вижте 1 Кор. 3:14, 15). Във времена на беда истинската природа на вярата на изповядващите се Божии деца ще бъде проявена. Ако те са наистина обърнати във вярата и са били напълно индоктринирани с чистото евангелие на Исус Христос, огньовете на преследването и изпитанията само ще накарат вярата им да стане по-силна и любовта им към Господ да блести по-ярко. Ако, от друга страна, са получили погрешно наставление, съставено от смесица от човешка философия и светски компромиси, вярата им няма да издържи изпитанието на бедите и те ще отпаднат от Христос и Неговата църква.

Само онези, които са градили вярно върху истинската основа, Исус Христос, и са използвали трайни материали, ще видят делото си да устои докрай.

14. Работата пребъдва. Вижте стих 13.

Получете награда. Вижте стих 8.

15. Ще бъде изгорен. Който не строи мъдро, следвайки стриктно инструкциите на Майстора-строител, ще види делото си унищожено (виж Матей 7:26, 27). Той може да се покае за лошата си изработка и да бъде приет от Бога, но резултатите от погрешната му работа няма да се променят. Те ще останат, вечна загуба за неверния строител. С думите и делата си човек може да представи погрешно ученията на Исус и по този начин да посее семена на съмнение, зли предположения и любов към света. Чрез влиянието си той може да накара много души да се отвърнат от чистото евангелие и да приемат грешката. По-късно той може да осъзнае злото, което е извършил, и да се покае искрено. Бог ще му прости и ще го спаси. Но поради погрешното му строителство, душите ще бъдат извън царството. Така, дори и той да бъде спасен, други ще бъдат вечно изгубени (виж Гал. 6:7; 5Т 429).

Той ще бъде спасен. Повърхностното четене на стихове 12-15 е довело някои до погрешното заключение, че Павел тук учи за индивидуалното предопределение, независимо от личния избор. Че това не е така, става очевидно при внимателно четене на контекста (ст. 3-15). Тук апостолът обсъжда своя труд като апостол и този на други „служители“ (ст. 5), които са служили на църквата в Коринт. „Наградата“, за която се говори тук (ст. 8), е награда за служба, извършена в евангелското служение, а не за личния живот на човек като християнин. За коментар относно библейското предопределение вижте Йоан 3:17-20; Рим. 8:29; Еф. 1:4-6.

Чрез огън. Буквално „през огън“, тук очевидно фигура, представляваща тясно спасение. Човекът, който гради върху основата от дърво, сено, слама, може в последния момент на благодатния си срок да се покае и да бъде спасен, но колко трагичен е пропиляният му живот. Покаянието в единадесетия час на доживотния грешник може да бъде прието, но каква бедна, осакатена жертва трябва да представи (виж 3Т 165)

16. Храм. Гръцки *naos*, дума, използвана от древните гърци, за да опишат най-вътрешната килия или светилище в храма, където е било поставено изображението на езическия бог. В Новия завет

наосът, отличава сградата на Храма от Храмовия комплекс – Храма и свързаните с него структури – йерона (вж. Мат. 4:5).

Павел насочва вниманието си към онези, които съставляват духовното здание. Заедно те съставляват духовния храм на Бога, в който пребивава Божият Дух. Тук Павел говори предимно за църквата и предупреждава своите наследници в Коринт да не ѝ вредят по никакъв начин (1 Кор. 3:17). Вярно е, разбира се, че отделният християнин е и обиталище на Светия Дух, но на тази мисъл е поставен основен акцент в гл. 6:19, 20 (вижте коментара там).

17. Осквернявам. Гръцки phtheirō, думата, преведена като „унищожавам“ по-късно в този стих.

Тази игра на думи в гръцкия език е запазена в английския чрез превода и на двете срещания на phtheirō чрез „разрушават“: „Ако някой разруши Божия храм, него Бог ще разруши.“ Предупреждението на Павел е насочено предимно към онези, които чрез своята схизматична политика разрушаваха коринтската църква. Във вторичен смисъл предупреждението на Павел може да се разбира като отнасящо се до отделния вярващ, който самият е обиталище на Светия Дух, въпреки че тази характеристика е по-директно разгледана в гл. 6:19 (вижте коментара там). Страшно нещо е да се навреди на Божията църква. Онези, които с дума или пример разрушават това, което Бог е изградил, са осъдени като достойни за най-тежко наказание.

Кой храм. Думата „храм“ е добавена и вероятно е правилно, въпреки че граматически „който“ може да се отнася до „свят“, така че изречението да гласи „от чийто свят характер сте вие“. Идеята тогава би била, че както сградата, в която се е проявило Божието присъствие, е била свята, така са святи и вярващите, в които обитава Светият Дух.

18. Да заблуди себе си. Гръцкият текст предполага, че измамни хора, като описаните тук, са парадирани с мъдростта си в коринтската църква. Павел призовавал тези самозаблудени, самопровъзгласили се за „мъдри“ членове да практикуват смирение и да спрат да разчитат на предполагаемата си мъдрост (вж. Притчи 3:5, 6). Тяхната зависимост от собствените им знания и учене е довела до объркването, което е съществувало в църквата. Тези, които имат репутацията на мъдри сред хората, са изложени на особена опасност от самовъзвеличаване и трябва да се смирят пред Бога в благодарно признание, че цялата истинска мъдрост идва от Него.

Изглежда мъдър. По-скоро „мисли, че е мъдър“.

Да стане глупак. Както в собствените си очи, така и в очите на света. Нека осъзнае, че Неговото мнение за себе си като мъдрец е измама и че така наречената му мъдрост е безполезна по отношение на спасението. Нека смирено се подчини на ръководството на Светия Дух, дори и светът да го смята за глупак. Ако направи това, тогава ще придобие истинска мъдрост, тази, която идва единствено от Бога.

19. Мъдростта на този свят. Всички усилия на хората да намерят мир и щастие отделно от Бога са обречени на провал. Изучаването на човешката философия не води до Бога, а до възвисяване на творението. Суетните, самоуверени мнения на гърците относно религията се гледат от Бог като на глупост (виж гл. 1:19–21). Бог вижда несъвършенството на цялата човешка мъдрост, защото вижда всичко такова, каквото е в действителност. Всичко, което хората се опитват да добавят към простото евангелие на Исус, е естествено белязано от тяхната собствена несъвършена оценка на Божия ум. Лъжеучителите, които са смущавали църквата в Коринт, несъмнено са смесвали собствените си разсъждения с Писанията.

Писано е. Цитат от Йов 5:13 (вижте коментара там).

Тяхната собствена хитрост. Колкото и хитри, умни или сръчни да се смятат хората, те не могат да подобрят Божието Слово. Те не могат да заблудят Бога, нито могат да създадат по-добър план от божествения. Бог може да осуети целите им и да осуети плановете им. Той прави това, като им позволява да демонстрират своята глупост и да се оплетат или хванат в капана ѝ (вж. Йов 5:12; Исаия 8:10). Многото различни богословски системи и религиозни философии, открити в християнския свят днес, илюстрират силата на това твърдение.

20. Отново. Цитат от Пс. 94:11.

Те са суетни. За разлика от тях, човекът, който с радост признава своята неспособност и се подчинява на ръководството на Светия Дух, притежава истинска мъдрост (виж Пс. 94:12; Притчи 3:5–8).

21. Следователно, Павел сега продължава да излага заключението, направено от предходните аргументи. Тъй като истинската мъдрост не идва от никой човек, който и да е той, а от Бога, няма причина някой вярващ да възвеличава човешкия агент, когото Бог използва, за да предава истината.

22. Всичко е твое. Аргументацията, използвана тук, се основава на истината, че вярващият, по силата на сътворението, както и на спасението, принадлежи, чрез Христос, на Бога (виж Пс. 100:2–4; Деяния 20:28; Рим. 14:8; Еф. 1:14; 1 Петрово 2:9). Бог е собственик на всички неща, независимо дали са одушевени или неодушевени, и нещата, които е създал, са предназначени да бъдат за благословия на Неговия изкупен народ (виж МБ 110, 111). Всички апостоли, пророци, служители или всеки друг вид посланик, когото Той използва, служи на цялата църква, а не само на една нейна част. Следователно е погрешно да се твърди вярност към който и да е конкретен водач или представител като Павел или Аполос. Те са само инструментите, които Бог използва, за да постигне Своите цели на земята. Вниманието на вярващите трябва да бъде насочено към Бога и към Исус, от когото, като Бог, идва цялата мъдрост (виж Кол. 2:2, 3). В началото на историята на този свят Бог постави човека на съвършена земя, където всичко беше планирано за негово благополучие, щастие и наслада. Но грехът влезе, носейки със себе си смърт и страдание. Бог осуети усилията на Сатана да унищожи човешката раса. Всичко е помрачено от греха, но земните неща са осигурени от Отца в полза на Неговите деца (вж. Рим. 8:28).

23. Вие сте Христови. Това е величествената кулминация, към която Павел насочва аргумента си. Ако всички вярващи принадлежат на Христос, в църквата трябва да има само една голяма група, а не много групи. Това е изявлението за великото единство, което нашият Спасител желае да види в Своята църква и което в крайна сметка ще съществува (вижте Йоан 17:9–11, 21, 23; Ефесяни 4:13).

Христос е Божий. Сравнете гл. 11:3; 15:28. Вижте върху Йоан 1:1; вижте Допълнителна бележка върху Йоан 1.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1, 2 AA 271; Ев 369

1–23TM 483

3 3T 343; 5T 241

3–99T 197

4–7AA 274

6 AA 272; ChS 260; Ev 150; GW 252; TM 54, 404; 1T 75, 380; 4T 529; 5T 381; 7T 298

8, 9AA 275; 1T 432

9 AA 56; AH 212, 259; CD 303; CE 70; CH 372; ChS 9, 21, 84, 179, 234, 253; CM 154;

КОЛ 82, 146, 402; KC 23, 52, 300; KCB 106, 120, 176; KT 22, 210, 409, 451, 452; Изд.

138; Ев. 95, 106, 159, 291, 685; ФЕ 161, 194, 214, 218, 262, 325, 397, 463, 527; GW 73; ML 304, 305; MM 9, 125, 192, 217, 297; MYP 47, 211; PP 595; Те 65; TM 122, 145, 187, 209, 254, 312, 347, 379, 406, 493, 495; 1Т 381; 4Т 536; 5Т 515, 726, 731; 6Т 49, 51, 187, 232, 335, 374, 420, 423; 7Т 39, 67, 94, 184, 191, 236, 272; 8Т 170, 172, 197, 240; 9Т 86, 103, 109, 152, 220, 221; WM 120, 223, 244, 309

9, 10 AA 303

9-138Т 173

10, 11 ГК 56

10-13AA 596; EW 27

11 AA 475; CT 62; DA 413; Ед 30; GW 307; MB 149; 2Т 145; 5Т 270; 8Т 297

11-13PK 409; 3Т 444; 4Т 318; WM 155

11-15AA 599; CT 222; 1Т 125

12 АН 417; CW 17, 47; Ev 213; FE 168, 169, 446, 452; ML 89; MM 319; MYP 44, 318;

ПК 36; 5Т 32

12, 13 Ev 256; 4Т 656; 5Т 352; 8Т 206

13 1С 98, 383; 5С 466

14 5Т 467; 9Т 285

15 CT 392; Ev 213; FE 397; MYP 419; 8Т 102

16 DA 100; FE 466; MH 271; ML 88, 137

16, 17 CG 448; CH 41, 622; DA 161; Ед 36; MH 281, 288; Те 142; 2Т 353; 3Т 372

17 CD 131, 414; Ед 201; FE 427; MYP 242; PP 362, 462; Те 62, 64, 65, 79; 4Т 33, 570

18 FE 449

18, 19 FE 130

19 COL 258; CW 102; FE 406, 414; ML 111; 2Т 129; 4Т 560; 6Т 318; 7Т 257

21 МБ 110

21-23AA 280

22, 23DA 288

23 AA 306; МБ 110

²

ГЛАВА 4

1 В каква сметка трябва да се имат служителите? 7 Нямаме нищо, което да не сме получили. 9 Апостолите показват на света, ангелите и човеците, 13 мръсотията и нечистотата на света; 15 но нашите бащи в Христос, 16 когото ние трябва да следваме.

1. Разказ за нас. Павел съветва коринтяните да гледат на него и неговите съработници като на служители и настойници, не на хора, а на Бога. Призовани от Бога за работата си в служението на евангелието, те не трябва да бъдат смятани за водачи на различни фракции в църквата или за глави на конкуриращи се партии. Христос е дал на Своите работници отговорността да разпространяват Неговото слово на света (виж Матей 28:19, 20). Не им е позволено да проповядват и поучават мненията и вярванията на хората, а са натоварени да представят на хората чистото послание на спасението, неподправено от светска философия (виж 1 Тим. 6:20, 21; 2 Тим. 4:1-3).

² Никол, Ф. Д. (1978). Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден: Светата Библия с екзегетични и обяснителни коментари. Серия с коментарни справки (1 Кор. 1:1). Вашингтон, окръг Колумбия: Асоциация на издателствата „Ревю енд Хералд“.

Служения. Гръцки *hypēretai*, „слуги“, „придружители“, „служители“. Думата първоначално е била използвана за гребците на военните галери и е отличавала тези гребци от войниците, които са стояли на палубата и са се биели. По-късно е започнала да се използва по отношение на всеки подчинен, който е извършвал тежък труд, и, във военната терминология, за ординарци, които са служили на своя главнокомандващ. Тази употреба на *hypēretai* като военни служители, чието задължение е било да обслужват най-висшите офицери в армията, може да се отрази в употребата на думата от Павел в този стих. Тези, на които е поверено делото на евангелското служение, са, в специален смисъл, придружителите на великия небесен главнокомандващ, Исус. Те са официалните, човешки представители на Христос, царските служители на Неговото духовно царство (вижте Йоан 18:36, където тази дума е преведена като „слуги“).

Настойници. Гръцки *oikonomoi*, „управители“, „настойници“. Гърците са използвали тази дума във връзка с управлението на имущество, било то на домакинство или на имение, и са я прилагали към робите или освободените, на които е била поверена грижата и управлението на къщата и земята, принадлежащи на техния господар. Настойникът не само е ръководил делата на домакинството, но и е осигурявал провизии за него. Това е била служба със значителна отговорност. Приложението на тази дума към Христовите служители е изключително подходящо. Евангелският служител е натоварен с грижата за Божията църква на земята и осигуряването на необходимото за нейното благополучие (вижте Йоан 21:15–17; 1 Петрово 5:1–3).

В стопанисването, въпросът от най-висша важност е верността. Човекът няма абсолютна собственост върху нищо на този свят, дори върху физическата и умствената си сила, защото „всички способности, които хората притежават, принадлежат на Бога“ (5Т 277). Той е сътворено същество и като такова принадлежи на своя Създател. Той е и изкупено същество, откупено чрез кръвта на Христос (виж Деяния 20:28); следователно в двоен смисъл човекът не е свой. Земята и всичко в нея принадлежат на Бога; Той е върховният собственик. Той е поверил грижата за Своята собственост на човека, който по този начин става Негов стопанин, този, натоварен с отговорността да използва благата на своя Господар по такъв начин, че ползата да се натрупа за Бога. Признаването на тази връзка между човека и неговия Създател трябва да породи решимост да се проявява голяма грижа при използването на всичко, което му е поверено по време на пребиваването му на тази земя. Истинският вярващ в Христос ще се стреми постоянно да прославя Бога в управлението на нещата, поверени на неговата грижа, независимо дали са физически, умствени или духовни. Той ще осъзнае, че не е свободен да използва своите блага или таланти за задоволяване на естествените желания и амбиции на собственото си сърце. Той е длъжен по всяко време да поставя Божия интерес на първо място във всички дейности на живота. Тази истина е илюстрирана от притчата за талантите (вижте върху Матей 25:14–30; Кол. 3:28, 329).

Тайни. Гръцки. *mustēria* (виж върху Рим. 11:25; 1 Кор. 2:7). Божиите планове за възстановяване на човека в хармония със Себе Си преди са били само смътно разбирани, но сега те са разкрити чрез Исус Христос (виж Еф. 3:9–11; Кол. 1:25–27; 1 Тим. 3:16).

Христовите работници са упълномощени да разясняват възвишените истини на евангелието на всички хора (Мат. 28:19, 20; Марк 16:15). Те трябва да работят така, че нуждите на всяка душа, която търси праведност, да бъдат задоволени. Тази отговорност за разпространяване на добрата вест за спасение лежи върху всеки вярващ, защото всички са настойници, на които е поверен хлябът на живота за гладувания и изнемощял свят (виж 9Т 246; Ед 139).

2. Верен. Гръцки *pistos*, „надежден“, „на който може да се разчита“. Качеството надеждност е едно от най-ценните качества, които човек може да притежава. То е високо ценено от Бог. Провалът в това отношение означава провал в получаването на вечен живот (виж Лука 16:10–12; COL 3:56). Само онези, на които Бог може да разчита при всички обстоятелства, ще получат наследство в новата земя. Ние доказваме, че сме верни настойници, като непрекъснато се стремим да прославяме Бога във всички детайли на живота си.

3. Много дребно нещо. Павел има предвид критиките, отправени срещу него и срещу методите му на работа от някои самозвани „мъдри“ (гл. 1:20, 27) мъже в коринтската църква. В качеството си на управител на „Божии тайни“ (гл. 4:1) Павел не беше отговорен пред хората, а пред Бога, за изпълнението на своето настояничество. Той не се тревожеше за мнението на хората в това отношение, стига да имаше Божия препоръка. Той не презираше добрия съвет и преценката на своите близки (виж 1 Сол. 4:12; 1 Тим. 3:7), но основната му цел и задача в живота беше да служи и да угажда на Този, Който го беше призвал да бъде апостол (виж Фил. 3:13, 14; 2 Тим. 2:4).

Човешки съд. Буквално „човешки ден [на съд].“ Павел противопоставя човешкия съд с Божия съд в деня Господен (виж гл. 3:13).

Моето собствено „аз“. Павел дори не смята собственото си мнение за себе си за ценно. Само Бог може правилно да оценява хората. Ако апостолът е осъзнавал, че не може правилно да оценява себе си, не е трябвало да се очаква, че ще цени високо мненията на своите критици, независимо от това каква е тяхната квалификация да съдят. Никой човек не е квалифициран да оценява правилно мотивите и отношението на своите близки, защото не може да чете сърцата им и да знае мислите им. Следователно никой не бива да критикува другите (вижте Рим. 2:1–3; вижте Мн. 124, 125).

4. От себе си. Тоест, срещу себе си. Апостолът не е осъзнавал никаква грешка в начина си на работа или някакъв недостатък в начина си на живот (виж Деяния 20:18–21, 26; 2 Кор. 7:2). Всеки служител на евангелието би трябвало да може да отправи такъв апел към целостта на обществения си живот. Павел знаеше опасността да се отдаде на самоуверен дух и по този начин да бъде подведен да вярва, че човек е прав, когато всъщност греши. Не с фарисейско самохвалство Павел направи твърдението, че не знае за никакви грешки в служението си. Това става ясно от следващото твърдение: „но с това не съм оправдан“. Той знаеше, че е само грешно човешко същество, склонно да прецени погрешно, затова посочи, че по никакъв начин не е оправдан от това или представен като прав. Той разбираше, че фактът, че не може да намери никакви признаци на невярност в управлението си на „Божии тайни“, не е достатъчен, за да го обяви за невинен. Той знаеше, че Бог може да види несъвършенства там, където той не може, че собственото му мнение за себе си може лесно да бъде изкривено от пристрастие.

Само Господ Бог е способен да направи задълбочено проучване на живота на апостола и настояничество. Само той може да чете сърцето и да разбира мотивите, които подтикат всяка дума и действие (виж 1 Лет. 28:9; 1 Йоан 3:20). Павел не се смущаваше от осъждането, отправено към него от критиците му, нито пък разчиташе на собствената си оценка за себе си, а доброволно представи случая си на Господа, знаейки, че Божията преценка ще бъде непогрешимо правилна. Това заявление за упование на Божията преценка би могло да бъде сметено от коринтяните като мъдър съвет към тях. Те бяха твърде склонни да приемат собствената си преценка за близките си, без да осъзнават, че „Господ не вижда както вижда човек“ (1 Царе 16:7).

5. Не съдете нищо. Павел ясно заявява, че е погрешно да се приема груб или нелюбезен човек мнение относно нашите близни. Тъй като самите ние сме несъвършени, ние не сме квалифицирани да формираме правилни оценки за характеристиките на другите (виж Мат. 7:1–3; Рим. 2:1–3; Яков 4:11, 12; МВ 124; ДА 805; АА 276; 5Т 347; 9Т 185, 186). Особено опасно е да се отдаваме на разрушителна критика към Божиите работници (виж 1 Тим. 5:1, 17, 19; вж. Числа 16:3, 13, 14, 29–35; 5Т 497; ТМ 410). Християнинът не може да избегне забелязването на недостатъци в поведението на своите близни, но трябва да се въздържа от това да съди мотивите и да съди своите близни в сферата на духовната им връзка с Бога.

Времето. Гръцки *kairos*, „подходящото време“, „благоприятно време“ (виж върху Марк 1:15). Павел говори за времето, определено от Бога за съд. Възможно е хората да скрият истинския си характер от своите близни, но в надлежно обмисленото от Бога време, когато Христос дойде отново, нищо няма да остане скрито, дори най-внимателно пазените тайни мисли и цели, които се крият в умовете на хората (виж Пс. 44:21; Екл. 12:14; 4Сал. 63; 5Сал. 147).

Хвала. Буквално „хвалата“, тоест наградата. По онова време, когато плановите и целите на хората бъдат разкрити, всеки служител за Бога ще получи справедливата си мярка за одобрение. Можем спокойно да оставим разпределянето на хвалата на праведния Съдия, който никога не греши. Хората трябва да внимават да не хвалят Божиите служители (виж 4Т 400; вж. СОЛ 161, 162). Божиите служители са просто Негови инструменти и Бог е Този, Който ги използва, за да постигне Своите цели; следователно само Той трябва да бъде хвален и възвеличаван.

6. Пренесено. Нещата, които е написал относно религиозните учители (виж гл. 3:5, 6, 21, 22), Павел прилага към себе си и към Аполос, който е бил тясно свързан с него. Принципите, които той беше изложил, са общоприложими, но не са универсално верни на практика. Но Павел и Аполос бяха примери за изложените идеали. Това не беше вярно за водачите на фракционните коринтски партии.

Да помислим. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) пропускането на тази фраза. Ако е пропусната, съветът е по-общ: коринтяните трябва да се държат според правилата, установени в Божието Слово.

Това, което е написано. Тоест, общите инструкции, намиращи се в Писанието – тук имайки предвид Стария завет. По всички въпроси, отнасящи се до религията, Писанията трябва да бъдат окончателен авторитет.

Да се възгордяваш. Гръцко *phusioō*, от *phusa*, „чифт мехове“, следователно „да се самовъзвеличаваш“, „да бъдеш самонадеян“. Павел осъжда гордостта на онези, които са издигнали партията си над другите или партийния си лидер над други партийни лидери. Вярващите трябва да се смятат за равни един с друг и никой християнин не бива да смята никой друг за по-нисш от себе си или за заслужаващ презрение.

7. Прави те различен. Тоест, вижда такова превъзходство в теб.

Приемете. Никой човек няма причина да се хвали, защото дължи всичко на Бога. талантите, които притежава, са от Бог, който дава сила и мъдрост за тяхното развитие. Следователно никой учител в църквата няма основание за гордост или за превъзходство. Неговите дарби и силата, чрез която те са били развити, са дошли от Бога.

Слава. Гръцки *kauchaomai*, което означава също „хваля се“ и затова е превеждано многократно (Рим. 2:17, 23; 2 Кор. 7:14; и др.). Откакто грехът е навлязъл в света, е естествено хората да се отдават на гордост, особено във връзка със собствените си постижения. В тази си склонност те следват примера на Сатана, който падна в греха.

от високото си положение в небето поради непоносимата си гордост (виж Исая 14:12–14; Езекиил 14:12–14). 28:15, 17). Християнинът трябва да се пази от тази грешка по всяко време. Особено фино е изкушението да се поддадеш на духовна гордост. Само Бог трябва да бъде прославян и възвеличаван (виж Йер. 9:23, 24).

8. Сега. По-скоро „вече“.

Пълно. Гръцки κορεσμη, „да се наситиш“. Думата се среща и другаде в Новия завет само в Деяния 27:38. Твърдението е иронично, както и следващите две твърдения. Целта на Павел е убедително да събуди коринтските християни до осъзнаване на истинското им състояние и да ги доведе до състояние на ума, в което те биха били готови да приемат съвети и помощ от опитни водачи, като него самия, в дух на истинско смирение. За други примери на библейска ирония вижте 1 Царе 18:27; Йов 12:2. Коринтските вярващи бяха напълно доволни от собствените си знания и не чувстваха нужда от нещо повече. Те не осъзнаваха, че Павел може да им помогне в по-голяма степен, отколкото вече им бяха помогнали други учители в Коринт.

Богат. Павел продължава иронията си, но в различна форма. Той казва, че коринтяните смятаха се за богати в духовни неща. Сравни Осия 12:8; Откр. 3:17.

Царувахме като царе. По-скоро „започнахме да царуваме като царе“. Кулминацията на този ироничен пасаж се достига в това изказване. Павел сравнява своите самонадеяни читатели с онези, които са достигнали най-голямото издигане, където няма нищо по-възвишено, което да бъде постигнато или желано.

Без нас. Тоест, без Павел и неговите сътрудници. Вярващите в Коринт чувстваха добре подготвени да водят живота си успешно и да се грижат за интересите на църквата. Те бяха пренебрегнали авторитета на Павел и предполагаха, че могат да се оправят както без него, така и с него.

Бих се обърнал към Бога. Гръцката дума orphelon, „бих ли това“, се използва за изразяване на безплодно желание. Думите „към Бога“ не се появяват в гръцкия текст. Останалата част от този стих може да се разбира по два начина: (1) като израз на пламенно желание да се установи царството на славата, когато всички изкупени от Бога ще царуват като царе и свещеници с Исус (Откр. 20:4, 6); (2) като продължение на иронията на по-ранната част на стиха. Павел казва: „Дано въображаемостта ви царуване като царе беше действителен факт и да можехме да се присъединим към вас в това блаженство.“

9. Апостолите са последни. Фигурата е тази на амфитеатъра, в който участниците, изведени в края на програмата, са обречени да се бият помежду си, докато не бъдат убити или разкъсани от диви животни. За тях нямало надежда за бягство. Тези нечовешки игри са се провеждали на много места в Римската империя и алюзия към тях би била лесно разбрана. Павел често е черпил илюстрации от игрите (виж 1 Кор. 9:24–26; 15:32; 1 Тим. 6:12; 2 Тим. 4:7, 8). Апостолите са представени така, сякаш са запазени, за да осигурят най-голямото забавление за жестока публика.

Осъден на смърт. Сравни Рим. 8:36; 1 Кор. 15:30, 31.

Спектакъл. Гръцката дума theatron означава „шоу“, „спектакъл“. Английската дума „театър“ произлиза от theatron. Думата се отнася или до мястото за забавление, или до излаганото нещо.

Божиите служители, които вярно свидетелстват за Него, стават център на интерес за жителите на този малък свят и на небето (вижте Евр. 10:32, 33; 12:1; 4Тим. 34–36). Това

Целият наш свят е сцена, на която конфликтът между греха и праведността, истината и заблудата се води пред силно заинтересована публика, съставена от жителите на вселената (виж 5Т 526). Дълг на всеки вярващ е да позволи светлината на истината да бъде видяна от всички, с които влиза в контакт. Ако християните осъзнаят, че очите на вселената са насочени към тях, ще има възраждане на верното свидетелстване, което характеризира живота на апостолите (виж 7Т 296).

10. Глупаци. „Проповедта за кръста е глупост за онези, които погиват“ (гл. 1:18).

Тъй като апостолите упорствали в представянето на благата вест за спасение чрез проста вяра в Исус Христос, те били смятани за глупави и неразбиращи.

Въпреки това те не смееха да смесват светската мъдрост с простотата на евангелието. Те се задоволяваха да разчитат на Божията сила, а не на мъдростта на този свят (виж Рим. 1:16, 17). Верните християни трябва да очакват да бъдат неразбрани от света, но това не бива да ги смущава; те знаят, че Божият път е противоположен на човешкия и следователно трябва да изглежда странен за плътското сърце (виж Ис. 55:8, 9; Рим. 8:7, 8; Яков 4:4; 1 Йоан 2:15–17).

Вие сте мъдри. Павел говори иронично, както в стих 8 (вижте коментара там).

Вие сте силни. Какъв контраст между самодоверчивия, смирен, посветен апостол, който е дошъл в църквата в Коринт „в слабост, страх и голям трепет“ (гл. 2:3), и самоуверените, арогантни коринтски вярващи, които са се чувствали силни и мъдри в Христос! Вие сте достойни за почит. Заради тяхното признание за

светска мъдрост и показността им .

Поради духовните си постижения, те се ценели високо. Апостолите, които не си позволявали да привличат внимание към себе си или към собствените си превъзходни качества, били презирани. Целта на Павел в тези контрасти е да подчертае глупостта на самоласкателството и самовъзвеличаването и да подтикне коринтяните да възвеличават Христос и да мислят смирено за себе си (вж. Мат. 23:12).

11. Досега. Този израз показва, че през цялото им служение

Апостолите бяха преживели всички изпитания, изброени в стихове 11–13. Те с радост приеха всичко, което им се случи, знаейки, че Бог ги използва за проповядване на евангелието и спасение на грешниците (вижте 1 Сол. 3:3, 4, 7–9; 1 Петрово 2:20, 21). Тази проклетата от греха земя е територия на врага и не бива да се очаква, че на християните ще бъде позволено да живеят безпроблемен живот, ако са верни свидетели за своя Господ и Учител (вижте 2 Тим. 3:12). Сатана насочва гнева си срещу онези, които се опитват да избягат от лапите му, като бягат при Христос. Това е особено вярно по отношение на църквата на остатъка (Откр. 12:17).

Гол. Тоест, оскъдно облечен (вижте Марк 14:52).

Удрял. Гръцки kolaphizo, „да удря с юмрук“, „да се борави зле“.

Място на пребиваване. Апостолите се скитали от страна на страна и приемали гостоприемство на онези, сред които са работили. Те нямали привилегиите да се радват на удобствата и удобството на установения дом. Те обичали Господа и се радвали, че са скитници по земята, за да може делото по проповядване на евангелието да напредва. Това е духът, който движи всички истински работници в Господното лозе.

12. Нашите собствени ръце. Въпреки че е призван от Бога да се посвети на служението на евангелието, Павел се е издържал с физически труд (виж Деяния 18:3; 20:34; 1 Сол. 2:9; 2 Сол. 3:8, 9).

Когато ни хулят, ние благославяме. Апостолите прилагаха на практика учението на Исус в Нагорната проповед (Мат. 5:11, 12, 44). Когато с тях се отнасяли зле, те не отмъщавали, а страдали търпеливо. Те не само се въздържали от търсене на отмъщение, но и отвърждали с добро за зло (виж Деяния 27:33–36). Качеството да понасяш търпеливо обидите и да правиш добро на своите преследвачи е важна черта на истинското християнство. Това е доказателство, че Светият Дух контролира индивида (виж Гал. 5:22). Такова отношение противоречи на светската философия, която учи на защита на правата на човек и на бързо отмъщение за наранявания или обиди, причинени от другите (виж Мат. 5:38–42). Последователите на Христос са учени да оставят въпроса за отмъщението на Божията справедливост (виж Втор. 32:35; Пс. 94:1, 4–7, 21–23; Рим. 12:19–21; Мн. 70, 71). Има обстоятелства, при които не е погрешно да се изпитва чувство на праведно негодувание. Трябва да се подчертае обаче, че подобни чувства са допустими само когато човек види, че „Бог е опозорен и службата Му е поставена в немилост“ (Ж.В. 310). Естественото, невъзродено сърце трябва да бъде държано разпнато и никога да не му се позволява да се опитва да се оправдае (виж Ж.В. 353).

13. Оклеветен. Гр. *disphēmō*, „клеветя“, „озлобявам“, „озловажавам“.

Умолявам. Гръцко *parakalēō*, дума с различни значения (виж върху Йоан 14:16). Тук вероятно означава „да говоря по приятелски начин“. Сравнете употребата на *parakalēō* в Лука 15:28; Деяния 16:39.

Мръсотия. Гръцки *perikatharmata*, „мръсотия, която се събира от почитването на нещо“. Вдъхновен и Заслепен от Сатана, светът гледа с омраза и отвращение на верните свидетели за Христос и ги смята за земни измет (виж Плач 3:45). Това е особено вярно в случая с Павел (виж 2 Кор. 11:23–27). Спасителят се е стремил да подготви учениците Си за подобни преживявания, когато ги е предупредил, че светът няма да ги приеме любезно, а ще ги подложи на много видове малтретиране (виж Мат. 10:16–18, 21, 22, 36; Йоан 15:18, 19; 9С 235). Не бива да се очаква, че послание, което е пряко противоположно на пътя на света и на плановете и целите на Сатана, ще бъде посрещнато с радост. Ако християнинът установи, че всичко е наред с него, че не е обезпокоен от противника, той може би ще започне да се пита дали има нещо нередно във връзката му с Бога (виж Лука 6:26; Йоан 15:19). Павел се радваше в скръбта (виж Рим. 5:3; 2 Кор. 7:4).

Страданието заради Христос ще донесе радост на истинския вярващ, защото той знае, че свидетелството му за Христос дава плод, както се вижда от факта, че Сатана е гняв. Това не означава, че християните трябва умишлено да предизвикват преследване. Те трябва да избягват ненужни трудности, но не трябва да бягат от дълга си поради препятствия и изпитания (виж 9Т 241, 242; ДА 355).

Отмърсвания. Гръцки *peripsēma*, „мръсотията, която се събира в процеса на почитване“.

Перипсема е синоним на перикатхармата, „мръсотия“ (вижте по-горе под „мръсотия“).

14. Да ви засрами. Павел се страхуваше, че е говорил твърде грубо и се опита да смекчи суровите си забележки. Имаше причина членовете на коринтската църква да бъдат засрамени заради своите борби и партийни кавги, както и заради самонадеяните си идеи за собствената си важност. С истинска християнска учтивост Павел беше внимателен към чувствата им и не искаше да ги накара да загубят самоуважението си. Когато онези, които грешат, бъдат доведени до осъзнаване на греха си, трябва да се внимава, за да се предотврати загубата на самоуважението им (виж МН 167, 168).

Мои възлюбени синове. Буквално „мои възлюбени деца“. Павел наричал вярващите в Коринт свои духовни деца, за които се е трудил. Той се обръщал към тях като към баща, който желаел само тяхното добро и не искал да им причинява болка. Всички помощник-пастири, които имат ума на Главния Пастир, постоянно ще се стремят да облекчат страданията на овцете, да превържат раните им и да облекчат болката им (виж Пс. 147:3; Ис. 61:1, 2; Йоан 10:11).

Предупреждавам. Буквално „да напомням“, следователно „да увещавам“, „да увещавам“. Нещата Представените в стихове 7–13 не са написани в дух на сурова строгост, за да порицаят коринтяните. Те не са били предназначени да ги обезкуражат, а да им предадат мъдрия съвет на любящ баща, който е нетърпелив да спаси децата си от бедствие и да доведе до реформация в църквата. Християнинът никога не бива да порицава брат си с цел да го zlepостави и да го засрами (виж Рим. 14:10, 13; МН 166). Порицанието или наставлението трябва да бъдат отправени в дух на нежно състрадание към грешния и с цел да му помогнат да намери пътя си обратно към хармония с Бога (виж Гал. 6:1, 2; ДА 440; МН 495). Вярното, любящо и състрадателно служение на онези, които са се спънали и са се изгубили, ще бъде много по-успешно от студеното осъждане и безчувственото порицание (виж Яков 5:20; 5Т 246, 247).

15. Учители. Гръцки *paidagōgōi*, „учители“, „пазители“. Думата е възприета в английския език като „педагог“. Първоначално *paidagōgos* в гръцкото домакинство е бил робът, чието задължение е било да води момчетата на училище и да се грижи за тях извън учебните часове; той не е бил непременно учител. На тази задача са били възлагани мъже с различни професии. Някои от тях са обучавали децата. В английския език терминът се прилага за учителите като цяло. Като роб, *paidagōgos* можел да упражнява само онази власт, която му е делегирана от главата на домакинството, а именно тази на настойничеството. Павел посочва, че въпреки факта, че коринтяните може да са имали много учители, никой от тях не можел да има същите отношения с тях, каквито е имал той самият. Никой друг човек не е имал претенции за родителска власт над тях; това е бил специалният прерогатив на апостола. Само той имал правото да ги увещава като баща и да получава тяхното особено уважение.

Теб е родил. Както в естествената сфера може да има само един баща, така може да има само един духовен баща на църквата в Коринт, а именно апостол Павел, защото именно в отговор на неговите проповеди те бяха водени да изоставят идолопоклонството и да се обърнат към живия Бог (виж Деяния 18:10, 11, 18; 1 Коринтяни 3:6). Той беше инструментът на тяхното обръщане във вярата.

16. Последователи. Буквално „имитатори“, „подражатели“. Това е смело твърдение за всеки християнски служител. Но е вярно, че всеки служител за Бога трябва да живее живот, който отразява образа на Исус, за да може с увереност да призовава онези, на които служи, да следват неговия пример. Естествено е децата да подражават на родителите си и да копират начина им на живот. Тъй като коринтяните бяха духовни деца на Павел, логично беше да се очаква от тях да подражават на апостола в отношенията му с Бога. Знаейки, че децата копират родителите си, всеки служител трябва винаги да осъзнава тежката отговорност, която лежи върху него, да даде правилния пример за благочестив живот пред онези, на които представя евангелието. Неговото посвещение беше толкова пълно, толкова безрезервно, че Павел можеше да каже: „Христос живее в мен“ (Гал. 2:20). Това му даде увереността, която му позволи да призове онези, които водеше към Спасителя, да го последват (вижте Фил. 3:17; 2 Сол. 3:7). Вярно е, че членовете на църквата трябва да гледат на Христос като на свой пример, но човечеството е крехко и мъжете са склонни да гледат на своите водачи. Това прави наложително

служителите да бъдат изключително внимателни да дават правилен пример на членовете (вижте Тит 2:6–8; 1Тит 4:46; 2Тит 3:36, 5:48, 5:49).

17. Изпратих. В писането на писма гърците понякога използвали минало време, за да опишат действие в настоящето, защото действието, когато писмото ще бъде прочетено от получателя, ще бъде в миналото. Според гл. 16:10 Тимотей вероятно е бил на път, но все още не е пристигнал, нито очевидно се е очаквало да пристигне преди писмото. Писмото несъмнено е било изпратено, за да посъветва църквата да посрещне подобаващо представителя на апостола и да се вслуша в неговите съвети и наставления, сякаш идват от самия Павел.

Тимотей. Или „Тимотей“ (виж Деяния 16:1; 19:22; Фил. 2:19; 1 Сол. 3:2; 1 Тим.

1:2). Тимотей беше доверен сътрудник, на когото Павел разчиташе в работата си по грижата за църквите, които беше основал.

Моят възлюбен син. Буквално „моето възлюбено дете“. Павел видял в младия мъж Тимотей човек, който може да се превърне в полезен работник за Бога, затова го избрал за един от своите спътници и помощници (виж Деяния 16:1–4; 1 Тим. 1:2; АА 184, 185, 202, 203; GW 440). Апостолът се обърна към коринтяните като „синове“, буквално „деца“.

(1 Кор. 4:14); следователно беше съвсем уместно да се изпрати някой, който да представлява този, който е бил заченат в Христос чрез неговото проповядване, точно както те. Като близък спътник на апостола в неговите пътувания и евангелизаторска работа, Тимотей беше добре подготвен да прегледа ученията на Павел и да им припомни неговия начин на живот.

Във всяка църква. Посланието на Павел беше едно и също, където и да проповядваше. Той не беше учил коринтяните на нищо различно от това, на което беше учил ефесяните или беряните. Неговите публични проповеди и личното му поведение бяха едни и същи навсякъде.

Той желаше църквата в Коринт да бъде в хармония с всички останали църкви. Христос се молеше за единство сред Своите последователи (виж Йоан 17:21–23) и доктриналното единодушие допринесе за такова единство (виж Рим. 15:5, 6; 1 Кор. 1:10; Еф. 4:3–6; Фил. 2:2; 1Т 2:10).

18. Надут. Павел всъщност казва: „Понеже се забавих с плановете си да ви посетя, някои от вас се възгордяха, вярвайки, че не смея да дойда в Коринт. Несъмнено смятате, че вашата декларация за вярност към други водачи ме е уплашила и че всичко, което ще направя, е да напиша писма с укор и предупреждение.“ Фактът, че е изпратил Тимотей и Тит (виж 2 Кор. 7:6, 7, 14, 15) в Коринт, може да е повлиял на враговете му да повярват, че самият той се страхува да се осмели да отиде сред тях.

19. Но Аз ще дойда. Той планираше да остане до след Петдесетница (гл. 16:8). Във 2 Кор. 1:23 той обяснява неочакваното забавяне на идването си.

Ако Господ е благосклонен. Павел постоянно желаше да не прави нищо друго освен това, което беше в хармония с волята на неговия Учител. Всичките му планове бяха подчинени на божествено одобрение или отхвърляне. Той смяташе въпроса за тръгването на път като зависим от Божията воля и беше готов да тръгне или да остане, както Господ би могъл да посочи (вж. Деяния 18:21; 1 Кор. 16:7; Евр. 6:3). Това е пример за християнско поведение, който всички трябва да следват. Всички наши планове трябва да бъдат направени с мисълта, че те ще бъдат изпълнени или отхвърлени според Божията воля (вж. Притчи 27:1; Яков 4:15).

Силата. Апостолът щеше да посети Коринт и да изследва, а не празното хвалене на онези, които уверено твърдяха, че той се страхува да дойде, но истинската им сила. Това изречение разкрива уверената смелост на апостола, смелост, родена от знанието, че той върши Божията воля и проповядва истината. Такава е увереността и смелостта при изпълнение на дълга, които всички Божии служители трябва да имат. Независимо от всякакво противопоставяне

направени от който и да е човек или група хора, в църквата или извън нея, те трябва да изпълняват дълга си вяро (виж Втор. 1:17; Ис. 50:7; Деяния 5:29).

20. Божието царство. Тук е царството на благодатта, както в Кол. 4:11 и др. (виж върху Мат. 3:2; 4:17; 5:3).

Не на думи. Божието духовно царство на земята не се установява или управлява чрез хвалебствени твърдения и суетни човешки думи. Необходимо е нещо повече от уверени твърдения за власт от онези, които, не желаейки да се придържат към простотата на евангелското послание, добавят към него свои собствени тълкувания на истината и се издигат до лидерски позиции и власт (виж Дан. 7:25; 11:36; 2 Сол. 2:3, 4; Откр. 13:5, 6).

Сила. Гръцки *dunamis*, „сила“, „могъщество“, „мощност“. Английската дума „динамит“

произлиза от *dunamis*. Божията църква се поддържа от силата на Светия Дух, действаща в живота на напълно посветените вярващи. Всяко допълнение към Божията църква се осъществява от възраждащата сила на Светия Дух (вижте Йоан 3:5; 16:13).

Ръководителите на църквата са водени от Божия Дух и са овластени от Него за мъдрото управление на Неговото царство на земята (вижте Деяния 1:8; 2:17, 18; 13:1–4).

21. Какво ще правите? Това е апелът на Павел към непокорните вярващи. Той разкрива нежеланието на апостола да предприеме сурови мерки в справянето с непокорните членове на църквата в Коринт.

Тояга. Символ на бащинската строгост. Това показва, че Павел е осъзнавал, че като апостол, а също и като техен първоначален наставник в евангелието, той има властта да налага дисциплина на бунтовната църква. Без съмнение „тоягата“, която той би използвал, ако е необходимо, биха били неговите думи. Има случаи, когато е необходимо Божиите служители да проявят известна строгост, за да поправят непокорните членове на църквата (вижте Числа 16:8–11, 26, 28–30; Матей 1:1). 18:15–17; Деяния 5:3, 4, 8, 9).

Любов. Поправянето винаги трябва да се прилага с любов, с оглед на крайното благополучие и щастие на нарушителя (вж. Гал. 6:1, 2). Въпреки че може да е необходимо да се действа твърдо и евентуално строго, за да се предпази църквата от объркване и раздори, въпреки това всичко трябва да бъде смекчено от истинска загриженост за най-добрите духовни интереси на засегнатите лица. Любовта, която има за цел най-добрите интереси на възлюбения, трябва да е в основата на всеки етап от християнския живот и дълг, защото самият Бог е олицетворение на любовта (1 Йоан 4:8, 16).

Дух на кротост. Тоест, меко казано, в отношение на нежност. Павел тук разкрива, че Той искал да избегне необходимостта от прилагане на строги дисциплинарни мерки към тях. Надявал се, че техните „надменни“ сърца ще омекнат и че те с готовност ще приемат любящите му съвети, без да е необходимо той да прибегва до сурови дисциплинарни мерки.

С копнеж, изпълнен с призив, апостолът завършва тази част от посланието. В този раздел Павел откровено разглежда фактите на ситуацията, противопоставяйки ги на гордостта и преструвките, които помрачаваха духовното виждане на много членове на църквата в Коринт.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1–7AA 276

2 Изд. 139; МҮР 319; 9Т 246

5 AA 73; GC 481, 660; MB 124; PP 386; SC 24; 1T 333; 2T 626; 4T 590

7 MB 57; MX 166; 5T 735

9 CH 575; Ed 154; FE 186, 230, 289; MYP 353; Te 144; TM 447; 1T 336; 2T 441, 631,
709; 4T 35, 641; 5T 84, 526, 578; 6T 13, 144; 7T 173, 294, 296; 8T 134, 235

11, 12 AA 354; 1T 447
11-15AA 277

12, 13 AA 296; Изд. 68
13 9T 236

ГЛАВА 5

1 Кръвосмешението е по-скоро причина за срам, отколкото за радост. 7 Старият квас трябва да бъде очистен. 10 Отвратителните престъпници трябва да бъдат отбягвани и избягвани.

1. Съобщава се. Новата тема, отнасяща се до скандалното кръвосмешение в църквата, е въведена внезапно. Този случай, както и въпросът за раздорите, не е бил споменат в писмото, написано от църквата до Павел (виж гл. 7:1). Вероятно е бил съобщен от членовете на домакинството на Хлоя (виж гл. 1:11).

Обикновено. Гръцки *holōs*, „всъщност“ или „общо взето“. Докладът, даден на апостола, беше без съмнение твърдение на абсолютен факт. Това беше въпрос на общоизвестно сред вярващите и това правеше отношението им към нарушителя още по-осъдително.

Блудство. Гръцка дума *porneia*. Тази дума, появяваща се два пъти в този стих, е общ термин, описващ незаконни сексуални връзки, независимо дали между женени или неженени лица (виж Матей 5:32; Деяния 15:20).

Наименуван. Текстови доказателства потвърждават (вж. стр. 10) пропускането на тази дума. Тогава тълкуването би било „такова блудство, каквото няма сред езичниците“. Би било достатъчно лошо, ако докладът се отнасяше до някаква форма на неморалност, но това, което съществуваше в Коринт, беше от естество, което дори езичниците осъждаха. Това наистина беше причина за удивление и подив за Павел и за всеки човек, който знаеше възвишения стандарт за чистота, държан пред вярващия в Исус (вж. Изх. 20:14; Мат. 5:8, 27-32; 1 Кор. 6:9, 10; Гал. 5:19-21; Еф. 5:5; Откр. 21:8). Фактът, че престъпление, което дори езичниците биха гледали с отвращение, би трябвало да бъде толерирано в християнска църква, значително утежнява престъплението и изисква незабавни и драстични действия.

Човек би трябвало. Гръцката дума може да означава, че той или се е оженил за нея, или че е бил... просто я поддържат за неморални цели. Бащата може да е починал по-рано или жена му може да е избягала или да е била разведена от него.

Съпругата на баща му. Не майка му, а друга съпруга на баща му. Двете са разграничени в Лев. 18:6-8. Престъплението се наказвало със смърт (Лев. 20:11). Наказанието не е било облекчено и в периода на Мишна. Мишна съдържа следното: „Следните се убиват с камъни: който извърши кръвосмешение с майка си, с жената на баща си или със снаха си...“ (Санхедрин 7.4, Сончино, изд. на Талмуда, стр. 359). Римското право също забранявало връзката (Гайови институти i.63).

2. Вие сте възгордели. Изненадващото беше, че членовете на църквата бяха самодоволни, горди с духовния си статус, вместо да сведат глави от срам, че сред тях е избухнало такова голямо нечестие. Това не означава, че са били ликувани или горди заради това зло в църквата, но въпреки него са били изпълнени с духовна гордост. Те е трябвало да се смирят пред Господа и да предприемат стъпки за отстраняване на ситуацията.

Оплакани. Наличието на грубо нечестие в църквата винаги е причина за скръб за онези членове, които имат най-добрите интереси на своите братя и които ревнуват за доброто име на църквата (вижте Йеремиа 13:17). Господ ясно заявява, че онези, които истински скърбят заради греховете, които преобладават в църквата, ще бъдат пощадени във времето на изпитание (вижте Езекиил 9:4-6; 2 Петрово 2:8, 9). Праведните не могат да бъдат самодоволни и щастливи, когато брат в църквата се отклони от пътя си и изпадне в тежък грях. Коринтските вярващи е трябвало да бъдат много загрижени за злото сред тях и е трябвало да предприемат действия за отстраняване на нарушителя от църквата. Такива дисциплинарни мерки трябва да се прилагат от правилни мотиви. Никога гневът, гордостта, отмъщението, партийните чувства, неприязънта или каквито и да било плътски чувства на естественото сърце не трябва да подтикваат членовете на църквата да предприемат действия срещу провинил се брат. Напротив, към него трябва да се проявяват състрадателна любов и нежно съжаление, заедно с грижа да не би някой друг да изпадне в същата грешка (виж Рим. 15:1; Гал. 6:1; Яков 5:19, 20).

Отнети. Човек, който живее в такава умишлена и ужасна неморалност, трябва да бъде изключен от църквата. Бог не благославя Своя народ, когато те съзнателно позволяват откритото престъпване на Неговия закон да продължи сред тях (виж Исус Навин 7:1, 5, 11, 12; Деяния 5:1-11; 3Т 265, 266, 269-272).

3. Присъстващ духом. Павел е бил в Ефес, когато е написал посланието (виж стр. 103), но познанията му за ситуацията, както му е била разкрита от дома на Хлоя (гл. 1:11) и чрез божествени откровения (виж АА 302), са му позволили да прецени случая, сякаш действително е присъствал.

Съдил съм. Или „издал съм присъда“. Павел е обмислил внимателно случая, фактите по които са били добре известни (ст. 1), и е взел решение. Начинът, който трябва да се следва, е бил ясен и апостолът е дал авторитетни инструкции на църквата относно отношението към нарушителя. В този добре установен случай на открито неподчинение на Божия закон са били необходими незабавни и драстични действия.

4. В името. Присъдата срещу кръвосмесителния човек трябваше да бъде произнесена чрез авторитета на Исус Христос, главата на църквата (Еф. 5:24). Неговата сила трябваше да бъде призована, за да направи присъдата ефективна както в духовното ѝ приложение, така и във връзка с физическото отделяне на виновния от църквата. Изразът „в Негово име“, отнасящ се до Христос, се среща в Мат. 12:21; Лука 24:47 с идеята Исус да е източникът на сила и авторитет (вижте върху Деяния 3:16). Павел, като божествено назначен апостол на езичниците (Деяния 9:15; 13:2, 4; 22:21; Гал. 2:7, 8), упражни властта, делегирана му от Христос, за да каже на църквата в Коринт какво трябва да се направи по отношение на този конкретен случай.

Събрани заедно. Планът на Изкупителя е да действа чрез Своята църква. Ръководителите на църквата, заедно с конгрегацията, са овластени да предприемат дисциплинарни действия в името на Христос, когато това се наложи, и такива действия, когато са спазени правилните процедури, се одобряват на небето (вижте върху Матей 16:19; вж. Матей 18:15-20; Йоан 20:23; 3Т 428). Трябва да се отбележи, че Павел не е поел ролята на диктатор. Той им каза какво е мнението му и им нареди да се съберат, за да решат този конкретен проблем. Той не би си позволил да налага дисциплинарни мерки без съгласието на самата църква. Този инцидент показва, че никой служител не може да претендира за властта да решава естеството на дисциплинарните действия и да ги изпълнява, без да се консултира с църквата. Самият Бог уважава властта, която е делегирал на Своята църква, и действа чрез Своя назначен агент за провеждането на Своето дело на земята.

Илюстрация на този план се вижда в случая с обръщането на Павел. Бог напътства един от братята от общността на вярващите в Дамаск да посети смирения фарисейн и да му предаде Божиите наставления (виж Деяния 9:10–18; 3Т 430, 431).

Моят дух. Вижте стих 3.

Сила на нашия Господ. Исус обеща, че Неговата сила ще бъде с Неговата църква. когато те „се събраха“ в Негово име (вж. Матей 18:18–20).

5. Да издаде. Павел сега излага внимателно обмисленото си мнение относно присъдата че църквата трябва да отхвърли такъв нечестив член. Това обикновено се разбира като присъда, изключваща човека от църквата.

Към Сатана. В този свят има само две духовни царства – Божието царство и царството на Сатана. Ако човек напусне Божието царство, той естествено трябва да влезе в царството на Сатана (виж Йоан 12:31; 16:11; 2 Кор. 4:4). Този непокорен и изоставен грешник, чрез собственото си греховно поведение, се е оттеглил от Божието царство и това е трябвало да бъде признато с официалното му изключване от църквата. Сравнете 1 Тим. 1:20.

Унищожение на плътта. Писанията наричат неморалните практики „дела на плътта“ (Гал. 5:19; вж. Кол. 3:5). Християните са увещавани да не живеят „по плът“ (Рим. 8:13). Следователно „унищожението на плътта“ може да се разбира като умъртвяване на плътските желания. Идеята за телесно страдание, което Сатана често причинява, също може да е замесена. Павел нарече собственото си страдание „пратеник на Сатана“ (2 Кор. 12:7). Сатана е авторът на болестите и страданията (вижте Йоан 9:2). Нечестивият човек ще бъде оставен да страда от последствията от злото си поведение.

Духът. Хората получават нови тела при възкресението (вижте гл. 15:50). Нашите сегашните тела се връщат в прах при смъртта (виж Битие 3:19).

Може да бъде спасено. Целта на описаното тук действие беше коригиращо. Това беше вярно. също и в случая с Именей и Александър, които Павел „предаде на Сатана, за да се научат да не хулят“ (1 Тим. 1:20). Църковната дисциплина има за цел да събуди нарушителите до осъзнаване на опасното им положение и да им разкрие нуждата им от покаяние и разкаяние. След като бъде поправен и смирен от наказанието си, грешникът може да бъде призован към живот на добродетел и вяра. Целта на църковното наказание никога не трябва да бъде отмъщение, а възстановяване от разрухата. Отлученият член трябва да бъде обект на дълбока загриженост за църквата и трябва да се полагат усиления за неговото духовно възстановяване (виж Мат. 18:17; Рим. 15:1; Гал. 6:1, 2; Евр. 12:13).

6. Хваляне. Гръцко *kauchēta*, „това, с което се хвали“, не самият акт на хвалене. Коринтските вярващи нямаха основание да се хвалят уверено с духовното си състояние. Те се стремяха да създадат впечатление, че всичко в църквата е наред. Това беше доказателство за тяхната духовна слепота. Те бяха толкова запознати със злите практики около себе си, че не усещаха ужасната природа на неморалността, която съществуваше сред тях.

Не е добре. Хваленето с лични постижения винаги е погрешно, защото е форма на гордост и превъзнасяне на себе си. „Това е нечестива гордост, която се наслаждава на суетните си дела, която се хвали с превъзходните си качества“ (4Сол. 223). Ако се има предвид видението за Голгота, всяка човешка хвалба ще бъде изключена (вижте Йер. 9:23, 24; 1 Кор. 1:29–31; Гал. 6:14).

Малко квас. Същата поговорка се появява в Галатяни 5:9. Павел изрази изненада, че Коринтяните, хваляйки се със задоволителното си състояние, показаха, че са забравили жизненоважната истина на тази добре позната поговорка. Както малко количество квас, или мая, поставено в голямо количество тесто, влияе на цялото количество, така и наличието на един

Непокорният престъпник в църквата има покваряващо влияние върху цялото тяло. Вижте Матей 13:33.

Да задържиш в църквата член, който грубо провинява се, поради желание да му помогнеш да се реформира, пренебрегва опасността от влиянието си върху цялата група вярващи. Често е по-полезно за индивида да се отдели от църквата, за да осъзнае, че действията му са в противоречие с нейните високи стандарти и не могат да бъдат толерирани (виж 7Т 263; 3Т 450–455).

7. Очиствам. Гръцки *ekkathairō*, „да очиствам напълно“. Павел призовава за пълно премахване на това, което е вредно за църквата. Не става въпрос само за отлъчване на развратния човек; това е призив всички да осъзнаят сериозността на това да бъдат самодоволни и самодоволни, докато в църквата съществуват такива злини.

Стар квас. „Квас“ тук се използва, за да представи греха (вж. Мат. 16:6; ДА 407, 408; РР 278). На евреите било наредено внимателно да претърсят домовете си, преди да ядат пасхалната вечеря, за да се уверят, че в домовете им няма дори частица квасен хляб (виж Изх. 12:19; 13:7). По подобен начин християнската църква в Коринт била наредена да се увери, че грехът е премахнат, особено всички форми на неморалност.

Нова буца. Чрез изключване на прегрешителите от църквата и отвъръщане от всеки грях, църквата ще стане чиста и свободна от покваряващото влияние на ценените грехове. Тя ще бъде като прясна порция брашно или тесто, преди добавянето на какъвто и да е квас. Тогава те ще участват в възвращащата сила на Светия Дух.

Както сте безквасни. Тоест, в идеалния случай. Вярващите в Коринт бяха очистени от греха. Те трябваше да помнят този факт и винаги да се стремят да запазят чистотата си. Всички, които приемат предвиденото за тяхното спасение чрез Исус Христос, са задължени чрез изповядването на вярата си в Него да бъдат чисти, „както е чист и Той“ (1 Йоан 3:2, 3; вж. гл. 2:6). Съвършеният пример за християнски живот им беше даден в Исус и животът им трябваше да бъде постоянна илюстрация на победоносен живот в силата на Христос (вижте 1 Коринтяни 1:4–8).

Христос, нашата Пасха. „Заковането на пасхалното агне беше сянка на смъртта на Христос“ (ГК 399; вж. РР 274, 277). Празникът Пасха е бил и възпоменание за избавлението от Египет. В нощта на избавлението ангелът унищожител преминал покрай домовете, където кръвта била видяна по стълбовете на вратите (вж. Изх. 11:7; 12:29; РР 279). За пореден път в последните дни на историята на този свят ангелът-унищожител ще продължи своята страшна мисия и само онези, които са премахнали кваса на греха и са застанали под кръвта на прообразния Пасхален Агнец, Исус Христос, ще бъдат пощадени (вижте върху Езек. 9:1–6; вижте Откр. 7:1–3; 14:1–5; ТМ 445; 3Т 266, 267; 5Т 210, 212, 216, 505). Божията църква трябва да бъде чиста църква. Тя трябва да бъде напълно свободна от всякаква поквара и несъвършенство, каквито тук са символизирани от „квас“ (вижте Мат. 5:48; Еф. 1:4; 5:27). Тя трябва да бъде покрита с кръвта на Исус, който тук е представен като прообразния Пасхален Агнец.

8. Нека пазим. Гръцката дума означава „нека продължим да пазим“. Християнинът трябва непрекъснато да се пази от оскверняването на греха. Тоест, „старият квас“ трябва винаги да се чисти от душата му. Посланието е написано през пролетта на годината, вероятно близо до Пасхата (виж стр. 103).

Не със стар квас. Призив да изоставим стария начин на живот, с покварените чувства. и страсти, подтикнати от желанията на необновеното сърце.

Злоба. Гръцки *kakia*, „зла воля“, „нечестие“ или „зло“ като цяло. Вероятно употребата на думата тук се отнася предимно до лошото чувство, което е причинило разделенията или партиите в църквата в Коринт (гл. 1:11–13). Разделянето на отделни групи в църквата, всяка от които е в противоречие с останалите и се бори за върховенство, засилва тази завист и лошо чувство.

Нечестие. Тук вероятно има специален намек за неморалността, за която апостолът е упрекнал коринтяните (виж 1 Кор. 5:1; вж. 2 Кор. 12:21). Християните, които са се предали на Исус и които са се родили отново, няма да запазят предишните си зли желания и практики. Всичко това се премахва, когато се „обличат“ в Христос (виж Гал. 3:27; 5:24–26). Именно като изучаваме Писанията и привеждаме живота си в хармония с Божията воля, ние „пазим празника“ (виж Ер. 15:16; Ез. 3:1, 3; Мат. 4:4; Йоан 6:63; Евр. 4:12).

Искреност и истина. В живота си истинският християнин е толкова пряк, чист и истински в във всяко отношение, неговата искреност е очевидна за всички. Няма скрит порок на грех или неверие, които, подобно на квас, засягат целия човек, макар и да не се виждат отвън. Както пасхалният хляб е бил свободен дори от най-малката частица квас, така и характерът на истинското Божие дете е напълно свободен от всякакъв компромис със злото. „Истинското благочестие започва, когато всеки компромис с греха е приключил“ (МВ 91).

9. В послание. Буквално „в посланието“, което може да се преведе и като „в моето послание“, т.е. в моето писмо. Това едва ли може да се разбере за писмото, което той пише сега, защото то не съдържа посоченото тук разпореждане. Освен това, ако Павел е имал предвид писмото, което пише, фразата „в моето писмо“ би била ненужна. Това писмо не е запазено днес. Че апостолът е имал навик да пише писма до църквите, е видно от 2 Кор. 10:9, 10. Писмата, запазени в Новия завет за наша полза, представляват само част от цялостното наставление, дадено чрез Павел на многото групи вярващи, които той е организирал в църкви.

Компания с. Гръцки *sunapamignumi*, „смесвам се заедно“, „да имам близка или обичайна връзка с“. Сравнете употребата на думата във 2 Сол. 3:14. Бог не иска Неговият народ да бъде изложен на покваряващото влияние на непокорните грешници и предупреждава вярващите да не влизат в интимни отношения с тях. Това не е забрана да се говори с тях или да се опитват да ги възстановят, а да се поддържат близки, приятелски отношения с тях.

Блудници. Този термин се отнася до онези покварени личности, които се отдават на незаконни сексуален контакт за печалба или просто за задоволяване на собствените си похотливи желания. Такива практики са отвратителни за Господа (вижте 1 Кор. 6:9, 10; Гал. 5:19–21; Еф. 5:5; 1 Тим. 1:9, 10; Откр. 21:8; 22:15).

10. На този свят. Тоест, невярващите грешници, които са извън църквата и не изповядват, че приемат пътя на Христос. Павел не учи в този стих, че християните не трябва да имат никакви отношения с нехристияни или невярващи.

Това би било напълно невъзможно. Разпуснатостта била толкова разпространена сред коринтяните, че не би било възможно да се извършват обикновените житейски дела, като например купуване и продаване, без да се влезе в контакт с нея. В молитвата Си за последователите Си Исус ясно заяви, че Неговият народ ще остане във връзка с невярващия свят около тях, но не трябва да участва в неговия дух (Йоан 17:14–16).

Алчен. Гръцката дума *pleonektai*, от *pleon*, „повече“ и *echō*, „да имам“. Описва онези които искат още и още.

Изнудватели. Това се отнася до онази класа хора, които в алчността си за материални богатства потискат бедните и нещастните. Те са лишени от съжаление и състрадание. Те са толкова поробени от собствената си егоистична жажда за пари, че ще използват всякакъв метод, за да постигнат целта си. Те не зачитат твърденията за благоприличие и доброта (виж Пс. 109:11).

Идолопоклонници. По-голямата част от жителите на Коринт са били идолопоклонници. Идолопоклонник може да се определи като човек, който посвещава ума си на всичко, което замества Бога. Християните трябва да избягват близко общуване с онези, които не поставят Бога на първо място в своите мисли, думи и дела. Умът трябва да се държи под строг контрол по всяко време, за да не се позволи на светски мисли, идеи и принципи да ръководят живота, вместо чистите и святи принципи на евангелието на Исус Христос (вижте 2 Кор. 10:5).

Извън света. Докато християните са на този свят, те ще бъдат във връзка с неразказали се грешници, които не разбират ужасната природа на злите практики, споменати в този стих. Те не трябва да бъдат отшелници и да се изолират от обществото. Те имат определен дълг да изпълнят за невярващия свят. Заповядано им е да свидетелстват на света за спасителната сила на евангелието на Исус Христос. За да направят това, те непременно трябва да поддържат контакт със света. Тяхното общуване с невярващите не трябва да бъде от същия вид, както с вярващите (виж 2 Кор. 6:14–16). Исус се движеше сред хората по света; Той ги посещаваше в домовете им и се възползваше от тяхното гостоприемство (виж Мат. 4:23–25; 9:10–13; Лука 19:5–7). Целта на Неговото общуване с тях беше да служи на техните нужди. Той им предаде познание за Отца и им предложи спасение от греха (виж ДА 150–152). Това трябва да бъде постоянната цел на общуването на християните с невярващите. Бог не желае Неговият народ да възприеме отношение на отчуждение от света. Той очаква от тях да участват в различни законни дела на света и същевременно да свидетелстват срещу греховете на света.

11. Аз писах. Или „пиша“. Гръцката дума може да се разбира и по двата начина. „Писах“ би се отнасяло до предишното писмо на Павел (вижте на стих 9); „пиша“ до настоящото му писмо. Няколко други нечестиви практики са включени заедно с блудството в списъка с грехове, които изключват човек от свободно и интимно общение със светиите. Вярващите трябва да се пазят напълно от всеки човек, който твърди, че е християнин, но е виновен за подобни неща. Тези, които се придържат към неморални пътища, въпреки знанието си, че Бог осъжда всяка нечистота, са без извинение. Няма основателна причина вярващите да поддържат близки отношения с тях.

Алчен или идолопоклонник. Вижте стих 10.

Ругател. Или „ругател“, някой, който обсипва другите с обиди или укори. Християни, които от навика да използват обиден език, трябва да бъдат изключени от общуването с църквата. Естествената склонност да се отговаря на обида с обида, на укор с укор, на обида с обида, на недоброжелателност с недоброжелателност е пряко противоположна на духа на Христос, който „когато бидеше хулен, не отвръщаше на хула“ (1 Петрово 2:23). Сравнете 1 Коринтяни 6:10; Ефесяни 4:31; 1 Тимотей 6:4; Яков 1:26; 3:5, 6, 10, 14; 4:11; 1 Петрово 3:8–10.

Пияница. Пиянството е едно от делата на плътта (Гал. 5:19, 21). Вижте върху Притчи 20:1.

Изнудвач. Вижте стих 10.

Да не се яде. Конкретен пример за по-общата забрана от по-ранната част на стихът. Забраната включва социалните хранения (вж. Гал. 2:12), както и Господната вечеря (Ж.В. 656). Вярващите не трябва да правят нищо, което би дало на наблюдателите основание да вярват, че непокорните нарушители на Божия закон са признати за християнски братя с добра репутация (вж. 2 Йоан 10, 11). Стандартът на истината и чистотата трябва да се поддържа високо. Това е било особено важно в Коринт по времето на Павел. Враговете на християнството обвинявали вярващите в различни форми на престъпления и пороци. Ако се разбрало, че християните толерират сред себе си или имат близък контакт с нечестиви и неморални хора, тези обвинения и доклади щяли да получат подкрепа и да се считат за достоверни. Следователно било необходимо напълно да се оттеглим от нечестиво непокаяните отстъпници и да се разбере, че църквата няма връзка с тях. Само така църквата можела да се запази чиста и свободна от замърсяващото влияние на отстъпниците-грешници, които отказвали да се покаят и да се откажат от нечестие то си.

12. Които са отвън. Павел заяви, че знае, че няма право или власт, които би му дават право да упражнява юрисдикция над всеки извън църквата. Неговите съвети и наставления са били за членове на църквата. Неговата служба като християнски апостол не му е давала право да дисциплинира или наказва онези, които не са били християни. Той се е обръщал само към „тези, които са вътре“.

Тези, които са вътре. Църквата има силата да дисциплинира собствените си членове, но няма силата да контролира нечленовете. Павел ясно заяви, че е дълг на църквата в Коринт да използва властта си, за да се справи ефективно с открито и предизвикателно грешащия член.

13. Бог съди. Мислите, думите и делата на всички хора се изпитват от Бога. Независимо дали човек признава божественото управление или не, Бог е този, който оценява всички детайли от живота му и одобрява или осъжда според Своята всемъдра справедливост (виж Бит. 18:25; Пс. 50:6; 75:7; 94:1–10; Деяния 10:42). Това знание за сигурната Божия справедливост помага на вярващия да бъде спокоен при злоупотреби и лошо отношение. Той знае, че Бог бди над него и в крайна сметка ще го реабилитира (виж Мат. 5:10–12; Лука 6:22, 23).

Следователно. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) пропускането на тази дума. Думите „отхвърлете измежду себе си нечестивия човек“ са цитат от Втор. 17:7, съвпадащ по-скоро с LXX, отколкото с еврейския превод.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1 АА 303

6 АН 460; FE 55; 4Т 203, 489

6, 7 АА 304

7 ГК 399; ПП 277

7, 8 ПП 278

8 КОЛ. 96

9 АА 300

11 ДА 656

13 АА 304

ГЛАВА 6

1 Коринтяните не трябва да досаждат на братята си, като се съдят с тях; 6 особено под неверниците. 9 Неправедните няма да наследят Божието царство. 15 Нашите тела са членове на Христос, 19 и храмове на Светия Дух. 16, 17 Затова те не бива да се оскверняват.

1. Осмелете се някой от вас. Павел сега разглежда друга сериозна грешка в църквата, а именно, че членовете на църквата се съдят пред езически съдии, вместо да разрешат споровете си помежду си. Такъв подход противоречи на ученията на Христос (вижте Матей 18:15–17) и следователно е в противоречие с природата на християнството. Чувството, изразено във фразата „осмелете се някой от вас“, е изненадващо, че който и да е член на църквата би имал дързостта да заведе свой събрат вярващ в езически съд, за да уреди спор. Не се ли страхувате, предлага апостолът, да изложите слабостите на членовете на църквата пред онези, които не обичат Господа?

Имам проблем. Докато сме в този грешен свят, ще има различия в мненията сред хората, дори в Божията църква. Те не могат да бъдат избегнати, но трябва да се внимава при избора на правилния метод за разрешаването им и при проявяването на правилния дух, когато се търси такова разрешаване. Съществуването на сериозни различия в мненията в църквата показва липса на онзи дух на единство и любов, за който Христос се е молил малко преди разпятието Си (виж Йоан 17:11, 21–26).

Срещу друг. Очевидно отговорността за завеждане на делото пред невярващите е върху ищеца. Той има привилегията да избере трибунала, пред който да бъде разгледан случаят му. „Друг“ тук се отнася до друг вярващ. Не би било практично невярващите да се изправят пред църквата за съд. Тази дискусия разглежда трудности между членовете на църквата.

Несправедлив. Гръцки *adikoi*, „неправеден“. Терминът тук е противопоставен на „светци“ и се отнася до нехристияни. Това не означава непременно, че езическите съдилища винаги са били несправедливи в решенията си или че човек никога не би могъл да се надява да получи справедливост от тях.

Светиите. Юдеите не позволявали споровете им да отиват пред езически съдилища. Сред тях било закон различията между евреите да се отнасят до разглеждането на одобрени мъже от тяхната собствена вяра и народ (виж Талмуд Гитин 88б, изд. Сончино, стр.

429, 430). Галион, римският наместник в Коринт, очевидно е знаел това, когато е отказал да се вслуша в обвиненията, отправени от юдеите срещу Павел (виж Деяния 18:15). Християните, които са отнесли различията си до езически съдилища, по този начин са признали, че тяхната общностна лоялност към църквата е по-нисша от тази на юдеите.

Самият Господ е дал напътствия относно процедурата, която трябва да се следва за разрешаване на проблеми между членовете на църквата (виж Матей 18:15–18). Съдебният процес между брат и брат носи безчестие на църквата и омаловажава силата на Бог да ръководи и контролира Своите хора във всички дела на живота им (виж АА 306).

2. Не знаете ли? С други думи, не сте ли получили информацията, за която говоря? да споделяте; или сетивата ви са се притъпили толкова много от отклонението ви от правилните принципи, че не възприемате истината по този въпрос? Има хора, които са изключително чувствителни към това, което с удоволствие наричат свои „права“. Такива хора се обиждат лесно, когато нямат намерение да ги обидят. Истинската причина за това ревниво отношение към правата им е себелюбието. Когато разкажат се грешник наистина се предаде на Христос, той вече не се стреми да се защитава, а е непрекъснато загрижен за това да върши Божията воля. Гордостта е в основата на повечето спорове, възникващи в църквата; но няма място за гордост в сърцето на този, който разбира големия си дълг към Исус. Истински обрънатото Божие дете ще бъде нащрек, за да види какво може да направи, за да помогне на брат си по житейския път, вместо да губи време в мислене за въображаеми обиди и провинения (виж Исая 57:15; Римляни 12:10; 15:1–3; Галяни 5:14; Фил. 3:7, 8; виж върху Матей 7:12; 18:1–35).

Съди света. Това е препратка към период след второто пришествие на Христос. Светиите се възнасят на небето с Христос при Неговото второ пришествие (Йоан 14:1-3; 1 Солунци 4:16, 17); там те седят на престоли, за да споделят с Исус Неговата власт и сила да съдят и да изпълняват съд (Откр. 20:4; вж. Дан. 7:22). Светиите ще съдят падналите ангели (1 Кор. 6:3) и непокаяните човешки същества, които не са сключили мир с Бога чрез Исус Христос. Тази работа ще бъде извършена през хилядолетието, тоест хилядата години, които ще изтекат преди Христос, със светиите, да се върне на тази земя (Откр. 2:1).

20:4, 6). Съдът на нечестивите ще се състои в преглед на записите от живота им и определяне на наказанието, което ще им бъде наложено. Тяхното унищожение вече е решено чрез доброволното им отхвърляне на Божието предложение за спасение чрез Христос, с което отхвърляне те съзнателно са избрали вечната смърт.

Изследването на житейските записи на нечестивите ще даде възможност на праведните да видят Божията справедливост и уместността на Неговите отношения с онези, които остават непокорни докрай (Откр. 15:3; вижте ВБ 661; вж. 544).

Недостойни ли сте? С оглед на ролята, която светиите ще имат в съда на нечестивите, не би ли трябвало те да могат да разрешат различията, възникващи в църквата, без да излагат споровете си на невярващите? Проблемите сред църковните членове със сигурност би трябвало да са малки в сравнение с тези на нечестивите. Със сигурност вярващите, водени от Светия Дух, би трябвало да са компетентни да се справят с тях. Ако църковен член откаже да отговори на съвета на братята, когато бъде поднесен по начина, описан в Матей 18:15-17, той автоматично се поставя извън кръга на вярващите и трябва да се третира като невярващ (ст. 17). Когато църковен член позволи на вярата си да намалее до степен, в която губи връзка с Христос и позволява на невъзроденото си сърце упорито да отказва да се помири с брат си, той не е достоен да бъде наречен християнин. Той трябва да се счита за нуждаещ се от обръщане. С такъв човек трябва да се работи в духа на Исус и да се положат всички усилия, за да се спечели обратно в стадото (вижте Галатяни 6:1; Евреи 12:12-17).

15; Яков 5:19, 20).

въпроси. Гр. *kritēria*, „трибунали“ или може би „случаи“ (вж. ст. 4).

3. Ще съдим ангели. Ангелите, за които се говори в този стих, трябва да са онези, които са се разбунтували и по-късно са били изгонени от небето заедно със своя водач (Откр. 12:7-9; 2 Петрово 2:4; Юда 6). Няма причина непадналите ангели да бъдат съдени. Това съдене ще се състои по време на хилядолетието (вижте 1 Кор. 6:2).

Колко повече. Хората, създадени по-нисши от ангелите, но издигнати чрез изкупление до състояние, по-висше от ангелите, които чувстват, са напълно способни да вземат решения, свързани с делата на този живот.

Към този живот. В сравнение с отговорността за участие в дело на съд, което засяга вечната съдба на падналите ангели и нечестивите хора, въпросът за разрешаването на проблеми, свързани със светски дела, е сравнително прост. Този сериозен аргумент е достатъчен, за да докаже, че светиите би трябвало да са способни да вземат справедливи решения по отношение на различията, които възникват между членовете на църквата относно светските въпроси.

4. Съдебни решения. Или „трибунали“. Съответно, първото изречение на този стих би могло да гласи: „Ако сметнете за необходимо да свикате трибунали [или съдилища] за уреждане на светски въпроси, свързани с личния ви живот.“

Поставям. Гръцки *kathizō*, „да накарам да седне“, „да назнача“. Изречението може да бъде или въпросително, „поставяте ли?“, или повелително, както в KJV. В светлината на контекста, особено стих 5, преводът „поставяте ли?“ изглежда за предпочитане. Изглежда има следа от

сарказъм във въпроса на Павел, който може да се перифразира така: „Ще изберете ли за съдии езичници, невярващи магистрати, които не уважават истинския Бог и които църквата презира?“ Малко вероятно е църквата да бъде инструктирана да избира най-малко способните членове, които да служат като съдии при ежедневни трудности, възникващи между братя. В стих 5 апостолът напуска, че църквата трябва да потърси „мъдър човек“, който да се справя с подобни ситуации. За да оценим съвета, намерен в стих 4, е необходимо да знаем нещо за езическите съдилища по времето на Павел. Не бива да се очаква, че мъже извън християнските рамки биха раздавали последователно правосъдие справедливо. Съдилищата на езичниците често са били изключително корумпирани. Много от съдиите са били изоставени личности, които са живели разпуснат живот и са били лесно подкупвани. Със сигурност християните не биха могли да се доверят на тяхната преценка. Църквата в Коринт е била порицана, че е отнасяла делата си към такива хора.

5. За ваш срам. Павел е разгледал ситуацията относно съдебните дела между братя възможно най-ясно и убедително, за да накара членовете на църквата да се засрамят. Той е искал те да осъзнаят, че не дават пример за победоносен християнски живот пред езичниците. Членовете на църквата трябва да държат личните си чувства и желания подчинени и да дават приоритет на нещата, които засягат благополучието на църквата. Различията между братята не трябва да засенчват доброто на църквата.

Мъдрец. Коринтяните се хвалели със своята мъдрост и интелигентност и се смятали за превъзхождащи другите хора около тях. Ако това било така, тогава със сигурност щяха да могат да намерят някой в църквата, който да може да взема мъдри и справедливи решения относно различията между братята. Ако градът им бил толкова изискан и просветен, колкото твърждали, наистина би било странно, ако не могли да назначат един от членовете на църквата, който да разреши проблемите им, някой, на когото братята биха имали доверие, някой, чиито преценки биха били приети от спорещите страни. Не е трудно да се види донякъде саркастичният укор, който Павел отправя тук.

6. Брат се съди. Вижте стих 1. Беше достатъчно лошо братята да се карат... до степен, в която не можеха да се помирят помежду си и трябваше да отнесат проблемите си в съда, но беше много по-лошо да се обърнат към съд, съставен от „невярващи“. Това беше поразителна демонстрация на загубата на виждане от страна на вярващите за тяхното високо и свято призвание като синове и дъщери на Създателя на вселената (виж Евр. 3:1; 1 Йоан 3:1, 2). Те позволиха на старото грешно, невъзродено сърце да се наложи и да поиска обезщетение за някаква вреда, нанесена на самите тях, вместо да възвеличават Христос, да забравят различията си и да покрият всичко с мълчалива любов (виж Притчи 10:12; 17:9; 1 Кор. 13:4; 1 Петрово 4:8).

Невярващи. Гръцко *apistoi*, буквално „тези, които нямат вяра“. В стих 1 те са наречени „неправедни“, т.е. неправедни. Тези, които нямат вяра в единствения истински Бог и които поради липсата си на познание за Бога и принципите на Неговото царство не разбират или практикуват праведност, не са подходящи хора да разрешават спорове между християнски братя. Следователно е непросто вярващите да изразяват оплакванията си пред тези „невярващи“. Този принцип е също толкова приложим днес, колкото е бил и по времето на Павел. Винаги е срамно за Божия народ да се отвръща от божествения план за уреждане на различията си и да търси напътствие от невярващи (виж 5Т 242, 243).

7. Грешка. Гръцки *hēttēma*, „поражение“. Пътят, който коринтските християни следваха беше поражение за тях. Личните различия често са породени от старата, плътска природа, която уж е била разпната с Христос, когато грешникът се е обърнал (вижте Гал.

2:20; 3:27). Тези подтици трябва да бъдат незабавно потушени. За съжаление, те често не се отхвърлят веднага, а им се позволява да се развият в негодувание, наранена гордост и нечестиво желание за отмъщение и възмездие. Връзката с Бога е прекъсната и душата е отчуждена от Него, нейния източник на мир. Като завеждат дела един срещу друг, християните показват, че са загубили взаимното търпение, търпението и любовта, които са водещите мотиви в сърцата на истинските последователи на Учителя. Молитвата на Христос за свършено единство между Неговите последователи (Йоан 17:11, 21–23) категорично им забранява да позволят на егоистичните си чувства да се развият в кавги, които изискват разрешаване от съдилищата.

По-скоро го приемайте погрешно. Павел е представял християнския начин, чрез който член на Църквата трябва да търси справедливост, когато този, който според нея го е онеправдал, е също член на църквата. Няма грях в това да се стремиш да си осигуриш това, което по право принадлежи на някого; например, работник да се стреми да си осигури законно заплатите, които е получил от работодател. Но, както е заявил Павел, има грешка в това да се обръщаш към светски съдилища, за да се осигури разрешаване на спорове между братя. Членовете на църквата са отговорни пред нейния авторитет и трябва да се обръщат към нея за разрешаване на техните спорове.

Ако член повдигне въпрос пред църквата и тя даде своето решение, той трябва да е готов да се съобрази с това решение, дори и да не е доволен от него. Да дойде пред църквата за решаване на въпрос с умствена резерва, че ще се съобрази с решението само ако то е в негова полза, означава да бъде виновен, че не е действал в хармония с очевидното намерение на съвета на Павел.

Ако член е отнесъл въпрос до църквата и църквата откаже да упражни правото си съдебен дълг, тогава той е изчерпал възможностите на процедурата, която Павел очертава тук. Какво ще направи след това е въпрос на неговата лична съвест. Християнското ръководство през вековете никога не е имало ясна позиция да заяви, че даден член е грешник пред Бога, защото при тези обстоятелства той търси разрешаване на случая си пред светски трибунал.

Въпреки това, целият смисъл на християнското учение подсказва, че би било много по-добре По-добре е един църковен член търпеливо и тихо да понесе обида, нараняване или загуба от друг член, отколкото да потърси удовлетворение, като се обърне към съд по въпроса. Примерът на самия Исус е достатъчен за всеки истински посветен християнин. Спасителят е бил онеправдан повече от всеки друг човек, но в летописа се казва: „Той не отвори устата Си“ (Ис. 53:7; вж. Мат. 27:12). Духът на отмъщение и самооправдание е пряко отричане от Христос и всички, които го възприемат, се поставят в онази класа, за които Исус каза: „от него и аз ще се отрека пред Отца Си“ (Мат. 10:33; вж. Марк 8:38; 2 Тим. 2:12). Господ учи децата Си да бъдат готови да понесат зло с търпение и без оплакване (вж. Притчи 1:1). 20:22; Мат. 5:39–41; Рим. 12:17, 19–21; 1 Сол. 5:15). Неудобството и страданието на отделен член биха били по-малко зло от вредата, която църквата би понесла от съдебни дела между християнски братя пред граждански съдилища. Християните трябва да обичат делото на своя Спасител повече от собствените си лични интереси. Те трябва да се стремят повече делото на Христос да не бъде наранено или възпрепятствано, отколкото самите те да бъдат спестени от загуби.

Измамен. Гръцки *apostereō*, „да ограбя“, „да лиша“, „да ограбя“. Независимо дали става въпрос за При лична обида или загуба на материални притежания, Павел съветва, че е по-добре за църковния член да позволи да бъде несправедливо лишен от имущество или да страда несправедливо

отколкото да изложи проблема си с друг член пред невярващите (вижте върху Матей 5:10–12; вж. 1 Петрово 4:14).

8. Вашите братя. Тяхното зло не се ограничаваше само до отношенията им с невярващите; те се държаха измамно и несправедливо помежду си в църквата. Измамата и несправедливостта винаги са грешни, независимо кой извършва тези грехове, но изглеждат особено отвратителни, когато се практикуват сред братя в църквата. В такъв случай прегрешението изглежда преувеличено, защото разкрива липса на любов и уважение към онези, към които трябва да се отнасяме с особена обич и уважение. Член на църквата е загубил любовта си към Бога и братята си, когато се спуска до действия на несправедливост и грубост към своите събратя по вяра в църквата.

9. Не знаете ли? Формата на въпроса на гръцки език очаква положителен отговор: „Наистина знаете.“ Толкова ли сте се отклонили от учението на евангелието и принципите на праведността, че не осъзнавате, че в Божието царство няма място за никой, виновен за тези неща?

Неправедните. Неправедните, които се стремят да се облагодетелстват за сметка на своите братя и сестри, няма да влязат в Божието царство. Техният алчен, грабителски, егоистичен характер е напълно в противоречие с безкористната, смирена любов, която характеризира обитателите на Рая.

Наследяване. Небесното царство се споменава на няколко места като наследство (виж Мат. 19:29; 25:34; Лука 10:25; 18:18; 1 Кор. 15:50; Еф. 1:11, 14; Евр. 11:9, 10). На неправедните, които са толкова нетърпеливи да придобият материални блага, че са готови да опетнят църквата, като заведат братята си в граждански съдилища, се казва, че по този начин те се лишават от вечно наследство с много по-голяма стойност от всички земни притежания.

Божие царство. Това може да се приложи или към царството на благодатта тук и сега, или към царството на славата, което ще се разкрие, когато Исус дойде (вижте Матей 3:2; 4:17; 5:3). Неправедният човек не е подходящ субект нито за едното, нито за другото. Хората трябва да отговорят на условията за влизане в Божието царство на благодатта на тази земя сега, ако искат да бъдат кандидати за царството на славата в отвъдния живот.

Не се заблуждавайте. Грехът заслепява своите последователи, така че често те сякаш не осъзнават, че вършат зло, или ако осъзнават, сетивата им са толкова притъпени и вцепенени от отдаване на злото, че сякаш не осъзнават опасността, която ги заплашва (вижте Йеремиа 17:9; Матей 13:14, 15; 2 Коринтяни 3:14; 4:4). Запознаването с греха често кара хората да загубят от поглед истинската му природа и те са водени да вярват, че могат да живеят в престъпване на Божия закон и в същото време уверено да очакват да бъдат спасени. Бог е заявил ясно, че не може да има компромис между греха и правдата и че всеки, който се държи за греха, трябва да пожъне наградата за такава късогледство и глупост (вижте Притчи 14:9; Гал. 6:7, 8; Митрополит Мухаммад 91, 92). Вярващите в Коринт не можеха да таят злоба към братята си до степен да ги водят в съдилищата на невярващите и въпреки това да очакват да бъдат спасени.

Нито блудниците. Стихове 9, 10 представят списък с пороци, които са били често срещани сред езическите хора в Коринт. Блудството може да е изброено първо поради крещящия случай на кръвосмешение (гл. 5).

Идолопоклонници. Идолопоклонството тук е класифицирано като група чувствени грехове. Сред езичниците Развратът сред хората обикновено се свързва с идолопоклонството. Може да се предложи и друга причина за включването на идолопоклонството в този списък със страшни грехове на неморалността:

Развратът се изразява в сексуалното насилие над човешкото тяло и може да се каже, че тези, които го практикуват, изобразяват идол на средствата, чрез които се задоволява похотта им.

Прелюбодейци. Вижте върху Матей 5:27–32.

Женствен. Гръцки *malakoi*, което означава основно „мек на природа“, „деликатен“ или „нежен“.

Когато се използва във връзка с термини, изразяващи чувствен порок, като тези, открити в стих 9, то обозначава хомосексуалисти, по-специално тези, които се поддават на това да бъдат използвани за подобни неморални цели.

Самонасилници сред човечеството. Гръцки *arsenokoitai*, друг термин, описващ хомосексуалистите.

Списъкът с грехове, намиращ се в стихове 9, 10, включва повечето от често срещаните грехове на плътта (вижте Галатяни 5:19–21; Ефесяни 5:3–7). Ако човек упорства в поддържането на някой от тези зли навици, той ще бъде изключен от Божието царство. Този, който живее живот на роб на греховете на плътта, не само губи собствения си шанс да участва в славното наследство на светиите, но и предава на потомството си наследство от слабост, както физическа, така и духовна (вижте 4Само 30, 31; CD 118; 3SG 291; 1Само 304).

10. Крадци. Гръцко *kleptai* (виж върху Йоан 10:1).

Хулители. Или „клеветници“. Вижте на гл. 5:11.

11. Някои от вас. Преди обръщането си във вярата, коринтяните са се отдавали на споменатите тук пороци.

Измит. Тоест, измит от греха. Кръщението е външният знак или разпознаване, или потвърждение на вътрешното преживяване на премахването на греха, което се е случило в покаяния се грешник. Измиването, споменато в този стих, е чудото на новородението, преживявано от индивида, чиито грехове са простени и измити от кръвта на Христос, в чиято изкупителна жертва грешникът е възложил вярата си (виж Мат.

26:28; Еф. 1:7; Евр. 9:14, 22; 1 Йоан 1:7, 9; Откр. 1:5). Въпреки че човек може да е бил осквернен и покварен от най-унизителни грехове, той може да намери пълно спасение в Исус.

Когато такъв човек се покае и призове Господа за избавление, в живота му се извършва могъщо чудо и той бива преобразен от Светия Дух в благодарен, смирен и искрен последовател на Христос (виж Рим. 7:24, 25; 8:1–4, 11; 12:1, 2).

Осветен. Гръцки *hagiazō* (виж върху Йоан 17:11, 17). Вярващите в Коринт били призовани от света да служат на Бога. Те били „измити“ и направени приемливи за Отца чрез вяра в очистиращата кръв на Неговия Син. Когато греховете са простени, Светият Дух започва делото за развиване у обрънатия вярващ характер, подобен на този на Христос. Този процес на освещение е непрекъснат растеж в благодатта и познанието за Бога (виж 1 Сол. 4:3; 2 Сол. 2:13; GC 469).

Оправдан. Тоест, считан за свободен от вина, оправдан, признат за невинен (виж Рим. 4:8). Това е картината, която покаяният се вярващ, изповядал греховете си в името на Христос, представя на Бога. Оправданието е възможно, защото вярата на вярващия се счита за праведност (вижте Рим. 3:24–26; 4:3, 5). Отец, гледайки обрънатия грешник, вижда красивата дреха на Христовата праведност, с която е покрит покаяният се, а не опетнените от греха дрипи на собствения покварен живот на грешника. Тази удивителна транзакция е станала възможна чрез жертвената смърт на Исус (вижте Рим. 5:19; 2 Кор. 5:17–19, 21; Евр. 9:15; 1 Петр. 2:24; SC 62, 63). С оглед на факта, че Светият Дух извършва тази трансформация от грях към праведност, вярващите са под морално задължение да живеят живот на непрекъснато отдаване на Господната воля по всяко време.

12. Всички неща. Този израз не трябва да се разбира в абсолютния му смисъл. Морални злини, като тези, изброени в стихове 9, 10, със сигурност не са включени. Павел говори за неща, които сами по себе си не са погрешни. Християнинът е свободен да участва във всичко, което е част от плана на живота, формиран от Бог като най-полезен за човечеството. Той може да прави всичко, което е в хармония с Божията воля, както е изложена в Неговото Слово. Бог не си противоречи. Това, което заповядва на едно място, не го отменя на друго; това, което забранява, никой човек няма свободата да прави. В рамките на всичко, което е в хармония с Божията воля, отделният християнин е свободен да прави каквото желае, но има едно условие, което трябва да се спазва: вярващият не трябва да прави нищо, което би накарало някого да се спъне. Исус обобщи всичко, което е позволено на Неговите последователи да правят, в отговора Си на въпроса, зададен от законника (Матей 22:36–40).

Любовта към Бога и любовта към човека са принципите, които управляват живота на истинския християнин. Той е напълно свободен да прави каквото пожелае, което по никакъв начин няма да противоречи на тези два водещи принципа. Сравнете 1 Кор. 10:23.

Законен. Стих 12 има игра на думите и *exousiasthēsomai*, което е производно от него. Пиесата трудно може да бъде точно предадена на английския читател. Най-близкият подход към нея е: „всичко е в моята власт, но аз няма да бъда подчинен на властта на който и да е“ (Винсент). Това очевидно е била пословична поговорка.

Целесъобразно. Гръцки *sumphero*, „събирам“, следователно „да бъде печеливш“. Вижте гл. 10:23. За примери за ограничения на християнската свобода вижте Рим. 14.

Власт. По-скоро „авторитет“.

На всеки. Тоест, на каквото и да е. Във втората половина на стиха има повторение на твърдят, че християнинът е свободен да прави всичко, но се добавя още едно условие, което служи за ограничаване на тази свобода. Мъдрият човек няма да позволи да бъде поробен от това, което е свободен да прави. Той ще проявява самоконтрол и ще бъде умерен във всичко. Той няма да развие навик, който може да контролира волята му или по някакъв начин да се намесва в предаността му към службата на Бога (виж гл. 9:27). Има редица неща, които посветеният вярващ е свободен да прави, но не е мъдро той да се занимава с нещо, което би попречило на напредъка на Божието дело. Нищо не трябва да се прави, което би обидило този, който търси истината, дори самото действие да е напълно невинно (виж Рим. 14:13; 1 Кор. 8:9; вж. 9Сол. 215).

13. Меса. Гръцки *brōmata*, „храни“, всякакъв вид храна, не непременно месо това може да бъде включено. Когато KJV е публикуван за първи път, английската дума „месо“ е имала същото значение – „храна“ – и често се използва по този начин в Писанието (вижте Бит. 1:29, 30; Пс. 42:3; Езек. 47:12; Дан. 4:12; Авак. 3:17; Мат. 9:10; 14:9; Лука 14:10; 1 Кор. 8:10; и др.). Бог осигурява храна за употреба от човека и е създал стомаха на човека за смилане на храната. Човекът има право да задоволява апетита си за храна. Въпреки че Бог е дал на човека апетит за храна и е осигурил начин той да бъде задоволен, християнинът няма свободата да яде каквото пожелае, независимо от количеството и качеството. Той е длъжен да помни, че е изкупен чрез кръвта на Христос и е негов дълг да поддържа тялото си във възможно най-добро състояние (вижте 1 Кор. 6:20; 1 Петр. 1:18, 19; Откр. 5:9; Глава 41).

Унищожавам. Буквално „довеждам до нищо“. Вярващите няма да обърнат най-голямо внимание на към това, което ще бъде унищожено, но ще се подготвят за вечен живот чрез култивиране на характер, който ще срещне Божието одобрение. Умереността ще бъде

практикувано от онези, които се стремят да имат бистър ум и здраво тяло. Неограниченото преяждане, дори с най-добрите видове храна, пречи на човек да се радва на добро здраве, а също така пречи на разбирането и оценяването на духовната истина. Този, който е осъзнат за радостта от общуването с Бога, няма да позволи на умствените и духовните му способности да бъдат притъпени от лакомото задоволяване на апетита за храна (вж. гл. 9:27).

Хората трябва да бъдат благодарни за храната, която Бог е осигурил за задоволяване на хранителните нужди на тялото. Затова те трябва да се хранят разумно, за да получат сила да служат ефикасно на Господа и да изпълняват задълженията си в този свят.

Не за блудство. Въпреки че стомахът е проектиран и предназначен да се използва за храносмилането на храната, тялото не е предназначено за разпуснатост. То трябва да бъде посветено на служба на Господа. Останалата част от тази глава се състои от аргумент срещу неморалността – зло, на което коринтяните са били особено изложени. Без съмнение вярващите са били наясно с порочността на разпуснатостта, но са живели сред хора, които не само са я практикували, но и са я смятали за част от нормалния си живот (вж. Числа. 25:1–8; Откр. 2:14). Следователно Писанията представят силни аргументи срещу този порок. Това наставление, ако бъде взето под внимание, (1) би ги предпазило от изкушение, (2) би им дало възможност да се противопоставят ефективно на онези, които го защитават, и (3) би разрешило морала на проблема на непоклатима основа. Аргументът, представен в това послание, е следният: Човекът е създаден по Божия образ (Бит. 1:27), за Негова слава (виж 1 Кор. 6:20; Откр. 4:11), за да отразява божествения образ (виж Еф. 4:13; ЕВ 71) и да демонстрира Божията сила (виж 1 Петр. 2:9; 4:14); следователно християнинът е длъжен да запази тялото си неосквернено, за да бъде то подходящ принос за принасяне на Господа (виж Рим. 12:1). Очевидно е имало хора, които са твърдили, че има паралел между употребата на храна от стомаха и употребата на тялото за чувствено удоволствие. Въпреки че стомахът е предназначен от Бог да се грижи за храната и трябва да има редовно снабдяване, за да функционира, тялото не е създадено за задоволяване на чувствени желания, а за Господа (виж 1 Кор. 6:15; Еф. 5:23, 29, 30). Това е първият от шестте аргумента на Павел срещу нечистотата (виж върху 1 Кор. 6:14, 15, 18, 19).

14. Възкреси Господа. Вижте Матей 28:1–6.

Ще се издигне също. Този стих представя втория аргумент срещу нечистотата (вижте на ст. 13). Чрез вяра вярващите са съединени с Христос. Бог Го възкреси от мъртвите с прославлено тяло. Възкръсналите светии ще имат прославени тела като Неговите (вижте Филипийци 3:21). Виждайки, че (1) изкупените ще бъдат възкресени чрез Божията сила, (2) телата им ще бъдат безупречно чисти и святи, подобно на прославленото тяло на Христос, (3) и това ще бъде осъществено чрез Божията сила, не е правилно тялото да бъде отдадено на цели за морално замърсяване и задоволяване на похотта. Отдаването на разврат е напълно недостойно за светиите, защото те принадлежат на чистия и свят Спасител, който е възкръснал от мъртвите и който ни е възкресил, за да ходим в нов живот (виж Рим. 6:1–13). По подобен начин е недостойно и с оглед на славната истина, че телата на вярващите ще бъдат възкресени до съвършена и вечна чистота. Пълното осъзнаване на техния съюз с безупречно чистия възкръснал Спасител и собствената им надежда за безсмъртна чистота би трябвало да направи повече от всичко друго, за да ги предпази от унизителния грях на разврата във всичките му форми.

15. Членове на Христос. Църквата е тялото Христово и Той е главата на тялото, като отделните вярващи са членове на тялото (вижте 1 Кор. 12:27; Еф. 1:22, 23; 4:12, 13, 15, 16; 5:30). Вярващите са толкова тясно и жизнено свързани с Христос, колкото ръката или кракът са с физическото тяло. Както членовете на физическото тяло са

контролирани и ръководени при изпълнението на съответните им функции от главата, така че вярващите получават от Исус, духовния глава, напътствия и сила да изпълняват своите християнски задължения.

Третият аргумент срещу разпуснатостта е даден в този стих (вж. стихове 13, 14). Той е че християните са съединени с Христос и е немислимо да се вземат членовете на Христос и да се осквернят с неморалност. Христос е напълно чист. Неговите последователи, бидейки съединени с Него, са длъжни да бъдат чисти, както е Той, и онези, които се надяват да Го срещнат при Второто Му пришествие, ще се стремят непрекъснато да запазят тази чистота (виж 1 Йоан 3:3). Може ли истинският християнин да използва това, което принадлежи на Христос и е част от Него, един от членовете Му, за такава подла употреба? Християните са призвани с високо и свято призвание и не могат да приемат ниските стандарти на невярващия свят като стандарт за своето поведение (виж Фил. 3:14; 1 Сол. 1:4; 2 Тим. 1:9; Евр. 3:1). Вярващият е кръстен „в Христос“ (Гал. 3:27) и става член на Христос и е длъжен да запази тази свята връзка, като държи цялото си тяло посветено на Господа.

Боже, пази. Вижте Рим. 3:4, 31. Този израз силно изразява надеждата, че нещо, внушено от предишно твърдение, никога няма да се случи. Фразата се среща 15 пъти в Новия завет, а 14 от тях са в писанията на Павел. В този стих фразата показва отвращението на апостола от самата мисъл, че членовете на Христос трябва да бъдат отделени от Него и да станат „членове на блудница“.

16. Съединени. В брака мъжът и жената са едно цяло в законен, свят съюз (Бит. 2:24), но в блудството мъжът и жената стават едно цяло в незаконен, несвят съюз. Само когато е според Божия закон, съюзът между половете може да бъде свят. Вярващите в Коринт не биха поставили под въпрос твърдението, че са членове на Христос, но биха могли да се съмняват, че чрез акт на блудство биха загубили висшето си положение и биха станали членове на блудница. Те биха могли да бъдат склонни да кажат, че това би било преувеличение на ефекта от моралния провал. Разсъжденията на Павел, основани на Писанието, не биха могли да бъдат успешно оспорени.

17. Към Господа. Стихове 16, 17 са в пряк контраст един с друг. Те излагат две пряко противоположни състояния, които са напълно несъвместими едно с друго. Този, който обича и се доверява на Господа, се стреми да се съедини с Него по всеки възможен начин. Той активно отхвърля всичко, което не е угодно на Бога, и приема само това, което е в хармония с Неговата воля. Това съединяване на себе си с Христос е постоянна дейност, която се превръща в негов всепоглъщащ интерес. Актът на блудство, при който тялото се съединява с блудница, е временен. Но характерът се деградира от акта. Въпреки че съюзът е физически, той свежда участниците до най-ниското морално ниво. От друга страна, съюзът с Христос издига вярващия до най-високото морално и духовно ниво. Той е предназначен да бъде траен съюз, в който умът на Исус става умът на вярващия, който по този начин е напълно съединен с Божията воля. Той не желае нищо повече от това да бъде посредникът, чрез който Божията воля намира израз в човешката мисъл, слово и дело (виж COL 3:12). Това съединяване с Господа, описано тук от Павел, е друг начин за дефиниране на праведността чрез вяра. То е красиво изявление на мистериозната трансформация, която се случва, когато грешникът повдигне поглед към Христос и чрез вяра се хване за обещанието, намиращо се в Йеремия 31:33, 34. Исус описва това единство чрез образа на лоза и нейните клони (вижте върху Йоан 15:1, 4, 5). Вярващият не губи своята идентичност и личност, но се съединява с Христос по такъв начин, че мисли Христовите мисли заедно с Него, желае нещата, които Христос желае, и прави нещата, които Христос би направил, ако беше на земята.

земята. Това преживяване е допълнително сравнено с брачния съюз (виж Еф. 5:22–33). Съюзът между мъж и жена в брака трябва да се счита за свещен и непроменим. Съюзът между Христос и вярващия е по-интимен, богат, чист и пълен, отколкото би могъл да бъде всеки земен брак.

18. Бягам. Гръцката дума показва обичайно, непрекъснато отношение и действие. Тоест, правя Навик е да се бяга. Не спирайте да преговаряте с гнева му, когато той ви изправи пред каквато и да е покана да се отдадете на неморалност. Опасно е да се колебае и да спорите със съвестта си; решителното, незабавно бягство от изкушението е единственият безопасен курс, който можете да предприемете (вижте СН 587). Тази заповед да не се опитвате да устоите и да спорите с изкушението към нечистотата, а да се обърнете и да бягате от него, не може да бъде пренебрегната безнаказано. Изкушението към блудство често може да се окаже толкова фино, че човек е в безопасност само като бяга от него. Той е свободен от замърсяване само когато откаже да таи неморална мисъл; в безопасност само когато отвърне поглед от всеки обект, който би могъл да внуши нечиста мисъл (виж 2 Царе 11:2–4; Йов 31:1; Притчи 6:23–26; Матей 5:27–29). Няма друг начин да се избегне замърсяването на блудството освен този, посочен от Павел, и никой не е в безопасност, който отказва да следва това напътствие. Йосиф демонстрира важността на бягството от това зло нещо (виж Битие 39:7–12; 5Сол. 596). Много хора биха били спасени от сълзи, разкаяние, бедност, нужда, болести и доживотна мизерия, само ако обърнат внимание на думите: „Бягайте от блудството“.

Блудство. Гръцки πορνεία, общ термин за всички форми на незаконен полов акт.

Без тялото. Точното значение на контраста, изложен тук, не е ясно, но общото значение е очевидно. Никой грях не осквернява тялото така, както блудството. Никой грях не произлиза от тялото и не е вътре в него по същия ужасен начин, както блудството. Тук Павел представя четвъртия аргумент срещу разврата (вж. стихове 13, 14, 15). По-непосредственият ефект от грехове като кражба, лъжа, алчност е върху ума, но нечистотата пряко засяга самото тяло. Въпреки че неща като пиянство и лакомия са грехове, извършени в и от тялото, те се въвеждат отвън на тялото. Но при извършване на блудство тялото се използва като пряк извършител на престъплението. Този отвратителен грях е особено омразен, защото пречи на красивото и символично единство на брака. Бог възнамерява бракът да бъде съюз за цял живот на един мъж с една жена, който нищо не може да разруши (виж Бит. 2:23, 24; Рим. 7:2, 3), който съюз представлява този между Христос и Неговата църква (виж Еф. 5:25–32). Вижте върху Мат. 5:28–32; 19:5–9.

19. Храм. Гръцки ναός (виж на гл. 3:16). Това е петият аргумент срещу неморалността (вж. гл. 6:13, 14, 15, 18). Тъй като телата на вярващите са свещени храмове на Светия Дух, те не трябва да бъдат осквернявани от този порок. Тъй като те са членове на Христос (ст. 15) и храмове на Светия Дух, който ни е даден от Бога (вж. Йоан 14:16, 17), всеки грях, извършен срещу телата ни, е грях срещу нашия Създател и срещу Светия Дух.

Не твой собствен. Това е шестият аргумент срещу порока на блудството (вж. стих 13, 14, 15, 18, 19). Човек не принадлежи на себе си; той няма право да използва силите си според желанията и подтиците на необърнатото си тяло. Той е собственост на Бога чрез сътворението и чрез изкуплението. Човекът е длъжен да живее умствено, физически и духовно, както Бог напътства, за слава на Неговото име, а не за задоволяване на плътски желания. Обърнатият човек наистина е доброволен роб на Исус Христос (вижте върху Рим. 1:1; 6:18), който живее само за да угоди на своя Господар.

20. Цена. Бог цени високо човешката раса, както се вижда от факта, че е платил безкрайна цена за изкуплението на човека. Този факт разкрива важността на всяко отделно човешко същество. Исус би дошъл на земята и би дал живота Си за един грешник (виж Матей 18:12-14; 8С 73). Бидейки по този начин изкупен от Бога, изкупеният грешник е морално задължен да живее само за Бога, да се подчинява на всички Негови заповеди и да „бяга“ от всички форми на разпуснатост (виж 9С 104; 6С 475).

В тялото ти. Тъй като хората са били изкупени от вечната смърт, техен дълг е да правят всичко по силите си, за да поддържат телата си в най-добро състояние, за да могат най-добре да прославят Бога, като Му служат по приемлив начин (виж СН 40, 41, 73, 74). Разбирането на физиологията, анатомията и законите за здравето е необходимо, ако искаме тялото да бъде обгрижвано интелигентно (виж СН 38; FE 321; COL 348). Последователите на Христос няма да позволят на телесните апетити и желания да ги контролират. Вместо това, те ще направят телата си слуги на обновените умове, които са постоянно ръководени от божествена мъдрост (виж Рим. 6:13; 12:1; 1 Кор. 9:25, 27; АА 311; МН 130; СН 622).

Дух. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) пропускането на думите „и във вашия дух, който е Божий.“ Акцентът на Павел в тази глава е по-специално върху освещаването на тялото.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1-9АА 304
2, 3 ГК 661
6 5Т 242
7 АА 306
9, 10 АА 306; СС 26
10 ГК 539; Те 291; 4С 30
11 ДА 510; 6Т 335
12 9Т 215
13 СН 41, 586; ММ 291
15 6Т 369
17, 18 СН 587
19 СД 160; Ед 201; FE 426; ММ 295; Те 216, 241; ЗТ 63
19, 20 АА 306, 566; СД 56, 166, 204; СГ 448; СН 20, 40, 83, 121, 221, 586; СМ 19;
COL 348, 349; СС 72, 115; СТ 494; СС 37; FE 367, 427, 461, 488; GC 475; МН 330;
ML 125; ММ 122, 276, 291; МР 45, 68; РР 362; SL 26, 31; Те 61, 214, 245, 287; ТМ
320, 432; 1Т 477, 550; 2Т 70, 103, 352, 354, 475, 564; 3Т 43, 372, 390; 4Т 82, 119, 568,
596; 5Т 115, 381, 571; 6Т 369, 479; 7Т 45, 64, 75; 8Т 229; 9Т 104
20 СН 38, 81, 84, 158, 316; COL 326; СТ 159; FE 127, 261; Те 55; 1Т 488, 619, 697; 2Т
45, 65, 96, 364, 372, 374; 5Т 220; 6Т 277, 286; 7Т 9; WM 309

ГЛАВА 7

3

2 Той говори за брака, 4 показвайки го като лекарство срещу блудство: 10 и че връзката му не бива лесно да се разтрогва. 18, 20 Всеки човек трябва да бъде доволен от своето

³ Никол, Ф. Д. (1978). Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден: Светата Библия с екзегетични и обяснителни коментари. Серия с коментарни справки (1 Кор. 4:1). Вашингтон, окръг Колумбия: Асоциация на издателствата „Ревю енд Хералд“.

призвание. 25 Девствеността, затова трябва да бъде прегърната. 35 И по какви причини можем или да се оженим, или да се въздържим от брак.

1. Нещата, за които писахте. Този стих започва нов раздел от посланието, в който се обсъждат някои въпроси, които коринтската църква е задала на Павел. Писмото, съдържащо тези въпроси, не е запазено и е възможно само да гадаем за обхвата на неговите въпроси. Би било най-полезно например да знаем какви точно са били въпросите, свързани с брака. Тълкуването на главата зависи отчасти от естеството на проблема, представен в писмото до него. Изглежда уместно темата за брака да бъде разгледана първо в отговора на Павел, предвид неговото сериозно предупреждение срещу блудството (гл. 5; 6). След това вероятно е имало хора в Коринт, които са се чудили дали строгите еврейски правила, които са задължавали всички, поне мъжете, да се женят (виж Мишна Йебамот 6.6, Сончино, изд. на Талмуда, том 1, стр. 411), са приложими за християните. Някои в църквата може да не са имали особено желание да се женят и може да са попитали Павел дали би било приемливо за тях да останат неженени. Ако този въпрос е бил в основата на изявлението на Павел в гл. 7:1, тогава апостолът не е давал общ съвет относно уместността на брака, а просто е информирал тази конкретна група, че е напълно уместно да останат неженени. Някои християни очевидно са вярвали, че бракът е греховно състояние, което трябва да се избягва и, ако е възможно, да се развали. Това би била разбираема реакция срещу разпуснатостта, която е била толкова често срещана в Коринт по това време. В пламенността си да избегнат каквото и да е от рода на блудство, те биха могли да се отклонят към другата крайност на пълно въздържание от брачната връзка.

Добър. Гръцки *kalos*, „подходящ“, „подходящ“. Думата не означава доброта в морален смисъл (виж ст. 28, 36). Следователно това твърдение не може да се използва за оправдаване на безбрачието като морално превъзходна практика (виж Мат. 19:4–6; Рим. 7:2–4; Еф. 5:22–32; 1 Тим. 4:1–3; Евр. 13:4). Би било непоследователно Павел да учи, че не е добре мъжете да се женят при никакви обстоятелства, а след това в послание до друга църква да използва брака като илюстрация на близкия съюз, който съществува между Христос и Неговата църква (виж Еф. 5:22–16).

27). Вижте по-горе под „нещата, за които сте написали“.

Докосвам жена. Евфемизъм за полов акт (виж Бит. 20:4, 6; 26:11; Прит. 2:11).

6:29). Изразът тук вероятно е синоним на брак. Инструкцията трябва да се тълкува в светлината на контекста и не трябва да се разбира като забрана за брак.

2. Въпреки това. Въпреки че бракът не е задължителен, той е напълно уместен.

Да се избягва. Гръцко *dia*, „заради“, „поради“. Тези преводи на тази дума са предпочитан. Тъй като състоянието на обществото в Коринт било такова, че изобилствала безнравственост, било препоръчително всички християни да се женят. В която и страна да е било пренебрегвано брачната връзка, безнравствеността е била често срещана и винаги ще бъде такава. Чистотата и добродетелта са тясно свързани със запазването на брачния обет. Препоръката на Павел за брак като защита срещу блудство е била разглеждана от някои като ниско понятие за брак. Но такива хора не забелязват, че поради конкретна ситуация в Коринт, Павел е разглеждал само отрицателната страна на въпроса. Той не казва, че тук предлага единствената причина за брака. Той не отрича положителните елементи и благословиите, които бракът предоставя (вижте Матей 19:12). Неандър казва за този пасаж: „Не бива да пренебрегваме факта, че Павел тук не говори за

бракът като цяло, а само във връзка с положението в Коринт, където той се опасяваше от ефекта на моралните предразсъдъци относно безбрачието“ (Ланге).

Блудство. Буквално „блудства“. Множественото число несъмнено се отнася до многото форми на сексуален порок, практикувани в Коринт.

Собствена жена, ... собствен съпруг. Тази заповед подчертава християнската практика на моногамия.

3. Дължима доброжелателност. Буквално „задължението“, „това, което се дължи“. Този стих посочва дълга на съпруга и съпругата един към друг по отношение на брачните права, по-специално по отношение на половото сношение. Всеки е обвързан с другия за цял живот и по всякакъв възможен начин всеки трябва да проявява доброта и внимание към другия. Такъв съвет е бил необходим, защото някои християни очевидно са вярвали, че има специална добродетел в това съпругът и съпругата да живеят отделно един от друг, което едновременно им е отнело законните привилегии на брачното състояние и ги е изложило на изкушението към неморалност.

4. Няма власт. Равните права на съпруга и съпругата са ясно посочени тук.

Нито една от страните няма право да отказва на другата интимните привилегии на брачната връзка. Това не одобрява никаква форма на злоупотреба или прекомерност. Напротив, християните трябва да признават необходимостта от въздържание във всичко (виж гл. 9:25; 1С 6:18; 2С 380, 381, 474). Женените трябва да се смятат за обединени в най-интимен съюз и с най-нежни връзки; следователно, когато ги сполети изкушение за невярност, всеки трябва спонтанно да мисли за мистичния и свещен съюз, който го свързва с неговия брачен партньор, и категорично да откаже да прекъсне този съюз. Златоуст го изразява по следния начин: „И тъй, когато видиш блудница да те изкушава, кажи: Тялото ми не е мое, а на жена ми.“ Същото нека каже и жената на онези, които подкопават нейното целомъдрие: „Тялото ми не е мое, а на мъжа ми“ (Омилии хix. 2, 1 Кор. 7:3; NPNF, 1-ва серия, том 12, стр. 105).

Не бива да се забравя, че тази дискусия за задълженията и привилегиите на женените хора в интимните отношения на брака се е развила от въпроси, повдигнати от църквата в Коринт (виж стих 1). Както беше посочено по-рано, вероятно е имало някои вярващи, които са спазвали аскетични възгледи, които са ги карали да мислят, че дори в женено състояние са задължени да се въздържат от полов акт. Този стих показва, че самата природа на брака предполага, че предоставянето или отказът на брачната привилегия не трябва да бъде подчинено на прищявката на нито едната страна. Всеки има право на съпружески права; винаги обаче с божественото условие, че Бог трябва да бъде почитан във всичко (виж гл. 10:31). Знаейки, че тялото му е храм на Светия Дух (виж гл. 6:19, 20), вярващият няма да позволи привилегиата, дадена му чрез брака, да стане причина за нарушаване на заповедта да представи тялото си безупречно на Господа (виж Рим. 12:1; вж. 2Сол. 380). Тялото трябва винаги да бъде държано под контрола на осветения разум.

5. Измамвам. Гръцки *apostereō*, „ограбвам“, „лишавам от“. Думата се среща в LXX от Изх. 21:10, където на мъжа е съветвано да не намалява храната, облеклото и брачните задължения, полагани на първата му съпруга. На християните е казано, че не трябва да се лишават един друг от интимните привилегии на брака, освен за ограничено време, при специални обстоятелства и по взаимно съгласие. Следващото твърдение въвежда основания за взаимно споразумение за временно въздържание от интимни отношения, безпрепятствено участие в специални религиозни практики, макар и без никакво предположение за насърчаване на аскетизъм в брачния живот. От този съвет не може да се заключи, че подобно въздържание от привилегиите на

Бракът е необходим, за да се води редовна ежедневна молитва, но само че е допустим план, който човек може да приеме, когато почувства нужда от период на особено интензивна преданост, както е посочено тук от фразата „пост и молитва“ (вж. Изх. 19:14, 15).

Пост. Текстови доказателства потвърждават (вж. стр. 10) пропускането на тази дума. За постене сред юдеите вижте Марк 2:18.

Елате заедно. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) прочита „бъдете заедно“. Причината за прекратяването на взаимно планирания период на въздържание, съпругът и съпругата трябва да се върнат към нормалния начин на живот в брака. Причината за това напътствие за възобновяване на нормалните отношения е ясно посочена – избягване на сексуални нарушения. Бракът пази чистотата на расата; следователно всеки опит за въвеждане на продължително въздържание от полов акт между съпруг и съпруга би премахнал предпазната мярка срещу блудство, установена от брака (виж РР 46).

6. Това. Невъзможно е да се определи до каква степен това местоимение е предназначено да обхване, дали само предложението в стих 5 или цялото указание в стихове 1–5.

С разрешение. Гръцки *suggnōtē*, „споразумение“, „взаимно мнение или преценка“, „отстъпка“.

Той не възнамерява да създаде впечатлението, че женените лица са задължени да практикуват различни периоди на въздържание по взаимно съгласие. Той просто обяснява, че ако желаят, те са напълно свободни да сключат такова споразумение; не им е заповядано да го правят. Този израз не изисква заключението, че Павел не е бил вдъхновен от Светия Дух, когато е дал съвета, намерен в стих 5. Ако тук се разглеждат стихове 1–5, тогава Павел допълнително казва, че не прави въпроса дали да се оженят въпрос на заповед. Това е въпрос, който човек трябва да реши.

7. Дори както аз. Тоест, притежаването на дар, който прави брака ненужен (виж Мат. 19:10–12). Не може да се докаже убедително, че Павел е бил женен преди това. Според Деяния 26:10 Павел е дал гласа си срещу светиите, което се тълкува като член на Синедриона (вж. АА 112). Членовете на това тяло са били задължени да бъдат женени (вж. Талмуд Санхедрин 36б, Сончино изд., том 1, стр. 229; вж. DA 133). Освен това е най-естествено да се предположи, че Павел, като строг фарисей, не би пренебрегнал това, което евреите са смятали за свещено задължение, а именно брака (вж. Мишна Йебамот 6.6, Сончино изд. на Талмуда, том 1, стр. 411). Неговите подробни съвети в тази глава предполагат близко запознаване с проблеми, които бракът би предоставил. Следователно изглежда малко съмнение, че някъде преди написването на Първото послание до коринтяните, Павел е бил женен.

Неговият собствен дар. Тук се признава фактът, че не всички мъже са еднакви по въпроса дали да се женят или не. Някои предпочитат да останат неженени и да имат възможността да живеят задоволителен живот без брак. Други предпочитат да следват нормалния план за живот на тази земя и да влязат в брачно състояние. И двата начина са одобрени от Господ, когато се прилагат в хармония с Неговия съвет.

8. Неженен/Неомъжена. Гръцката дума е мъжки род, което може да показва, че Павел говори тук само за ергени и вдовци. Неомъжените девойки са споменати в стих 25.

Вдовици. Жени, лишени от съпрузите си.

Добро. Гръцко *kalos* (виж на стих 1).

Дори както аз. Вижте в стих 7.

9. Не може да се въздържа. Павел подчертава важноста на въздържанието, но също така признава, че не всички мъже са като него (вижте стих 7). Освен това, тези, които са свикнали с брак, може да се окажат по-трудни за поддържане на пълно въздържание (вижте 1 Тим. 5:11, 14).

Да горят. Павел съветва онези, които изпитват прекомерни трудности да задоволят сексуалните си желания. под контрол, да се ожениш, вместо да бъдеш постоянно подлаган на възбуждане от неудовлетворено желание. Инструкцията тук е ясна и в хармония с общия тон на предходните стихове, а именно запазването на чистотата и най-доброто отношение към брака (виж стихове 2, 3, 5). Дори когато се вземат предвид всички проблеми, свързани с брачния живот по време на период на преследване и страдание (виж стих 26), е по-добре да се ожениш, отколкото да бъдеш вътрешно погълнат от психическото, емоционалното и физически смущаващото състояние на неудовлетворено желание.

10. Женените. Тоест, християните, които вече са женени.

Господ. Павел подсилва вдъхновената си заповед, като се позовава на ясното учение, дадено от самия Христос. Доколкото Исус е говорил конкретно по този въпрос, апостолът е могъл да направи такова позоваване. Когато нямаше конкретни наставления от Исус, апостолът даде нов, вдъхновен съвет (вижте върху стих 12). Спасителят заяви, че брачната връзка е свещена и непроменима (вижте върху Матей 5:31, 32; Марк 10:2-12; Лука 16:18). Заповедта на Исус не оставя място за многото извинения за законна раздяла, които се приемат от гражданските съдилища днес, като например несъвместимост, психическа жестокост и други от по-тривиално естество. Гръцките и римските закони са позволявали раздялата на съпруга и съпругата по незначителни причини. Същото е било вярно и сред евреите (вижте върху Матей 5:32). Това състояние на обществото несъмнено е повлияло на християните да повдигнат въпроса за уместността на раздялата сред вярващите. Отговорът е ясно посочен; разводът не е в съвършения Божии план за човечеството. Единствената причина, поради която е разрешен развод, е прелюбодеянието (вижте Матей 19:9).

Съпругата си тръгва. Отдаването тук значение на съпругата може да се обясни с основание, че е имало по-голяма склонност съпругата да се разведе. Като по-слаба страна, тя е била по-изложена на потисничество от страна на невярващ партньор. Или може би писмото с въпрос (вижте стих 1) се е занимавало с конкретен случай, в който жената е обмисляла да напусне съпруга си.

11. Ако тя си тръгне. Или „ако се раздели“. Това твърдение е на практика признание, че заповедта, дадена в предходния стих, няма да бъде напълно спазена в несъвършеното състояние на църквата. Ще има случаи на брачни различия, които няма да бъдат преодоляни чрез обич и християнско търпение, и ще последва раздяла. В такива случаи отхвърлената или разделена съпруга не трябва да се омъжва за друг човек, а трябва да търси помирение със съпруга си.

Прибирам. Гръцко *arhiēmi*, „да уволня“, „да прибера“, „да разведе“. Това е по-силно термин, различен от този, преведен като „отиваш“ по-рано в стиха, макар че тук може би е използван синонимно. В стих 13 думата „афиеми“ се използва за съпругата. Еврейският закон признава правото на съпругата при определени обстоятелства да се разведе със съпруга си.

12. Почивка. Задълженията на неженените лица в църквата бяха разгледани, особено във връзка с въпроса дали е правилно и препоръчително за тях да се женят (вижте стихове 1-9). По подобен начин е ясно посочена Господната заповед относно женените вярващи, както и как те трябва да се отнасят към въпросите за раздялата и развода (вижте стихове 10, 11). Сега дискусията се насочва към случаи, в които едната страна е

Християнин, а другият не. Повдига се въпросът: Би ли било препоръчително и подходящо доброволното разделяне при такива обстоятелства? Вярващият съпруг или съпруга може да не желае да остане в интимен контакт с езически партньор. Даден е съвет за такива случаи.

Не Господ. Христос даде напътствия за неразрушимата и свещена природа на брачна връзка (вж. Мат. 19:4–6, 9). Павел разглежда тук случаи, относно които Исус не е дал изрично учение, откъдето идва и изразът „аз говоря, а не Господ“. Той е бил подтикнат от Светия Дух, за да даде съвета, който следва, но не е основал думите си на някакво предварително записано изявление, което Исус е направил (вж. 1 Кор. 7:10).

Махнете я. Може да има случаи, в които нехристиянска съпруга би била толкова враждебна към евангелието и толкова яростна в противопоставянето си, че не би искала да живее с християнския си съпруг. В такива случаи съпругът не би могъл да предотврати раздялата. Ако, напротив, невярващата съпруга желае да остане с вярващия си съпруг, тя няма право да търси раздяла. Брачният обет е свещен и не може да бъде отменен от каквато и да е промяна в религиозните вярвания на която и да е от страните. Единственият ефект от обръщането във вярата на едната страна трябва да бъде да го направи по-нежен, мил, любящ и лоялен от преди. Бракът с невярващ трябва да се счита за обвързващ за вярващия, стига невярващият доброволно да не се отдели от вярващия си партньор и да не сключи друг брак.

13. Не го оставяй. Съветът, даден в този стих, е подобен на този в стих 12, но се прилага към другата страна в брака. По същия начин, както християнският съпруг няма право да се разведе с невярващата си съпруга само поради религиозни различия, така и християнската съпруга не може да се разведе с невярващия си съпруг само поради това причина.

14. Осветен. Гръцки *hagiazō*, „да направя свят“. Фонът на това твърдение несъмнено е страхът в сърцата на някои вярващи, чиито спътници не са били християни, че оскверняването или замърсяването ще произтекат от оставането в интимните отношения на брака с невярващи. Павел няма предвид, че невярващият съпруг или съпруга ще станат святи или ще се обърнат към християнството, само като продължат да живеят в брак с християнин, или че невярващият постепенно ще се наклони благосклонно към християнството, като забележи ефекта му върху своя спътник. Този момент той обсъжда по-късно (вижте стих 16). Тук той говори за състояние, което е съществувало веднага щом едната страна в брака стане християнин, а не за нещо, което ще се развие в бъдеще. „Осветен“ следователно просто описва статус, който не осквернява. Невярващият партньор е осветен по отношение на въпроса за уместността на християните и езичниците да живеят заедно в брак. Ако бракът е законен и е признат като такъв от църквата, двамата чрез брака са свързани в една плът и са неразривно съединени (виж Бит. 2:24; Мат. 19:5, 6; Еф. 5:31). След като случаят е такъв, е уместно те да живеят заедно. Няма нужда от развод.

Нечисти деца. Тоест, родени от нечестив брак и следователно в известен смисъл незаконни. Ако разводът беше препоръчан на основание, че единият от съпрузите е езичник, това би означавало, че такъв брак е неправилен. Самите коринтяни не вярвали, че децата от смесени бракове са незаконни; следователно, дори според техните собствени представи, бракът трябва да е правилен.

Сега те са свети. Тоест, по същия начин, по който невярващият съпруг е осветен от вярващата съпруга. Те са осветени в смисъл, че са родени от осветен съюз.

15. Невярващият. Мъжкият род тук се използва и за двете страни, както се вижда по-късно в стих.

Отделя се. Или „отделя се“.

Е ... под робство. Гръцки *doulos*, „поробвам“, „довеждам до робство“. Ако нехристиянският съпруг/съпруга не желае да остане с християнския/християнската съпруга/съпругата и умишлено го/я изостави, християнинът не трябва да се чувства задължен да запази брака на всяка цена. Невярващият партньор, който желае да напусне своя партньор/съпруга, не трябва да бъде възпрепятстван да го направи. Християнинът не е задължен да се опитва да живее с езически партньор против волята на последния.

За мир. Буквално „в мир“. Нека християнинът искрено се стреми да живее в хармония с невярващия си събрат, без да прави компромис с принципите си (виж Рим. 12:18; Евр. 1:18). 12:14). Християнството е религия на мира; то се стреми да предотврати или избегне конфликти и раздори (виж Йоан 14:27; Рим. 14:19; 2 Кор. 13:11; Фил. 4:7). Ако не може да се постигне мир, докато християнинът и нехристиянинът живеят заедно в законен брак, а невярващият настоява да се раздели, трябва да има споразумение за мирна раздяла.

16. Запазете. Причината, поради която вярващият в брака не трябва да напуска другия, Целта или желанието да се отдели от невярващия е нехристиянинът да бъде воден да приеме Христос като свой Спасител чрез примера и влиянието на вярващия. Обръщането на невярващия би донесло голямо щастие и благословия на семейството като цяло и на невярващия в частност. Тази цел е толкова важна, че християнинът трябва да бъде готов да бъде търпелив и дълготърпелив, за да я осъществи. Той никога не трябва да спира нито за миг да живее истински християнски живот, независимо каква провокация може да възникне, която да го подтикне да постъпи по друг начин. Трябва да има непрекъснато общение с Бога в молитва, за да може невярващият спътник да бъде спечелен от неверието за живот на мирна, хармонична и щастлива подготовка за небесния дом.

17. Бог е разпределил. Вижте стих 7.

Разходка. Приемането на християнството не означава непременно, че трябва да има промяна в икономическия, социалния или професионалния статус на вярващия. Радостната новина, провъзгласена от пратениците на евангелието, в някои случаи предизвиква голямо вълнение сред онези, които вярват в нея, както евреи, така и езичници. Проблясък на по-висшето, по-щастливо и по-свято преживяване, което то предлага, прави някои хора безразлични към този свят и неговите дела. Те се стремят да живеят само за духовни неща и се опитват да изоставят обичайните си професии (виж 2 Сол. 3:6-12). Евангелието не се стреми да преобърне внезапно съществуващия ред на нещата. Вместо това, то бавно прониква във всички дела на живота на човек и води до промяна чрез бавен и подреден процес. Учението на този стих е уместно изразено от Неандер: „Тук научаваме общия факт, че християнството не нарушава съществуващите отношения, доколкото те не са греховни, а само се стреми да влее в тях нов дух“ (Ланге).

18. Не се обрязвайте. Обрязаните евреи, които стават християни, не трябва да се опитват да крият факта, че са обрязани, както са правили някои евреи, които са изоставили юдаизма и са станали езичници (виж Йосиф Флавий, Древности, xii. 5. 1 [241]; 1 Мак. 1:15).

Бъдете обрязани. Инициационният обред на обрязване, практикуван от евреите в съответствие с Божиата заповед, дадена на Авраам, не е трябвало да се изисква от езичниците, обърнали се към християнството (Деяния 15:24–29).

19. Обрязването е нищо. Нито спазването на еврейския обред на обрязването нито пък неспазването на това би могло да повлияе на връзката на човек с Бога чрез вяра в Исус. Тук се акцентира върху истината, че външните церемонии и обреди са безполезни без вяра в Христос (вижте Гал. 5:6; 6:15). Новороденото Божие дете е прието от Него не заради никакви дела, които може да извърши, а заради вярата му във великото дело, извършено за него от Христос на кръста (вижте Йоан 3:16; Рим. 4:5; Еф. 2:8, 9). Авраам, чиято вяра е спомената като пример за всички, които вярват в Христос, е наречен баща на всички, които упражняват подобна вяра в Исус, независимо дали са обрязани или не (виж Рим. 4:9, 11, 12).

Но спазването. Сравнете Галатяни 5:6; 6:15. Идеята е, че важното е спазването на Божиите заповеди. Бог не оценява религията на човек по спазването на ритуалните обреди, а по отношението му към принципите на божествения закон (виж Екл. 12:13; Йоан 14:15, 21, 23; 15:10; 1 Йоан 2:4–6). Човек може да спазва заповедите, независимо дали е обрязан или не.

20. Всеки човек да пребъдва. Вижте стих 24. На мъжете е съветвано да продължат в състоянието или обстоятелствата на живота, в които се намират, когато откликнат на призива на Исус да Му служат. Приемането на Христос и Неговия начин на живот не дава на човек правото да се бунтува срещу съществуващия ред на нещата и да се стреми да избяга от своята среда или задача, освен ако няма конфликт между тях и принципите на истината. Павел илюстрира своята гледна точка в стих 21.

21. Слуга. Гръцки *doulos*, „роб“ (виж върху Рим. 1:1). Роби, които са приели Спасителя по този начин не бяха освободени от робството си на земни господари.

Не се интересувайте от това. Не позволявайте това да бъде причина за голяма тревога и страдание; не го смятайте за позор. Не позволявайте на новооткритата ви духовна свобода в Исус да ви накара да презирате положението си на физически роб, а се научете да се задоволявате със състоянието, в което сте били, когато сте намерили Спасителя (вижте Фил. 4:11; 1 Тим. 6:6, 8; Евр. 13:5). Робът е инструктиран да изпълнява дълга си към земния си господар, като по този начин свидетелства за преобразяващата сила на евангелието (вижте Еф. 6:5–8; Кол. 3:22–24; 1 Тим. 6:1; Тит 2:9, 10; 1 Петрово 2:18, 19). Бог се грижи за всички Свои деца, независимо от тяхното положение в живота, и ще даде благодат и сила на всеки според неговите нужди и обстоятелства (виж Филипяни 4:19).

По-скоро го използвайте. Коментаторите дават две тълкувания на втората половина на този стих, в зависимост от това дали изречението „по-скоро го използвайте“ се отнася до използването на свободата или до използването на робството. Според едното тълкуване, на обърнатите във вярата роби е било казано да не се тревожат за социалното си положение. Дори и да могат законно да получат свободата си, те не трябва да се тревожат за това, а трябва да останат в робство, знаейки, че освободените и робите са едно в Христос (вижте 1 Кор. 12:13; Гал. 12:14). 3:27, 28; Кол. 3:11). Нещо повече, това сегашно зло състояние скоро ще бъде прекратено с второто пришествие на Исус (виж 1 Кор. 7:26, 29) и тогава всички вярващи, които сега са роби, ще бъдат освободени както физически, така и духовно. Другото тълкуване представя пасаж като призив към вярващия роб да се възползва от предложението за свобода, ако има възможност за това. Последното тълкуване е в хармония с

Съветът на Павел относно смесените бракове (виж стих 15). Невъзможно е да се определи окончателно какво е имал предвид Павел.

22. Свободен човек. По-скоро „освободен човек“. Обърнатият роб, чрез обръщането си във вярата, става свободен; тоест, Господ Исус Христос му дава свобода от робството на греха. Изглежда, че този аргумент е даден, за да утеши роба, който е бил увещаван да бъде доволен от съдбата си и да не се опитва да избяга от нея. Робството на греха, което преди е държало роба в ужасната си хватка, е било много по-лошо от телесното робство на земен господар. Но той е бил освободен от робството на греха. Така неговото състояние, макар и все още на роб, е много по-добро от преди; сега той е наистина освободен човек, човек, освободен от Господа. Други, които не са преживели обръщане във вярата, вероятно самият робовладелец, са в много по-лошо състояние на робство от роба. Следователно робът трябва да се радва на освобождението от по-голямото зло. Най-голямата благославия, която човек може да получи, е свободата от греха; ако я има, не бива да се тревожи прекомерно за външните обстоятелства на този живот (виж Мат. 6:25–31, 33, 34; Йоан 8:32, 34, 36; Рим.

7:14–20, 23, 24; 8:2; Гал. 5:1).

Слуга. Гръцки *doulos*, „роб“ или „роб“, както в стих 21 и в първата половина на този стих. Свободният гражданин, който приема поканата на Христос да Го последва и който отдава сърцето си на Господа безрезервно, по този начин става „роб“ на Исус. Няма такова нещо като абсолютна независимост. Човекът е или нещастен роб на греха, или щастлив, доброволен роб на своя Създател и Спасител. Цялото цивилизовано общество се управлява от закони. Няма унижение в това да се подчиняваме на приетите закони на обществото, в което човек живее, при условие че тези закони са винаги в хармония с Божието Слово.

Тримата спътници на Даниил били готови да се подчинят на заповедта на халдейския император да отидат в равнината Дура, където бил издигнат големият златен идол, но отказали да му се поклонят, защото това противоречило на ясната Божия заповед (Дан. 3:14, 16–18; вж. Изх. 20:4, 5). Подчинението на Божия закон, независимо дали е роб или освободен човек, е най-висшата форма на благоговение и изпитание за ученичество, както и най-висшата диктация на разума и съвестта (виж 1 Кор. 7:19; СТ 111; SC 60; MB 146, 147; AA 506). Апостолът показва, че християнският роб и освободеният човек са на равно ниво, тъй като и двамата са длъжни да живеят в послушание на Божия закон.

23. Купени. Покупната цена е безкрайно скъпоценната кръв на Исус (виж Йоан 3:16; Рим. 5:8, 18, 19; 1 Петрово 1:18, 19; 1 Петрово 3:18). Робите, които приемат евангелието, макар и обвързани с човешки господари и лишени от гражданска свобода, са с неизмерима стойност в очите на Бога. Те са роби на Исус Христос и могат да Му служат, като продължават да се подчиняват на своите земни господари, защото Христос ще счита такава служба, ако е вярно извършена, за извършена за Него (виж Еф. 6:5–8; Кол. 3:22–24).

Слуги на човеци. По-скоро „роби на човеци“. Значението на заповедта „не бъдете „слуги на човеци“ не е напълно ясно в настоящия контекст. Някои го разбират като съвет към свободните или към освободените да не стават роби. Други смятат, че съветът към всички християни, независимо дали са роби или свободни, е да се ръководят от принципите на истината, докато изпълняват задълженията си според гражданския си статус в живота. При никакви обстоятелства те няма да престъпват Божия закон, за да се съобразят с изискванията на хората (виж Деяния 5:29). Те ще признаят, че Бог, Който е платил цената за тяхното спасение, изисква пълна преданост и безразделна вяроност (виж Лука 10:27). Те няма да позволят на никого да се намесва в правата и задължението им да се покланят на Бога според повелите на собствената си съвест. Светият Дух е

водачът и учителят на християнина (виж Йоан 16:13; Рим. 8:14). Съвестта е на Господа, за да бъде ръководена от Него, а не да бъде подчинена на контрола на който и да е човек или група хора. Животът принадлежи на Бога, за да бъде управляван и използван от Него според Неговата воля. Във всяко отношение християнинът е собственост на Бога (вж. КОЛ. 3:12). Тази сделка е, от страна на Бог, покупка, а от страна на вярващия - доброволно, щастливо посвещение. По този начин Божията собственост на вярващите чрез Христос е гаранция за тяхното освобождение от робството на хората във всичко, което се отнася до волята и съвестта, и доказателство за истината, че служението на Христос е съвършена свобода (виж Йоан 8:32, 36; Рим. 6:14, 18, 22).

24. Пребъдвайте в това. Този стих повтаря увещанието, съдържащо се в стих 20. Защо е така? Допуснато ли е повторение? Несъмнено, за да се подчертае фактът, че християнството не се стреми да преобърне или премахне съществуващия социален ред. Църквата на живия Бог не е поставена в света, за да дезорганизира човешкото общество, а напротив, за да го обедини. Християните с право могат да смятат, че робството е зла практика и не трябва да съществува сред цивилизованите хора. Но то е било разрешено от Бог в Неговите закони за древен Израел (виж Лев. 25:44-46; виж върху Втор. 14:26). Неговото разрешение не винаги е показвало Неговото одобрение. Неговото разрешение при развод е било типично: „Моисей, поради коравосърдечие ви, ви позволи да напуснете жените си“ (Мат. 19:8). Християнският мисионер в езическите земи не се опитва насилствено да отхвърли установените обичаи и практики, когато види, че те противоречат на ученията на Исус. Той знае, че подобен курс не би допринесъл за делото на истината, а би затворил пътя за по-нататъшни мисионерски усилия. Вярното провъзгласяване на евангелието, придружено от силата на Светия Дух, ще доведе до реформация в живота на всички, които го приемат, и тогава ще се види промяна в социалната система, която ще я приведе в хармония с истината.

Инструкцията в този стих не бива да се разглежда като забрана на християнина да се стреми да бъде освободен от робство, ако може да го направи законно. Това предполага, че той трябва да се задоволи да чака Господ да го напътства по въпроса. Ако Господ не сметне за уместно да отвори пътя към свободата, тогава вярващият роб трябва да се задоволи да служи на Господа там, където е. Той трябва да помни, че може да служи на Бога ефективно, докато служи на земния си господар (виж 1 Кор. 7:22). Той не трябва да внася скандал в църквата, като създава впечатление сред невярващите, че духът на християнството е дух на непокорство. Всички могат да живеят вярата на Исус по всяко време, свидетелствайки за Него пред всички, с които влизат в контакт, и по този начин разпространявайки познанието за истината (виж SC 81, 82).

С Бога. Славното нещо за религията на Исус Христос е, че вярващият не е оставен сам да извърви житейския си път. Той е приет в Божието семейство, докато е тук на земята, и има другарството на небесните ангели и на самия Господ (виж Мат. 2:1). 28:20; Йоан 14:16-18, 21; 15:7). Каквито и преживявания да му се наложи да преживее, той има утешаващото знание, че не е сам; с него е Някой, Който познава и разбира всички проблеми и сърдечни болки. На всички, които Му се доверяват и Му се доверяват, е дадено уверението, че дори в най-сложните ситуации няма да останат без помощ (виж Исая 43:2; Евреи 13:5). Когато вярващият осъзнае това, той ще бъде доволен да остане на мястото, което му е отредено в живота, каквото и да е то. Когато, в резултат на общуването с Исус, вярващият се научи да гледа на работата си предимно като на изпълнение на Господната воля, а на всичките си притежания като на средство за по-ефективно служене на Него, тогава той ще се радва на душевен мир и удовлетворение, които не са познати на невярващите (виж Исая 26:3; Йоан 14:27).

25. Относно девиците. Павел сега разглежда друг въпрос, относно който Коринтяните очевидно са потърсили неговия съвет (вижте на стих 1).

Няма заповед. Апостолът няма пряко предишно твърдение от Писанието или от ученията на Исус, което да е негов авторитет по отношение на това, което ще каже по въпроса за неженените. За съвета си към „женените“ той цитира заповедта, дадена от самия Христос (вижте стих 10). Този факт по никакъв начин не намалява силата или премахва вдъхновението от наставлението, което следва по този въпрос.

Верен. По този начин Павел изразява авторитета си за мнението, което ще изрази. Неговият Обръщането във вярата и посвещението бяха приети и Господ го удостои със специално просветление. Той посвети живота си на единствената цел да почита Бога и да върши Неговата воля. Той постоянно се стремеше да постигне съвършенство в Христос (виж Фил. 3:13, 14). Поради това е сигурно, че той не би давал съвети от егоистични или светски съображения. Това, което написа, трябваше да бъде прието като Божията воля по обсъждания въпрос.

26. Предполагам. Или „Мисля, че“.

Защото. По-скоро „заради“.

Настоящ. Или „под ръка“. Думата, преведена по този начин, е използвана във 2 Сол. 2:2 за второто идването на Христос не е „наблизо“.

Бедствие. Гръцко анагке, което означава или „нужда“ (гл. 7:37, преведено като „необходимост“), или „бедствие“ (1 Сол. 3:7; и др.). В Лука 21:23 анагке се използва за бедствие, което ще сполети земята във връзка с разрушението на Йерусалим. Павел несъмнено е имал предвид предстоящото време на големи проблеми и затруднения за християнската общност.

Добро. Гръцки kalos (виж на стих 1). Когато изучава съвета относно брака, вярващият трябва да помни, че при регулирането на поведението си е необходимо да мисли не само за това, което е законно, но и за това, което е целесъобразно (виж гл. 6:12; 10:23).

Мъж. Гръцки anthrōpos, родов мъж, мъж или жена.

Така да бъде. Този израз може да се разбира по два начина: (1) Като съвет да останат такива, каквито са били. Сравнете съвета относно промяната на работата след приемане на Христос (вижте стихове 17, 18, 20, 24). (2) Като отнасящ се до следващото; тоест, вярващите трябва да се ръководят по въпроси, отнасящи се до неженените, от инструкциите, дадени в стихове 27–38. С оглед на предстоящите бедствия, на вярващите се препоръчва да избягват да попадат във всякакви състояния, които биха увеличили тяхното объркване и страдание.

27. Обвързан. Гръцки δεῖ, „да обвързва“, „да закрепя“. Днес за брака често се говори като за връзка или обвързване, като се подчертава постоянният характер на съюза, който се сключва, когато двама души са женени.

Освободени. Тоест, чрез раздяла или развод. Апостолът учи, че дори във времена на криза или извънредна ситуация не бива да се пренебрегва отговорността, която пада върху женените хора. От тях се изисква да продължат в брачната връзка и да изпълняват дълга си като женени хора. Въпреки че може да се сблъскат с увеличени трудности във времена на преследване и изпитания, те не бива да мислят за прекъсване на връзката на дълга, за да избегнат неудобства и страдания. Те трябва да изпълняват дълга си и да се уповават на Бог да се грижи за тях.

Развързан ли си? Тоест, в състояние на свобода ли си от брачната връзка? Фразата се отнася както за ергените, така и за вдовците.

Не търсете жена. На вдовец или ергена е даден съветът да не се стремят да влязат в брак (вж. стих 1). Този стих не учи, че Павел не е одобрявал брака или че го е обявил за незаконен (както вероятно са мислили някои от коринтските вярващи, вижте стих 28). Той по-скоро се е стремил да спаси християните от ненужни ангажменти във времена на извънредна ситуация (вижте стих 26). Вярно е, че неженените преживяват по-лесно периоди на беда.

28. Не си съгрешил. Въпросът за брака е оставен на всеки отделен човек да реши сам. за себе си, според собствените си склонности и нужди. Съветите, които Павел дава в тази глава, са предназначени да бъдат безопасно ръководство за всички, които са изправени пред въпроса за брака, особено при неблагоприятни обстоятелства. Но след като всичко е казано, крайното решение е в ръцете на всеки отделен човек. Всеки може да избере курса, който е подходящ за неговата конкретна ситуация, знаейки, че както бракът, така и безбрачният живот са приемливи за Бога. Има условия, при които изглежда неразумно да се жени. Но безбрачието не е налагано на никого; то трябва да бъде изцяло въпрос на индивидуално решение.

Проблеми в плътта. Грижите на съпруга, съпругата и децата, както и други задължения на брачния живот, пораждат особено объркване във времена на гонения и скърби (виж Матей 24:19; вж. Лука 23:28-30). Думите „в плътта“ сочат към земния живот с всичките му интереси, като тук се посочва по-специално домашният живот, с многобройните му грижи за храна, облекло и защитата на всички семейни притежания. В дните на гонение, което щеше да сполети църквата, някои вярващи щяха да бъдат хвърлени в затвора, измъчвани и убивани. Семействата щяха да бъдат разделени, а членовете им прогонени в изгнание заради вярата си. При такива обстоятелства, казва Павел, би било по-добре да останем неженени.

Ще те пощада. По-скоро „Ще те пощада“. Що се отнася до значението на това изречение, има различно мнение сред коментаторите. Дават се две тълкувания: (1) „Няма да говоря подробно за тези злини, за да ви спася от болката да чувам за тях.“ (2) „Давам ви това напътствие, за да ви спася от тези беди.“ Последното е по-вероятно.

29. Време. Гръцки *kaïros*, специфичен момент или период от време (вижте върху Рим. 13:11). Господ Самият Той призоваваше вярващите да живеят в очакване на Неговото второ пришествие и края на света (виж Матей 24:42, 44; 25:13; Марк 13:32-37). Ученията на Исус и Неговите апостоли показват, че най-важното в живота е да се подготвим за дом в Божието царство на вечната слава (виж Матей 6:19-21, 33; 10:38, 39; Марк 10:21). Времето, в което може да се направи тази подготовка, винаги е било представяно като кратко (виж Римляни 13:11). За нас днес разследващият съд бързо приключва и когато приключи, ще бъде твърде късно винаги да получим годност за небето. Следователно всички трябва да се уверят, че са приети като кандидати за царството на славата (виж Исая 55:6, 7; Дан. 8:14; 9:24-27; Рим. 9:28; 2 Кор. 6:2; Евр. 3:13; 2 Петр. 1:10; Откр. 22:10-12). Всички трябва да живеят в такова тясно общение с Небето, че без значение кога идва призивът да оставят грижите на този живот, да не бъдат хванати неподготвени (виж Марк 13:35-37; Лука 18:1; 21:34-36; 1 Сол. 5:1-6, 17, 22, 23). Християнинът, който е осъзнат за този огромен факт, че винаги трябва да бъде готов да срещне Бога, няма да насочи чувствата си към земните неща. Той ще бъде постоянно наясно с несигурността на живота и временния, преходен характер на този свят и ще живее в състояние на постоянна готовност за идването на Господа (виж Кол. 3:1, 2).

Остава. С оглед на краткостта на времето, с което хората разполагат, за да се подготвят за вечността – в най-добрия случай времето не е по-дълго от краткия живот – християните няма да обвързват

се привързват твърде силно към земните връзки и притежания. Те няма да позволят на нищо, дори на семейните отношения, да попречи на решимостта им да бъдат готови за рая.

Нямаше такъв. Предходният аргумент води до заключението, че не е останал друг избор за тези, които имат съпруги, но отказват да позволят на брачното състояние да доведе до забравяне на задължението им да бъдат във връзка с Небето през цялото време. С други думи, грижите, отговорностите и удоволствията на брака трябва да бъдат поставени на второ място спрямо великата цел на живота, която е постоянно общение с Господа и нетърпелива готовност за Неговото идване. Този стих подчертава истината, че при всички обстоятелства и по всяко време любовта към Бога и подчинението на Неговите изисквания трябва да имат пълен приоритет в живота на вярващия (виж Втор. 6:5; 10:12; Екл. 12:13; Мат. 22:37, 38). Този стих не трябва да се разбира като поучение за липса на обич или доброта в брачните отношения или като противоречие на конкретното напътствие на Павел в началните стихове на тази глава.

30. Не плачеше. Този, чийто ум е изпълнен със Светия Дух, няма да бъде прекалено засегнат от преживяванията на този земен живот. Онези, които са измъчвани, ще обуздаят мъката си чрез сигурната надежда за бъдещия живот в слава. Вярата в Бога и Неговите обещания ще успокои разтревоженото сърце (виж Исая 26:3).

Не се радвайте. Онези, които са щастливи в земните си притежания и благословения, са предупреждени да не намират в тях своето най-голямо щастие. Светските успехи и слава, които се падат на хората, не трябва да се считат за основание за прекомерна радост. Хората трябва да помнят ненадеждността на всички земни неща, осъзнавайки, че тяхното постоянно щастие никога не може да бъде намерено в отдаденост на каквато и да е форма на светски постижения (вижте Яков 4:14; 1 Петрово 4:2–4; 1 Йоан 2:15–17). Въпреки това е напълно правилно да бъдем благодарни за хубавите неща в живота и щастливи за всичко, което нашият любящ Отец е осигурил за наша употреба.

Не притежаван. Правилно е да се придобива собственост и да се занимава с търговия; но всяко материално богатство трябва да се признае за нещо с неопределена трайност, което скоро ще бъде изоставено. Всичко, което човек има, трябва да бъде изоставено на други, когато бъде призван от смъртта (виж Лука 12:20, 21). Освен това, Господ идва да вземе всичките Си хора от тази земя; следователно, защо те трябва да насочват привързаността си към материални притежания? (Вижте Лука 12:15; Кол. 3:2; 1 Сол. 4:16, 17; 1 Йоан 2:15, 17.) Виждайки, че един ден скоро всички земни неща ще преминат, вярващите трябва да съсредоточат вниманието си върху събирането на съкровища на небето (вижте Мат. 6:19–21).

31. Употреба. Гръцки *chraomai*, „да използвам“, „да имам работа с“. Докато хората остават в този паднал свят, ще е необходимо да използват нещата, които са в света, за да осигурят необходимото за живот, като храна, дрехи и подслон. Напълно уместно е хората да „използват този свят“, защото той е създаден с такава цел (вижте Битие 1:26–31; Исая 45:18).

Злоупотреба. Гръцки *katachraomai*, „да използвам напълно“, „да злоупотребявам“. Понякога обаче *katachraomai* не се различава по значение или се различава само леко от *chraomai* (вижте по-горе под „употреба“). Ако случаят е такъв, пасажът може да се преведе като „А тези, които използват света, сякаш не го използват“. Християните са призвани да бъдат мъдри в използването на нещата от този свят, като не упражняват свободата си в използването на богатата на своя Господ с цел задоволяване на егоистични желания и прославяне на хората. Те трябва да бъдат нащрек, за да не позволят на интереса си към нещата от този свят да измести интереса им към нещата от Божието царство. Те трябва да позволят на осветения разум

водач, подчинявайки егоистичните желания на естественото сърце на по-висшите претенции за тяхното духовно благополучие (вж. Матей 6:31–34; 13:22; Лука 21:34).

Мода. Гръцка *schēma*, „външен вид“, „форма“, тук се отнася до света в сегашното му състояние.

Преминава. Тъй като светът в сегашното си състояние ще дойде към своя край (виж 2 Петрово 3:10; 1 Йоан 2:17; Откровение 21:1), е глупост да се съсредоточаваме върху временните неща в живота. Родителите трябва особено да бъдат нащрек, за да не бъдат хванати в капана на Сатана и да посвещават времето и енергията си на задачата да придобиват богатство, докато умственото усъвършенстване и моралната култура на децата им се пренебрегват.

32. Безгрижен. Гр. *amērimnoi*, „свободен от тревожни грижи“ (вж. Мат. 2:1).

6:25). Контекстът на този пасаж показва, че даденият тук съвет се отнася конкретно до времена на криза или извънредна ситуация, като например преследването, съпътстващо изповядването на вярата в Христос в Римската империя през 1 век. Не е желателно в такива времена християните да правят нещо, което да увеличава проблемите и безпокойството, с които неизбежно ще се сблъскат; следователно може би е по-добре за тях да се откажат от привилегиите да се оженят. Жененият мъж вероятно ще има повече материални отговорности от неженения мъж. Това обаче не означава непременно, че той не може да се отдаде толкова пълноценно на Господа, колкото може да се отдаде неженен. Всъщност, когато и двете страни в брака са изцяло посветени на Бога, резултатът ще бъде повишена преданост към Бога.

Принадлежат на Господа. Тоест, неща, отнасящи се до религията, духовни въпроси, за разлика от делата, отнасящи се до този земен живот. „Нежененият“ не е обременен от семейни отговорности. Неговото време и енергия не се изразходват за осигуряване на материалните нужди на семейството, особено в дни на изпитания и преследване. Той е свободен да отдели цялото си внимание на нещата, които са свързани с напредъка на Божието царство. Павел лично предпочиташе такъв курс. Следователно е правилно човек, ако желае, да остане неженен и да се отдаде на делото на Господа. Но Павел вече е заявил ясно (ст. 2–9), че за по-голямата част бракът е по-добър (вижте върху Мат. 2:2).

19:10–12). Само по себе си безбрачието не е условие за по-голяма чистота или почит от брака. Този факт трябва да се има ясно предвид, за да се предпази от погрешно заключение, до което някои са стигнали в изучаването на тази 7-ма глава. Павел, който в някои пасажите от тази глава може да изглежда, че изобразява неженения статус като по-почтен, другаде възхвалява ценностите и добродетелите на брака и християнския дом (виж Еф. 5:21–32; вж. Евр. 13:4).

33. Да угоди на жена си. Това е редно. Жененият мъж обаче, в голямото си желание да угоди на жена си, може да не изпълни, както би трябвало, очевидните си религиозни задължения (виж 1Т 4:36; 5Т 3:62).

34. Има разлика. Текстовите доказателства са значително разделени (вж. стр. 10) на този етап. Пунктуацията също е несигурна. Има два основни тълкувания: (1) това, представено от KJV, и (2) това, представено от RSV. RSV свързва първото изречение на стих 34 със стих 33 по следния начин: „А жененият мъж се грижи за светски работи, как да угоди на жена си, и интересите му са разделени. А неомъжената жена или момиче се грижи за Господните работи, как да бъде свята тялом и духом.“ Без значение кой прочит се възприема, общото учение остава същото, а именно, че нежененото състояние, независимо дали е мъж или жена, има предимството да е по-малко вероятно да бъде повлияно от „настояща утеха“ (ст. 26).

Неомъжената жена. Това, което е вярно относно превъзходството на неомъжената държава по време на криза, е еднакво приложимо както за неомъжената жена, така и за неомъжения мъж.

Свето. Не бива да се прави заключение, че омъжените жени, поради брака си, са по-малко по-святи от неомъжените (вижте на стих 32). Не се казва, че неомъжената жена има предимство пред съпругата си в чистотата и духовността, а в свободата си от разсейващите отговорности на брачния живот.

Тяло. Вижте върху Рим. 12:1.

Женен/а. Сравни стих 33.

35. Полза. Павел сега продължава да уверява вярващите, че всичко, което е казал досега във връзка с брака, е за тяхно добро. Той няма желание или намерение да ги подтиква към безбрачие, въпреки че самият той е установил, че безбрачието е най-доброто за делото, което е бил призван от Господа. Няма принуда по въпроса; нека всеки прецени внимателно дадения съвет и след това вземе собствено решение.

Християнинът трябва да избере пътя, който ще представи най-малко препятствия за пълната преданост на служението на Господа.

Примка. Гръцки *brochos*, „примка“ или „плъзгащ се възел“. Няма усилие да се осигури съвестта. Павел не се е стремил да ги възпира от това, което е законно и което доброто на обществото, в нормални времена, обикновено изисква. Нямаше желание да им се попречи да следват курс, който би допринесъл за истинското им щастие, а по-скоро усилие да им се помогне във време на „бедствие“ (ст. 26) и преследване.

Прилично. Гръцки *euschēmōn*, „прилично“, „подобавашо“. Павел говори за това, което допринася към благоприличие.

Без разсейване. Вижте стих 32.

36. Ако някой мъж. Коментаторите дават две различни тълкувания на стихове 36–38. Някои прилагат пасажа към бащата на девствена дъщеря или към настойник и неговия подопечен, докато други го прилагат към млад мъж и неговата годеница. Последното мнение е отразено в превода, който се намира в RSV.

В полза на първото мнение са следните аргументи: (1) Изразът „неговата девственица“ е необичаен термин за обозначаване на годеница; (2) изразът „дава ... за жена“ (екгамизо; текстовите доказателства подкрепят [вж. стр. 10] четенето *gamizo*) обикновено означава „да даде за жена“. Това би представлявало действието на баща, а не на млад мъж. Тези, които се придържат към това първо мнение, обясняват, че гърците, подобно на ориенталците, са вярвали, че бащата има абсолютна власт над неомъжените си дъщери и въпросът за брака им е бил негов. Това е обичай и днес в много ориенталски страни. Ако едно момиче остава неомъжено след определена възраст, това се е смятало за позор за нея и за баща ѝ. Оттук и тревожността на ориенталските бащи да намерят подходящи партньорки за дъщерите си, преди да преминат „цъфтеж“ на своята възраст.

В полза на второто мнение, че става дума за млад мъж и неговата годеница, са следните аргументи: (1) Глаголът „нека се оженият“ е без изразен подлог, ако бащата и дъщеря му са подлогът в по-ранната част на стиха; (2) изрази като „няма нужда“, „има власт над собствената си воля“ (ст. 37) сякаш описват борба, по-интензивна и от различно естество от тази, която един баща би преживял, когато дава дъщеря си за брак.

Относно възражението, че gamizō (виж по-горе) означава само „да се даде за жена“ и не „да се ожени“, може да се отбележи, че гръцките глаголи, завършващи на -izō, често губят отличителния си характер причинно значение. Такъв може да е бил случаят с gamizo, въпреки че другаде в Новия завет то ясно означава „да се омъжи“ (Марк 12:25; ekgamizo се среща в Матей 22:30; 24:38; Лука 17:27, въпреки че в тези последни текстове текстовите доказателства подкрепят [вж. стр. 10] четенето gamizo).

Някои коментатори, които твърдят, че става въпрос за млад мъж и неговата годеница. Обяснете фразата „неговата девица“ от гледна точка на предположението, че Павел тук говори за духовен брак, при който благочестиви млади мъже вземали за себе си девици и живели с тях в духовен съюз под клетви за безбрачие. За исторически препратки към този обичай вижте Пастор на Ерма, Сравнение ix. 11, Видение i. 1; Ириней срещу ересите i. 6. 3; Тертулиан, За поста 17; За покриването на девиците 14. Това тълкуване трябва да бъде отхвърлено, защото кара Павел мълчаливо да одобрява обичай, който е напълно небиблейски. Втората гледна точка не е необходимо да обхваща повече от случая на сгодена двойка.

Ако тя премине разцвета на възрастта си. Гръцкият превод може да се преведе или „ако тя е преминала разцвета на младостта“, или „ако той е преминал разцвета на младостта“. Ако стихове 36 и 37 са строго паралелни, преводът „ако той е преминал разцвета на младостта“ трябва да се приеме, за да съответства на паралелната клауза „нямайки нужда“ (ст. 37).

Нуждата е такава. Според първата гледна точка, съветът е по отношение на бащата, когато стане очевидно, че би било неразумно да се откаже съгласието му за брака на момичето, било поради посочената по-горе причина, било поради друга основателна причина. Според втората гледна точка, съветът е по отношение на младия мъж със силни страсти (вж. ст. 9).

Той ще го направи. Или бащата, или младият мъж (виж по-горе).

Той не съгрешава. Вижте стихове 9, 28.

Нека се оженият. Ако ухажорят и годеницата му са предмет на този стих, това изречение следва естествено; ако се обсъждат бащата и дъщеря му девственица, тогава подлогът на изречението само се подразбира (виж по-горе).

37. Въпреки това. Този стих излага противоположни твърдения на изложените в стих 36 и намира своето обяснение в смисъла на този стих. Съветът в стих 36 е даден „с позволение, а не по заповед“ (виж стих 6). Каквото и решение да бъде взето и изпълнено, независимо дали е в смисъла на стих 36 или стих 37, то няма да бъде счетено от Господа за нарушаване на Неговия закон.

Ами. Гръцко kalōs, наречието, свързано с kalos и със същото значение (виж на стих 1).

38. И така. Този стих обобщава обсъждането на стихове 36, 37. Не е погрешно да се даде дъщеря за жена или млад мъж да се ожени за годеницата си, нито е греховно да останеш неженен.

Прави по-добре. Тоест, в светлината на „настоящата беда“ (вижте на стих 26).

39. Вързан. Гръцко deō, както в стих 27 (виж коментара там).

Мъжът ѝ е жив. Бог е възнамерявал нищо друго освен смъртта да доведе до раздяла между съпруг и съпруга (вж. върху Матей 19:5–9; вж. МБ 63–65).

На свобода. Няма грях в това една жена да се омъжи втори път, стига да следва Господните наставления за избор на спътник (вижте Бит. 2:24; Мат. 19:6; Рим. 7:1–3; Еф. 5:31).

В Господа. Дори след смъртта на своя партньор, жената няма право да сключи брак с невярващ. Дългът към Бога трябва да е над всички други съображения и не трябва да се приема план, в който Бог не е прославен (виж 2 Кор. 6:14–16; 5Т 110; МҮР 456, 462). Сред причините, поради които християните не трябва да се женят за невярващи, са следните: (1) Общуването с невярващ, независимо дали е езичник или номинален християнин, би попречило значително на изпълнението на инструкциите да бъдем „отделени“, да бъдем „особен народ“ и да не бъдем „съобразени с този свят“ (виж 2 Кор. 6:17; 1 Петрово 2:9; Рим. 12:2). (2) Не може да има истинско съчувствие и другарство с някой, чиято житейска философия, особено в най-важните неща, е толкова пряко противоположна на истинската религия. (3) Съжителството с човек, чийто ежедневен живот показва липса на уважение и оценяване на истинското евангелие на Исус Христос, може да доведе до загуба на благочестието на жената и отдалечаване от простата ѝ вяра в посланието и стандартите на Бог за Неговия народ (виж МҮР 453, 454). Знаейки, че бракът между вярващи и невярващи е един от най-успешните начини за разрушаване на щастието и полезността на хората, Сатана прави всичко възможно, за да убеди хората да се отвърнат от безопасните съвети и да следват подтиците на неосветеното сърце, като по този начин създава ситуации, които могат да означават доживотно страдание и в крайна сметка вечна загуба (виж 2Т 248; 5Т 363–365).

40. По-щастлив. Гръцки μακάριος (виж върху Мат. 5:3). С оглед на времената (виж върху 1 Кор. 7:26), дори ако една вдовица може да се омъжи повторно за вярващ, би било по-мъдро да остане неомъжена.

Моята преценка. Вижте стихове 10, 12.

Имайте Духа. Изглежда тук има препратка към определени водачи в църквата в Коринт, които вярвали, че са вдъхновени. Апостолът твърди убеждението си, че и той е бил под вдъхновението на Светия Дух. Следователно това твърдение е твърдение, че неговите писма трябва да се приемат не като човешко мнение, а като божествено предопределената мъдрост на живия Бог. Беше необходимо Павел ясно да изложи претенцията си за божествено просветление. Само по този начин той можеше да противодейства на наставленията, дадени от лъжеучителите в Коринт, и само по този начин можеше да установи правила за управлението на коринтските вярващи, които биха ги укрепили срещу специалните изкушения, на които са били изложени.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

23 2Т 476

24 КОЛ 27; СК 82

39 5Т 363

ГЛАВА 8

1 Да се въздържа от храна, жертвена на идоли. 8, 9 Не трябва да злоупотребяваме с християнската си свобода, за да оскърбим братята си, 11 не трябва да обуздаваме знанието си с любов.

1. Сега, като трогателно. Този стих въвежда друга тема, по която коринтската църква е потърсила съвета на Павел, а именно, уместността на консумацията на храна, която е била представена от езически поклонници на техните идоли. Когато животни са били принасяни в жертва на боговете в езическите храмове, част от животното е била давана на свещениците, които са продавали месото. Част от това месо е попадало на обществените пазари. Така са повдигнати два въпроса: Правилно ли е да се купуват такива храни на обществените пазари и да се ядат и правилно ли е да се яде такава храна, когато се посещава в дома на приятел езически? За позицията, заета от Йерусалимския съвет относно месото, жертвано на идоли, вижте Деяния 15:20.

Всички имат знание. Може би коринтяните са се хвалили с това в писмото си с запитване (вижте гл. 7:1). Вярващите в Коринт са били наясно с истинската природа на идолите, че те нямат значение (гл. 8:4).

Надува се. Тоест, води до гордост и преувеличена представа за собственото мнение, и към немилосърдни действия към другите.

Любов. Гръцки *агарѐ*, „любов“ в най-висшата ѝ форма, не чувствено или биологично привличане, а любов, основана на принцип; любов като истински интерес към ближния поради неговата ценност за Бога като същество, за което Христос умря (виж върху Мат. 5:43). Такава любов „не се гордее“ (1 Кор. 13:4). Тя изгражда, а не събаря; затова се стреми постоянно да прави онези неща, които ще помогнат на другите (виж гл. 13). Самото знание не е достатъчно основание за християнско действие. Това беше демонстрирано във фракциите и борбите, открити в църквата, в резултат на тяхната така наречена мъдрост (виж гл. 1:11, 12; 3:3, 4).

Павел им напомни, че не е безопасно да се разчита на такъв погрешен водач като човешката мъдрост. Ако сърцето не е правилно свързано с Бога, самото знание или наука изпълват човека с гордост и го надуват с напразно доверие в собствените му сили. Това често го отдалечава от истинската религия и обърква ума му (виж гл. 1:20, 21). Решението на въпроса относно месото, принасяно в жертва на идоли, не трябва да се основава само на абстрактно знание, а на изискванията на истинската любов към другите. То ще намери за своя основна грижа да се съобрази с това, което най-добре допринася за мира, чистотата, щастието и спасението на ближния. Тази любов е решението на всеки доктринален, морален и социален проблем.

2. Знае всичко. Тук Павел осъжда гордостта от интелектуалните постижения на човек, която води до презрение и пренебрегване на интересите на другите, които са по-малко образовани. Този, който е толкова горд със знанията си, че презира другите и игнорира истинските им интереси, показва, че все още не е научил първите основи на истинското знание. Истински образованият човек е смирен, скромн и внимателен към другите. Той не се гордее и не пренебрегва щастието на другите. Ако човек не използва знанията си, за да допринесе за щастието или благополучието на другите, това доказва, че не е наясно с една от основните цели на знанието, която е ползата от човечеството като цяло. Както скъперникът трупа богатството си и не успява да го използва правилно, за да благослови и помогне на другите, така и този, който не осъзнава отговорността, която придобиването на знания носи, потъква интересите на околните. Неговите знания ще бъдат използвани за негова собствена полза, независимо от нуждите на човечеството като цяло. Това е виждано многократно в историята на света. Знанието, подобно на слънчевата светлина, няма стойност, освен ако не е разпръснато по земята. Хората винаги трябва да помнят, че Бог е този, който им дава способността да придобиват знания и е техен дълг като Негови настойници да ги използват в полза на всички (виж Притчи 1:1).

2:1–6; Яков 1:5). Пълно и наистина ценно знание притежават само онези, които познават и практикуват любов (виж 1 Кор. 13:2). Учението в този стих е, че знанието без чувство е нищо, защото то пропуска най-важното, а именно правилното приложение на това знание в интересите на ближните.

3. Обичай Бога. Подчинение на първата велика заповед: „Да обичаш Господа“ „...от все сърце твоя Бог“ носи истинска мъдрост на вярващия (Матей 22:37; вж. Притчи 1:2). 1:7). Където съществува такава любов, тя се вижда в безкористната любов към ближния (виж 1 Йоан 4:19–21).

е познат от Него. Тоест, човекът, който обича Бога, е познат в специален смисъл от Бога. Може да се твърди, че Бог познава всички хора; следователно защо Павел би посочил определен клас като познат от Него? Но Бог поддържа тясно общение само с тези

които Го обичат. Той отвърща на тяхната любов, като ги приема в интимно общение със Себе Си, считайки ги за специални приятели (виж Йоан 10:14; Гал. 4:9; 2 Тим. 2:19). От друга страна, Бог заявява, че не познава онези хора, които не Го обичат и не Му се подчиняват (виж Мат. 7:23).

4. Относно. Павел се е отклонил от основната тема на дискусията, въведена в стих 1, за да покаже, че проблемът не може да бъде решен само със знание, че е необходимо нещо друго, а именно любов (виж стихове 1–3). Сега се възобновява изследването на уместността християните да използват храна, която е била принесена в жертва на идоли.

Нищо. В гръцкия език тази дума е в емфатична позиция, като по този начин подчертава нищожността на идола. Идолът е само безжизнено дърво, камък или метал и няма реално значение нито на небето, нито на земята. Трябва да се има предвид, че под думата „идол“ се има предвид не просто изображението, а богът идол, когото той би трябвало да представлява. Твърдението на Павел отрича всякаква реалност на този бог идол. Вярата, че различни божества обитават в създадените от човека идоли, е само фантазия на ума на поклонниците. Едно от имената, дадени на езическите богове в Стария завет, е „елилим“, „нищо“.

Но едно. Писанията многократно подчертават фундаменталната истина, че има само един Бог, Съзателят и Отец на цялото човечество (виж Неем. 9:6; Ис. 43:10; 44:6, 8; Мал. 2:10; Марк 12:29, 30; 1 Кор. 8:6; Еф. 4:6).

5. Наричани богове. Езичниците вярват и се покланят на много въображаеми същества, които наричат богове, но те всъщност не са богове; те дори не съществуват (вижте стих 4). Липсвайки вдъхновеното откровение на истината, което християнинът притежава в Библията, езичникът не знае, че има само един Бог, който е Съзателят, и в своето невежество той приписва божествени качества на много неща, както въображаеми, така и реални. Езическите народи обожествяват слънцето, луната, звездите, огъня, водата, земята, някои животни и птици, както и митологични същества като Аполон, Юпитер, Венера, Вакх и др. Павел тук заявява, че въпреки че има изображения на неща на небето и на земята, които езичниците наричат богове, те нямат божествена сила. Но тъй като вярващият в Библията презира идеята, че тези богове са реални, той не твърди, че няма свръхестествени същества, които могат да повлияят на човешката съдба. Сатана и неговите ангели имат силата да се проявяват на хората в различни форми (вижте 2 Кор. 11:13–15). Чрез тази сила дяволът е способен да заблуди и пороби милиони хора в поклонението на фалшиви богове.

Богове... господари. Езичниците вярвали, че небето и земята са населени с богове и господари с най-различни рангове и сили. Но те бяха само въображаеми божества.

6. За нас. Каквото и да правят или мислят езичниците, християните трябва да знаят, че има само един Бог и само Той има правото да управлява над тях. Няма един Бог, който да управлява част от човешкото семейство, а други - други, които да управляват други части от световното население. Един Бог е създал всички неща и по силата на този акт Той има сила и власт над всичко на земята.

Отче. Това заглавие подчертава контраста между християнския и езическия възглед. Християнският вярващ познава Бог като свой любящ, състрадателен и разбиращ Отец. Той е създал всички хора; Той осигурява всичко необходимо за щастливото им съществуване; Той ги защитава, както бащата защитава децата си; Той ги съжалява в скърбите им, помага им да издържат на изпитанията си и по всякакъв начин се разкрива като техен любящ приятел (виж Пс. 68:5; 103:13; Йер. 31:9). Езичниците нямат представа за Бог като баща, а само като за могъщо същество, което има голяма сила и което трябва да бъде умилостивено.

За кого. Вижте върху Рим. 11:36.

В него. Гръцки *eis auton*, „към него“. Бог е целта на нашето съществуване.

Чрез Когото. Или „чрез Когото“. Чрез посредничеството на Сина всички неща в нашата материална вселена са възникнали (вижте Йоан 1:1–3, 14; Кол. 1:16, 17; Евр. 1:2). Езичниците твърдяха, че има много владетели и господари на вселената, но християните казваха, че има само един. Тук Павел излага великата истина, че Бог и само Бог е създал „всички неща“ и че Той е направил това чрез активното посредничество на Исус Христос, Сина, който е второто лице на Божеството.

Чрез него. Или „чрез него“. Ние не само сме създадени чрез посредника на Господ Исус Христос, ние сме изкупени от греха чрез Него. Всички неща, както творението, така и спасението, и всичко, което е включено в тези термини, идва от Отца чрез посредничеството на Христос Сина.

7. Това знание. Въпреки че повечето коринтски вярващи може би наистина са разбирали, че идолът не е нищо и че има само един Бог, за някои е било трудно веднага да се откажат от всичките си предишни суеверия и настроения.

Със съвест. Текстовите доказателства са разделени (вж. стр. 10) между това и четенето „според обичайната употреба“ или „по силата на навика“. С последното четене пасажът може да се преведе като „Но някои, поради това, че досега са били свикнали с идоли“ (RSV). Имаше някои сред членовете на църквата, които не можеха да считат храната, принесена в жертва на идоли, за обикновена храна, въпреки че вече не вярваха в съществуването на идоли. В резултат на дългогодишен навик те не можеха напълно да се дистанцират от миналото. Приемането на такава храна ги поставяше живо в предишната им обстановка, ситуация, която беше повече, отколкото можеха да понесат.

Да бъдеш слаб. Съвестта не беше достатъчно силна, за да даде възможност на такива хора да преодолеят всички свои предишни предразсъдъци и суеверни вярвания.

Осквернено. Осквернено е, защото е нарушено. Всичко, което се прави без ясно съвестта е грях (вижте Рим. 14:23).

8. Похвалява. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) прочита „няма да похваля“. Божията благосклонност не се получава чрез употребата или въздържанието от храна, принесена в жертва на идоли. Бог гледа в сърцето и забелязва мислите и мотивите, които подтикваат действията на хората. Бог не прави благоволенията Си зависимо от маловажни неща като яденето или неяденето на храна, принесена в жертва на идоли. Поклонението, което е приемливо за Бога, не се съсредоточава върху такива въпроси; то е по-духовно.

Ние по-добри ли сме? Буквално „изобилстваме ли“, тоест, в кредит. Могат да се цитират важни текстови доказателства (вж. стр. 10) за обръщане на реда на изреченията, като в този случай Павел разглежда първо случая с онези, които не ядат.

Ние ли сме по-лоши? Буквално „липсва ли ни“ или „недостига ли“, тоест в заслуга. Не като отказват да ядат такава храна, вярващите увеличават своята морална стойност или превъзходство. Тук Павел говори за месо, принесено в жертва на идоли, и твърдението му не бива да се разпростира отвъд разглежданата тема, сякаш никоя храна или напитка не би могла да повлияе на връзката ни с Бога. Принципът не би се прилагал в случай, че е известно, че храната или напитката са вредни за тялото, или в случай на храни, строго забранени от Бога.

9. Внимавайте. Познаването на истината относно нищожността на идола не само по себе си представлява неограничено извинение за упражняване на привилегията да се угажда, без да се взема предвид влиянието на действията на човек върху другите.

Да не би. Трябва да се внимава поведението на някои, които напълно разбират темата, да не доведе други, по-малко интелигентни в нея, до погрешен курс на действие. Това е...

общ принцип на християнското поведение, практическото прилагане на златното правило в неща, които са от второстепенно значение.

Свобода. Гръцки *exousia*, „право“ или „власт“, т.е. да се яде месо, принесено в жертва на идоли. То често е вярно, че християнинът има правото или властта да направи определено нещо, но че не е мъдро или съобразително с другите да упражнява това право (вж. върху гл. 6:12; вж. гл. 10:23).

Спънка. Тоест, всичко, което кара друг да падне от пътя на истината, и по този начин да извършат грях. Съществуваше опасност онези, чиято съвест не беше обезпокоена от акта на ядене на месо, жертвено на идоли, да накарат други да съгрешат, като събудят в тях склонност да се отдават на поведение, което противоречи на техните съвестни скрупули (вж. Матей 18:6-9; Римляни 14:13, 20).

Слаб. Вижте върху 1 Кор. 8:7; вж. върху Рим. 14:1. Вярващият винаги трябва да помни, че е пазител на брат си. Негово задължение е да живее така, че никоя негова дума или дело по никакъв начин да не затруднява някой друг да живее в хармония с Божиата воля. Личното удобство и склонност не трябва да бъдат на първо място; човек трябва да обмисли ефекта от действията си върху другите.

10. Седнете на трапеза. Тоест, присъствайте на банкет. Може би поводът би бил някакво официално събитие, свързано с хранене в рамките на идолския храм.

В храма на идола. Тук е представено нещо, което може да се счита за краен случай, въпреки че е възможно онези, които не се замислят много за влиянието на действията си върху другите, да се държат по начин, подобен на описания в този стих. Фактът, че Павел би използвал такъв пример, показва небрежността, в която са изпаднали някои от коринтските вярващи. Някой, който е познавал истинската природа на идолопоклонството, би могъл да бъде почитан като пример за правилно християнско поведение и действията му биха могли да дадат разрешение на други, по-слабо установени във вярата на Исус, да се отдадат на същото действие без одобрението на съвестта си (вижте на стих 7).

Окуражен. Гръцки *oikodomeō*, буквално „да изгражда“. Думата може би се използва по ирония на съдбата, групата в Коринт, която се хвалела с християнската си свобода, вероятно твърдяла, че техният начин на действие изгражда слабите съвести на техните братя. Павел отговаря, че вместо да „изграждат“, те унищожават слабите (ст. 11).

11. Слаб брат. Вижте върху Рим. 14:1; 1 Кор. 8:9. Слабият брат е този, към когото повече от всички останали трябва да се отнасяме с внимание, търпение и въздържание. Той е брат във вярата, който е свързан с Господа чрез същата нежна семейна връзка, която обединява онези, чиято вяра е по-силна. Той има право на любовта и нежната помощ на всички останали в църквата. Трябва да се направи всичко възможно, за да се избегне застрашаването на духовните интереси на такъв човек.

Погинете. Вижте върху Рим. 14:15. Този страшен резултат показва сериозния характер на обсъждания въпрос.

Христос умря. Това извежда на преден план най-силния аргумент срещу неправилното използване на свободата за извършване на определено нещо, когато това упражняване на свободата застрашава спасението на някой друг. Не бива да се прави нищо, което би направило напразно проливането на кръвта на Христос за душа. Възможността за това е представена тук и тази възможност би трябвало да е достатъчна, за да възпре всеки да предприеме каквото и да е действие, което би могло да има тази тенденция. Със сигурност християнинът, който има живо чувство за това, което Спасителят е направил за него, няма да настоява за

бидейки толкова егоистично безразличен към благополучието на братята си, че би накарал „слабия“ брат да наруши съвестта си.

12. Съгрешавайте така. Този, който има любовта към Исус в сърцето си, няма да иска да използва свободата си по начин, който да заблуди братята му. Напротив, той ще се радва да се откаже от привилегии и удоволствия, ако по този начин може да избегне да обиди някого. Съществува погрешна идея, поддържана от някои, че всеки човек има право да прави каквото си поиска, независимо от ефекта на поведението му върху другите, стига да не прави нищо против закона (вж. Рим. 14:13, 16, 21; 1 Петрово 2:15, 16). Силните християни трябва да внимават да избягват да правят това, което ще обиди слабите вярващи или ще постави препъни камък по пътя им.

Като кара другите да бъдат подложени на погрешно влияние, човек нарушава закона, който напътства християните да обичат братята си и да се стремят към тяхното благополучие (виж Мат. 22:39; Йоан 15:12, 17; Рим. 13:10; Галатяни 5:14; Яков 2:8).

Рана. Гръцки *tupto*, „ударявам“, „поразявам“, „бия“, тук „злоупотребявам“.

Слаба съвест. Вижте стих 7.

Срещу Христос. Христос се отъждествява със Своите хора, включително с най-слабите Си братя. Той информира Савел по пътя за Дамаск, че преследването на светиите всъщност е преследване на Него Самия (Деяния 9:5; вж. Матей 25:40).

13. Месо. Гръцки *brōta*, храна като цяло; не само месо, но и всякакви храни.

Плът. Гръцки *kreas*, „плът“. Думата се среща само тук и в Рим. 14:21. Месните храни са били особено използвани в жертвоприношенията на идоли. Павел е бил готов да се откаже от храна, която би могъл законно да яде, вместо да постави препъни камък на пътя на слаб брат.

Свободата е ценна, но слабостта на ближния трябва да подтикне вярващите да се откажат от свободата си в негов интерес. Любовта към ближния трябва да бъде водещият принцип в такива въпроси. Със сигурност задоволяването на собствените желания е от много по-малко значение от спасението на слабия брат, който може да се спъне в упражняването на свободата. Този принцип е приложим за много аспекти от живота, като например отиди, облекло, музика – всъщност той се отнася за живота като цяло. Отричането от себе си за доброто на другите е важна характеристика на опита на истинския последовател на Исус (виж Мат. 16:24; Йоан 3:30; Рим. 12:10; Рим. 14:7, 13, 15–17; Фил. 2:3, 4). Този принцип е същността на духа на Исус, в чийто земен живот той се проявяваше постоянно.

Докато светът стои. Буквално „завинаги“, тук означава цял живот (вижте върху Матей 25:41).

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

5 FE 409; 9T 47

ГЛАВА 9

4

1 Той показва свободата си 7 и че служителят трябва да живее според евангелието, 15 но сам се е въздържал от него по собствено желание, 18 за да бъде или в тежест на тях, 22 или в обида на някого, по безразлични въпроси. 24 Нашият живот е като състезание.

1. Апостол. Повърхностно разгледана тази глава може да изглежда като отклонение от основната тенденция на мисълта, разгледана в предходната глава. Въпреки това,

⁴ Никол, Ф. Д. (1978). Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден: Светата Библия с екзегетични и обяснителни коментари. Серия с коментарни справки (1 Кор. 7:1).

Вашингтон, окръг Колумбия: Асоциация на издателствата „Ревю енд Хералд“.

Това е продължение на темата на тази глава, особено на стих 13. Павел илюстрира готовността си да се откаже от правата си в името на другите, като показва от какво се е отказал от законните си претенции като апостол. Освен това, твърдението му, че е апостол, е било оспорено (ст. 3). Той продължава, като излага доказателствата за своето апостолство. Твърдението за правото му да бъде признат за апостол представлява един от най-красивите, възвишени и облагородяващи разкази, които могат да бъдат намерени някъде относно добродетелта на себеотрицанието и принципите, които трябва да мотивират служителя на евангелието. Този, който е изпълнен с духа на Христос, е готов да направи всичко и да бъде всичко, за да допринесе за интересите на Божието царство.

Не съм ли свободен? Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) обръщането на реда на първите два въпроса. Поставянето на въпроса „Не съм ли свободен?“ на първо място прави връзката между този стих и това, което го предшества в гл. 8, по-категорична. Сякаш Павел казва: „Моля ви да се откажете от свободата си и да се въздържате от произволното ѝ използване. Моля ви да вземете предвид духовното състояние на по-слабите си братя и да контролирате свободата си съответно. Не правя ли и аз същото? Имам определени привилегии като апостол, от които не се възползвам, за да не попреча по този начин на някои да напреднат правилно по християнския път.“ Структурата на въпросите в този стих показва, че всички те очакват утвърдителен отговор.

Видял Исус Христос. Едно от възраженията срещу твърдението на Павел за апостолство беше, че Павел не е бил спътник на Христос, докато Христос бил на земята. Исус нарекъл апостолите Свои свидетели (виж Деяния 1:8). Вярно е, че Павел не е бил спътник на Господа преди смъртта Му, но Го е видял след възкресението Му и по този начин е могъл да претендира, че е включен в компанията на апостолите (виж Деяния 9:3–5; виж върху 1 Коринтяни 15:8). Струва си да се отбележи, че Павел често е подкрепял твърдението си, че е апостол, като се позовавал на видението си за Господа (виж Деяния 22:14, 15; 26:16; 1 Коринтяни 15:8, 9).

Моята работа. Апостолът говори за факта, че точно тези, които са повдигали възражения за това, че е апостол, е бил обърнат към Господа по време на неговото служение. Той предлага това като доказателство, че Исус го е разпознал като апостол и го е благословил в това дело. Неразумно е да се мисли, че Бог би благословил по този начин един самозванец; следователно основаването на църквата в Коринт по време на служението на Павел е било свидетелство за неговото апостолство. Служителят може с право да посочи благословията, която съпътства делото му по проповядване на евангелието, като доказателство за факта, че е призван от Бога за служението на Словото (виж Матей 7:16, 20).

В Господа. Павел признава, че всичко, което е направил, е било постигнато чрез силата, дадена му от Господа. Той е знаел, че сам по себе си не може да направи нищо (вж. Йоан 15:5). Цялата му сила и мъдрост идват от Господа, Който го е призовал на апостолско служение (Рим. 1:1; 1 Кор. 1:1; 1 Тим. 2:7; 2 Тим. 1:1; Тит 1:1). Това пълно подчинение на Божиата воля и разумно признаване на неспособността на човек да направи каквото и да било със собствени сили е първият и най-важен фактор за създаването на успешен служител на евангелието.

2. Към другите. Тоест, към другите, които не са били в Коринт, които не са били обърнати във вярата по време на служението на Павел. Те може би са се съмнявали, че Павел е бил изпратен от Бога да проповядва евангелието, но със сигурност неговите братя в Коринт не биха могли да се съмняват в подобно съмнение. Той е работил сред тях дълго време и те са имали многобройни възможности да се запознаят с него и да видят колко успешни са били усилията му. Те са имали повече от достатъчно доказателства, че е бил изпратен да извърши велико дело за Бога.

Печат. Тоест, удостоверението за автентичност. Павел категорично заявява, че съществуването на членовете на църквата в Коринт, точно тези, които са се съмнявали в правото му да бъде наречен апостол, е абсолютно потвърждение на твърдението му, че е апостол. Тяхното обръщане във вярата не е могло да бъде причинено от човек. Това е било дело на Бог. То е било доказателство, че Бог е със Своя слуга и наистина го е изпратил.

Бог използва Своите слуги, както умелият занаятчия използва инструментите си. Те са средствата в Неговите ръце за постигане на Неговите цели сред хората. Както дърводелецът използва различни инструменти при изработката на красива мебел, а завършеното изделие се разпознава като продукт на неговите ръце, така и Господ използва Своите работници на земята, за да изработи в трофеи на Своята благодат мъже и жени, изгубени в грях. Дърводелецът познава собствените си инструменти и ги използва умело; така и Господ познава Своите слуги и под Неговото ръководство те са овластени да печелят хора за царството. Този успех в печеленето на хора за Господа показва, че Той приема тяхната служба и установява статута им на Негови свидетели.

3. Отговор. Гръцки *apologia*, „извинение“, „защита“. Това е правен термин, който е бил прилаган към реч в защита на човек, който е бил съден (виж Деяния 25:16; Фил. 1:7, 17; 2 Тим. 4:16). Тук думата означава отговора на Павел към онези, които съдеха твърдението му, че е апостол. Напълно осъзнавайки, че чрез божествена сила е положил основите на коринтската църква, Павел посочва самите вярващи като печат или тържествено потвърждение на своето апостолство, своята защита срещу всички противници.

Изследвам. Гръцки *anakrinō*, подобно на *apologia*, е правен термин, прилаган към съдии в съдилища, тези, които заседават в съдилища, разследват и решават въпроси, повдигнати пред тях (виж Лука 23:14; Деяния 4:9; 24:8).

Това. Коментаторите не са единодушни дали местоимението се отнася до това, което предхожда (ст. 1, 2), или до това, което следва. Може би по-продължителното обсъждане на следващите стихове е по-подходящо въведено от това твърдение, отколкото предходните два стиха са обобщени от него. В такъв случай, това, което следва, представлява защитата, която Павел представя на онези, които са се осмелили да поставят под въпрос авторитета му като апостол. В стихове 4–6 той излага основните повдигнати възражения, а в следващите стихове показва, че те са безсилни.

4. Власт. Гръцки *exousia*, „право“, „авторитет“. Павел претендира за всички права и привилегии, които е имал всеки друг апостол.

Да яде и да пие. От написаното в гл. 8 може да се заключи, че Павел е имал предвид правото си да яде храна, принесена в жертва на идоли, ако желае, но контекстът не подкрепя това мнение (вижте стихове 2, 3, 6, 7). Той разглежда въпроса за правото си, като апостол, да получава подкрепа от църквите, на които е служил. Твърдението на Павел, че той, както и всички останали евангелски работници, които отдават живота си на служението на Божието Слово, има право да бъде издържан от църквите, се основава на много разумни основания, както той показва по-нататък (ст. 7–14).

Аргументът, на който Павел изглежда отговаря, е следният: Павел и неговият сътрудник Варнава са работили с ръцете си, за да се издържат (Деяния 18:3, 6). Други религиозни проповедници и учители са искали издръжката си от онези, на които са служили. Тъй като това е така, може да изглежда сякаш Павел е осъзнавал, че той и Варнава нямат право на издръжка от членовете на църквата, защото са знаели, че не са апостоли! На това разсъждение Павел е отговорил, че макар да е признал, че е работил с ръцете си, заключението, направено от този факт, е погрешно. Не е защото той няма право да...

да бъде подкрепено, и не защото нямаше такова искане, а защото знаеше, че би било за духовното благо на църквата той да не налага това искане.

5. Сестра. Тоест, християнка, която е член на църквата (виж Рим. 16:1; 1 Кор. 7:15; Яков 2:15).

Съпруга. Фразата „сестра, съпруга“ вероятно трябва да се свърже по следния начин: „сестра като съпруга.“ Подобно на съпруга си, такъв човек би имал право да бъде издържан от църквата. Павел сякаш казва тук: „Нямаме ли право да вземем жена, която е братя и сестри по вяра, и да пътуваме с нея за твоя сметка, както правят другите апостоли?“ Някои смятат, че „сестра“ не се отнася до съпруга, а до жена прислужница, която може да служи на нуждите на апостолите по същия начин, както някои жени са служили на Христос (виж Лука 10:38–42). Но позоваването на Петър, който е бил женен (виж Матей 8:14; Марк 1:30), показва, че се говори за съпруги.

Както и други апостоли. Това показва, че е било обичайна практика апостолите да бъдат женени. Може да е имало няколко причини, поради които апостолите са били придружавани по време на пътуванията си от съпругите си. В ориенталските страни не е лесно за мъжете да имат аудиенция с жени с цел да ги наставляват в религията, но съпругите на апостолите лесно са могли да осъществяват такива контакти. Следователно би било голямо предимство за апостолите да имат съпругите си със себе си, за да им помагат по домакински дела, както и да се грижат за тях по време на болест и преследване. Павел предпочитал неженения статус за собствената си работа (виж гл. 7:7) и наистина има случаи, в които мъж може да е в състояние да върши по-приемлива работа, когато е необременен със семейство. Но определено няма библийско основание за налагането на безбрачие върху служението.

Братя Господни. Вижте Матей 12:46. В началото на Христовото служение Неговото братята им не вярваха в Него (вижте върху Йоан 7:3–5). Очевидно по-късно те са променили отношението си и са били причислени към проповедниците на евангелието. От това твърдение е видно също, че са били женени и са вземали съпругите си със себе си, поне на някои от пътуванията си. Вижте върху Деяния 1:14.

Кифа. Тоест, Петър (виж върху Мат. 4:18; 16:18; Марк 3:16; 1 Кор. 1:12). Защото фактът че Петър е бил женен вижте Матей 8:14; Марк 1:30. Като се има предвид, че апостол Петър, със собственото си действие, е дал одобрението си за брака на духовенството, странно е, че този, който твърди, че е негов наследник, би забранил на духовенството да се жени!

6. Варнава. Варнава бил земевладелец на остров Кипър, който се обединил с църквата в Йерусалим, споделяйки богатството си с по-бедните вярващи (Деяния 4:36, 37). По-късно бил изпратен да се грижи за нарастващите интереси в Антиохия (Деяния 11:22). Чувствайки нужда от допълнителна помощ, той си осигурил услугите на Павел (Деяния 11:25, 26). По-късно той се присъединил към Павел в първото му мисионерско пътуване (Деяния 13:1–4). След това пътуване партньорството им в делото било преустановено, когато те се разминавали по въпроса дали да вземат Йоан Марк със себе си на второто пътуване (вижте Деяния 15:36–39). Това е първото споменаване от Павел на Варнава след раздялата им няколко години преди написването на това послание до коринтяните.

Сила да се въздържа от работа. Формата на въпроса на гръцки предполага силно потвърждение, че Павел и Варнава са имали такава сила или право да се въздържат от работа за собствената си прехрана, ако са решили да го правят. След обръщането си във вярата Павел е имал само едно желание в живота – да свидетелства за Христос и да убеждава хората да Го приемат като свой Спасител (виж 1 Кор. 9:16; 2 Кор. 5:11; Фил. 3:13, 14). Той постоянно внимаваше да избягва всичко, което би могло да попречи на хората да повярват в посланието му (виж Рим. 9:1–3; 10:1; 14:16,

19-21; 1 Кор. 8:13; 9:22, 23). Езичниците били подозрителни към непознати, които идвали сред тях, затова апостолът решил да не им дава повод да го обвиняват, че идва сред тях като религиозен учител, за да получи подкрепата си от тях.

Мисионерските стъпки на Павел изглеждат са били преследвани от хора, които непрекъснато са се опитвали да му създават проблеми, да унищожат авторитета му и да възпрепятстват работата му (вижте Деяния 13:45, 50; 14:2, 19; 17:5; Гал. 2:4; 3:1; 5:12). Тези хора са били, отчасти, юдейски християнски учители, които са вярвали, че Мойсеевият закон е обвързващ за християните и са се опитвали да наложат своето учение на църквите, основани от Павел и Варнава, като по този начин са повдигали съмнения относно Павел. Очевидно неспособни да намерят реална причина за оплакване срещу него, те са представили отказа му да приеме подкрепата си от коринтските вярващи като доказателство, че той не е истински апостол на Христос. Вижте 2 Кор. 11:22.

Евангелският служител, където и да работи, трябва да бъде нащрек по всяко време срещу опасността да направи или каже нещо, което би могло да се окаже причина за обида за онези, за които работи. Това изисква готовност да се откажеш от законните си права и привилегии, ако е необходимо, за доброто на другите.

7. Воюва. Гръцки *strateuō*, „да служи като войник“, във времена на война или мир. Изразът се използва за военна служба като цяло. Войникът посвещава живота си на военна служба от името на собствения си народ и земя. Негово задължение е да защитава интересите на тези, които го наемат като войник, дори като даде живота си, ако е необходимо. Но войникът с право очаква тези, които го наемат, да осигурят всичките му нужди, като по този начин го оставя напълно свободен да посвети енергията си на поверената му работа. Както е редно светският войник да получава заплатата си от тези, които го наемат, така е редно и служителят на евангелието да търси подкрепа от онези, на които служи. Това е първата илюстрация.

Такси. Гръцки *orpōnion*, „армейски дажби“, „стипендия“, „възмездни средства“, „заплати“. В древността е било обичайно на войниците да се плаща частично с дажби месо, зърно или плодове. Войниците не са очаквали да бъдат задължени сами да си осигуряват храна; това е била отговорност на онези, които са ги вербували. По същия начин евангелският служител не бива да е задължен да посвещава времето и енергията си на осигуряване на собствена храна и други необходими неща.

Лозе. Втората илюстрация е взета от сферата на земеделието. Човекът, който седи лозе, не очаква, че трудът му ще бъде напразен; той с нетърпение очаква да се наслади на плодовете на лозето. По същия начин служителят отдава времето, труда и талантите си за установяването на църквата, която е Божието лозе, и е редно той да получава подкрепата си от нея (виж Пс. 80:8, 9; Ис. 5:1-4; 27:2, 3).

Стадо. Третата илюстрация подсилва тезата на предходните две. Може би образът на Божията църква като стадо овце (Йоан 10:7-9, 11; Евреи 13:20) и на служителя като пастир (Ефесяни 4:11; тук „пастори“ означава буквално „пастири“) е бил в ума на Павел, когато е избирал илюстрацията.

Важен урок, който се преподава от този божествен план за подкрепа на служението не бива да се пренебрегва. Естественото сърце е изключително егоистично; човек непрекъснато се стреми да натрупа материално богатство. Уредбата, чрез която църквата подкрепя онези, които ѝ служат в духовни неща, помага на членовете ѝ да преодолеят естествената склонност на сърцето към егоизъм. Тя също така предоставя начин да се даде практичен израз на тяхната признателност за усилията, положени от тяхно име от страна на служителя.

Още по-важно е, че това е начин да изразят своята благодарност към Бога за Неговата любов и грижа за тях, която се проявява чрез службите на Неговите назначени служители.

8. Като човек. Формата на въпроса на гръцки предполага отрицателен отговор. Дали този план за подкрепа на служението е бил просто човешко мнение? Вероятно е имало хора, които са спорили с това и са твърдяли, че няма библейска подкрепа за плана.

Не казва законът. Божият закон, независимо дали се съдържа в Десетте заповеди или в правилата и разпоредбите, наричани Мойсеев закон, е бил почитан с голямо уважение от евреите и от юдейската част на християнската църква. Когато спорил с евреи, Павел имал свикнал да доказва своите твърдения от Стария завет. В стих 7 той демонстрирал чрез човешки разсъждения, че е справедливо църквата да подкрепя служителите на евангелието. Сега той доказва от старозаветни илюстрации, че същият принцип е бил разпознаван и прилаган по времето на древния Израел.

9. Мойсеев закон. За определение на този закон вижте Лука 2:22; 24:44; Деяния 15:5.

Муцуна. Цитатът е от Второзаконие 25:4. Това завързване на устата на вола беше правело се или чрез прекарване на ремъци около устата, или чрез поставяне на малка кошница върху устата, закрепена с ремъци за рогата на животното, така че волът да може да диша без затруднения, но не да може да яде. Законът, позволяващ на воловете да ядат зърното, докато обикалят около него, за да го вършеят, показвал Божията загриженост към домашните животни. Това обикновено се счита за хуманна разпоредба за работните животни, но този стих подсказва, че има по-дълбок смисъл от простото проявяване на доброта към животните.

Бог ли. Формата, в която този въпрос е изразен на гръцки, изисква отрицателен отговор. Не бива обаче да заключаваме от това, че Павел е отхвърлил буквалното тълкуване на стиха. Бог наистина се грижи за воловете. Павел подчертава факта, че тази хуманитарна разпоредба, която позволява на вола да яде от зърното, което върши, съдържа принцип, който има универсално приложение. Тези, които работят, имат право да бъдат издържани от плодовете на своя труд (1 Кор. 9:7; 2 Сол. 3:10). Тази мъдра и справедлива уредба е силно изопачена от човека под контрола на Сатана. Милиони работници не са получили адекватно възнаграждение за труда си. Справедливият им дял от плодовете на собствените им усилия не им е даден. Бог е наясно с тази груба несправедливост и е уверил верния Си народ, че в Неговото царство на вечна слава всички ще се радват на плодовете на труда си (виж Ис. 65:21, 22).

10. Като цяло. Гр. *pantōs*, „със сигурност“, „сигурно“, „във всеки случай“, „без съмнение“.

Павел обаче не отрича буквалното приложение на закона (вижте стих 9). Той просто прилага принципа толкова широко, че в сравнение с обхвата на приложението буквалното тълкуване е, така да се каже, незначително.

Заради нас. Павел сега прави категорично приложение на този закон към онези, които са призовани от Бога да провъзгласяват евангелието. Може да се попита в какъв смисъл е дадено това разпореждане в името на служението? Отговорът показва, че Божият план е всички, които честно се трудят, с право да се надяват на награда. Не че наградата е голямата цел в случая с евангелския работник; той проповядва, защото, подобно на Павел, не може да постъпи иначе (вижте стих 16). Но Господ показва Своето добро внимание към Своите работници. Въпреки че истинският служител на евангелието е под дълбока принуда да работи за спасението на своите ближни, от него не се очаква да го прави без надежда за компенсация, под формата както на материална подкрепа, така и на бъдеща радост (вижте Йеремиа 20:9; 2 Коринтяни 1:14; 1 Солунци 2:19, 20).

Ори с надежда. Този, който се занимава с обработка на почвата, трябва да бъде вдъхновен да положи усилия. максимални усилия. За да постигне това, той трябва да има оправданата надежда и

очакване, че неговото трудолюбие и старание ще бъдат увенчани с успех. Той трябва да работи с увереността, че ще му бъде позволено да се наслаждава на плодовете на труда си. Човек, който е принуден да работи без тази вдъхновяваща надежда, е силно затруднен и е малко вероятно да е в състояние да положи максимални усилия. Как може някой, който няма гаранция, че ще получи адекватно възнаграждение, да прояви голям интерес към труда си? Как може да се очаква от него да се посвети безкористно и неуморно на задачата, която му е поверена? Как може умът му да бъде свободен от тревога, докато обмисля нуждите на семейството си? Ако такъв е случаят с този, който е зает с работата на света, не е ли вярно и за този, който работи в Господното лозе?

Съучастник в неговата надежда. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) тълкуването „с надеждата на споделяне.“ Бог, в плана на спасението, използва много инструменти за постигане на Своите цели. Като в земеделието един човек може да подготви почвата, а друг да пожъне реколтата, така и във великото дело за спечелване на души за Божието царство, Светият Дух може да използва един човек, за да посее евангелското семе в сърцето на търсещия истината, а друг, за да поведе този човек чрез водата на кръщението към църквата (виж гл. 3:6, 7). Каквато и роля да има един работник в обръщането на една душа към Христос, той ще споделя наградата с всички останали, които Господ е използвал, за да привлече този човек към Себе Си (виж Мат. 20:8–10; Йоан 4:36–38; 1 Кор. 3:8, 14). По подобен начин работникът, който сее семето на истината, има право на материална подкрепа, както и работникът, който по-късно има привилегиите да основе църква, съставена от онези, които са били запознати с евангелието от първия работник (виж 2 Тим. 2:6).

11. Посято. Образът на сеитбата се използва в Библията, за да обозначи проповядването на евангелието и предаването на високите надежди и привилегии, които се предлагат чрез вяра в Христос (вижте Матей 13:3, 19–23; Йоан 4:38). Уместността на този образ се вижда, когато си спомним, че който сее зърно на нива, го разпръсква по цялата нива. Така че евангелският служител проповядва Божието слово на всякакви хора във всякакви обстоятелства. Той проповядва на всички, които ще слушат, без да знае кой ще откликне благосклонно и кой ще се окаже като каменистата земя и утъпкания път в притчата за сеяча (виж Матей 13:4, 5). Негов дълг е да посее семето, оставяйки на Божия Дух да го доведе до плод (виж Екл. 11:6; Марк 4:26–28).

Духовни неща. Християнският работник дава благословии с безкрайно по-голяма стойност от материалната подкрепа, която получава. Той провъзгласява евангелието с всичките му благословии и утехи. Той запознава хората с Бога, с плана за спасение и надеждата за небето. Той насочва хората по пътя на утехата и мира; под ръководството на Светия Дух той издига хората от деградацията на идолопоклонството и поклонението на лъжливи богове към радостта от общуването с живия Бог; накратко, той, като посланик на Христос, кани хората да получат това знание, което ще им донесе вечен живот (виж Йоан 17:3; 2 Кор. 5:20). Той полага пред хората съкровища с вечна стойност, в сравнение с които всички земни богатства бледнеят и изглеждат незначителни (виж Исая 55:2; Матей 13:44–46; Откровение 3:17, 18; 21:3, 4, 7; 22:14).

Чудесно нещо. Претенцията за материална подкрепа изглежда силно оправдана от факта, че възнаграждението, на което работниците имат право, включва нещо много по-малко от това, което те дават. Не само че е много малко нещо за християнската общност да служи на служителя в „плътски неща“; това е техен радостен дълг, чрез който те могат частично да покажат своята признателност за това, което Господ е направил за тях (виж Рим. 15:27).

12. Други. Това несъмнено се отнася за други религиозни учители в църквата в Коринт. Може би Павел е имал предвид някои от споменатите в гл. 1:10, 11; 3:3 – водачите на различните църковни подразделения, които вероятно са претендирали за правото да бъдат подкрепяни от църквата. Те може би са били точно тези, които са се опитвали да докажат, че Павел не е апостол, защото, подобно на тях, не е упражнявал правото да получава подкрепа от църквата. Но той е показал, че ако другите имат право на такава подкрепа, неговото твърдение е много по-силно. Той е бил техният първоначален наставник; той ги е водил при Господа и им е помагал да организират църквата си. Той е работил по-дълго и по-усърдно, като ги е учил и напътствал в духовните неща.

Власт. Гръцки *exousia*, „право“, „авторитет“, „привилегия“.

Не е използвано. Въпреки факта, че Павел е имал по-голямо право да претендира за материална подкрепа от църквата, той не е настоявал за правото си; той е избрал да се откаже от привилегията си по този въпрос и да работи за собствената си издръжка. Той е бил много внимателен, за да не даде повод за обида; за да не направи възможно някой да го обвини в користолюбие, като е отишъл в Коринт и е проповядвал евангелието (виж Деяния 18:3; 2 Кор. 11:7–9; 12:14). Това е илюстрация на пълната отдаденост на Павел на делото на живота му да спасява души за Божието царство (виж 1 Кор. 9:22). Неговото първо и единствено съображение по всяко време е било какво трябва да се направи в най-добрия интерес на хората, на които е служил. Тази безкористна преданост към Господното дело е характерна за всички, които са уловили видението за Исус и които познават от опит значението на това да си мъртъв за греха, но жив за Бога чрез Исус Христос (виж Деяния 9:6; Галатяни 2:20; 5:24–26).

Страдайте. Решимостта на Павел да се издържа го карала да понася всякакви трудности. Той бил готов да ги понесе, ако по този начин можело да се разпространи Божието царство.

Пречка. Павел се тревожеше нищо, което би направил, да не попречи по никакъв начин на напредъка на делото по проповядване на евангелието. Не защото се съмняваше в правото си на пълна издръжка, а защото вярваше, че като се отрече от това право, може да направи добро за Христовата кауза и да избегне определени зли последици, които биха могли да възникнат, ако беше настоявал за това, което му се полага.

13. Знайте. Павел се позовава на общоизвестното сред юдеите и запознатите с тях, че свещениците имат право на издръжка от нещата на Храма. Историята на израилтяните е записана в полза на християнската църква и принципите на църковното управление, открити в древната храмова служба, заслужават внимателно изучаване.

Тези, които служеха. Не само свещениците, но и левитите работеха в Храма и се грижеха за свещените принадлежности на тази свята сграда. Те поддържаха Храма чист и приготвяха материали за светилището, като например масло и тамян; те също така осигуряваха музикантите за службата в Храма (виж Числа 1:50–53; 3:5–37; 4:1–33; 8:5–22; 1 Лет. 23:3–6, 24, 27–32).

За храма. Бог беше дал нареждания чрез Моисей, че свещениците и техните помощници не трябва да имат какво наследство в земята на Палестина, а трябва да получават издръжката си изцяло от Храма (виж Числа 18:20–24; 26:57, 62; Втор. 18:1–8). Тъй като бяха до голяма степен освободени от отговорностите, свързани с грижата за земята и друга собственост, свещениците и левитите можеха да посветят цялото си внимание на важната работа на Храма. Те нямаша причина да се тревожат за необходимостта да осигуряват прехраната си.

временни нужди; Бог се беше погрижил за това чрез десятъка и жертвените приноси на общността.

На олтара. Този израз несъмнено се отнася конкретно за свещениците, защото тяхно задължение е било да принасят жертвите на олтара. Левитите са помагали в приготвянето на жертвите и в грижата за съдовете и инструментите, използвани от свещениците, но е било прерогатив само на свещениците да принасят жертвата пред Господа и да поставят тамяна на златния олтар пред завесата (виж Изх. 28:1–3; Числа 18:1–7).

С олтара. Част от животните от определени жертвоприношения били запазени за употреба от свещеника. По този начин свещеникът споделял жертвеното животно с олтара (виж Лев. 6:16–18; 7:15, 16, 31–34; Числа 18:8–10; Втор. 18:1, 2).

14. Ръкоположен. Гръцки *diatassō*, „да уреждам“, „да назначавам“, „да давам заповед“. Бог е уредил като цяло Неговите служители на земята да бъдат освободени от двойната отговорност да проповядват евангелието и да се грижат за собствените си материални нужди. Исус изпратил учениците Си в градовете и селата на Палестина и им казал да не се грижат за физическите си нужди – това била отговорността на онези, сред които работили (виж Мат. 10:9, 10; Лука 10:7). Бог казал на израилтяните, че една десета от всичките им притежания е Негова и те са длъжни да плащат верен десятък на свещениците в Храма (виж Лев. 27:30, 32; Чис. 18:21; Мал. 3:10, 11; Евр. 7:5). Исус одобрил този план, когато бил на земята (виж Мат. 23:23). По този начин е ясно установен моделът за божествено постановения метод, който християнската църква трябва да следва за материалната подкрепа на служението. Израил от древността се е отклонил от ясните Божии наставления по този въпрос и е бил прокълнат (вижте Малахия 3:8, 9). Неспазването на това да се плати на Бога това, което е Негово, излага твърдящия се християнин на същото проклятие, което е било произнесено над Израел, докато любящото, доброволно спазване на това справедливо и безпристрастно изискване квалифицира вярващия да претендира за прекрасното обещание, дадено на послушния платец на десятък (вижте Малахия 3:10–12). Човекът по природа е изключително егоистичен. Той естествено следва примера на великия противник на истината, който е загубил възвишеното си положение в небето, като е култивирал желанието да възвеличава себе си (вижте Исаия 14:12–15; Йеремия 17:9).

Плащането на десятък и даването на дарения осигуряват непрекъсната проверка срещу егоизма на човека, освен че му помагат да се уповава на Бога, а не на материалните неща на този свят (виж Матей 6:19–21). Така става очевидно, че плащането на десятък и даването на дарения за подкрепа на служението и напредъка на Божието дело по цялата земя носят благословии както на даващия, така и на получателя. Егоизмът се контролира и се създава и поддържа интерес към делото на църквата. В същото време онези, които са се отдали на делото на служението, са адекватно осигурени, без бремето и тревогата да се опитват да се занимават със светски въпроси, както и с духовни неща.

Трябва да живее. Ако всички членове на църквата са верни в плащането на десятък и даването на дарения, ще има изобилие от средства за продължаване на делото на евангелието. Могат да бъдат наети повече работници и идването на Господа да се ускори. Дълг на служителите е да образуват членовете на църквата по този въпрос на църковните финанси, за да могат вярващите да получат благословиите, които Бог е обещал на онези, които се съобразяват с Неговия план по този въпрос, а също и да насърчават интересите на световното провъзгласяване на евангелието (вижте 2 Кор. 8:4–8, 11, 12; 9:6–12; АА 345).

15. Не е използван никакъв. Вижте на стих 12.

Така е направено. Несъмнено коринтяните щяха да бъдат склонни да подкрепят Павел, ако той беше толкова желано. Павел се уверява, че настоящата му защита на правата му няма да бъде разбрана погрешно.

По-добре. Твърдението изглежда преувеличено, докато не осъзнаем, че Павел не търси лична слава, а слава Божия, както показват следващите стихове. Пасажът ни дава още един поглед към чудесното посвещение на Павел на Господа и Неговото дело и подчертава пълното му отричане от себе си в интерес на Този, Който го е изкупил. Човек може да прави каквото възприема като Божията воля, но ако го прави неохотно, със съпротивляващо се сърце, той няма да познае славата, която изпитваше Павел. Но този, който с радост прави повече, отколкото се изисква, както е направил Павел по отношение на въпроса за издръжката, получава специална награда.

16. Защото, макар и. Буквално „защото, ако“. Аргументът на Павел в стихове 16, 17 е труден и са дадени различни тълкувания. Някои добавят фразата „както правят другите“ в първата част на стих 16, което прави пасаж да гласи: „Защото, ако проповядвам евангелието, както правят другите [получавам заплащане от онези, на които проповядвам], нямам с какво да се хваля.“ Други виждат твърдението по-общо, сякаш Павел е казал: „Просто фактът, че проповядвам евангелието, не е основание за моя хвалба, защото това е необходимост, която ми е възложена.“

Нищо. Павел беше намекнал в стих 15, че има основания за хвалба или хвалба, но В този стих той ясно заявява, че в проповядването на евангелието няма нищо, което да му дава право да се хвали, защото е бил принуден да проповядва.

Необходимост. Павел не можеше да се хвали с това, което беше принуден да направи. Всяка надежда за награда трябваше да бъде свързана с нещо, което той направи доброволно, а не по принуда. Това би показало истинската склонност и желание на сърцето му. Под „необходимост“ той несъмнено има предвид призванието си към служението (виж Деяния 9:4–6, 17, 18; 13:2; 22:6–15, 21; 26:15–19), което не можеше да пренебрегне и да запази душевния си мир или Божията благосклонност.

Ако не проповядвам. Павел знаеше наказанието на мълчанието. Той знаеше, че е упълномощен от Бога да провъзгласява благата вест за избавление от греха и че ако мълчи, няма да има душевен мир, няма щастливо, невинно общение с Христос. Да мълчи би означавало да се отрече от задачата, дадена му от Господа (виж Деяния 22:14, 15, 21; Римляни 11:13; 15:16; Ефесяни 3:7, 8).

Всички, които са призвани от Бога да проповядват евангелието като служители, не са способни да се ангажират с всяка друга дейност и да бъде щастлив или доволен. Ако с чиста съвест и мирен ум човек може да се въздържа от проповядване, тогава в никакъв случай не бива да започва служение (виж GW 437). Служението на евангелието е най-отговорното призвание в света и само онези, които са готови да бъдат водени от Духа Господен и които откликват на чувството си за свещен дълг, трябва да започнат в него (виж ЗТ 243). Истинският служител на Исус Христос не мисли за себе си и собственото си удобство. Той не се опитва да прави възможно най-малко или да ограничава служението си до определен брой часове всеки ден; той е нетърпелив да прави повече, отколкото изглежда необходимо, защото обича Господа и цени стойността на душите. Той е подтикнат от вътрешно чувство за неотложност да търси и спасява изгубени души (виж Йеремиа 20:9). Това, което е вярно във връзка със служението, важи и за всеки последовател на Господа. Исус е поръчал на всички, които вярват в Него, да свидетелстват за Него (виж Матей 28:19, 20; Деяния 1:8; Дан. 347, 348; 9Сол. 19, 20). Всички, които обичат Спасителя, ще откликнат на това поръчение, като позволяят на Светия Дух да свети чрез тях на всички, с които влизат в контакт (виж Дан. 12:3; Матей 5:16; Фил. 2:15).

17. Доброволно. Гръцки *hekōn*, „с нетърпение“, „по собствено желание“, „по собствено решение“. Павел не има предвид, че е вършил работата си неохотно или неохотно, а че призиванието му не е резултат от първоначалното му планиране на житейска кариера (вижте на стих 16).

Награда. Значението на думите на Павел не е напълно ясно. Може би апостолът има предвид, че ако той проповядваше евангелието, както другите учители, той щеше да получи награда, както очевидно получават те (ст. 14). Това не е наградата, която той търсеше (вижте на ст. 18).

Против волята ми. Гръцко *akon*, в значение, противоположно на *hekōn* (виж по-горе под „доброволно“), следователно, в контекста, означаващо не по собствено желание. Той беше призован за делото, когато имаше други планове. Следователно фактът, че проповядва евангелието, не беше основание за хвала.

Диспенсация. Гръцки *oikonomia*, „настойничество“, „поръчителство“. На Павел е било поверено с настойничество. В дните на Павел настойниците често са били роби, избрани измежду домашните слуги и натоварени с грижата за домакинските стоки (виж Лука 12:42, 43). Тук няма идея християнското служение да се принизява до нивото на робска длъжност. Думата се използва, за да илюстрира начина, по който Павел е назначен за апостол.

Павел не е имал предвид, че проповядва евангелието само по принуда, защото бремето му е било възложено, или по такъв начин, че волята му не е била в съгласие с това, което е правил. След като получил призиванието си, той с радост приел отговорността си на настойник и бил решен да възвеличи службата си. Той сметнал за уместно да направи това, като се отказал от законното материално възнаграждение, уредено от Господ за служителите на евангелието (виж Лука 10:7; 1 Коринтяни 9:13, 14). Това означавало, че той ще се лиши от удобствата и удобствата, на които би могъл законно да се радва, и че ще се подложи на трудности и труд за собствената си прехрана, докато проповядва евангелието. Поведение от този вид било демонстрация, че сърцето му е в работата му и че наистина я е обичал и я е харесвал.

18. Награда. Причина за отношението на Павел в това отношение може да се намери в ранния му антагонизъм към Христос и Неговите последователи, чудотворното му обръщане във вярата (виж Деяния 7:58; 8:1, 3; 9:1–6) и голямата отговорност, която му е поверена (виж 1 Кор. 15:8–10; Еф. 3:7, 8; 1 Тим. 1:15, 16). Той остро осъзнаваше голямата грешка, която беше извършил, преследвайки последователите на Исус, въпреки че искрено вярваше, че по този начин изпълнява Божията воля (виж 1 Тим. 1:13). Милостта, чрез която Павел получи прошка за погрешното си противопоставяне на евангелието, е графично илюстрирана в думите на Христос към Отца относно мъжете, които Го разпнаха (виж Лука 23:34). Искреното покаяние за греха дава възможност на Бог да прости разкайващия се грешник (виж Деяния 2:37, 38; 3:19).

Павел осъзнава, че милостивото отношение, оказано му от Господа, и голямото доверие, гласувано му чрез конкретното призвание за апостолски сан, го правят получател на благосклонности, за които той е напълно недостоен и никога не може да им се отплати (виж 1 Тим. 1:11, 12, 14, 16). Той с радост приема така милостиво дадената му задача и свободно признава дълга си да проповядва евангелието на всички хора (виж Рим. 1:14, 15; 1 Кор. 9:16). Преизпълнен с благодарна любов към Исус, той се отдаде на радостната задача да занесе посланието за спасение на всички, юдеи и езичници. Чувстваше се подтикнат да се откаже от законната мярка, предвидена за неговата издръжка (виж стихове 13, 14). Не искаше радостта му от работата да бъде помрачена от приемането на заплащане за това, което за него беше труд на любовта. Беше решен да не му отнема привилегията за безкористна служба.

от него (ст. 15). За Павел беше щедра награда, че неговият Господ го смяташе за достоен за високото призвание на евангелското служение и че му беше позволено да демонстрира безкористната си любов към Спасителя, като се труди за души за своя сметка, без да бъде бременен за църквата.

Безплатно. Тоест, без да иска средства от своите последователи за подкрепата си.

Злоупотреба. Гръцки *katachraomai*, „използвам“, „използвам напълно“ или просто „използвам“, както несъмнено е тук, защото Павел не е претендирал, нито е получавал частична подкрепа. Думата не е нужно да се тълкува в лош смисъл. Павел многократно е отстоявал правото си да изисква подкрепа от вярващите (виж стихове 4, 5, 11, 12), но не планира да упражни правото си. Да направи това в неговия случай би било пречка за евангелието и би го лишило от желаната му награда да предложи спасение, без никаква такса или възнаграждение, на всички, към които се е обърнал (виж стих 12).

Не може да се твърди от твърденията на Павел в стихове 15-18, че служителите на евангелието непременно трябва да работят с ръцете си в някакъв занаят за издръжка и да не очакват църквите да се грижат за тях. Апостолът внимава да изясни, че неговото собствено отношение е по-скоро изключение, отколкото правило (виж стихове 5-7, 9). Бог определено е инструктирал църквата Си относно плана Си за издръжка на служителите Си (виж стихове 14; АА 338-341).

Власт в евангелието. Тоест, авторитетът или правото на Павел, когато проповядва евангелието, да изисква подкрепа от своите обърнати във вярата.

19. Свободен. Вижте стих 1. Павел се връща към темата си от гл. 8:9-13, че няма да позволи свободата си да стане препъни камък за слабите. Той продължава, като дава още примери за това как се отказва от правата си в името на другите.

Направих себе си слуга. Буквално „поробих себе си“. Павел беше готов да работи за другите, както прави роб без награда или заплащане, за да подобри тяхното благополучие. Като роб, желаещ да угоди на господаря си или защото е принуден да го прави, той беше готов да се съобразява с навиците, обичаите и мненията на другите, доколкото е възможно, без да прави компромис с принципите. Божиите служители трябва да бъдат готови по всяко време да приспособят себе си и служението си към природата на тези, за които работят (вижте 2Т 6:73).

Спечелете повече. Всичко в живота на Павел беше подчинено на великата му цел да проповядва евангелието и да печели души за Христос. Той беше готов да не бъде нищожен, ако по този начин някои можеха да бъдат привлечени към Господа (вижте Рим. 9:3). Похвалната амбиция на апостола беше той да бъде използван от Светия Дух, за да поведе възможно най-голям брой хора към приемане на спасение от греха чрез Христос. Това е амбицията на всеки истински служител на евангелието.

20. Като юдеин. Тук и в стихове 21, 22 Павел описва по-подробно поведението, за което говори в стих 19. Той се е държал по този начин сред всички класи хора. Той е проповядвал значително на юдеите и подходът му към тях е бил от гледна точка на един от тях (виж Деяния 13:14, 17-35; 17:1-3; 28:17-20). Павел не само е адаптирал проповедите си към юдеите, но и е изглеждал, че се съобразява с техните обичаи, когато не е ставало дума за принципи (виж Деяния 16:3; 18:18; 21:21-26; 23:1-6). Той е бил добре запознат с обичаите на юдеите, тъй като самият той е бил бивш фарисей и член на Синедриона (виж Деяния 23:6; 26:5; Фил. 3:5; АА 102). Това знание за юдаизма беше добре използвано от Павел, както в евангелизаторските му усилия сред сънародниците му, така и в собствената му защита (виж Деяния 23:6-9). Той се съобразяваше с техните практики и предразсъдъци, доколкото можеше с чиста съвест. Не ги обиждаше ненужно, но

се стараеше да използва познаването си на техните вярвания и обичаи по начин, който му улесни да им представи евангелието. Цялата му цел да се съобрази максимално с тяхната житейска философия беше да ги доведе до Спасителя.

Както е съгласно закона. Коментаторите се различават в разбирането си за този израз. Някои казват, че първата група, посочена от Павел в този стих, са юдеите като нация; а тези, които са „под закона“, са юдеите, разглеждани във връзка с тяхната религия. Други твърдят, че „юдеи“ означава тези, които са такива по произход, т.е. по плът, а тези, които са „под закона“, са езически прозелити на юдаизма. Трети пък смятат, че тези, които са „под закона“, се отнасят до строгите юдеи или фарисеи. Друго обяснение е, че двете групи са идентични, че Павел използва литературния похват на паралелизма за акцент и в подготовка за съответния израз „тези, които са без закон“ (ст. 21). Друг коментатор предполага, че това може да се отнася до онези, които са вярвали, че спасението се печели чрез спазване на закона, като например онези, които са се обърнали към християнството от юдаизма, които са чувствали, че все още са задължени да спазват всички ритуални спазвания на Моисеевия закон, за да получат Божието одобрение (вижте Деяния 15:1; 21:20–26). За значението на израза „под закона“ вижте Рим. 6:14.

Павел не нарушаваше ненужно законите на юдеите. Той не ги смъмряше за това, че спазват закона на Моисей, нито отказваше да се съобразява с този закон, когато можеше да го направи, без да прави компромис с принципите. Той беше толкова внимателен в това отношение, че можеше да заяви, когато юдейските водачи го обвиняваха, че е спазил законите и обичаите на юдеите (вижте Деяния 25:8; 28:17).

Спечелете ги. Павел не вярвал, че спазването на церемониалните закони и ритуалните обреди е необходимо за християните, но се стремял да направи всичко възможно, за да създаде благоприятно впечатление и по този начин да бъде в по-добра позиция да убеди онези, които са „под закона“ в истинността на евангелието (вижте Деяния 15:24–29), и по този начин да ги „спечели“.

21. Без закон. Тоест, тези, които нямат познания за предписанията на закона като са имали евреите; с други думи, езичници или езичници (вижте Рим. 2:14).

Към Бога. За да не бъде погрешно преценен и обвинен в отхвърляне на целия закон, апостолът в скоби заявява, че във всичките си контакти с хора, независимо дали са евреи или езичници, той винаги е осъзнавал дълга си към Бога.

Към Христос. Павел се подчиняваше на Христос и следваше Неговите напътствия от момента на своето обръщане във вярата. Той беше обвързан с Него чрез връзки на любов, благодарност и дълг. Водещата цел на живота му беше да се подчинява доброволно и постоянно на волята на Спасителя.

Спечелете ги. Единственото желание на Павел в контактите му с всички хора беше да ги спечели за Христос.

22. Слаби. Тези, чието разбиране на евангелието е било ограничено и които биха могли да бъдат обидени от неща, които сами по себе си са били напълно законни (виж върху Рим. 14:1). В отношенията си с такива, Павел не се държал умишлено по начин, който би събудил предразсъдъците им и би объркал ограниченото им разбиране за истината. Той не ги шокирал с несъответствие с техните обичаи в облеклото, храната и дори религиозните служби (виж Деяния 16:1–3; Рим. 14:1–3, 13, 15, 19–21; 1 Кор. 8:13). Това снисхождение към гледната точка на по-слабите братя може да е изглеждало като слабост от страна на Павел, но всъщност е било знак, че той притежава голяма морална сила. Сигурен в експерименталното си познание за любовта на Исус и уверен във върховенството на единствената велика истина за спасението чрез вяра в Христос, той можел да си позволи да угоди на слабите, като се съобразява с техните особености в неща, които не са били от съществено значение, като например въздържане от употребата на храна, принесена в жертва на идоли (виж гл. 8:4, 7–9).

Всичко. Гъвкавостта на Павел му позволяваше да се адаптира всестранно към всякакви видове и условия на хората в онези неща, които сами по себе си не бяха свързани с въпроси, свързани с правилните принципи. Павел обаче никога не правеше компромиси по принципни въпроси.

Непременно. Гръцки *παντός*, „със сигурност“, „определено“, „поне“.

Спасете някои. Всичко, което Павел правеше, лесното му приспособяване към конкретното общество, в което се намираше, и готовността му да бъде толерантен и търпелив към всички хора, имаше само една цел – спасяването на онези, които биха повярвали на неговото послание. Той не се изразяваше като такъв, който планира да спаси всички, защото знаеше, че мнозина няма да повярват (Римляни 9:27; 11:5). Чрез своето приспособяване към обичаите, навиците и мненията на всички класи хора, за да може да спаси някои, Павел следваше стриктно примера, даден от Спасителя, за когото пророкът пише: „Счупена тръстика няма да пречупи“ (Исаия 42:1-16).

3). Адаптивността е едно от най-полезните качества, които един служител може да култивира. Тя му помага да работи така, както е работил Исус: в домовете на бедните и невежите, на пазара сред търговци и финансисти, на празненствата и забавленията на богатите и в разговори с мъдрите. Той ще бъде готов да отиде навсякъде и да използва всеки метод, който е най-подходящ, за да спечели хората за вечното Божие царство на слава и мир (виж МН 23-25; GW 118, 119).

23. Заради Евангелието. Това разкрива мотивиращия принцип, който е ръководил Павел във всичко, което е правил. Той е бил толкова осъзнат за реалността на любовта на Исус, истинността на Неговата възкресителна сила и истината за Божията милост към покаялия се грешник, че е бил вдъхновен от неугасваща страст да спасява хората на всяка цена за себе си. Това е опитът на всички, които са новородени от Светия Дух и влизат в близко общение с Исус (виж Деяния 1:8; 2:17, 18, 21; 4:13; SC 72, 73). Егото изчезва от живота на този, който се е влюбил в Спасителя. Той живее само за да върши Божията воля (виж Гал. 2:20).

Участник в него. Това е кулминацията на надеждата на апостола, че той може да има радостта да сподели наградата на вечния живот с онези, за които е работил и е страдал. В това твърдение може да се види същата пламенна любов към неговите ближни, която е вдъхновявала Моисей, който не е искал да бъде спасен, ако Израел не бъде помилван и възстановен в божествената благосклонност (Изм. 32:31, 32); и неизразимата любов на Исус. Небето би загубило голяма част от радостта си без присъствието на онези, за които Той е умрял (Йоан 14:3; 17:24; вж. МН 105).

24. Не знаете ли? В стихове 24-27 Павел използва добре познатите атлетически състезания, които са били провеждани периодично в Гърция и в елинистическия свят, за да илюстрират темата на неговото обсъждане, а именно необходимостта от упражняване на себеотрицание, за да се насърчи спасението на другите. В стихове 26, 27 той прилага урока към себе си. Истмийските, или коринтските, игри вероятно са тези, за които Павел намеква, тъй като са били най-запознати с тях жителите на Коринт. Игрите се състоят от състезания по бягане, бокс, борба и хвърляне на диск. Павел намеква за две - бягане (стихове 24, 25) и бокс (стихове 26, 27).

Състезание. Гръцки стадион, „хиподром“.

Награда. Само един човек можеше да успее да спечели игрите, но всички, които участваха, бяха готови да преминат през трудности и тежки тренировки, за да увеличат шансовете си да си осигурят наградата. Наградата, давана на победителя, се състоеше от венец от борови, лавърови, маслинови, магданозни или ябълкови листа.

И така, бягайте. Всички, които участваха в гръцките състезания, положиха всички усилия, за да спечелят наградата. Те използваха всички умения и издръжливост, които бяха придобили в резултат на интензивното си обучение. Никой от тях не беше безразличен, летаргичен или небрежен. Венецът на вечния живот се предлага на всички, но само онези, които се подлагат на стриктно обучение, ще получат наградата. Това означава, че по всяко време християнинът ще бъде воден в думи, мисли и дела от високите стандарти, открити в Библията, и няма да бъде контролиран от желанията и наклонностите на собственото си сърце. Той ще се пита на всяка стъпка от пътуването: „Какво би направил Исус? Този начин на действие, този план за работа или тази форма на отдых ще увеличи ли духовната ми сила или ще я намали?“ Всичко, което по някакъв начин пречи на духовния напредък, трябва да бъде отхвърлено; в противен случай победата не е възможна (вижте Евр. 12:1, 2).

25. Стреми се към господство. Гръцки *agōnizomai*, „да се боря“, „да се боря“, „да се боря“, „да се боря“. Английската ни дума „agonize“ (мъчи се) произлиза от *agōnizomai*. Вижте Лука 13:24. Борбата за победата в гръцките игри означаваше повече от полагане на спазматични усилия; това беше борба от началото до края, без никаква почивка по пътя.

Умерен. Гръцки *egkrateuomai*, „да упражняваш самоконтрол“. Да имаш някаква надежда за да постигне победа в игрите, един атлет трябва да може да контролира желанията и апетитите си. Повече от това, той трябва да може да накара тялото си да реагира незабавно на командите на ума си и трябва да може да победи естествената леност и нежелание за работа, които толкова често тревожат човечеството. Той трябва да се въздържа от всичко, което би стимулирало, вълнувало и в крайна сметка би отслабило, като вино, вълнуващ и луксозен живот и разпуснати удоволствия. Той трябва да придобие самоконтрол във всичко, не само в онези, които са определено вредни, но и в употребата на неща, които сами по себе си не са вредни. Той трябва да приема всякаква храна и напитки с строга умереност и всичко, което би могло да отслаби тялото, трябва напълно да отхвърли.

Християнинът, който се стреми да си осигури наградата на вечния живот, трябва да следва програма, която в някои отношения наподобява тази на състезателя в гръцките игри. Смелостта, вярата, постоянството, себеотрицанието и трудолюбието са също толкова необходими за този, който се стреми да бъде сметен за достоен да застане пред Господа накрая, колкото са необходими и за атлетите, които се състезават за земни почести, които са с кратка трайност (вж. Мат. 24:13; Лука 13:24; Фил. 16:24). 3:13–15; 1 Тим. 6:12; 2 Тим. 2:4, 5; 4:7; Евр. 12:1–4; Яков 1:12; Откр. 2:10). В християнското състезание всеки участник, който отговаря на изискванията за подготовка, може да получи наградата (виж Откр. 2:10; 22:17). Въпреки че вечният живот е изцяло дар от Бога, той се дава само на онези, които го търсят и се стремят към него с цялата си енергия (виж Рим. 2:7; Евр. 3:6, 14).

Корона. Гръцки *stephanos*, „това, което обгражда“ или „това, което обхваща“, „венец“ или „венец“, често състоящ се от листа, носени като знак на победа или радост (виж на стих 24).

Непоковарен. Каква неизмерима разлика между наградата на победителя в гръцките игри и тази на победоносния християнин! Колко усърдно хората се стремят към временен успех и до какви физически неудобства и дори страдания са готови да стигнат, за да бъдат смятани за велики в очите на своите събратя! Ако са готови да направят това за увяхващ венец, който скоро преминава, колко по-усърден и упорит трябва да бъде стремението на вярващите към неувяхващия венец на вечния живот!

Поради навлизането на греха в света, мислите и идеите на хората са извратени и Сатана е успял да накара хората да престъпят всички закони за здравето, така че

че те обикновено живеят по такъв начин, че ускоряват телесната си дегенерация чрез навиците си на хранене, пиене, обличане, спане, работа, отдых и мислене (виж СН 18, 19).

Бог изисква от Неговия народ да осъзнава необходимостта от реформа в тези неща и да бъде активен в практикуването на строг самоконтрол във всичко, което се отнася до опазването на здравето. Човекът няма свободата да си угажда по отношение на здравословния начин на живот; той е изкупен от Бога и е задължен да прави всичко по силите си, за да следва законите за здравето, за да поддържа тялото и ума си в най-добро възможно състояние (виж 1 Кор. 6:19, 20; 10:31). Християнинът, ръководен от любов към Спасителя, няма да позволи на апетитите и страстите си да го контролират, а във всичко ще приема съветите, които Бог е дал за неговия умствен, физически и духовен живот. Апетитите на тялото трябва да бъдат подчинени на висшата сила на ума, който сам по себе си е под ръководството на Светия Дух (виж Рим. 6:12; 2Т 380, 381). Отровите на алкохола и тютюна са явни проявления на нещата, които Сатана е измамил човека да използва, като по този начин увеличава неговата слабост, както физическа, така и духовна, и му пречи да се достойни за вечната награда, предлагана на всички, които са готови да бъдат умерени във всичко (виж Притчи 1:1). 23:20, 21, 29-32; 1 Кор. 6:10; СН 125).

Как може някой, който отказва да се откаже от доживотните си навици за погрешно угаждане, каквато и форма да приемат те, да се надява да бъде благословен от Бога и да получи приветствено посрещане в царството на Неговата слава? Единственият безопасен път е да помним, че тялото трябва да бъде държано в подчинение във всичко през цялото време, докато Исус дойде (виж Пс. 51:5; Рим. 7:18, 23, 24; 8:13, 23; 1 Кор. 9:27; Фил. 3:20, 21; Кол. 3:5, 6). Благословието на вечния живот, което е сравнено с корона (Откр. 2:10), няма да бъде дадено на онези, които гледат на настоящия живот като на време за задоволяване на апетитите и страстите и задоволяване на всяко желание и меланхолия на неновородената природа. Бог ще даде вечен живот само на онези, които използват настоящия живот като възможност да спечелят победа над всичко, което би попретило на психическото, физическото и духовното здраве, като по този начин демонстрират истинската си любов към Спасителя и послушанието му, Който е изтърпял толкова много за тях (вижте Яков 1:12; 1 Петрово 5:4; Откровение 2:10; 3:10, 11; 7:14-17).

26. Не толкова несигурно. Павел знаеше точно къде отива и какво прави. правене. Той се стремеше да напредва възможно най-бързо в състезанието на живота. Нямахме никаква мъгла в ума му относно посоката, която трябваше да поеме. Той тичаше с ясна и категорична увереност, че ще постигне целта. Напрягаше се докрай, за да не се провали в постигането на короната, корона не от увяхващи листа, а от безсмъртен живот, мир, радост и щастие в царството на славата. Бегачът в гръцките игри нямаше такава сигурност, че ще достигне целта и ще получи наградата. Но Павел знаеше, че той и всеки, който отговаря на условията, може да бъде сигурен в успеха. Когато приближаваше края на своето бягане, той изрази абсолютната си увереност, че ще получи короната заедно с всички останали победоносни християни (виж 2 Тим. 4:7, 8).

Бой. Гръцки *rukteuō*, „да се бия с юмруци“, „да се боксирам“. Боят с юмруци или боксът е бил една от формите на забавление в древните атлетически състезания. Тук Павел въвежда промяна на метафората от тази на бегач в състезанието към тази на боксьор на боксовия ринг.

Побеждава въздуха. Може да се смята, че боксьорът побеждава въздуха, когато тренира без противник. Или пък противникът му може да избегне удара му и по този начин да го накара да пропилява усилията си във въздуха. Павел тук ясно показва, че не е пощадил противника си,

или да му позволи да избегне ударите му; нито пък си губи времето в битки със сянка, защото противникът му винаги е бил налице и с него трябва да се справят решително. Той насочваше всеки удар с увереност, насочвайки го с цялата си воля и енергия, така че той ефективно да достигне целта си. Покварените желания на плътта трябваше да бъдат потушени и цялото му същество да бъде отведено в плен на Бога чрез Христос (виж 2 Кор. 10:3-5).

Много християни знаят, че е необходимо да се постигне победа над желанията и апетитите, които са в противоречие с Божията воля, но са половинчати в усилията си да покорят себе си. Те се преструват, че се борят, но всъщност не искат ударите им да накажат това, което е част от самите тях, защото се страхуват от болката от такива добре насочени удари. Те обичат греховната си природа твърде много, за да я наранят, и им липсва силата на волята да игнорират молбите на плътта за милост. Не е така с Павел. Той искрено не желае да проявява милост към грешната си плът, към плътската си природа. Той се срамува от нея, мрази я и желае смъртта ѝ; затова той отхвърля всички мисли и чувства на съжаление или нежност и насочва ударите си с цялата си сила, умение и с цялата си воля (виж Кол. 3:5; Глава 51).

Тези думи не трябва да се тълкуват така, сякаш, подобно на гностиците (вж. стр. 54-58), Павел е смятал самото тяло за присъщо и неизлечимо зло. Той е търсел овладяване, а не унищожение на тялото си.

27. Дръжте под. Гръцко *hupōriazō*, буквално „да ударя под окото“, „да нараня някого“.

Преводът в KJV тук пропуска метафората за древния боксов мач или юмручен бой на гърците, която Павел използва, за да илюстрира графично ожесточения характер на конфликта, който трябва да се води от всеки искрен християнин. Боксовите ръкавици, носени от бойците, не са ръкавици в съвременния смисъл на думата; те често са били направени от волска кожа, които понякога са били подсилени с месингови боксове. *Hupōriazō* ярко изобразява строгостта и суровостта, които истинските християни проявяват към греховната си природа. Това предполага строгата дисциплина и себеотрицание, които трябва да се упражняват, за да се постигне победа над всички покварени страсти на злите човешки наклонности.

Подчинявам... Буквално „да заробя“, следователно „да направя слуга на.“ По този начин Павел показва непоколебимата си цел да постигне абсолютна победа над всичките си зли наклонности и покварени страсти и склонности. За него не е имало и мисъл за половинчати мерки. Той знаеше, че това трябва да бъде борба докрай, независимо от цената на страданията и мъката за земната му природа; онова зло нещо, което воюваше срещу духовните му стремежи, трябваше да умре. Това е урок, който всички, които се надяват да се класират за приемане като граждани на небето, трябва да унищожат подтиците и желанията на естествените апетити и страсти. Това е възможно само когато волята е предадена на Христос (виж Фил. 4:13; SC 43, 44, 60).

Всякакви средства. Павел не възнамеряваше да позволи на нищо да му попречи да постигне спасение; той беше готов да направи всичко, което Бог пожелае, за да бъде годен за небето. Той знаеше, че съществува постоянната опасност да бъде измамен поради измамливостта на греха и беше решен да не пропусне нищо от своя страна, за да осигури успеха си в получаването на венеца на вечния живот.

Проповядвал на другите. Павел може би продължава метафората за игрите, като тук говори за себе си като за вестител, който е призовавал бегачите в състезанието. В същото време той е и състезател.

Корабоходец. Гръцки *adokimos*, „неиздържал изпитанието“, „отхвърлен след изпитание“, „неодобрен“. Като глашатай Павел беше обявил правилата, регулиращи игрите. Като

Също така, от него би се очаквало повече от всички останали да спазва правилата. Павел е бил ревностен в провъзгласяването на другите правилата и разпоредбите, управляващи състезанието за вечен живот. Тук той изразява решимостта си да упражнява строг контрол над греховната си природа, за да не понесе страшния позор да бъде намерен непълен от великия Съдия в края на състезанието. Християнските служители, които държат пред света правилата, отнасящи се до победата в състезанието за вечно спасение, трябва да бъдат най-внимателни за собственото си духовно състояние, за да не изостанат в някакво отношение и така да не успеят да получат наградата, за която са прекарали живота си, призовавайки другите да победят. Ако всички, които са призовани да служат на евангелието, бяха толкова верни и непоколебими в труда си за души, колкото беше Павел, възраждането и реформацията, за които църквата копнее, щяха да бъдат значително ускорени и Христос скоро ела.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

6 AA 346

7 AA 340; Ev 64; 1T 147; 8T 180

7-14AA 335

9 GW 450

13-184T 409

16 AA 361; EW 94, 100; 1T 131, 379, 448; 2T 552

17 6T 83

19 DA 550; 2T 674

19-22GW 117

22 ChS 116; ML 189; 2T 674; 3T 422; WM 64

24 AA 313; 9T 136

24, 25 CD 27; CH 565; Te 144; 4T 34

24-27AA 309; CT 256; GW 241; MH 129; 2T 46, 357; 6T 374

25 AA 311, 312; CD 29; CH 38, 100, 432, 449, 505, 575; CW 124; ML 82; MM 275; MYR 242; PP 562; Te 94, 101, 106, 139, 141, 156, 161, 175, 189, 201, 243; 1T 471, 487, 618; 2T 45, 68, 362, 374, 381; 3T 62, 162, 489, 491, 561; 4T 33, 215; 6T 256, 375, 378; 7T 74

25, 26 Te 145

25-27SL 26; 4T 35

26 TM 407

26, 27 AA 314; 2T 359

27 CD 44; CG 467; Ev 682; ML 78; MM 144; SL 95; Te 148; TM 163; 1T 436; 2T 75 381, 409, 413, 457, 511; 3T 464; 4T 371, 434, 574

ГЛАВА 10

1 Тайнствата на евреите 6 са образци на нашите, 7 а наказанията им 11 са примери за нас. 14 Трябва да бягаме от идолопоклонството. 21 Не трябва да правим Господната трапеза трапеза на дяволите: 24 и в неща, които са безразлични, трябва да се грижим за братята си.

1. Освен това. Текстовите доказателства потвърждават (вж. стр. 10) четенето „защото“. Това четене показва правилната връзка между гл. 9 и 10. След като е показал възможността той да бъде отхвърлен, апостолът подчертава опасността и други да бъдат отхвърлени. Въпреки че бяха силно облагодетелствани от Бога, израилтяните, които напуснаха Египет, не успяха да получат наградата за влизане в Обетованата земя. Ако те, избраният народ и онези, за които Бог беше извършил толкова много могъщи чудеса, се провалиха, коринтяните не бива да бъдат

толкова надут от духовна гордост, че става сяп за опасността да срещне същата съдба.

Невежи. Членовете на църквата в Коринт несъмнено са били поне частично запознати с историята за преживяванията на древните израилтяни по време на изхода им от Египет, но Павел е искал те да помнят тези неща и да позволят на примера на израилтяните да повлияе на поведението им.

Отци. Църквата в Коринт е била съставена както от обърнати във вярата идолопоклонници, така и от християнски евреи. Следователно това позоваване на „отците“, което очевидно сочи към израилтяните под ръководството на Моисей, показва, че християнската църква е продължение на Божия народ и има право да претендира за духовен произход от линията на истинските поклонници през вековете на историята на Израел (виж Рим. 2:28, 29; Гал. 3:28, 29).

Облак. Това се отнася до видимото присъствие на Бог с Неговия народ по време на скитанията им от Египет до Ханаан. През деня облак предхождаше израилтяните, докато маршируваха, а през нощта се превръщаше за тях в огнен стълб (вижте Изх. 13:21).

Море. Препратка към преминаването на Червено море от израилтяните по път, чудодейно приготвен за тях от Господ (виж Изх. 14:21, 22). Това беше още едно доказателство за божествена защита и благоволение. Павел напомни на коринтските вярващи за всички тези специални разпоредби, направени за древен Израел от Господ, и показа, че израилтяните имат толкова много очевидни гаранции срещу отстъпничество, колкото тези, на които църквата в Коринт разчиташе толкова много.

2. Кръстени. Преживяването на израилтяните е било символично на кръщението. С облак над тях и море от двете страни, израилтяните са били обърнати от вода, когато са преминавали през морето, и в този смисъл са били кръстени. Тяхното преживяване може да се разглежда като представлящо очистване от миналата им вярност към греха в тъмнината на египетското робство и като клетва за лоялност към Бога чрез Неговия назначен представител, Моисей.

Към Моисей. Те били водени от облака до брега на Червено море и тогава, когато Моисей им заповядал да продължат напред, Бог им отворил пътя и те преминали безопасно на другата страна. Чрез това преживяване те били посветени на Моисей като свой водач (виж Изх. 14:13–16, 21, 22). Те признали неговата власт и се обвързали да се подчиняват на неговите инструкции. Като техен „видим водач“, Моисей предал на народа Божиите закони и изисквания. Следователно може да се каже, че като били кръстени „в Моисей“, те били обещани да се подчиняват на Бога и да Му служат (виж РР 374). По време на дългото си робство в Египет израилтяните до известна степен загубили от поглед истинския Бог и Неговото поклонение; Мнозина не бяха запознати с Него и заявената цел на Йехова беше да ги освободи от робство, за да могат да Му служат (виж Изх. 3:13–15, 18; 5:1; 6:6, 7; 7:16; Изх. 8:1, 20; 9:1, 13; стр. 258). Бог назначи Моисей да изведе народа Му от Египет и да ги научи на Неговите закони и планове за тях (виж Изх. 3:10; стр. 246, 252, 253).

Доказателството за Божието приемане на Моисей като Негов представител беше видно от израилтяните при преминаването им през Червено море.

3. Духовна храна. Или „духовна храна“. Думата „месо“ се използва със староанглийската си значението на „храна“ като цяло, а не плът. Думата „духовен“ означава, че храната не е била осигурена по естествен път. Освен това, Павел вероятно е имал предвид и духовното значение на манната (Йоан 6:32, 33, 35) по същия начин, както е идентифицирал духовната Скала като Христос (1 Коринтяни 10:4). Всички израилтяни са били хранени и подхранвани по този чудотворен начин в пустинята. Храната им е била дадена директно от Бога. В това

по този начин на всички тях беше дадено драматично доказателство, че са защитени и обгрижвани от Бог. В това пусто място нямаше друга храна за тях; те бяха абсолютно зависими от хляба, който падна от небето (виж Изх. 16:3). Ако някой откажеше да яде манната, щеше да погине. По подобен начин няма друг източник на храна за християнина освен този, който идва от небето и е олицетворен в Спасителя. Временната манна, осигурена за материално препитание, беше достатъчна за земните нужди на израилтяните, но ефектът ѝ беше само временен и онези, които се хранеха с нея, в крайна сметка умряха. Онези, които се хранят със Словото Божие, дори с Исус Христос, няма да погинат, а ще живеят вечно (виж Йоан 6:48–51, 53, 54, 58, 63). В тази земна пустиня хората се стремят да хранят умовете си с човешки философии и изобретения, но няма надежда за мир или щастие извън Христос (виж Мат. 11:28, 29; Йоан 10:10; 15:6; 1 Кор. 1:21, 25, 30). Точно както манната трябваше да се събира всеки ден, в количество, достатъчно за дневните нужди, така и хората трябваше да приемат подходящата дневна порция храна от Божието Слово, за да поддържат енергично, жизнено християнско преживяване (виж Изх. 16:16, 21; Йов 23:12; Мат. 6:11).

4. Духовна напитка. Подобно на „духовната храна“ от стих 3, „духовната напитка“ е наречена така заради свръхестествен си произход. Тя е била осигурена на израилтяните от Господ, за да задоволи спешната им нужда, когато са били без вода в пустинята (виж Изх. 17:1, 6; Числа 20:2, 8). Бог не изостави неблагодарния Си народ въпреки неразумното им оплакване, но Той задоволи нуждата им чрез служението на избрания Си слуга, Моисей (виж РР 298, 411).

Духовна скала. Някои коментатори смятат, че Павел тук говори за равинския традицията, че скален кладенец е следвал израилтяните през цялото им скитане в пустинята. Ако е така, той не дава достоверност на традицията, както Исус не е дал достоверност на доктрината за съзнателно състояние след смъртта чрез Своята притча за богаташа и Лазар (вижте върху Лука 16:19). Тосефта (вижте том V, стр. 100) предава традицията по следния начин: „Също така беше и с кладенеца, който беше с израилтяните в пустинята, той [кладенецът] беше като скала, пълна с дупки, като сито, от която се процеждаше вода и излизаше като от отвора на бутилка. Той [скалният кладенец] се изкачваше с тях до върха на хълмовете и слизаше с тях в долините; където и да се намираше Израел, той се задържаше срещу входа на скинията“ (Сука 3. 11 и сл., цитирано в Strack and Billerbeck, Kommentar zum Neuen Testament, том 3, стр. 406). Сравнете РР 411–421.

Беше Христос. Спасителят е изобразен тук като надеждната скала, на която грешните, спъващи се, разкайващи се хора могат да разчитат за освежаваща, животворна напитка, която ще утоли горящата им жажда за божествена истина (виж Пс. 42:1, 2; Пс. 63:1; Йоан 7:37). Великата истина, на която учи този стих, е, че Исус е със Своя народ през целия този земен живот и е винаги готов да задоволи нуждите им, когато Го призоват. Светът е суха, мрачна пустиня, която не осигурява нито храна, нито питие за душата, която е гладна и жадна за духовна истина, но непоколебимият Спасител е готов и способен да подкрепя, подкрепя и укрепва Своя отслабващ народ, ако само Го призоват (виж Пс. 46:1; 91:15).

Исторически погледнато, Христос е бил водач на Израел не само в скитанията им в пустинята, но и през цялата им история като нация. Всъщност, всички Божии отношения с падналото човечество са били чрез Христос (виж РР 311, 366, 373, 396; ДА 52).

5. С мнозина. Буквално „с мнозина“. Въпреки че Израел беше силно облагодетелстван от Бога с могъщи проявления на Неговата сила, малцина от голямата група, която напусна Египет под ръководството на Моисей, бяха готови да Му се подчинят. Летописът

разказва за повтарящи се роптания и бунтове, дори след като са прекосили Червено море по такъв чудотворен начин (вж. Изх. 16:2, 3, 27, 28; 17:3; 32:1, 6; Числа 11:1, 2, 4, 10, 13; 14:2, 26–30). Един акт на непослушание след друг донасял наказанията на Господа върху тези високо облагодетелствани хора, докато накрая Той постановил те да загинат в пустинята (вж. върху Числа 14:29). Бог е възнамерявал всички, които тръгнат на път към Ханаан, да имат домове в тази земя, в която текат мляко и мед (вж. Изх. 3:8, 17; 13:5). Той е заявил ясно, че ще ги води, пази, наставлява и осигурява за тях, но те отказват да повярват и да се подчиняват. Така те губят наследството си. На свой ред на децата им е дадена възможността да наследят земята.

Свален. Гръцки katastrōnnumi, буквално „да разпръсна по [земята]“.

Думата се среща само тук в Новия завет, но се среща и в LXX на Числа 14:16. Невярващите, непокорни израилтяни били разпръснати по земята по време на скитанията си през пустинята, защото отказали да се доверят на любовта и напътствията на своя небесен Отец и защото се отдали на задоволяване на плътски желания и похоти (виж Числа 11:5, 6, 32, 33; 16:31–35, 49; 25:1–5, 9).

Тук апостолът показва на коринтските вярващи, че техните благословии и привилегии не им дават безусловен имунитет срещу изкушението. За тях беше необходимо да бъдат постоянно нащрек, за да избягват греха. Благословенията и милостивата, дадени от Бога на Неговия народ, никога не ги спасяват от справедливото наказание за умишлено непослушание и отхвърляне на Неговите ясни инструкции.

6. Бяхме. Буквално „станахме“.

Нашите примери. Или „примери за нас“.

Примери. Тоест, примери, които трябва да избягваме. Нещата, които сполетяха израилтяните по време на пътуването им от Египет до Ханаан, бяха илюстрации на това, което със сигурност ще се случи, ако Неговият народ, който се радва на такива изобилни благословии и милости по време на пътуването си към небесния Ханаан, направи същите грешки и не се подчини на Бога, както направи израилтяните в пустинята. Наказанието ще дойде върху християните, които не се подчиняват на Господа, също толкова сигурно, колкото е сполетяло Израел за техните бунтовни действия. Познанието за Бога, което е по-голямо от това, притежавано от другите, не дава право да се игнорира някое от Божиите изисквания. Напротив, по-голямото знание носи по-голяма отговорност за стриктно спазване на всички Божии инструкции. Неподчинението при такива обстоятелства е много по-сериозно, отколкото в случая на онези, които нямат толкова много светлина (вижте Лука 12:47, 48; Яков 4:17).

Похот. Клаузата гласи буквално „за да не се похотите към зли неща“.

Израилтяните по навик са били ръководени от желания. Те не са били водени от спокоен разум, а от подтиците на неосветени страсти и апетити (виж Изх. 16:3; Числа 11:4, 5). Съществува опасност Божият народ да повтори грешката на Израел в това отношение; това е видно от предупреждението, намиращо се в пасажи като Мат. 24:37–39; Лука 17:26–30.

Пожелателен. Гръцки epithumēō, „искрено желая“, „да имам прекомерно желание за“, „да“ желая нещо отвъд границите на законното.“

7. Нито пък вие. Заповедта може да се преведе като „спрете да бъдете [или „да ставате“]

идолопоклонници“, което означава, че някои от израилтяните са се отдали на идолопоклонство.

Идолопоклонници. Това е преди всичко препратка към поклонението на златния телец от хората, докато Моисей е бил на планината с Бога (виж Изх. 32:1–5). Предупреждението е било особено подходящо за коринтяните, някои от които очевидно са се чувствали свободни да посещават празненства в идолски храмове (виж върху 1 Кор. 8:10; вж. гл. 10:20, 21).

Яжте и пийте. Вижте Изх. 32:6.

Игра. Цитатът е от Изх. 32:6. Израилтяните на планината Синай не бяха забравили нещата, които бяха видели и практикували в Египет, където идолопоклонството беше държавна религия. Те бяха добре запознати със чувствените, страстни изпълнения, свързани с поклонението пред фалшиви богове, и несъмнено им имитираха при поклонението пред златния телец. Пиршествата и пиенето помрачаваха ума, така че хората вече не можеха да различават доброто от злото и бяха поробени от телесни страсти, като по този начин се излагаха на фините изкушения на врага.

8. Нито пък ние. Заповедта може да се преведе като „Нека спрем да блудстваме“. По това време в Коринт е имало забележителен случай (гл. 5). Става дума за срамното преживяване на израилтяните в Ситим, където Сатана използвал моавските жени, за да съблазни много от мъжете в лагера на Израел и да ги повлияе да се присъединят към идолопоклонническото поклонение на моавците (виж Числа 25:1–5). Бог бил дал на израилтяните категорични инструкции да не общуват с езическите народи около тях. Той ги бил предупредил за опасността да бъдат отклонени от Него към поклонението на фалшиви богове (виж Втор. 7:1–5).

Двадесет и три хиляди. Вижте върху Числа 25:9.

9. Изкушавам. Гръцки *ekreirazō*, „да изкушавам до краен предел“, „да изкушавам старателно“, „да се старая до краен предел“. *Ekreirazō* се среща другаде в Новия завет само в Матей 4:7; Лука 4:12; 10:25 и във всеки случай на изпитанието или изкушението на Христос. Заповедта може да се преведе като „Нека спрем да изкушаваме“. Павел наемква за случката, записана в Числа 21:4–6, когато хората, които са се изморили и обезкуражили от дългото пътуване в пустинята, упрекват Моисей, че ги е извел от Египет, и се оплакват от манната. Тяхното оплакване и неприязън към храната, която Бог им е дал, довеждат до нападта от „огнени змии“, от която много от тях умират (виж Числа 21:6).

Христос. Могат да се цитират важни текстови доказателства (вж. стр. 10) за четене на „Господ“. Независимо кой е избран, Христос беше с израилтяните в пустинята и Той беше, чието търпение те изпитаха до краен предел с бунта и роптанията си. Христос винаги присъства с народа Си чрез Духа Си, за да ги учи, защитава, напътства и избавя (вижте Матей 28:20; Йоан 14:16–18; 16:13). Нека вярващите се пазят от глупостта да изпитват търпението на Спасителя, като настояват да запазят старите си апетити, навици и желания, вместо с радост да изоставят всичко, което се отнася до стария невъзроден живот, в полза на мерките, които Господ с любов им осигурява.

10. Не роптайте. Или „Не продължавайте да роптаете“. В Стария завет са отбелязани два случая на роптане, последвано от смърт, единият във връзка с десетте съгледвачи (Числа 13; Числа 14), а другият във връзка с бунта на Корей, Датан и Авирон (Числа 16).

11. Примери. Архаична дума, означаваща „примери“. Всъщност думата, преведена тук като „примери“, е предадена като „примери“ в стих 6. Това не означава, че израилтяните са преминали през своите многобройни и разнообразни преживявания само за да дадат пример на християните, а просто, че техният опит служи като подходящ пример, за да впечатли църквата с важността да се избягват грешките, които са допуснали.

За наше наставление. Буквално „за наставление към нас“. Тоест, за да предупреди всички християни от всички възрасти да не се уповават на собствената си сила или мъдрост. Глупостта на Израел в непослушанието към Бога доведе до тяхното падение в пустинята, а по-късно в историята им - до отвеждането им в плен във Вавилон (вижте Йеремиа 17:23, 27; 25:4–11). Предупреждението към християните да научат урока от преживяването на Израел в пустинята е особено уместно в

светлината на близкото приближаване на второто пришествие на Христос. Много от израилтяните загинаха, когато почти бяха завършили пътуването си до Ханаан (виж Числа 25:9). Те бяха хората, към които Бог беше оказал специална благодетелство, като им даде познание за Своя закон и за Себе Си отвъд всяко познание, притежавано от който и да е друг народ по света, но те не успяха да запазят лоялността си към Него. Християните, на които е поверено евангелието на Исус Христос и пророческото познание за Неговото скорошно идване, трябва да внимават да не позволят на заблудите на греховната човешка природа да им пречат да достигнат небесния Ханаан (виж Римляни 11:20; 1 Коринтяни 10:12; Евреи 3:12–14).

Край на света. Гръцки *telē tōn aiōnōn*, „краят на вековете“, т.е. краят на великите минали периоди от Божиите отношения с човека. В Евр. 9:26 се говори за първото пришествие на Христос, станало в „края на света“ (гр. *sunteleia tōn aiōnōn*, буквално „завършек на вековете“). Посланието на апостол Павел е било актуално по негово време, както се вижда от местоимението „наш“. То е все по-актуално днес, доколкото хората, които живеят сега, имат предимството на натрупаните записи от всички предходни епохи на свещената история и живеят във времето, когато Божията цел е да бъде кулминирана в второто пришествие на Исус.

12. Следователно. Това въвежда заключението, което може да се направи от предупрежденията, дадени в стихове 6–11. Подчертава необходимостта християните да обърнат специално внимание на историята на скитанията на израилтяните през пустинята до Ханаан. Те трябва да се поучат от разказа за трагичните последици от самоувереността на Израел да не разчитат на собствените си сили, нито психически, нито физически.

Стои. Въпреки че представената тук аксиома може да се прилага като цяло, първото ѝ приложение би било към вярващите в Коринт, които са смятали, че са силни по отношение на употребата на храна, принасяна в жертва на идоли, и участието в идолопоклоннически забавления (виж гл. 8:2, 4, 7, 9). Такива мъже смятали, че няма нужда да се страхуват от влиянието на връзките с идолопоклонството, но подобна самоувереност можела да бъде предвестник на тежко падение (виж Притчи 16:18).

Падение. Самоувереността е опасна. Това е илюстрирано в случая с Петър, който смятал, че нищо не може да го накара да се отклони от верността си към Христос (виж Марк 14:31, 50, 67, 68, 70–72). Всички трябва да се вслушат в предупреждението и да бъдат постоянно нащрек, за да не бъдат заблудени от внушението, че са достигнали такова състояние на духовна сила, че нищо не може да ги доведе до грях. Истинската безопасност се крие само в осъзнаването на абсолютната безпомощност на човек отделно от Христос и постоянната нужда от пребиваващото присъствие на Светия Дух, за да го избави от греха (виж Йоан 14:26; Йоан 15:4–7; 16:7–11, 13; 2 Коринтяни 12:9, 10). Призивът да „внимаваме“ трябва да се повтаря често, защото човек лесно се убеждава, че е способен да се грижи сам за себе си. Духовната гордост е голяма измама, при която е лесно за изкушителя да подведе самоуверения вярващ към падение в тежък грях (вж. 2 Царе 11:1–4; Римляни 11:20). Призивът да бъдем постоянно нащрек срещу опасността от духовна гордост е особено подходящ за онези, които живеят в този период от световната история, когато хората ежедневно се сблъскват с умножени изкушения да се отдадат на задоволяване на плътските си апетити (вж. Лука 21:34–36).

13. Общоприет. Гр. *anthrōpinos*, „човешки“, т.е. нормален за човешки същества, като например човешките същества могат да понесат. Коринтяните не трябваше да мислят, че условията, при които се очакваше от тях да живеят верен живот, бяха изключителни и че трябваше да се справят с трудности, които бяха специфични за тях. Техните изпитания и изкушения не бяха

различни от тези, които изпитват хората по света около нас. Това твърдение сякаш е добавено към предупреждението на предходния стих като насърчение. Коринтяните бяха в опасност да паднат и трябваше да бъдат, но можеха да се ободрят, защото изкушението нямаше да бъде извън силите им да го издържат успешно.

Верен. Бог е верен на обещанията Си, верен на призива, който е отправил към хората да служат Него. Ако Той позволи на Неговия народ да се сблъска с изкушения, които са отвъд силите им да преодолеят, тогава Неговите обещания биха изглеждали напълно ненадеждни (виж Пс. 34:19; 1 Кор. 1:9; 2 Петрово 2:9). Божията вярност е източникът на сигурност за християнина срещу врага. Няма сигурност в това да разчита на себе си, но ако вярващият се осланя изцяло на обещанията на нашия Бог, който пази завета, той ще бъде в безопасност. Той обаче трябва да помни, че Бог няма да го избави, ако умишлено се постави на вражеската земя, като отиде там, където е вероятно да срещне изкушение (виж Мат. 7:13, 14, 24, 25; 1 Кор.

9:25, 27; 10:14; гал. 5:24; 2 Тим. 2:22; ЕВ 124, 125; МВ 118).

Страдайте. Тоест, позволете. Фактът, че Бог, на когото християнинът се поверява, няма да позволи на врага да изкушава децата Му отвъд силите и способността им да издържат, което би трябвало да е източник на голямо насърчение. Не е Божието желание хората да страдат. Бог не изкушава човека (виж Яков 1:13). Човекът сам си е причинил това състояние на нещата чрез непослушанието си (виж Бит. 1:27, 31; 3:15–19; Екл. 7:29; Рим. 6:23). Тъй като случаят е такъв, Бог използва тези преживявания, за да развие човешкия характер според Своята воля (виж 1 Петрово 4:12, 13; МН 470, 471, 478). Следователно, когато хората са изкушавани, те трябва да помнят, че изкушението идва не защото Бог го изпраща, а защото го допуска. Нещо повече, ако бъдат посрещнати правилно, със силата, която Бог дава, изкушенията могат да бъдат средство за ускоряване на растежа на християнина в благодат. Виждайки, че Бог е дал уверение, че изкушенията никога не са извън силите на индивида да издържи, самият човек е изцяло отговорен за падането в грях.

Начин за бягство. Буквално „изходът“. „На“-то показва, че за всяко конкретно изкушение има конкретна мярка, предвидена от Бог за бягство. Този „изход“ не е начин да се избегне изкушението, а изход от трагедията на падането в грях, на това да бъдеш победен от изкушението. В същото време, когато Бог допуска изпитанието или изкушението да дойде, Той ще има и готови средства, чрез които можем да постигнем победа и да се измъкнем от извършването на грях. Исус, християнският пример за правилен живот, намери този „изход“ в писаното Божие Слово (виж Лука 4:4, 8, 12). Така и ние, Неговите последователи, можем да намерим „изхода“ в Исус, живото Слово (виж Йоан 1:1–3, 14). Той е винаги готов и желае да избави онези, които Го призовават, и да ги предпази от падане в грях (Пс.

9:9; 27:5; 41:1; 91:15; 2 Петрово 2:9; Откр. 3:10).

14. Следователно. Тоест, като се имат предвид опасностите, на които биха били изложени коринтяните изобличени чрез участие в идолопоклоннически празненства, и с оглед на предвиденото за всеки доверчив последовател на Господа да има победа над всички усилия на Сатана да го накара да извърши грях, е даден съвет да се избягва напълно всякакъв контакт с идолопоклонството.

Бягайте. Тоест, създайте си навик да бягате. Заповедта предполага неотложност, бързана, незабавно и непрекъснато внимание към задачата да се отдалечите възможно най-далеч от всякакъв контакт с идолопоклонството. Не трябва да има компромис с нищо, свързано с идоли.

Идолопоклонство. Съветът на Павел към коринтяните, които обсъждали въпроса как Постоянният контакт с идолски храмове, забавления и храна, бил позволен на последователя на Христос, е добър съвет и за християните навсякъде и по всяко време. Идолопоклонство

може да се прояви в много форми, включително алчност за печалба, страст за власт над ближните си, задоволяване на телесни апетити от различни видове и луда мания за удоволствия (виж АА 317). Опасностите, които съществуват във връзка с онези, които не обичат и не се подчиняват на Бога, са толкова големи, че Господ призовава Своя народ да се дистанцира от интимен контакт с такива (виж 2 Кор. 6:14–17; вж. Откр. 18:1–4). Никой човек не е достатъчно силен, за да се изложи умишлено и без необходимост на контакт с „идолопоклонство“ под каквато и да е форма и да избегне замърсяване.

15. Мъдър. Гръцки *phronimoi*, „интелигентен“, „благоразумен“, „разумен“, т.е. тези, които са способни да разбират казаното и да правят правилни заключения. Павел се обръща към собствената проникателност и здрав разум на коринтските вярващи, което им прави способни сами да преценят правилността на това, което той щеше да каже. С този апел апостолът дава доказателство, че самият той е напълно убеден в истинността на своята позиция. Причините, които той щеше да представи за позицията си по въпроса за участието в идолопоклоннически забавления, бяха такива, че се препоръчват на мъдрите мъже. Тези причини заемат останалата част от главата. Всички Божии заповеди и съвети са от такова естество, че се харесват на мъдрите мъже и Той ни кани да разсъждаваме с Него, знаейки добре, че Неговата позиция винаги е разумна.

Съдия . В това твърдение може да има нотка сарказъм, нежно напомняне за претенциозните претенции на коринтяните за знание (виж гл. 1:5; 8:1, 2, 10). Всеки член е призван да използва интелекта си, за да изследва внимателно всички наставления, дадени от Господа чрез Неговия слуга Павел, и да види дали те не са напълно разумни и справедливи.

16. Чаша на благословието. Тоест, чашата, над която се произнася благословията при честването на обряда на Господната вечеря. Когато установява този обред по случай последната пасхална вечеря, която Той яде с учениците Си непосредствено преди ареста Си, Исус взе вино, „благодари“ и след това го подаде на учениците и им нареди на всички да участват в него (виж Мат. 26:27; 1 Кор. 11:25; ДА 149, 653). Сега Павел продължава обсъждането на опасността, свързана с яденето на неща, принесени в жертва на идоли. Неговият аргумент се основава на факта, че чрез участието в службата на причастие вярващите стават участници в тялото и кръвта Христови, като по този начин стават едно тяло с Христос (виж Мат. 26:26–28; Йоан 6:51, 53–56; 1 Кор. 11:23–26; ДА 660, 661). След като са засвидетелствали по този начин своето единство с Христос, не би ли било неуместно за тях да участват в идолските празненства и по този начин да влязат в общение със злите духове, на които са били принасяни жертвоприношенията (1 Кор. 10:21)?

Което ние благославяме. Христос „благодари“ (Мат. 26:27) за чашата, действие, което е паралелно с молитвата на благодарност за пролятата кръв на Исус, която принасяме, преди да се насладим на виното в службата на причастие. Когато християните пият от тази чаша, те благодарят на Бога в сърцата си за всички благословии, които Той е осигурил чрез кръвта на Исус. Те мълчаливо Го хвалят, че ги е спасил от робството на греха и им е дал славната свобода на синове и дъщери Божии.

Причастие. Гръцки *κοινωνία*, „общност“, „споделяне“.

От кръвта. Кръвта представлява смъртта на Божия Син и чрез вяра вярващите споделят тази смърт. Така тези, които участват в езическа жертва, стават участници в тази жертва. Може би причината Павел да споменава чашата преди хляба, в обратен ред от този в Матей 26:26, 27 и 1 Коринтяни 11:23–25, е, че Павел е искал да постави темата за яденето на хляба до темата за месото, жертвано на идоли. Той е

тук не обсъжда значението на Господната вечеря, нито пък посочва реда, в който трябва да се сервират символите.

Хляб. Както хлябът се разчупва по време на службата на причастие, преди да бъде даден на участниците, така и тялото на Спасителя е било разчупено от името на целия свят, но само онези, които изповядват греховете си и търсят прошка, се ползват от жертвата, направена от Христос (вижте Матей 26:26; 1 Коринтяни 11:23, 24, 26, 29; 1 Йоан 1:9; 2:1, 2).

17. Защото от гр. *hoti*, тук означава „виждайки, че“, „защото“. Тази дума започва ново изречение и пасажът може да се преведе като „Като се има предвид, че има един хляб, ние, които сме мнозина, сме едно тяло“.

Един хляб. Това е алюзия към факта, че хлябът за причастие се разчупва на много парчета, които се изяждат от вярващите; и тъй като всички парчета идват от един и същ хляб, така и всички вярващи, които участват в службата на причастие, са обединени в Този, чието разчупено тяло е символизирано от разчупения хляб. Като участват заедно в този обред, християните показват публично, че са обединени и принадлежат към едно голямо семейство, чиято глава е Христос.

Както материалният хляб е един от основните източници на хранене за човечеството, така и Христос е духовната храна, от която всички трябва да участват, за да поддържат духовно здраве (виж Йоан 6:50, 51, 56, 57). Има много видове хляб, приготвени от различни видове зърно, като пшеница, ечемик, ръж, царевича; но има само един духовен хляб, който дава духовна храна. Няма много различни Господари и Спасители, а само един, и човек не може да намери пътя си към вечния живот по никакъв друг начин, освен чрез участие в Хляба, който слезе от небето в личността на Исус Христос (виж Матей 24:5, 24; Йоан 6:33, 53, 54; Деяния 4:12; 1 Тим. 2:5, 6).

18. Вижте, Израел. Прави се позоваване на историята за практиките на хората, които Бог е облагодетелствал с директни инструкции относно метода, който трябва да се следва при поклонението Му.

По плът. Тоест, според плътта. Фразата обозначава онези, които са били израилтяни по естествен произход от Авраам. Въпреки че не са успели да разпознаят Исус като Месия и в някои неща са се отвърнали от Божия съвет, факт е, че разказът за законите и разпоредбите, отнасящи се до храмовите служби, даден от Господ чрез Моисей на евреите, докато са били на лагер на Синай, е надеждно изявление за формата на поклонение, изисквана от тях от Бог. Този летопис съдържа много принципи на истината, които се отнасят както за християните, така и за евреите, а учението за единството, което Бог желае да види сред Своя народ, е един от най-важните от тези принципи.

Участници. Свещениците и миряните станаха едно в своето обединено поклонение пред олтара; това беше тяхното видимо средство за общение с Бога и именно там всички те бяха на едно и също ниво пред Бога и споделяха общението на Неговото семейство. Това единство в жертвените служби на олтара ги идентифицираше като членове на народа на Израел, поклонници на Йехова, единствения истински Бог.

19. Какво тогава да кажа аз? Тоест, какво е значението на това, което ви казвам? Оправдяват ли моите разсъждения вярването, че един идол реално съществува? Отговорът е отрицателен. Павел не е искал да внуши, че един идол има някакво значение или че храната, която му се предлага, се различава от която и да е друга храна, само защото е била използвана по този начин.

Акцентът върху истината, че идолите нямат значение в този свят, естествено би довел до заключението, че нещата, принасяни в жертва на идоли, са нищо. Това заключение е вярно.

Но за да не си направят вярващите заключението, че в такъв случай могат да се смесват с идолопоклонници, участвайки в техните езически празненства, без да правят компромис с християнските принципи, Павел предупреждава относно истинската природа на идолопоклонството (ст. 20).

20. Но какво е тогава истинското значение на всичко казано за опасността от каквото и да е контакт с идоли и тяхното поклонение? Павел отхвърля идеята, че нищожността на идолите или нищожността на нещата, принесени в жертва на идоли, премахва възражението срещу участието в забавленията в идолските храмове.

Дяволи. Гръцко *daimonia*, „демони“. В LXX от Пс. 96:5 *daimonia* превежда евр. *elilim*, което буквално означава „нищо“, а в LXX от Втор. 32:17 евр. *shedim*, „зли духове“, „демони“. В Новия завет *daimonia* винаги се използва за зли духове (виж Мат. 7:22; Марк 1:34, 39; 1 Тим. 4:1; и др. вж. Еф. 6:12). Вижте върху Марк 1:23; вижте Допълнителна бележка върху Марк 1.

Общение с демони. Познаване на истинската природа на идолопоклонството, което е общуване със Сатана и неговите зли ангели, Павел настоятелно увещава коринтяните да избягват идолопоклонството. Християните са тържествено посветени на Христос; те Му принадлежат чрез сътворение и изкупление и не могат да дадат и най-малка степен на одобрение на форма на поклонение, която би отдала почит на което и да е същество, различно от единствения истински Бог (виж Изх. 20:3–5; Мат. 4:9, 10). По същия начин е погрешно християните да позволяват времето или чувствата им да бъдат отдавани на нещо или на някого, вместо на Бога и Неговата служба. Той трябва да е на първо място по всяко време и Неговата служба трябва винаги да е на първо място (виж Мат. 22:37).

21. Не може. Неспособността, наложена на вярващите от познанието им за истинската природа на идолопоклонството, не е физическа, а морална. Как биха могли онези, които са посветени на истинския Бог, да участват в приноси на пиетет за Сатана и неговото войнство?

Чашата Господня. Това е препратка към виното от службата на причастията (виж Мат. 26:27, 28). Тази чаша принадлежи на Господа, тя е била осветена за Него и е причастие с Неговата кръв; затова тя въвежда онези, които се причастяват с нея, в общение с Него.

Чаша на дяволите. Символ на всички пиршества в чест на езическите богове. Сатана и неговите последователи винаги се стремят да се противопоставят и да свалят доброто и мъдро управление на Бог и да установят управлението на греха и бунта. Между тези два начина на живот не може да има общение или съюз. Не може да има компромис между Бог и Сатана, истината и грешката, праведността и греха. Всеки човек е призван да избере на кого ще служи. Невъзможно е да се общува с Бог и със Сатана едновременно; едното или другото трябва да бъде отречено (виж Битие 35:2–4; Исус Навин 24:14–16; 3 Царе 18:21; Матей 6:24).

22. Провокирайте. Ще рискуват ли християните, надарени с цялата светлина на евангелието, чиито очи са отворени за истината относно природата на идолопоклонството, да предизвикат гнева на Господа чрез участие в идолопоклоннически празненства? Ще позволят ли на чувствените си апетити и страсти да помрачат разума им дотолкова, че да се противопоставят на своя Господ, като се отдават на идолопоклоннически забавления? Предупреждението, съдържащо се във втората заповед, е достатъчно, за да покаже отношението на Бог към идолопоклонството, показвайки, че Той гледа на такова поклонение като на пряка обида към Себе Си (виж Изх. 20:5). Нашият Бог е ревнив Бог и няма да споделя почитта и послушанието на Своя народ с никоя друга сила (виж Изх. 20:5). 20:4, 5; Изх. 34:12–16; Исус Навин 24:19; Мат. 6:24). Да се присъединим към поклонението на идоли чрез участие в техните празненства би означавало да участваме в това, което Бог винаги е смятал

с особено отвращение и което, повече от всичко друго, е източник на провокации (виж Лев. 19:4; Лев. 26:30; Втор. 18:10–12; 1 Кор. 6:9; Еф. 5:5; Откр. 21:8; Откр. 22:15).

Всичко в живота на човек, което отвлича чувствата му от Бога и ги насочва към други същества или неща, е грях, подобен на този на коринтяните, които участваха в идолски празненства и забавления. Всяка привързаност към приятели, собственост, слава, популярност или материален успех, която кара човек да отделя време или внимание на тези неща до такава степен, че да пренебрегва поклонението на Бога, е идолопоклонническа по природа и заслужава само порицание и гняв Божий (виж Матей 10:37–39; Лука 14:26).

Ревност. За да илюстрира любовта Си към човечеството, Бог използва образа на брака (виж Йеремиа. 6:2; 2 Кор. 11:2). Отдалечаването от Бога, за да се покланяме на идоли, е изобразено от пророците като прелюбодеяние (вижте Осия 4:12–15; 8:14; 9:1, 15, 17). Бог, като съпруг на Своята църква, иска Неговата невеста да бъде изключително Негова и е много ревнив към онова, което отклонява чувствата ѝ от Него. Със сигурност никой християнин, който истински обича Господа, никога няма да позволи на някого или нещо да събуди Неговата ревност. Следователно никой християнин не може никога да се свързва с нещо, което е идолопоклонническо по природа.

По-силен. Конструкцията на въпроса на гръцки предполага отрицателен отговор. Не човек може успешно да се бори с Бога; следователно е изключителна глупост да се занимаваме с каквато и да е форма на дейност, противоречаща на Неговите заповеди, и да очакваме да избегнем божественото наказание. Този принцип трябва да бъде взет предвид от онези, които обичат греха и продължават да се занимават с него, и същевременно твърдят, че обичат и служат на Бога. Този факт на сигурността на съда обаче не трябва да бъде главният мотив на нашата служба, а по-скоро нашето признание за Божията чудна любов и вярност (виж Рим. 5:8; 8:35; 1 Кор. 10:13).

23. Позволено ми е. Вижте гл. 6:12.

Целесъобразно. Гръцката дума *sumpherō*, буквално „събирам“, използвана безлично, както тук, значението е „изгодно“, „изгодно“. Въпреки че християнинът има законно право да прави всичко, което не е в противоречие с Божията воля, има моменти, когато не би било изгодно за него да прави определени неща, нито би послужило за „обединяване“ или обединяване във вярата в истината на други, които биха могли да наблюдават поведението на християнина.

Вярващият трябва да обмисли как да се държи, за да помогне на другите в усилията им да живеят правилно. Ако неговото „законно“ поведение би поставило препъни камък на пътя на друг, тогава той трябва да се въздържа от начина, който обърква брат му (виж Мат. 18:7–10; Рим. 1:14). 14:13, 15; 1 Кор. 8:9; 1 Йоан 2:10). Благополучието на другите, а не собственото удобство, трябва да диктува какво прави християнинът, ако иска да върши всичко добре.

Назидавам. Гръцки *oikodomeō*, „да изграждам“. Тази дума обяснява какво има предвид Павел под „целесъобразно“. Християнското поведение трябва да се ръководи от принципа, изложен тук, а именно, че всички неща трябва да се правят със слава Божия и благословия на ближните. Тези, които не следват този принцип, а си позволяват да правят каквото си поискат, стига само по себе си да не е греховно, често ще правят това, което вреди на другите. Обстоятелствата могат да направят нещо погрешно, което само по себе си не е грях.

Въпреки че може да се признае, че само по себе си не е грях да се яде месо, принесено в жертва на идоли, има основателни причини, поради които при определени обстоятелства то не бива да се яде. Не всички неща имат ефект на изграждане на църквата и насърчаване на интересите на евангелието. Павел постоянно се стремил да допринесе за благосъстоянието на църквата с цел спасяване на души. Всичко, което би могло законно да помогне в този процес, беше правилно и уместно; всичко, независимо колко законно е, което би му попречило, трябваше да се избягва. Тези, които обичат Господа, са

нетърпеливи да направят всичко по силите си, за да повлияят на мъжете и жените да се отвърнат от греха и да служат на Бога, и ще се държат така, че влиянието им винаги да бъде полезно. Те ще се хранят, ще се обличат, ще разговарят, ще обзавеждат домовете си и ще организират начина си на живот по такъв начин, че да могат да вършат добро до краен предел. Може да не са в състояние да цитират конкретен пасаж от Писанието, който осъжда определен начин на действие, но ще осъзнаят, че той не е благоприятен за духовните интереси на другите и следователно не е целесъобразен (вижте Рим. 14:21–23; 1 Кор. 6:12).

24. Търси своето. Вярващият не трябва да се стреми преди всичко да задоволи своите спечелени желания, удоволствия и удобства; той трябва първо да мисли за благополучието на другите. Нека си зададе въпроса: Ще помогне ли или ще навреди на другите задоволяването на собствения ми вкус и наклонности? Много неща може да са допустими, но практикуването им може да причини духовна вреда на другите; следователно е дълг на християнина да се въздържа от тях. В случаите, когато определено нещо не е категорично забранено на християнин, но когато примерът му би повлиял силно на другите, той трябва да се ръководи в поведението си не от собствените си желания, комфорт или удобство, а от съображения за ефекта от поведението си върху другите.

Богатството на друг. Гръцки *to tou heterou*, буквално „това, което е на другия“. Думата „богатство“ тук е използвана в староанглийския смисъл на „благополучие“. Истинският християнин се стреми да бъде като своя Учител, който „ходеше, правейки добро“ (Деяния 10:38). Той е воден не от егоистични мотиви, а от духа на Исус, който го подтиква да приложи на практика принципа на златното правило (виж Матей 7:12; Римляни 13:10).

25. Развалини. Гръцки *makellon*, от латински *macellum*, „пазар за месо“. Останките на голям пазар са били открити в Коринт, с колонади и малки магазинчета, обграждащи павиран двор. Мраморна плоча, вградена в тротоара на един от магазините, носи латински надпис, който се отнася до рибен пазар, като е използвана думата *macellum* за „пазар“. Може би това е бил „пазарът“, за който се говори тук.

Когато в идолопоклоннически храмове са се правили жертвоприношения, части от животното често са се продавали на пазара. Тъй като това месо не се е държало отделно от друго месо, предлагано за продажба на пазара, християнинът може несъзнателно да купи месо, което е било принесено в жертва на идоли. Съветът на апостола е: такова месо може да се купува свободно от християните.

Заради съвестта. Буквално „заради съвестта“ или „заради съвестта“. Не е било необходимо християните да питат продавача дали месото е било принесено в жертва на идоли. Вижте гл. 8:7.

26. Господният. Цитат от Пс. 24:1. Този пасаж по-късно е използван от евреите като често срещана форма на благодарност преди хранене (Талмуд Шабат 119а, изд. Сончино, стр. 586). Дали обичаят е бил установен по времето на Павел или е бил практикуван в Коринт, не е сигурно. Бог прави всичко да расте. Той се грижи за нуждите на Своите деца (вижте 1 Тим. 4:4).

27. Които не вярват. Тоест, приятели, роднини или други, които не са християни.

На пиршество. Тези думи са предоставени. Контекстът ясно показва, че поканата е за хранене в частен дом, а не жертвоприношение в езически храм. Често се случва на християните да им се предлага гостоприемство от нехристияни и християните не са задължени да отхвърлят подобни предложения. Те имат примера на Христос, който прие гостоприемството на онези, които не бяха Негови последователи (виж Лука 11:37). Християнството прави

не изисква от вярващите да станат отшелници, които се въздържат от всякакъв социален контакт със своите близки (виж Рим. 12:13; Тит 1:8; Евр. 13:2; 2Т 645).

Склонен да тръгне. Буквално „желание да отиде“. Много ценни възможности могат да бъдат пропуснати от нежелание да се приемат предложения за гостоприемство от невярващи. Навсякъде по света поканата за споделяне на храна е жест на приятелство и показва готовност да се обърне внимание на това, което поканеният гост може да каже. Всички подобни случаи трябва да се използват от християнина, за да свидетелства за Господа и да насочва вниманието към Божията любов и Неговия план за спасението на човека. Исус приемаше покани от невярващи с тази цел (вижте ДА 150, 151).

Каквото и да ви бъде предложено. Тази фраза трябва да се тълкува в контекста ѝ. Темата е уместността на яденето на месо, жертвено на идоли. Именно във връзка с това поканеният гост е бил помолен да остави настрана скрупулите си и с радост да се нахрани с храната, която му е предоставена. Той не трябва да злепоставя домакина си или да се поставя в компрометираща ситуация, като го пита дали месото на масата преди това е било жертва на фалшивите богове, почитани от домакина му. Това твърдение обаче не одобрява употребата на храни, забранени другаде. Месото трябва да бъде такова, което християнинът може съвестно да яде, без да нарушава Божиите изисквания относно чистите и нечистите меса (Лев.

11). Ако отговаря на изискването, той може да го приеме с милост и благодарност, без да задава никакви въпроси (вж. Рим. 14:1). Инструкцията се отнася до въпроса за употребата на храна, която е била принесена в жертва на идоли, и не се отнася до пригодността на храната от гледна точка на храненето и здравето. Християнинът трябва да знае, че от него се очаква да използва благоразумието си по отношение на вредната храна, която би била опасност за физическото му благополучие (вж. Рим. 12:1, 2; 1 Кор. 6:19, 20).

28. Всеки човек. Павел не посочва кой е тук. Някои смятат, че той говори за езически участник; други, че говори за християнин, присъстващ на храненето, който е „слаб“ (вижте Рим. 14:1). В полза на първото е фактът, че думата, преведена тук като „принесен в жертва на идоли“, означава „принесен в жертва на боговете“ – термин, който езичникът, който не би нарекъл боговете си „идоли“, би използвал. В полза на второто мнение е наблюдението, че съвестта на езичника едва ли би била взета под внимание (вижте 1 Кор. 10:29).

Не яж. Основанието за отказ е ефектът от действието върху другите (вижте стихове 23, 24). Християните ще се въздържат от поведение, което ненужно обижда някого, особено събрат по вяра.

Съвест. Няма нужда да ядете нищо съмнително. Няма нужда да насърчават идолопоклонниците, като знаят, че ядат такова месо, или изкушават други християни да ядат, когато не разбират напълно въпроса и когато се съмняват в собствените си умове в законността на подобно действие. Християните, които обичат Бога и познават Неговия закон, няма умишлено да правят нищо, което би обидило съвестта на другите.

Господня. Текстови доказателства потвърждават (вж. стр. 10) пропускането на изречението „земята е Господня и всичко, което я изпълва“. Това е добре потвърдено обаче в стих 26.

29. За другия. Апелът на Павел в този стих се основава на факта, че християнската любов няма съзнателно да нарани чувствата на никого ненужно, нито да създаде погрешно впечатление и по този начин да доведе някого до грях (виж гл. 13:4–6). По-слабият брат, който не разбира напълно проблема, вероятно ще порицае и осъди другия като такъв, който е готов да прави компромиси с идолопоклонници. В такъв случай, защо човек трябва да действа така, че да се изложи на подобно обвинение? Не би ли било по-добре да се въздържа от ядене на

храна и по този начин да се избегне причиняването на недоразумения или ненужното обиждане? Собствените права и привилегии на човек трябва бързо да се оставят настрана, за да не бъде наранен брат (виж Рим. 15:1, 2; 1 Кор. 10:24, 33; 13:5; Фил. 2:4). Християните трябва да внимават да не упражняват свободата си по начин, който би поставил спънка на пътя на другите или самите те да бъдат укорявани.

Моята свобода. Стих 29 (втора част) и стих 30 може да представляват вика на силния брат, когото Павел изглежда представя като протестиращ срещу ограничаването на свободите му. Вижте за стих 30.

30. По благодат. Тук значението е „с благодарност“, препратка към молитвата на благодарност по време на хранене. За контекста на твърдението в стих 30 вижте стих 29. Ако човек благодари на Бога за това, което яде, и може да го направи без угризения на съвестта, защо трябва да бъде критикуван?

Зло, за което се говори. Гръцки *blasphēmō*, „да хуля“, „да хуля“, „да клеветя“.

31. Дали. В заключение Павел излага правило, което е просто, лесно разбираемо, но все пак всеобхватен, дълбок и широкообхватен. Съзнателно и с непоколебима решителност християнинът трябва да прави всичко, дори рутинните неща от ежедневието, по такъв начин, че да почита Бог, а не човек. Такъв курс изисква постоянно посвещаване на всички сили на ума и тялото на Него и ежедневно предаване на цялото си същество на Неговия Дух (виж Притчи 18:10; 1 Кор. 15:31; 2 Кор. 4:10; Кол. 3:17).

Яжте или пийте. Приложението е предимно към въпроса за яденето или пиенето на неща, които имат някаква част от идолопоклонството, но предупреждението има общо приложение за храна и напитки от всякакъв вид. На хората е дадена силата на избор, но християнинът ще упражнява избора си по всяко време по начин, който отговаря на Божието одобрение. Здравето трябва да бъде защитено, както и характерът (виж 2С 70; Изд. 195). Храната и напитките са от голямо значение по отношение на запазването на здравето. Много болести, които измъчват човечеството, се дължат на грешки в диетата (виж МН 295; CD 122, 123). Бог изисква от хората да се грижат за телата си и да ги поддържат годни, за да бъдат храмове на Неговия Дух (виж 1 Кор. 6:19, 20). Следователно християните трябва да се научат как да избират храна и напитки, които няма да навредят на тялото, а ще насърчат здравето, както психическото, така и физическото (виж CD 118, 119). Древните израилтяни били уверени, че Бог ще ги опази здрави, ако се подчиняват на Неговите инструкции (виж Изх. 15:26; Втор. 7:12–15; вж. гл. 28:58–61). Това Той ще направи за Своя народ сега, ако те следват Неговия съвет и приемат в телата си само онези неща, които са в хармония с Неговите закони (виж Бит. 1:29; 3:18; Лев. 11:2–31; Екл. 10:17; 1 Кор. 10:6; CD 121; МН 113; DA 824; СН 168). Християнският идеал е първоначалната диета, осигурена от Създателя в Едем (Бит. 1:29).

Каквото и да правите. Заповедта е разширена, за да включва всички действия и планове на живот. Християните нямат свободата да следват подтиците на естественото, необърнато сърце и импулсите на неновороденото тяло. Те са задължени да приведат всяка мисъл, дума и дело в хармония с Божията разкрита воля (виж Кол. 3:17; 1 Петр. 4:11; АА 482, 483; 2Т 590, 591). Религията на Христос се отнася до всички човешки дела, независимо дали са във физическия, умствения или духовния свят. Изкуплението, осигурено в Христос, е пълно изкупление, което се отнася за целия човек (виж Рим. 8:5–9, 13, 14; 1 Кор. 9:27; Гал. 5:16, 24; 1 Сол. 5:23; СН 67, 68).

Слава. Или „чест“ (вижте върху Рим. 3:23). Първият мотив на християнина, живеещ в хармония със законите на Бог, трябва да бъде да насърчава честта към Бога. Този мотив произтича от любовта му към Бога и желанието му да угоди на своя Създател (вижте Йоан 14:15; 1 Йоан 5:3). Всички

Енергията на душата трябва да се използва за напредък в интересите на Божието царство и по този начин за почит към Бога.

32. Не обиждайте никого. Християните никога не трябва да действат по начин, който би довел другите до грях чрез тяхното влияние (виж Рим. 14:13). Тук са споменати три класа хора и предупреждението е да не се обижда никой от тях. Тези три класа включват цялата общност, където и да е – евреи, християни, езичници. Вярващите в Коринт е трябвало да избягват да обиждат евреите, като имат контакт с идолопоклонство, защото евреите са се отвращавали от идолите и тяхното поклонение. Християните не трябва да правят нищо, което би ги накарало да мислят, че те одобряват или одобряват идолопоклонството; това би означавало да ги предубеди още повече срещу християнството и да ги засили в противопоставянето им на него. Така че вярващите трябва да стоят далеч от всички идолопоклоннически забавления. Езичниците, тоест всички, които не са били евреи или християни, са били привързани към идолопоклонството и са се стремели да го оправдаят по всякакъв възможен начин. Християните не трябва да правят нищо, което би ги насърчило в това. Много членове на църквата в Коринт не бяха толкова напълно убедени в истинската природа на идолопоклонството, колкото би трябвало да бъдат, и по-силните братя бяха увещани да внимават да избягват всякакво поведение, което би объркало такива членове в мисленето им. Този принцип е с постоянно приложение. Никога християнинът не трябва да прави нищо, което би обидило ненужно някого, независимо дали е юдеин, езичник или друг християнин. Той трябва да се стреми да води онези, които не познават Бога, до разпознаване на Неговата доброта, мъдрост и любов, като по този начин изпълнява великата цел на тяхното изкупление, която е Божиата мъдрост (виж Исая 43:25; Езекиил 36:22, 23; Йоан 1:9). Светът търси душевен мир, но има само един сигурен начин да се намери истински мир, а именно да се следва съветът на Павел.

33. Моля всички. Павел имаше всепоглъщащата цел да спасява хората и беше готов да направи всичко, което можеше да бъде законно направено, за да постигне тази цел; затова той беше решен да постави интересите на другите над своите собствени интереси, за да може да ги привлече към Христос. Той се стремеше да избегне пораждането на предразсъдъци, като не настоява ненужно за своите права или не разпалва опозиция. Христовото царство е основано на принципи, напълно различни от тези, върху които са основани царствата на този свят. Човешките мисли естествено се противопоставят на Божиите мисли поради греховната му природа (виж Пс. 51:5; Рим. 8:6, 7). Човекът естествено се опитва да се възвеличи, да отстоява собствените си идеи и мнения, независимо от чувствата и вярванията на другите, но християнинът се отрича от себе си, възвеличава Христос и посвещава живота си на спасението на другите (виж Мат. 16:25; Марк 8:35; ДА 550).

Много. Буквално „мнозината“, което означава мнозинството. Павел не дискриминираше и не търсеше доброто само на определени, които отговаряха на неговите изисквания; той се интересуваше, както всички истински християни, от спасението на всички хора от всички раси и от всички обществени условия.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1 AA 315

1, 2 ПП 282

1–5TM 98

3, 4 AA 315

4 ПП 366, 411

5, 6 4T 162

5–121C 652; 2C 451

6 AA 316; CD 378

6, 7 TM 99

6-151T 284
8 AA 316
9-113T 355
11 CD 378; CT 166; DA 106; Ed 50; FE 374; MH 438; PK 177; PP 293; TM 101, 420; 1T
527, 533, 609; 3T 358; 6T 410; 8T 115, 285
11, 12 ПП 457; 4T 162
12 CH 585; COL 155; CT 345, 347; MYP 73; PK 60; TM 98, 103, 238; 2T 283; 3T 445;
4Слово 560; 5Слово 483, 537, 624
12, 13 AA 316
13 хиджра 402; CD 154; DA 129; Ev 237; MB 118; MH 248; ML 94, 313; MYP 81; PP 421;
Te 105
14 1T 277
20 GC 556; PP 685
23 9T 215
24 2T 622
31 AA 317; AH 369; CD 34, 44, 56, 111, 244, 291; CG 68, 376; CT 299; Ev 265; FE 75,
425, 427, 514; GW 128; ML 141, 161; MM 275; MYP 317, 360, 364; PP 362; Te 29, 62,
137, 148, 162, 185; TM 408; 1T 514; 2T 65, 69, 129, 262, 356, 359, 368, 405, 586; 3T
84, 163, 412; 6T 171; 9T 112, 159; WM 267
31-332T 673
33 DA 550

ГЛАВА 11

5

1 Той ги укорява, защото в светите събрания 4 мъжете им се молели с покрити глави, а 6 жените с голи глави, 17 и защото обикновено събранията им не били за добро, а за лошо, 21 като например оскверняване на Господната вечеря със собствените им празненства. 23 Накрая ги призовава към първото ѝ постановление.

1. Последователи. Гръцки *mimētai*, „имитатори“. Нашата дума „имитира“ произлиза от тази гръцка дума. Този стих е по-подходящ за заключението на гл. 10, отколкото за въведението към гл. 11. Като моли коринтяните да се откажат от собствените си желания и удоволствия в името на други, които биха могли да разберат погрешно мотивите им, Павел ги моли да правят само това, което самият той е правил. Първоначално той им е показал със собствения си пример как трябва да се държат по отношение на Божията воля, а след това, с думите на този стих, той завършва обсъждането си по въпроса за яденето на месо, жертвено на идоли, и участието в идолски празненства (виж Рим. 15:1-3; 1 Кор. 8:13; 1 Кор. 9:12, 19, 22, 23).

Както аз. Всеки проповедник на евангелието на Исус Христос трябва да може да призове слушателите си да подражават на примера му, следвайки Учителя. Ако не може, има всички основания да изследва собственото си сърце и да се моли на Бога, за да може да живее за Него във всяко отношение, а не за себе си в нищо. Павел направи Христос свой пример и можеше спокойно да увещава коринтяните да следват примера му. Христос е великият пример за всички хора и християните трябва да се обръщат към Него за напътствие и да приемат само това, което е в пълна хармония с Неговото учение и пример (вижте Матей 16:24).

⁵ Никол, Ф. Д. (1978). Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден: Светата Библия с екзегетични и обяснителни коментари. Серия с коментарни справки (1 Кор. 9:1). Вашингтон, окръг Колумбия: Асоциация на издателствата „Ревю енд Хералд“.

2. Хвала. Павел винаги се е стремил да хвали вярващите, където е възможно (виж Еф. 1:15, 16; Фил. 1:3–5; Кол. 1:3, 4; 1 Сол. 1:2–4, 7, 8; 2:19, 20). Имаше някои неща, които Павел трябваше да им каже, които може би не бяха толкова приемливи, но преди да се заеме с тях, той ги похвали, където можеше. Въпреки че бяха донякъде бавни в следването на себеотрицателното и помирително поведение на апостола, коринтяните въпреки това като цяло внимаваха да спазват правилата за християнско поведение, на които бяха научени. Възможно е обаче Павел да има предвид конкретно изявление в писмото, което коринтяните бяха написали, което може да е гласяло нещо подобно: „Доколкото е нашата цел да следваме вашите наставления, бихме искали да чуем вашето мнение по въпроса за забулването на жените по време на публични религиозни служби.“

Спомнете си. Между тях възникнаха различия в мненията относно определени практики в църквата и те се бяха съгласили да се консултират с учителя си.

Наредби. Гръцки *paradoseis*, „правила“, „принципи“, „инструкции“, другаде преведено като „предания“ (Гал. 1:14) или, в единствено число, „предание“ (Мат. 15:2; и др.). Думата означава буквално „неща, предадени“. Идеята да се предават от едно поколение на друго не е задължително да е заложена в думата. Павел има предвид разпоредбите, които е дал на коринтяните относно публичното богослужение и личното поведение. Той не им е проповядвал евангелието, а след това ги е оставил да формулират свои собствени правила за църковен ред и социален живот. Той е извършил задълбочена работа в църквите, които е основал, и е дал наставления, които са позволили на новите християни да бъдат уверени в своето богослужение и в ежедневието си, че живеят според волята на своя Господ (виж 1 Кор. 4:17; 7:17; 2 Сол. 2:15). По този начин той е оставил пример за всички служители на евангелието, който да следват.

Обърнатите във вярата трябва да бъдат старателно инструктирани относно всички фази на църковната дейност и делата на социалния и домашен живот, за да бъдат сигурни, че изпълняват желанията на Господа за своето благополучие във всяко отношение (виж Ев 337–339).

Издаден. Гръцко *paradidōmi*, глаголната форма на *paradoseis* (вижте по-горе под „наредби“).

3. Но. Преди да отговори на въпроса относно забулването на жените, Павел обръща внимание на някои съображения, които ще им помогнат да си съставят правилно мнение по въпроса.

Глава. Тук значението е „господар“ или „господар“.

Мъж. Гръцки *anēr*, мъжът, различен от жената. Тук са въведени три степени на подчинение. Мъжът трябва да признае Христос за свой Господ и Учител; жената, макар и да признава върховенството на Христос като Господ над всичко, е длъжна да признае, че в домашния живот е поставена под ръководството и защитата на мъжа; Христос, макар и равен на Отца (вижте Допълнителна бележка върху Йоан 1), е представен като признаващ Бог за глава. Дори сред равни може да има глава. Комитет от мъже с равен ранг все още избира своя председател. Някои виждат тук препратка към доброволното подчинение на Христос при изработването на плана на спасение. Вижте по-нататък 1 Кор.

15:25–28. Силата и достойнството на съпруга зависят от позицията, която той заема спрямо Христос, неговата глава, следователно зависимостта на съпругата от съпруга ѝ е в истинския смисъл зависимост от Христос чрез съпруга. Зависимостта на съпругата от съпруга ѝ е божествено определен план за доброто на двамата съпрузи (виж РР 58, 59). Зависимостта обаче по никакъв начин не предполага и най-малката степен на унижение. Както църквата

не изпитва безчестие, като е зависим от Христос (виж Еф. 1:18–23; 3:17–19; 4:13, 15, 16), нито пък жената, като е зависима от мъжа.

4. Всеки човек. В стихове 4–16 Павел обсъжда темата за покриването на главата, особено във връзка с религиозните служби. Трябва ясно да се заяви още в началото, че това е един от онези Павлови пасаж, към които думите на Петър може да са се отнасяли, че Павел е написал „някои неща, трудни за разбиране“ (2 Петрово 3:16). Коментаторите като цяло признават, че са се затруднили в усилията си да следят аргумента на Павел и в опитите си да открият широтата на приложение на неговите изказвания. Изглежда има съгласие сред тях, че Павел тук се занимава с основния принцип на благоприличие, религиозно благоприличие и добър вкус, в контекста на обичаите и нравите на времето, в което е писал, и на хората, до които е писал.

Несъмнено, някои аспекти на този основен принцип намират различен израз в различните земи, дори се променят с вековете в различните земи. Старият завет предоставя отличен пример за това. Когато Моисей дошъл при горящия храст, Господ му заповядал: „Събуй обувките си от краката си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя“ (Изх. 3:5). Очевидно е било обичайно в тази част на света – и наистина все още е обичайно – да се показва уважение към светите места, като се събуват обувките. Следователно Господ е призовавал Моисей да покаже обичайното благоговение към свято място. И все пак никой тълкувател на Писанията никога не е заключил, че изричната Божия заповед към Моисей създава прецедент за религиозно поклонение по целия свят, със сигурност не и в западните страни. Принципът на правилното благоговение все още е неприкосновен, но методът за изразяване на такова благоговение може да варира значително в зависимост от страните и времето.

По подобен начин можем да разбираме думите на Павел в 1 Кор. 11:4–16, че той разсъждава с Коринтяни относно принципа на благоприличие и религиозно благоприличие по отношение на специфичните обичаи на деня. Въпреки че древните източници не успяват да ни дадат недвусмислени свидетелства относно обичаите за главите в Коринт или другаде, изглежда очевидно, че обичаят е смятал непокритата глава за подходяща за мъж, но неподходяща за жена. Казваме „очевидно“, защото ако това не беше така, би било невъзможно да се осмисли аргументът на Павел. Следователно, изхождайки от разумното предположение, че Павел тук се занимава с прилагането на принцип към обичаите на страната и времето, ние можем да приемем буквално и смислено думите му, без да правим заключението, че конкретното му приложение на принципа тогава изисква същото конкретно приложение днес.

Следователно, заключението би изисквало нелогичната процедура на отказ от предпоставката, върху която се основава голяма част от аргумента му – обичаят на времето – като същевременно се придържа към заключението, което зависи от предпоставката. Това би било еквивалентно на премахване на основите на сграда, докато се опитваме да спасим и използваме надстройката, окачена във въздуха.

Има и още един момент, който може да е от значение за разглеждането на целия този пасаж. Павел провъзгласи нова и славна свобода в евангелието. Това провъзгласяване съдържаше в себе си семената на християнския принцип за достойнството на жената и нейното освобождение от унижението, в което бяха държани всички жени в езическите земи. Той заявява: „Няма юдеин, ни елин; няма роб, ни свободен; няма мъжки пол, ни женски; защото всички вие сте едно в Христа Исуса“ (Гал. 3:28). Лесно би било да се разбере как някои жени, обърнали се в християнството, биха могли да изопачат и злоупотребят със свободата си в евангелието, за да дискредитират църквата. Едно от клеветническите, неоснователни обвинения, които се оформиха срещу християнството, докато то се разпространяваше и предизвикваше омразата на мъжете, беше, че християните

бяха неморални. Всъщност, обвинението може би вече е било разпространявано по времето на Павел. Колко е необходимо тогава християните „да се въздържат от всяко зло“ (1 Сол. 5:22), колко е необходимо да помнят допълнителния съвет на Павел, че макар дадено поведение да е законно, то може да не е целесъобразно (1 Кор. 6:12).

Всичко, което следва в коментара върху гл. 11:4–16, трябва да се разбира в светлината на това общо, уводно твърдение, за да не би, от една страна, да обвържем жените в много страни днес с тежки бремена, които не би трябвало да носят, или от друга страна, да накараме Павел да изглежда старомоден и без послание за читателя от двадесети век.

Молитвата или пророкуването. Това бяха важни аспекти на публичното богослужение. В молитвата Поклонникът е представител на събранието, представяйки ги на Бога в благодарност, молба и ходатайство; в пророкуването той е представител на Светия Дух, предавайки Божието послание на Неговата църква. Пророкуването, споменато тук, несъмнено се отнася до публично проповядване и поучение от вдъхновени мъже, защото пророк е този, който говори от името на Бога под вдъхновението на Светия Дух (виж 1 Кор. 12:10, 29; 14:1, 4, 22; 1 Сол. 5:20; вж. 2 Петрово 1:21).

С покрита глава. Гръцки *kata kephalēs echōn*, буквално „с [нещо] свалено от главата“. Някои смятат, че тук има препратка към практиката на евреите да носят четириъгълен шал върху главата си, когато се молят или говорят в богослужение. Този шал, или талит, се е поставял на главата на поклонника, когато е влизал в синагогата.

Съмнително е обаче, че този обичай е бил установен по времето на Павел. Апостолът не означава непременно, че мъжете в коринтската църква са покривали главите си по време на молитва или пророкуване. Изглежда, че той говори за подобна ситуация само като фон за укора си към жените, които очевидно са смятали за уместно да участват, без да се покриват, в споменатите тук публични духовни събития.

Неговата глава. Това може да се отнася или до Христос, който е глава на „всеки човек“ (ст. 3), или до буквалната глава на мъжа, която би била опозорена, ако бъде покрита. Човекът, който като слуга на своя Господ, отказва публично да покаже уважение към Христос, донася позор както на своя Господ, така и на собствената си глава. Коринт е бил гръцки град и от съобразяване с гръцките обичаи Павел учел, че при покланянето на Бога в този град мъжете трябва да следват обичайния начин за показване на уважение, като свалят покривалото на главата си в присъствието на по-висшестоящ. Мъжете не трябвало да се държат като жени.

5. Жена. Този стих подчертава контраста, който трябва да се поддържа между половете, в светлината на съвременните обичаи, докато участват в църковни дейности.

Пророкува. В Стария завет са записани няколко случая, в които жени са били надарени с дарбата на пророчеството и са служили на църквата като пророчици (Исх. 15:20; Съдии 4:4; 4 Царе 22:14; Неем. 6:14). По подобен начин и в новозаветните времена е имало жени в църквата, които са пророкували (Лука 2:36, 37; Деяния 21:9). Възможно е коринтските жени да са твърдяли, че при изпълнението на духовните си функции, като молитва и пророкуване, те трябва да се появяват голи, както правят мъжете (1 Кор. 11:4). Някои може също да са разсъждавали, че свободата на евангелието (виж Гал. 3:28) отменя задължението да се спазват различни белези на разграничение между половете. Павел разобличи лъжливостта на техните разсъждения.

Непокрит. Гръцки *akatakalyptos*, буквално „без воал, висящ [от главата]“. Обичайно е било жените да покриват главите си с воал, като доказателство, че са омъжени, а също и от скромност.

Безчестие. Предвид факта, че в древността жените не са излизали навън с непокрита глава, би се считало за позор за жената и за съпруга ѝ, ако тя се появи публично без воал, особено в качеството си на водач на богослужение.

За една жена в Коринт, която да участва публично в църковните служби с непокрита глава, би се създало впечатлението, че е действала безсрамно и нескромно, без украшението от срам и трезвост (виж 1 Тим. 2:9). Павел сякаш разсъждава, че като по този начин отхвърля завесата, разпознаваме символ на нейния пол и положение, тя показва липса на уважение към съпруга, бащата, женския пол като цяло и Христос.

Бръсната. Късата коса понякога е била белег на жена с лоша репутация, следователно коринтска жена, която е участвала в обществените служби на църквата с непокрита глава, може да се счита за поставяща се на същото ниво като долна, може би похотлива жена.

6. Нека и тя се остриже. Това едва ли е положителна заповед. Значението изглежда е „все едно може да се остриже“. С други думи, ако една жена иска да се държи като мъж, тя би трябвало, за да бъде последователна, да си подстриже косата по мъжкия начин. Но подобно поведение би се считало за позорно. Следователно тя трябва да бъде правилно забулена.

7. Образ. Това е препратка към състоянието, в което човекът е бил създаден (виж Бит. 1:26, 27). Ако човекът носеше воал или друго покривало за глава, това би било белег на робство или малоценност. Би било неуместно той да приеме такъв знак. Той трябваше да бъде облечен така, че да не крие великия факт, че е назначеният представител на Бога на земята.

Слава. Гръцка докса. Тази дума първоначално е означавала „мнение“, „репутация“, „признание“. Въз основа на употребата му в LXX, значението „блясък“, „блясък“, „величие“ или „характер“, „качества в проявление“ (вж. Йоан 1:14; Римляни 3:23) е било дадено на докса от новозаветните писатели. Тук изразът „слава Божия“ изглежда означава, че човекът има в себе си подобие на блясъка, величието и характера на Бога, доколкото управлява делата в определената му сфера в хармония с божествените принципи. Тук имаме поглед към високата отговорност, към която Бог е призовал човека. Бог го постави начело на новосъздадената земя и му даде „власт... над цялата земя“ (Бит.

1:26). Така Бог възнамерявал чрез човека да разкрие пред вселената Своята мъдра и добра родителска грижа, Своята защита и напътствие (виж СТ 33; РР 45). Дори след падението на човека и загубата на власт в резултат на това, Бог планирал човекът да има отговорността да ръководи домашните дела (виж Битие 3:16; РР 58, 59).

В Библията няма индикация, че този ред на нещата някога е бил променен оттогава, но изглежда, че някои жени в църквата в Коринт са се опитали да го променят.

Слава на мъжа. В случая с жената се използва само думата „слава“. Думата „образ“ е пропусната, въпреки че и тя е била създадена по Божи образ (виж стих 27). Тук се разглежда отношението на жената към мъжа, а не отношението ѝ към Бога. Чрез радостното си приемане на Божия план за човешкото семейство, жената отразява славата на своя съпруг и чрез него славата на Бога, който е направил толкова мъдро осигуряване за човечеството (виж 3Т 483, 484). Жената е създадена от мъжа, бидейки кост от костта му и плът от плътта му.

Следователно, в известен смисъл, целият ѝ чар, красота и чистота отразяват достойнството и честта на човека (виж Бит. 2:22, 23). Ако правилно разбираме Павел, тази връзка трябва да се поддържа и в църквата в Коринт да се демонстрира чрез появата на жените публично с глави, покрити с обичайното було.

8. За жената. Бог създаде първо Адам, а след това Ева, за да бъде подходяща спътница за него (Битие 2:20–23). Създаването на Адам беше независимо, но това не беше така с жената. Тя беше направена от мъжа и беше разпозната от него като част от себе си (вижте Битие 2:23). Част от славата на мъжа е, че жената беше създадена от самата му плът и кости, специално за него, не за да бъде независима от него, не за да има власт над него, а за да стои до него като „подобна помощница“.

9. За човека. Този стих е успореден на и е повторение на истината, изложена в стих. 8. Разказът за сътворението на Адам и Ева показва, че жената е била създадена, за да бъде допълнение към мъжа. Без Ева Адам не е бил осигурен адекватно; той нямал никой от себеподобните си, с когото да може да разговаря и да споделя житейския си опит, така че Бог задоволил тази нужда чрез създаването на жената. Тя е била създадена за щастие и утеха на мъжа. Тя не трябваше да бъде робиня, а другарка; да не бъде смятана за по-нисш ранг, а за приятел и утешител на човека в живота; да споделя неговите скърби и да увеличава радостите му; но особено след грехопадението, да му бъде подчинена (виж Бит. 2:18–22; 3:16; Еф. 5:22–25, 33; 1 Петрово 3:5–7). Съпругът трябва да бъде глава на семейството и владетел в дома; съпругата трябва да му помага в задълженията му, да го утешава в страданията му и да споделя с него удоволствията му. Нейното положение определено е почетно, а в някои отношения и още по-почтено поради подчиненото ѝ положение. Поради зависимия си статус, тя има предимство върху грижите и защитата на съпруга си.

10. Причина. Тоест, поради изрично изразената Божия цел при създаването на жената и Неговата ясна заповед относно положението ѝ спрямо съпруга ѝ, тя трябва да се съобразява с общоприетия обичай жените да носят воал на публично място (виж Бит. 2:18; 3:16; 1 Кор. 14:34; Еф. 5:22–24; 1 Тим. 2:11, 12; Тит 2:5; 1 Петрово 3:1, 5, 6).

Власт. От гр. *exousia*, „авторитет“. Това вероятно се отнася до знака за властта на съпруга, воала, който жените носели като публично признание за позицията си под властта на съпрузите си. Доброволното спазване на този обичай било почетна привилегия, показваща, че жената има уважавана позиция в общността, защото „принадлежала“ на някого и можела да претендира за подкрепа и защита от този, под чиято „власт“ живеела.

Заради ангелите. Тази фраза е била тълкувана по различен начин. Сред фантастичните тълкувания са следните: (1) че ангелите представляват председателстващите старейшини или епископи в църквата; (2) че ангелите представляват шпионите, които би трябвало да присъстват на събирания на християни и които биха разпространявали неблагоприятни слухове, ако жени бъдат видени разголени на такива събирания; (3) че ангелите представляват зли ангели, които биха били изкушени от красотата на разголените жени. Най-простото обяснение изглежда е, че Павел говори за добрите ангели, които присъстват на публични религиозни практики и пред които жените трябва да се държат с подходящо благоприличие. Ангелите, които имат възвишено разбиране за величието и благочестието на Бог, забулват лицата си в страхопочитание, когато произнасят Неговото име (виж GW 178). Всяка проява на непочтителност или неуважение в християнски събрания за поклонение не само би била обидна за Създателя, но и би обидила ангелите. Удоволствие на ангелите е да почитат Бога и да изпълняват Неговата воля, с радостно признание за Неговото достойнство и слава (Пс. 103:20; вж. Ис. 6:2, 3; Откр. 4:8). Човешките същества трябва да имат много по-силно чувство за святостта и величието на Бога, да се обръщат към Него с благоговение и да вършат всичко в строго съответствие с Неговата разкрита воля (вж. Пс. 29:1, 2). Ако жените трябва да се съобразяват с приетия обичай относно носенето на знака на подчиненото си

Ако обидят ангелите, не трябва ли те да се страхуват още повече да не обидят Този, на когото всички създания, дори ангелите, са подчинени?

11. Въпреки това. В стихове 11, 12 Павел се предпазва от евентуално неразбиране на казаното от него в стихове 7-10. Всички опити на мъжете да се възвеличават над жените и всяко склонност от страна на жените да се оттеглят трябва да се избягват. В християнския живот половете са взаимно зависими един от друг. Твърдейки върховенството на мъжа и начина, по който това върховенство трябва да се показва, дори в публичното богослужение, Павел не е имал предвид, че мъжът е независим от жената. Мъжът и жената са еквиваленти един на друг. Църквата не е църква само от мъже, но и от жени, които заедно с мъжете са членове на Този, в Когото „няма нито мъжки пол, нито женски“ (Гал. 3:28). Нито мъжът, нито жената стоят сами; и двете съществуват по същество заедно и зависят един от друг. Тази взаимозависимост един от друг се цитира, за да не би мъжът да си присвои твърде голямо превъзходство и да смята жената за създадена единствено за негово удоволствие, да се отнася към нея като към по-нисша и недостойна за уважение.

В Господа. Тази връзка между половете е според замисъла и напътствията на Господа. Божието намерение и заповед е те да бъдат взаимно зависими и да се грижат за благополучието и щастието си и да се грижат за тях. Всеки е необходим за благополучието на другия и този факт трябва да се признава във всяка тяхна връзка. Мъжът не може да съществува отделно от жената, нито пък жената може да съществува отделно от мъжа, всеки е непълен без другия. Този факт трябва да е достатъчна причина да се предотврати хваленето от страна на мъжа.

12. За мъжа. Това е препратка към произхода на жената, взета от мъжа, за да бъде неговата помощничка, неговата спътница, неговата равна (виж Бит. 2:18, 21, 22). Преди фаталното отклонение от послушанието към Божиите изисквания, което доведе до деградацията на цялата земя, Божият план беше жената да бъде напълно равна с мъжа, но грехът направи необходима промяна в този план и жената беше поставена в подчинение на мъжа (виж Бит. 3:16; ПП 46, 58, 59).

Чрез жената. Първият мъж, Адам, е възникнал чрез пряк акт на сътворение от страна на Бог, в който жената не е играла никаква роля, но всяко следващо мъжко човешко същество е било зависимо от жена за своето влизане в света. Бог е избрал да използва този метод за възпроизвеждане на расата. Този факт би трябвало да накара хората да гледат със страхопочитание и благоговение на процеса на човешкото възпроизводство, в който както мъжът, така и жената са използвани от Бог, за да създадат друго същество, върху което Господ може да изпълни с обичта Си и което може да има възможността да се квалифицира да бъде причислено към онези, които получават дара на вечния живот (виж Бит. 1:28; 9:1, 7; Йоан 3:16; 1 Йоан 5:11; 2 Тим. 4:8).

На Бога. Всичко във вселената е създадено и планирано от Бога и съществува за Негово удоволствие (виж Исая 43:7; Откровение 4:11). Грехът е попречил на първоначалния Божий план и човекът е загубил красотата и съвършенството на формата и характера, които е получил при сътворението си (виж Битие 1:26, 27; Откр. 64, 65). Планът на спасението се стреми да възстанови човека до първоначалното му съвършенство (Михей 4:8; Откр. 68). Знаейки, че Божията ръка е над всичко и че Той изпълнява Своята цел в света, както мъжете, така и жените трябва да потискат всяка склонност да се отдават на израз на оплакване или недоволство от начина, по който Бог е уредил нещата. Жената, разпознавайки водещата ръка на Бога и признавайки Неговата мъдрост и любов, ще бъде доволна от позицията, която ѝ е отредена от Бога. В замяна мъжът смирено ще признае, че настоящото несъвършено състояние на нещата на земята е резултат от греха и няма да заеме никаква поза на фалшиво превъзходство. И двамата ще разберат

Бог е източникът на всички неща, на съществуването на жената от мъжа и на мъжа чрез жената. Такова разумно и доброволно приемане на Божия предопределен план ще помогне на съпруга и съпругата да постигнат идеала за неразривен съюз, който е илюстриран от съюза на Христос и църквата (виж Бит. 2:24; Еф. 5:22, 33).

13. Вие самите. След като обсъдихте божествения план относно връзката между половете, Що се отнася до главенството, Павел отново повдига въпроса за правилността или неправилността на жените да участват в публично богослужение без забулване. Вярващите са призовани тук да се допитват до собствените си вътрешни убеждения, без да се позовават на външни авторитети, които биха могли да повлияят на идеите им.

Красив. Гръцки *peritron*, „подходящ“, „подходящ“, „приличен“. Жените да бъдат разголени, когато участват в публично богослужение, не се вписва в тържествеността на случая, дори само защото, поради обичая на страната, това разсейва вниманието на другите поклонници. Освен това, би създавало погрешно впечатление у езичник, който би могъл да стане свидетел на службата.

14. Природа. Тук се има предвид обичайният ред на нещата, това, което е общоприето от мъжете, преобладаващият обичай. По времето на Павел е било обичайно юдейските, гръцките и римските мъже да носят къса коса. Сред израилтяните се е смятало за позорно мъжът да има дълга коса, с изключение на този, който е дал обет като назорей (виж Числа 6:1-5; Съдии 13:5; 16:17; 1 Царе 1:11; виж върху Числа 6:2).

15. Слава. Павел разсъждава, че природата (виж на стих 14) кара хората да осъзнаят, че дълго Косата е украшение и декорация за жената, както късата коса е подходяща за мъжете.

Покриване. Гръцко *peribolaion*, буквално „това, което е хвърлено наоколо“. Павел няма предвид, че жената с дълга коса може да се откаже от завесата. Стих 6 ясно показва, че непокритата жена все още има дълга коса, която Павел заявява, че може да бъде подстригана, ако желае да се откаже от завесата. Той сякаш твърди, че самата дълга коса е аргумент в полза на уместността на завесата.

16. Изглежда, че е. По-скоро „желае да бъде“.

Спорен. Гр. *philoneikos*, „обичащ спорове“. След всичко казано по темата, беше възможно все още да има някой в коринтската църква, който да смята, че има право да възрази срещу указанието жените да носят забрадки и да желае да наложи учението си на църквата, противно на съвета, даден от Павел. Такъв човек трябва да осъзнае, че Бог води църквата Си като цяло, а не отделни личности, и че личното мнение трябва да бъде подчинено на гласа на църквата, докато тялото от вярващи се движи в съответствие с вдъхновените наставления на Господа (вижте ТМ 30, 476; 5Т 534, 535; 4Т 239, 256, 257; 9Т 257, 258). Това не изключва препоръчителността на личното, индивидуално изучаване и изследване на истината. Напротив, вярващите са призовани да „изследват писанията“ и да се подготвят да свидетелстват за истината. Но ако някой си състави мнение, което не е в хармония с Библията, той трябва да се откаже от него, знаейки добре, че не може да има светлина в никое вярване или идея, която противоречи на Божието Слово (вижте Исая 8:20; Йоан 5:39; 2 Тимотей 2:15).

Ние. Тоест, апостолите, божествено назначените водачи на църквата.

Няма такъв обичай. Апостолите нито са проповядвали, нито са следвали практиката да се разрешава появата на жени с голи глави в публично богослужение. Фактът, че в християнските църкви другаде, по-специално в Юдея, жените не са участвали в службите с непокрити глави, би трябвало да е решил въпроса за жените от Коринт. Неуспехът да се

Спазването на общоприетите правила в църквите другаде би било източник на недоразумения и обиди. Мнението и поведението на голямата част от вярващите трябваше да бъдат уважавани, а не да се противопоставят на тях от няколко самоуверени членове на църквата в Коринт. Този принцип е винаги верен; един човек или няколко души не трябва да смятат, че техните идеи са по-висши от общото мнение на църквата като цяло и да се стремят да налагат тези идеи на мнозинството, независимо от ученията на Писанието и приетата практика на църквата (вижте Деяния 15:5, 6, 22–29; 9Т 260, 261).

17. Това. Местоимението се отнася до това, което следва, а именно правилното поведение на свещен обред на Господната вечеря.

Не ви хваля. С оглед на упоритостта им и неспособността им да поддържат правилното Заради благоприличието в богослужението, особено по отношение на начина на спазване на Господната вечеря, Павел не можеше да им каже думи на похвала. Борбата в църквата показваше наличието там на група, която желаше да отстоява по-голяма степен на свобода от тази, която беше възможна в рамките на разпоредбите, които Бог беше осигурил за Своя народ. Борбата за запазване на лично мнение, което често се корени в гордост, е вдъхновена от духа на Сатана, който предизвиква война на небето, за да се опита да докаже, че той е прав, а Бог грешни (виж Исая 14:12–15; Откровение 12:7–10).

Не за добро. Редовните събрания на вярващите имат за цел да служат за духовно издигане и да насърчават участващите да се изправят пред житейската битка с по-голяма вяра и надежда. Далеч от това да похвали поведението им и спазването на обредите на Господния дом, апостолът сметна за необходимо да ги смъмри. Първо категорично заяви, че техните събрания не са довели до добри, а до лоши резултати; след това продължи да доразвива това твърдение и да показва как са позволили погрешни практики да лишат службата на причастието от нейната святост и вдъхновение.

18. Първо. Павел вече беше разгледал спорове и фракции в църквата в Коринт, възникнали от различия в Коринт, произтичащи от различия във вярванията и практиките (виж гл. 1:10–12). Тук той може би има предвид навика да се събират в няколко отделни групи, за да празнуват Господната вечеря. Това разделяне на клики е първото нещо, което трябва да бъде порицано. В гл. 12; 14 той разглежда втория въпрос, който се нуждае от корекция, а именно неразбиране относно естеството и целта на различните духовни дарове.

Църква. Гръцки *ekklesia*, „събиране заедно“, „събрание“. *Ekklesia* не означава сграда, както често се използва думата „църква“ в английския език, а членовете на църквата.

Чувам. Буквално „чувам“ или „продължавам да чувам“. Павел несъмнено е получавал многократни съобщения. Павел е имал голямо бреме на душата си за църквите, в чието основаване е играл важна роля, и всичко, което е нарушавало тяхното организирано функциониране, е било причина за него за страдание (вижте Гал. 3:1; 4:19; срв. Фил. 1:7, 8; Кол. 1:24).

Раздели. Гръцки *schismata* (виж гл. 1:10). Духът на единство и хармония, който трябва да преобладава в събиранията на светиите, отсъстваше (вижте по-горе под „първо“).

Отчасти. Критиките към поведението им в това отношение бяха донякъде смекчени от това израз, което би показвало, че Павел ги е ценял твърде високо, за да отдаде пълно доверие на всичко, което му е било съобщено за тяхното разединено положение.

19. Ереси. Гръцко *haireseis*, единствено число *hairesis*. Първоначално *hairesis* е означавало „избиране“, „избор“, след това „това, което е избрано“, „мнение“. По-късно започва да означава група хора, придържащи се към определено мнение, секта, партия. Тук вероятно се използва думата, а не

в лош смисъл, като отнасящо се до мнения. Когато редица хора с различен произход общуват тясно в християнско общение, по необходимост ще има различна степен на оценяване на истината. Тези различни степени на разбиране на принципите на евангелието пораждат дискусии. Дискусиите могат да имат благотворни последици и не е задължително да водят до разделения.

Тези, които са одобрени. Тоест, тези, които са готови да се подчиняват на Бога и да сътрудничат с Него. Разделенията в църквата разкриват онези, които са неспокойни, амбициозни и недоволни, онези, които не желаят да бъдат водени от Светия Дух, а се стремят да вършат собствената си воля и не са готови да се откажат от собствените си мнения в името на мира и хармонията в църквата. Хора от този тип трябва да се избягват (вижте Рим. 16:17). От друга страна, има такива, които осъзнават собствената си естествена греховност и не желаят да се доверяват на собствените си мнения, осъзнавайки опасността да бъдат повлияни от импулсите, желанията и наклонностите на необърнатата плът. Такива членове на църквата заявяват, че са за мирното и щастливо спазване на всички Божии наставления (вижте Рим. 8:14; Гал. 1:14).

5:16, 17, 19–26). По време на разтърсващите света събития, които ще доведат до края на земната история, когато от всички хора ще се изисква да демонстрират своята вяност, мнозина, чиято вяност към истината е останала почти незабелязана, ще блестят като ярки звезди в тъмна нощ (виж 5С 80, 81).

Изявено. Присъствието в коринтската църква на някои, които не бяха в хармония с ума на Христос, наложи да се изведат наяве различията във вярванията, които биха стимулирали вярващите към сериозно търсене на познание за Божията воля и това би довело до разкриване на онези, които отказват да бъдат водени от Светия Дух (виж Лука 2:34, 35; 1 Йоан 2:18, 19). По този начин наличието на доктринални различия и различни мнения относно правилните методи на действие в църквата, служи като средство за пресяване на църквата и отделяне на плявата от житото.

20. Съберете се. Тоест, за празнуването на Господната вечеря.

Да не се яде. Тоест, каквото и да е намерението, при тези обстоятелства не е възможно да се спазва святото причастие. Те се събраха за вечеря, разбира се, но това не беше Господното причастие. Това не се дължеше на липса на удобства, а на липса на необходимата духовна атмосфера и липса на духовно разпознаване, което би допринесло за съчувствено оценяване на значението на обряда. Коринтяните не трябваше да мислят, че подобни практики, които са били разрешени сред тях в такива моменти, са съвместими с празнуването на вечерята. Алчността, егоизмът и невъздържанието са в пълно противоречие с духа на Този, Който изостави радостите на небето, за да даде всичко, което имаше, за спасението на грешниците (вижте 1 Кор. 11:21, 22; Йоан 3:16; Фил. 2:6–8).

Господня вечеря. Гръцки *kuriakon deipnon*, буквално „вечеря, отнасяща се до Господа“, което може да означава вечеря, посветена на Господа, или такава, установена от Него, или и двете. Ранните християни обичайно предшествали Господнята вечеря с това, което наричали празник на любовта, или агапе. По този начин цялото събитие представлявало възпоменание на последния празник Пасха, на който Христос установил обряда на Господнята вечеря (виж Мат. 26:17–21, 26–28; 1 Кор. 11:23–26). Празникът на любовта бил хранене, на което всеки член правил принос от храна, която се консумирала общо с всички останали вярващи, за да се демонстрира ясно общението на любовта в християнската църква, общение, което не познава кастови или класови различия, което поставя всички на едно и също ниво. Това хранене, последвано от Господнята вечеря,

показва, че всички участват в осигуряването на храна, което Бог осигурява за Своя народ, както материално, така и духовно, и че не се проявява пристрастие към никого. Този обичай продължава в църквата до края на IV век, когато поради растежа на църквата и увеличението на събранията се установява необходимостта да се отделят празниците на любовта от Господната вечеря. Вижте стр. 45.

21. Собствена вечеря. Поради разделенията и фракциите, които се бяха развили в църквата в Коринт, духът на любов и братско общуване, който характеризира всички истински последователи на Исус, до известна степен беше изчезнал. Това нещастно състояние беше разкрито по време на честването на празника, който трябваше да бъде Господната вечеря, като всеки участник носеше собствена храна и я ядеше сам, без да мисли да я сподели с другите. Богатите имаха изобилие от храна, а бедните често нямаша нищо. Вечерята, установена в чест на върховната демонстрация на любов, се превърна в просто частен празник, безсмислено събитие, което всеки би могъл да извърши и у дома. Това постави светия обред на Господната вечеря в немилост. Разколите в църквата бяха до голяма степен отговорни за това състояние на нещата и е възможно членове на различни партии да са се хранили отделно поради гордостта си, отказвайки да се смирят чрез общение около Господната трапеза.

Гладен. Бедният вярващ, уповавайки се на милосърдието на по-щастливите си братя, дошъл на празника, вярвайки, че нуждата му ще бъде задоволена, но бил разочарован от егоизма и нехристиянската гордост на богатите.

Пиян. Гръцки *methuō*, „да се опияняваш“. Тази дума определено се отнася до прекомерна употреба на упойващи вещества до степен на загуба на самоконтрол. Павел намеква, че коринтяните са яли и пили прекомерно на тези празници и в резултат на това твърдението им за празнуване на Господната вечеря се е превърнало просто във фарсов обред.

Може да се сметне за изненадващо, че християни, живели в апостолски дни и които са били учени от самия Павел, са могли да изопачат дотолкова природата и целта на Господната вечеря, че да я превърнат в копие на предишните си езически забавления. Трябва да се помни, че коринтяните съвсем наскоро са изоставили езичеството. Те са били свикнали да се занимават с прекомерни празненства в чест на фалшиви богове и за тях е било сравнително лесно да си представят, че Господната вечеря може да се празнува по подобен начин. Разделенията и партийните борби, които са помрачавали духовния им опит, са замъглявали зрението им и са им улеснявали да покрарят спазването на обряда. Този опит на коринтските вярващи показва, че новите християни се нуждаят от внимателно и продължително обучение и мъдро, състрадателно ръководство и надзор, докато не се вкоренят здраво в основните истини на евангелието. Компромисът с нехристиянски вярвания и практики винаги води до отклонение от чистотата и простотата на евангелието (вижте Втор. 7:1–4; 18:9–14; 2 Кор. 6:14–17).

22. Нямате ли къщи? Ако се събираха само за да се хранят и пият индивидуално осигурените им храни, биха могли да го правят в собствените си домове и така да избегнат позор за Божието дело.

Презирайте. Нима толкова ниско цените общата практика на цялото тяло на вярващите по всички места, че ще пренебрегнете принципите, за да задоволите гордостта си от вашите фракции и да задоволите егоистичните си апетити?

Не са. Тоест, бедните, чиято бедност беше подчертана от безчувствения начин, по който много от църковните членове се държаха по време на службите за причастие. Неспазването на мерките за бедните в такива случаи не само привличаше вниманието към тяхното нещастно

състояние, но също така разкри факта, че тези, които са действали по този начин, са били напълно неподготвени да участват в обряда.

Фактът, че вярващите дотолкова са загубили от поглед святата, възвишена природа на Господната вечеря, че са позволили на ревност, завист, лакомия, гордост и пренебрегване на бедните да имат място в мисленето и действията им, заслужава най-строгото порицание. Такива неща ясно показват, че онези, които са действали по този начин, са били напълно лишени от духа на Исус, Който обича всички безпристрастно и Който има нежна грижа към нещастните членове на Своего стадо (виж Лев. 19:10; Пс. 41:1; 72:4; 132:15; Прит. 14:21; Ис. 14:32; 58:7; Мат. 26:11; Лука 14:13; Яков 2:5). Да проявяваш презрение към бедните и да ги отхвърляш поради липсата им на материални благословии на живота, се гледа от Господ като на лошо отношение към Него.

Тези, които се отнасят по този начин с бедните, показват пълното си погрешно разбиране за принципите на Божието царство (вижте Матей 25:40–46; 2 Царе 24–29, 34–37). Служението на бедните, болните и възрастните е християнството в действие.

Не хвалете се. Колкото и да го е търсил, нямаше нищо, което апостолът можеха да похвалят начина си на спазване на обряда. Напротив, имаше много основания за безусловно порицание. Ситуацията изискваше обяснение на целта на Господната вечеря, което следва в стихове 23–30.

23. Прието от Господа. Павел не е бил един от присъстващите, когато Христос е установил Господната вечеря. Въпреки това той беше научил за нея не само от други апостоли или чрез преданието, но директно от самия Спасител, по време на едно от откровенията, дадени му от Господа (виж 2 Кор. 12:7; Гал. 1:12).

Предаден. Павел вярно им беше предал това, което Господ му беше открил като относно начина, по който трябва да се спазва Господната вечеря. С оглед на тази липса на разбиране за истинското значение на обряда, която е довела до настоящите злоупотреби, Павел излага тържествените обстоятелства, при които той е бил спазван за първи път от Исус и Неговите ученици в горницата в Йерусалим (виж Лука 22:13, 14).

Предаден. Буквално „беше предаден“. Заговорът за предателството на Христос беше в ход и все още не беше изпълнен. Точно когато Исус даваше инструкции да се спазва възпоменателният обред за Неговата смърт, Неговите врагове изпълняваха плана си да Го заловят. Тържествеността и патосът на святата вечеря бяха в рязък контраст с небрежното и лекомислено отношение на коринтяните по време на техния пир на любовта.

Нощта на Неговото предателство изправи Христос пред едно от най-горчивите преживявания, които смъртните могат да понесат. Преследването и изпитанията от ръцете на отявлени врагове са трудни за понасяне, но те не причиняват същата душевна болка, която предателството или изоставянето от страна на приятелите носят на доверчивото сърце (виж Йов 19:21; Пс. 38:11; Зах. 13:6; Йоан 13:21, 26, 27, 30; ДА 655). Като напомня на коринтската църква за събитията от онази нощ на страдание, Павел несъмнено се стреми да им внуши чувство за тържествения характер на обряда и по този начин да ги научи, че е напълно неуместно да го празнуват с лакомия, пиянство и горда изключителност. За да оценим дълбокото значение на обряда, е необходимо да размишляваме върху събитията, струпващи се около неговото установяване; и едно от тези събития, споменът за които е предназначен да породи в ума чувство на съчувствие към Спасителя, беше Неговото предателство от човек, който се е представял за приятел (виж Пс. 41:9).

Взе хляб. Хлябът, който беше приготвен за пасхалната вечеря (вижте Матей 26:26).

24. Благодарил е. Гръцко eucharisteō, „да благодаря“, от което произлиза думата „Евхаристия“.

Терминът „Евхаристия“ се прилага от някои богослови към Господната вечеря като жертва на благодарност за всички Божии дарове. Някои от църковните отци през II век са прилагали думата към хляба и виното, използвани в обряда. В разказа за установяването на обряда, даден от Марк, се използва думата eulogeō, „да хваля“ или „да благославям“; в Матей текстовите доказателства (вж. стр. 10) подкрепят четенето eulogeō, но в Лука eucharisteō се използва както тук (вж. Мат. 26:26; Марк 14:22; Лука 22:19). И двете думи имат сходно значение и в контекста предават идеята за освещаване на хляба чрез благодарно признание за Божията милост и любов.

Той пречупи. Исус смислено пречупи това, което трябваше да бъде оттогава нататък „докато дойде“ (ст. 26) – мистериозният символ на всичко, което Неговите заместителни страдания означават за човешката раса. Актът на пречупване на хляба показваше предимно страданието, което Той щеше да претърпи заради нас.

Това е Моето тяло. Що се отнася до значението на тази фигура на речта, вижте Матей 26:26. Духовното значение на акта на участие в разчупения хляб трябва да се разбира на фона на първоначалното състояние на съвършенство на човека, неговото падение и неговото изкупление чрез Исус Христос. Човекът първоначално е създаден по Божия образ, както по форма, така и по характер; умът му е в хармония с Божия ум (виж Битие 1:26, 27; стр. 45). Той поддържаше открито общение с Бога и ангелите и беше поддържан от плодовете на дървото на живота (виж Бит. 2:15, 16; РР 47, 50). Но когато съгреси, всичко това се промени. Той загуби привилегиите на откритото общение с Бога; вместо да бъде в хармония с Божия ум, той беше извратен в ума си и страхът зае мястото на любовта (виж Бит. 3:8, 10, 12; Ис. 59:2; Ер. 17:9). Оставен сам на себе си, човекът не можеше да намери пътя си обратно към Бога и щастieto, не можеше да избегне лапите на Сатана и беше обречен да погине вечно (виж Ер. 13:23; РР 62). В Своята непонятна милост Бог се разкри на човека в лицето на Своя Син и направи възможно възстановяването на Своя образ в човека (виж Пс. 1:1).

2:7, 12; 40:7; Йоан 14:9–11; 2 Кор. 5:19).

В Своята мъдрост Отец е избрал да говори на човечеството чрез Своя Син, затова Синът е наречен Божието Слово (виж Йоан 1:1–3, 14; ДА 19, 22, 23). Чрез изучаването и усвояването на Божието Слово вярващите поддържат общение с Небето и са способни да живеят духовно. Това усвояване на Неговите думи е описано от Исус като ядене на Неговото тяло и пиене на Неговата кръв (виж Йоан 6:47, 48, 51, 54–58, 63; ДА 660, 661).

Разчупеният хляб на причастната вечеря символизира прекрасната истина, че както човек черпи физическия си живот от Бога, Който е източникът на живота, така и покаяният се, вярващ грешник черпи духовен живот от Исус, Божието Слово. Физическата храна се осигурява на всички хора чрез силата и благодатта на Бог. Физическата храна, приета в тялото, се променя чрез процесите на храносмилане в тъканите на мозъка, мускулите, нервите и костите; и всъщност става самият човек. Така човекът, физически, е това, което яде. По подобен начин този, който чрез изучаване приема в ума си Божието Слово и привежда живота си в съответствие с него чрез Божията сила, се променя от бунтовник, постоянно живеещ в противовес на Бога и следователно на собствените си най-добри интереси, в любящо, послушно Божие дете, чиято единствена цел в живота е да отразява образа на своя Създател (вижте ДА 660). Това ценно преживяване е станало възможно за човека само чрез разчупването на тялото на Исус.

Е счупен. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) пропускането на този глагол.

В памет на мен. Тази фраза показва, че Христос ще отсъства, когато учениците Му ядат от тази вечеря в бъдеще. За да внуши на хората ужасната природа на непослушанието, Бог изисква от евреите животински жертви. Но тези жертви не можеха сами по себе си да променят характера на грешника, който е правил жертвата; те можеха само да го насочат към Изкупителя, който ще дойде, Който в собственото Си тяло ще направи великата жертва, чрез която човекът може да се помири с Бога. Господната вечеря, която последва пасхалния възпоменателен празник за избавлението от Египет, беше дадена не като жертва, а живо, за да напомни на вярващия за всичко, което е постигнато за него чрез единствената велика жертва, направена от Божия Син за цялото човешко семейство (вижте Евр. 9:25–26). 28; 10:3–12, 14).

Жертвата на Христос беше свършена; следователно тя можеше да бъде принесена само веднъж. Но за да я направи ефикасна за всички, които търсят прошка на греховете чрез Него, Исус стана велик първосвещеник на човечеството на небето след възнесението Си, за да представи там заслугите на жертвата на собственото Си разбито тяло от името на покаяните се грешници „докато дойде“ (1 Кор. 11:26; Евр. 4:14–16; 7:24, 25; 8:1, 6; 9:11, 12, 14, 24). Докато Спасителят служи от наше име на небето, пледирайки пред Отца за заслугите на Своята жертва, Той призовава Своите хора на земята да спазват обряда, който държи пред тях тайната на изкуплението.

25. По същия начин. Тоест, със същата тържественост и цел и за да проповядва същата велика истина. Тези думи също показват, че Господ е благодарил, преди да покани учениците да пият от виното (вижте Матей 26:27; Марк 14:23; Лука 22:17).

Когато е вечерял. Невъзможно е да се определи в кой момент от пасхалния ритуал новата наредба беше въведена (вижте върху Йоан 13:2). Тя трябваше да бъде изцяло нова наредба, а не продължение на пасхалния празник, чието значение приключи със смъртта на Христос.

Тази чаша. Чрез фигуративен израз, съдът представлява съдържанието си. Чашата съдържаше пасхалното вино, „недокоснатото от ферментация“ (вижте Матей 26:27).

Завет. Гръцки *diathēkē*, „завет“, „споразумение“, „уговорка“. Тук *diathēkē* се отнася до споразумението, което Бог е сключил с човека, чрез което, поради помирението, осъществено чрез жертвената смърт на Христос, Бог ще даде вечен живот на всички, които вярват в Христос (виж Йоан 3:16, 36; 5:24; 1 Йоан 5:12). Че тази уговорка за спасението на човека е била в сила преди Исус да дойде на земята, е ясно очевидно, защото Авраам, наред с други, е бил спасен чрез вяра в обещаения Изкупител (Рим. 4:3, 16–22; Евр. 11:39, 40). Как тогава би могло това да се нарече нов завет? Той не е бил „нов“ по отношение на времето, а по отношение на времето на неговото потвърждаване чрез кръвта на Христос. За връзката между стария и новия завет вижте Езек. 16:60.

В моята кръв. В старозаветните времена е било обичайно да се ратифицират или запечатват споразумения, сключени между две страни, чрез клане на животно. В някои случаи животното е било разрязвано на парчета и страните по завета са ходили между разделеното животно, като по този начин са показвали своя обет за вярност на условията на завета (Бит. 15:9–18; Йер. 34:18, 19). Старият завет между Бог и Израел е бил потвърден чрез кръвта на животни (Исх. 24:3–19). 8). Новият завет между Бога и човека, основан изцяло на Божиите обещания, беше потвърден чрез кръвта на Исус (виж Евр. 10:12, 14, 16, 20; РР 371). Грешникът, който се покае и приеме божествения план за своето изкупление, по този начин влиза в новия

завет. И той свидетелства за благодарното си приемане на този план, като пие виното за причастие, което говори за кръвта на Христос, която е потвърдила завета.

Както често. Времето и честотата на честването на Пасхата определено бяха предписано от Бога (Изм. 12:1–20), но не и за Господната вечеря. Честотата на нейното празнуване е оставена на избора на вярващите. Естествено е да се мисли, че онези, които обичат Господа и осъзнават голямата си нужда от Него по всяко време, ще се радват да участват в обряда често.

В памет на мен. Важно е великият факт на Голгота, с всичките му последици, никога да не липсва от мислите на всички, които ценят вечния живот. Изучаването на науката за спасението ще занимава вниманието на изкупените през цялата вечност. Истинските християни ще желаят да обърнат много внимание на тази неизчерпаема тема, докато чакат своя Господ да се върне отново (виж Ед 126; ДА 659).

26. Толкова често, колкото. Вижте на стих 25.

Шев. Гръцки kataggello, „да провъзгласявам“, „да декларирам“. Като участвате в обряда на На Господната вечеря християните провъзгласяват на света вярата си в изкупителното дело на Христос и в Неговото второ пришествие. Думите на Спасителя „когато ще я пия нова с вас в царството на Моя Отец“ (Матей 26:29) насърчават Неговите последователи да очакват с нетърпение, през изпитания и трудности, славния ден, когато Той ще се завърне, за да отведе народа Си от този свят на греха в обиталището на вечно щастие и мир (вижте ДА 659). Това твърдение относно показването или провъзгласяването на Господната смърт предполага, че обредът не трябва да се спазва тайно. Публичното му спазване често прави дълбоко впечатление на онези, които са му свидетели.

От този стих би трябвало да е очевидно, че всички вярващи трябва да ядат хляба и да пият виното на службата за причастие. Нито един от елементите не се приема само от служителя. Чрез яденето и пиенето на емблематичния хляб и вино вярващите заявяват вярата си в пълното помирение, извършено чрез разбитото тяло и пролятата кръв на Христос, и в Неговото завръщане в този свят, за да вземе Своите хора при Себе Си (Йоан 14:1–3). Обредът трябва да се спазва, докато трае времето, от всички, които са вярващи. Необходимостта от спазването му ще престане само когато всички вярващи видят Исус лице в лице. Тогава няма да има нужда от нещо, което да им напомня за Него, защото всички ще Го видят такъв, какъвто е (1 Йоан 3:2; Откровение 22:4). Както жертвите, принасяни в скинията по времето на Моисей, а по-късно и в Храма в Йерусалим, сочеха смъртта на Исус през всички векове, докато Христос не дойде за първи път, така и честването на Господната вечеря заявява, че Той е платил наказанието за греховете на човечеството и ще продължи да го заявява „докато не дойде“ за втори път.

27. Следователно. Тоест, с оглед на казаното относно целта на Господната вечеря.

И по-скоро „или“.

Недостойно. Тоест, без дължимото благоговение към Господа, чиито страдания и жертва се възпоменават. Може да се каже, че недостойнството се състои или в недостойно поведение (виж стих 21), или в липса на жизнена, активна вяра в изкупителната жертва на Христос.

Виновен. Този, който не успява да оцени неизчислимия дълг, който дължи на Спасителя, и който се отнася с безразличие към обряда, предназначен да поддържа пряко в съзнанието на вярващите смъртта на Христос, е виновен за неуважение към Него. Такова отношение е подобно на това на онези, които осъдиха и разпнаха Господа. Този, който проявява такова

отношението му на Господната вечеря може да се счита за отхвърляне на неговия Господ и следователно за споделяне на вината на онези, които Го убиха.

28. Да се самоанализира. Преди да участва в Господната вечеря, вярващият трябва молитвено и внимателно да преразгледа опита си като християнин и да се увери, че е готов да приеме благословиите, които участието в тази обредност осигурява на всички, които са в правилни отношения с Бога. Той може да се запита дали ден след ден преживява смърт за греха и ново раждане за Господа, дали печели в битката срещу греховете, които го обземат, и дали отношението му към другите хора е правилно. Думите, мислите и делата трябва да бъдат проверени, както и навиците на лична преданост; всъщност всичко, което има отношение към напредъка към постигането на характер, който отразява образа на Исус (виж 2 Кор. 13:5; Гал. 6:4). Докато самоанализът и отхвърлянето на всичко, което е противно на Божия ум, е упражнение, в което християнинът трябва да се занимава всеки ден (виж Лука 9:23; 1 Кор. 15:31; 7Т 252), Господната вечеря представлява специален повод за публично обявяване на нови решения. За функцията на обряда за измиване на краката в подпомагането на вярващия да постигне необходимото преживяване на подготовка вижте Йоан 13:4-17.

И така. След като е направил внимателно проучване на живота си във връзка с Господа, нека вярващият се приближи до трапезата Господня с радостна благодарност за всичко, което разпнатият Спасител означава за него.

29. Недостойно. Могат да се цитират важни текстови доказателства (вж. стр. 10) за пропускането на това дума. Ако е пропусната, смисълът на пасажа е „Защото, който яде и пие, не разпознава тялото“.

Проклятие. Гръцки *krima*, „съд“, не непременно бъдещето и окончателното наказание на нечестивите. Чрез неправилното участие в Господната вечеря човек се излага на Божието неодобрение и наказание, като например споменатото в стихове 30, 32.

Разпознаващ. Гръцки *diakrinō*, „да различавам“, „да дискриминирам“. Тук значението може да е, че коринтяните не са правили разлика между обикновено хранене и осветените символи на обряда, че не са правили разлика между обичайната си храна и тази, която е била отделена, за да им напомня за изкупителната смърт на Христос. Има голяма разлика между възпоменанията на обикновени събития в историята и възпоменанието на сделката, чрез която възстановяването на грешника до божествената благосклонност е станало възможно. Вярващите не трябва да третират обряда просто като възпоменателна церемония за събитие в историята. То е това и много повече; то е напомняне за това какво е струвал грехът на Бог и какво човек дължи на Спасителя. То е и средство да се запази в съзнанието ни задължението на вярващия да свидетелства публично за вярата си в изкупителната смърт на Божия Син (виж ДА 656).

30. Слаб и болнав. Коментаторите обикновено смятат, че тези прилагателни описват физически болести и страдания. Възможно е невъздържанието и лакомията, свързани с празненствата на любовта, предшестващи обряда в Коринт, да са допринесли за болестта, за която се говори тук. Грехът е непослушание и поражда страдание и смърт.

Сън. Гръцки *koimaomai*, дума, често използвана в Писанията, за да обозначи смърт (Йоан 11:11, 12; Деяния 7:60; 1 Кор. 7:39; 15:51; 1 Сол. 4:13-15). Пиянството и лакомията носят своя собствена награда, която е болест и смърт. Езическата невъздържаност, проявена от коринтските вярващи на техните празненства на любовта, може да е била от такова естество, че да заслужава това предупреждение, но то е приложимо за всички случаи на подобно прекаляване. Това обаче не е единственото приложение на твърдението. То не може да бъде отделено от въпроса за

небрежно спазване на самата Господня вечеря. Този, който чрез небрежно поведение по време на обряда показва неуважение към страданията на Христос, пропуска благословиите, които Бог желае да има. Той е вероятно да бъде небрежен към други Божии заповеди и по този начин да си навлече болести, страдания и дори смърт.

31. Съдия. Гръцко *diakrinō* „да разпознавам“, „да различавам“. *Diakrinō* е преведено като „разпознаващ“ в стих 29. Думата означава самоосъждане, диагноза на собственото морално състояние в светлината на Божия стандарт. Ако вярващите стриктно изследваха собствените си нагласи и поведение и участваха в обряда с нужното благоговение, те нямаше да попаднат под Божието осъждане.

Да бъдат съдени. Тоест, от Бога. Правилното самоанализиране би спасило вярващите от божествен съд. Опитът на коринтските вярващи е записан за наша поука. Ако християните си спомняха това преживяване на ранната църква в Коринт и бяха съвестни в изследването на своите мисли, чувства и мотиви, те щяха да получат много по-голяма благословия от участието в обряда и щяха да избегнат да заслужат Божието неодобрение.

32. Осъдени. Страданията, които Господ позволи да сполетят коринтяните заради небрежното им спазване на обряда, бяха милостиво средство за справяне с техните грешки. Дисциплинирането имаше за цел да ги спаси от продължаване на подобно прегрешение. По-добре е за нас да бъдем „наказани от Господа“ в този живот и да бъдем водени да променим пътя си от това, което не е според Неговата воля, към това, което Той одобрява, отколкото да продължим в греха и да бъдем изгубени завинаги (вижте 1 Кор. 5:5; 1 Тим. 1:20). Страданието води до пречистване и пречистване на живота на истинския вярващ (вижте Евр. 12:5–11).

Осъдени със света. Това се отнася до окончателния осъдителен съд, от който няма отсрочка. „Светът“ обхваща всички, които отказват да се покаят за греховете си, да се смирят пред Бога и да приемат Исус като свой Спасител. Те са счетени за достойни за вечна смърт (виж Пс. 34:16; Ез. 18:24; Мал. 4:1, 2; 2 Сол. 1:8, 9).

33. Тари. Съществуват две мнения относно този стих, като и двете изглеждат подходящи. Някои коментатори смятат, че той се отнася до правилното поведение на празненствата на любовта, предшествали Господната вечеря (виж стр. 45) в църквата в Коринт. Други смятат, че се отнася строго до самата обредност. И в двата случая предупреждението е срещу безредието и егоизма, които са били практикувани. Някои са били пияни, други са пренебрегвали бедните. Всичко това противоречи на духа на Христос (виж ст. 21, 22). Бог изисква ред и небесен дух във всичко, което се отнася до Неговото поклонение (виж гл. 14:33, 40). На най-тържествената служба на църквата, Господната вечеря, не трябва да има и следа от гордост, егоизъм, лакомия или невъздържание; умът трябва да бъде насочен към Христос и Неговата жертва и никакви мисли или действия, подтикнати от естественото сърце, не трябва да се допускат в тях.

34. Глад. Това се отнася до обикновеното физическо желание за храна, а не до духовния копнеж за хляба на живота. Господната вечеря не е предназначена да бъде време, в което хората могат да задоволят естествения си глад. Тя е предназначена да бъде възпоменание на най-голямото и най-тържествено събитие в света, а не пиршество. Ако всички вярващи следваха внимателно инструкциите относно спазването на Господната вечеря, дадени в тази глава, това би било служба, изпълнена с утеха и възвисяваща, свята радост (вижте ДА 660, 661).

Останалото. Очевидно е имало и други въпроси, по които вярващите в Коринт са повдигнали въпроси, въпроси, с които Павел смятал, че може да се справи по-добре, когато дойде.

Това твърдение показва, че той е планирал да посети Коринт отново, което и е направил, но не преди да напише друго послание (вж. стр. 102–104, 822).

Тази глава подчертава необходимостта от голямо внимание във всичко, свързано с поклонението на Бога. Поклонниците трябва да се обръщат към Него с чисти мотиви и съвест, и с умове, решени да Го прославят и да получат благословията, която Той чака да им даде (виж Пс. 24:3–5; 29:2; 95:2, 3, 6; 100:4; Йоан 4:23, 24).

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1 ПП 719

3 DA 414

7 Изд. 20

23–26DA 652; EW 101, 217

24 Ев 273

26 ДА 149, 659

27–29DA 656

31 ДА 314

ГЛАВА 12

1 Духовните дарби 4 са разнообразни, 7 но всички са полезни. 8 И за тази цел са разнообразни дарени: 12 че по същата пропорция, както членовете на едно естествено тяло клонят всички към 16 взаимна благоприличие, 22 служение и 26 подкрепа на едно и също тяло; 27 така трябва да правим и ние един за друг, за да съставим тайнственото тяло Христово.

1. Сега относно. Тази глава бележи началото на нова тема, която продължава до глава 14. Темата е духовните дарби, относно които несъмнено е имало значително недоразумение. Ясно е също, че е имало известна злоупотреба с даровете, както и злощастно съперничество между притежателите на различни дарби.

Духовни дарби. Думата „дарби“ е добавена, но правилно, както контекстът ясно показва. Тези дарби са били дадени на църквата по специален начин, когато Исус се е възнесъл на небето (Еф. 4:8, 11). Те са били предназначени да действат с цел да доведат църквата в единство и в подходящо състояние да срещне Господа (виж Еф. 4:12–15). Изглежда, че коринтските вярващи са задали въпрос относно относителното величие на тези дарби на Духа и че някои от тях са се хвалели, че даровете, които имат, са по-големи и по-важни от тези, дадени на други членове (виж 1 Кор. 12:18–23). Павел се възползва от предоставената му възможност, за да им даде наставления по темата за делото на Духа в мистичното тяло на Христос, Неговата църква. Светият Дух Божий е бил в църквата от самото начало (виж АА 37, 53; РР 593, 594; СОЛ 218). Следователно даровете на Духа не са били ограничени до новозаветни времена. Това е видно от факта, че в древността са съществували много пророци. Божията воля и план е Неговата църква да бъде упълномощена чрез дарби до края на времето (Еф. 4:8, 11–13; АА 54, 55).

Дарбите са всички от Бога; следователно не може да има основание човешкият агент да се хвали пред своите ближни, защото е бил благосклонен от Небето като инструмент за проявление на Божията сила по специален начин в полза на църквата като цяло (вижте 1 Кор. 12:11).

Трябва да се отбележи, че даровете на Духа не са същите като плодовете на Духа (Гал. 5:22, 23). Първите представляват дарове с божествена сила върху отделните хора в църквата за изпълнение на Божията цел за постигане на съвършенството на Неговата църква. Плодовете на Духа са качества на характера, които се проявяват у членовете на църквата, които се предават изцяло на ръководството на Светия Дух и са

задвигвани от върховното качество на Духа, което е любовта (вижте 1 Кор. 13:13; Гал. 5:22, 23; АА 388; COL 68, 69; 5Т 169; 4Т 355).

Невежи. Павел се тревожеше коринтяните да не се заблуждават относно истинската природа на духовните дарби и правилното им използване в църквата. Необходимостта от изясняване на този въпрос несъмнено произтича от факта, че коринтяните съвсем наскоро се бяха отделили от езичеството (виж ст. 2). В това състояние те не бяха познавали откровението на истинския Бог и влиянието на Светия Дух. По този начин те не бяха квалифицирани да формират правилни мнения относно тези нови преживявания, освен ако не бяха внимателно наставлени и не приеха тези наставления безрезервно. Силата, която някога им е влияела, беше разбита, когато приеха Спасителя, а силата Божия беше специално потвърдена в тях чрез даровете на Духа.

2. Това. Смисълът на този стих изглежда по-ясен в Преизданието, където се казва: „когато бяхте езичници, бяхте отведени към немите идоли, както и да бяхте водени“.

Езичници. Гръцки *ethnē*. Този термин е бил използван за обозначаване на всички, които не са били евреи, но е придобил и значението „езичник“ в християнското мислене. Изглежда това е значението, което има тук. Идеята е, че коринтяните са били езичници, поклонници на идоли, без никакво познание за истинския Бог и отдадени на идолопоклоннически суеверия. Силите, които ги отклоняваха, бяха силите на тъмнината, онези зли духове, представени от лъжливите богове, на които се бяха покланяли (виж гл. 10:20). Ако само осъзнаваха предимствата, които им бяха дошли, откакто приеха християнството, щяха да оценят сегашното си състояние като последователи на Христос. Това позоваване на предишното им езическо състояние е използвано от Павел и на други места, за да стимулира християните да бъдат благодарни за милостите, показани им от Бог чрез евангелието (виж Рим. 6:17; Еф. 2:11, 12; Тит 3:3).

Увлечени. Този израз показва, че те не са били способни да се контролират, те са били неудържимо привлечени към поклонението на идоли от сила извън тях – сила, която несъмнено е действала върху страстите и апетитите им, за да ги заблуди с убеждението, че получават облаги от своите идолопоклоннически обреди, докато в действителност от това са били погубвани.

Нъми. Идолите, към чиито олтари и храмове са били привлечени, независимо дали за поклонение, жертвоприношение или консултация, са наречени безгласни или „неми“, за разлика от живия Бог, който се е разкрил в Своето Слово и който предава на Своите последователи духовни дарове, които им позволяват да говорят в Негово име. Господ често обръща внимание на тази безгласност на лъжливите богове на езичниците като аргумент срещу глупостта на поклонението им (Пс. 115:4, 5; 135:15–17; Авак. 2:18, 19). Следователно, всякакви свръхестествени проявления или изказвания са дошли от демонични сили, а не от идолите или боговете, представени от тях.

3. Следователно. За да могат да си съставят правилно мнение относно действащото на Светия Дух върху сърцата на хората, и особено във връзка с изказвания, за които се твърди, че идват от този източник, Павел им даде правило, чрез което да различават лъжливото от истинското.

Проклет. Гръцки *anathema*, „предаден на погибел“ (виж върху Рим. 9:3). Тук е дадено едно просто правило, чрез което може да се разбере дали някой, който твърди, че е под влиянието на Светия Дух, наистина е воден от Бога. Този, който е воден от Светия Дух, не би говорил за Христос като за проклет или заслужаващ погибел. Това е

Немислимо е, че който и да е човек, вдъхновен от Светия Дух, някога би говорил по пренебрежителен начин за Исус, камо ли да Го нарече човек, който е прокълнат и отделен за унищожение.

Всяко подобно изказване е достатъчно доказателство, че този, който го изказва, каквито и да са твърденията му, определено не е повлиян от Светия Дух. Божият Дух винаги и при всички обстоятелства би отдавал почит на Христос и би подтикнал всеки, който е под Неговото влияние, да обича и почита името на Христос (вижте 1 Йоан 4:1–3).

Исус е Господ. Всеки, който не е повлиян от Божия Дух, не би признал, че Исус е божественият Божи Син. Това не отрича възможността да бъдат изречени думи, които биха разпознали Христос като Господ или Спасител, отделно от влиянието на Светия Дух, защото това е било направено подигравка от зли хора. Но истинското сърдечно изповядване на Исус като Господ идва само от устните на този, който е воден от Духа (вж. Мат. 16:16, 17). Тези, които истински почитат името и делото на Исус, доказват, че са повлияни от Светия Дух. Никой човек никога няма да храни истинско уважение към Христос, нито ще обича Неговото име и дело, освен ако не е воден от Духа да осъзнае божествената природа на Спасителя. Никой не може да покаже любовта си към името и делото на Исус, като следва склонностите и подтиците на собственото си невъзродено сърце. Във всеки случай, когато човек е доведен да приеме Христос, това е чрез посредничеството на Божия Дух. Обратно, този, който е склонен да говори лекомислено за Исус, да омаловажава делото Му по някакъв начин или да проповядва доктрини, противоречащи на Неговото Слово, доказва с това, че не е воден от Духа (вижте ДА 412). За присъствието на Светия Дух трябва да се молим и да го ценим. Да насърбяваме Светия Дух, като отказваме да следваме Неговото ръководство, означава да прогонваме от сърцето всяко истинско познание за Спасителя. Това води до студенина, тъмнина и накрая духовна смърт (вижте Еф. 4:30; ДА 587, 588).

4. Дарове. Гръцка дума *charismata*, буквално „дарове на благодат“. Тук думата се отнася до изключителните дарове на Светия Дух, който обитава и действа по специален начин в отделните хора. Разнообразието от дарове е изброено в стихове 8–11.

Същият Дух. Различните начини на действие на даровете са произведени и контролирани от Светия Дух. Тези различни методи на действие на даровете са споменати в стихове 8–11. Павел набляга на тези различни дарби, като говори за тях, за да покаже на коринтяните, че тъй като всички те са произведени от един и същ Дух и всички имат един и същ произход и цел, следователно никой не трябва да бъде презиран или омаловажаван. Никой човек, поради получаването на определен дар от Духа, не трябва да гледа с презрение на друг вярващ, защото не е така облагодетелстван. Разпореждането с даровете от Бога трябва да се приема с благодарност и да се отдаде дължимото признание на Този, който раздава тези сили, а не на получателя като по някакъв начин по-висш от своите събратя.

5. Администрации. Гръцки *diakonai*, „служения“, „услуги“ (виж Рим. 15:31). думата често се превежда като „служение“ (виж Деяния 1:17, 25; 6:4; 20:24; Рим. 12:7; 1:12). В църквата има различни видове служби, но всички те се управляват от един Господ.

Господ. В Новия завет този термин „стоене“ сам по себе си обикновено се отнася до Христос. Той е един от имена, с които Той е бил известен сред учениците (Йоан 20:25). Целта на този стих изглежда е да установи факта, че всички различни форми на служение в църквата произхождат от Христос. Поради това и тъй като всички видове служения са необходими, никой човек не бива да се гордее прекомерно с конкретното си назначение на отговорна позиция в църквата; нито пък някой бива да се чувства разочарован, защото е назначен на скромна пост (вж. Матей 23:8; 1 Петрово 5:2, 3).

6. Операции. Гръцки *enerġemata*, „дейности“, от *energeō*, „да работя“, „да бъда в“

действие“, „да действам“. Нашата дума „енергия“ произлиза от този корен. В Новия завет *enerġemata* се среща само тук и в стих 10. Думата вероятно се отнася до божествените енергизирания, действащи в църквата и може би в цялата природа.

Същият Бог. След като представи Духа и Сина в стихове 4, 5, Павел тук завършва споменаването на трите лица на Божеството, като се позовава на Отца като на създателя и поддържателя на всички многобройни дарове и действия на духовните сили, които Той е осигурил за ефективното изпълнение на делото на Своята църква. Има различни „дарове“, „управления“ и „действия“, но всички те произтичат от един Бог, един Господ, един Дух, тоест от Отца, Сина и Светия Дух.

7. Проявление на Духа. Това може да се разбира или като проявление, което Духът дава или като проявление, което разкрива Светия Дух в истинската Му природа и действия. Значението не е твърде различно. Става дума за духовни дарби, които са проявления, произведени от Духа, и същевременно проявления, които разкриват характера и делото на Духа.

На всеки човек. Тоест, на всеки християнин. Изглежда, че даровете в ранната църква са били широко, ако не и повсеместно разпределени между различните членове. Изразът „на всеки човек“ обаче може просто да означава на всеки човек, на когото е даден специален дар.

За да се възползваме едновременно с това. Тоест, за общото благо или полза на църквата като цяло, въпреки че личната полза не е изключена (виж гл. 14:4, 12). Дарбите се дават според нуждите на църквата в специални ситуации. В Божията мъдрост църквата в Коринт получи щедро надаряване с дарове (гл. 1:7). Сврѣхестествените проявления потвърдиха вярата на ранните вярващи, които не разполагаха с историческите доказателства за силата на християнството, които хората притежават днес. Нито пък бяха обучени и опитни лидери или мъже, умели в Божието слово. Библиите, състоящи се само от Стария завет, бяха рядкост. За да се запълни липсата и да се посрещне нуждата, сврѣхестествените дарове бяха щедро давани.

8. Слово на мъдрост. Тоест, изказването на мъдрост. Човек, притежаващ този дар, не само е бил мъдър, но е бил способен и да обясни мъдростта си на другите. За определение на мъдростта и за контраста между мъдрост и знание вижте Притчи 1:2.

Слово на знание. Тоест, изразяване на знание. Знанието, най-общо казано, е способността на човека да разбира факти. Във връзка с евангелието това би била способността му да разбира духовната истина и да я подрежда по подреден начин за представяне на другите. Това разбиране на истината идва от изучаването на Писанията или директно от Бога чрез вдъхновение. „Словото на знание“ следователно е силата да се разсъждава върху тези истини, като се представят в правилния ред на умовете на слушателите, така че те да бъдат убедени в това, което чуват.

9. Вярa. Вярата, за която се говори тук, не е тази, която притежават всички християни. Тя е специален вид вяра, която позволява на притежателя си да извършва изключителни подвизи за Бога (виж Мат. 17:20; 21:21; 1 Кор. 13:2).

Дарби на изцеление. Тук са посочени специални сили, като тези, упражнявани от апостолите (Марк 16:18; Деяния 3:2–8; 14:8–10; и др.). Разбира се, привилегия е на всички да искат изцеление за болните и да получават отговори на молитвите си. Но това трябва да се прави разлика от „дарбите на изцеление“, за които се говори тук. Изглежда, че тези с този дар са притежавали божествено знание и насоки в работата си и са изцелили само онези, които Бог им е насочил да излекуват. По този начин те са притежавали сигурно знание за резултата.

10. Вършени на чудеса. Както в случая с „дарбите на изцеление“ (вижте на стих 9), това беше специален дар, изпълняван под божествено ръководство. Привилегията на тези, които не притежават дара, обаче е да се молят за чудотворна намеса и молитвите им да бъдат отговорени, ако Бог е решил така.

Пророчество. Това е силата да се говори авторитетно от името на Бог или от Негово име, било то чрез предсказване на бъдещи събития, било чрез обявяване на Божията воля за настоящето (виж Изх. 3:10, 14, 15; Втор. 18:15, 18; 2 Царе 23:2; Мат. 11:9, 10; 2 Петрово 1:21). Пророчеството е средство, избрано от Бог, за да установи комуникация между Него и човека (виж Числа 12:6; Амос 3:7). Цялата Библия е дошла при хората чрез този дар (виж 2 Тим. 3:16; 2 Петрово 1:20, 21). Писанията свидетелстват за Исус и дарът на пророчеството е подходящо наречен „свидетелството на Исус“ (Откр. 19:10; виж Йоан 5:39; Откр. 12:17). Видения, сънища, специално божествено просветление на ума са начини, по които този дар на пророчеството действа (виж Числа 12:6; Откр. 1:1–3). Така човешкият агент става говорител на Бога (виж 2 Царе 23:2; Мат. 3:3; 2 Петрово 1:21). Бог е възнамерявал този важен дар на Духа да бъде с Неговата църква до края на времето (виж Йоил 2:28, 29; Откр. 12:17; 19:10). Всъщност, той трябва да бъде белег за идентифициране на истинската Божия църква в последните дни (Откр. 12:17; 19:10). Това е разумно, защото Бог използва този канал, чрез който да се разкрива и да предава посланията си на света още от грехопадението на Адам.

Разпознаване на духовете. Това е способността да се прави разлика между божествено и фалшиво вдъхновение (виж 1 Йоан 4:1–3; ТМ 228, 229). Христос предупреди църквата Си, че ще се появят лъжепророци, особено в последните дни, и всички трябва да бъдат нащрек, за да разпознават и отхвърлят такива лъжеучители (виж Матей 24:4, 5, 11, 23–25). Апостолите в ранната църква са имали способността да различават истинските от лъжепроповедниците и изповядващите християнството (виж Деяния 5:1–10; 13:9–11). Имало е нужда от този дар в ранните дни на църквата, когато несъмнено е имало много претенденти за притежание на тези дарове. Сатана винаги е бил готов да фалшифицира истинското и често подкрепя лъжливите твърдения на претендентите чрез свръхестествени чудеса (2 Солунци 2:9; Откр. 13:13, 14).

Видове езици. Този дар е разгледан подробно в гл. 14, където е противопоставен на дара на пророчеството.

Тълкуване на езици. Необходим е бил специален дар, за да се тълкуват предаваните послания (виж гл. 14:27, 28; Допълнителна бележка към Глава 14).

11. Същият Дух. Всички различни дарове на сила, дадени на църквата, се дават от Светия Дух, който действа във и чрез вярващите. Тъй като Бог контролира действието на даровете на Духа, спокойно можем да заключим, че всички те трябва да са в съвършена хармония с Неговия цялостен план за завършване на Неговото дело на земята. Знанието, че всички дарове идват от Бога, би трябвало да е достатъчно, за да забрани всякаква проява на гордост с тяхното притежание.

Всеки човек. Вижте стих 7. Подобно и днес, всички, които се предават на Христос и стават членове на Неговата църква на земята, независимо от тяхната националност, социален или икономически статус или интелектуални постижения, имат уверението, че Светият Дух ще ги даде способност да изпълняват християнските си задължения с висока степен на ефективност (вижте ДА 823).

Както ще. Светият Дух разпределя Своите дарове на вярващите в съответствие със Своето познание за техните способности и нуждите, съществуващи в опита на всеки отделен човек. Това не е произволно разделение, а такова, основано на върховно знание и разбиране. Великата цел да се подготви църквата да посрещне Бога без петно и недостатък на

Пришествието на Христос е контролиращият фактор при разпределението на даровете (виж Еф. 4:12, 13; 5:27; Откр. 14:5). Това твърдение, че даровете се дават на всеки, както Светият Дух сметне за най-необходимо, е източник на насърчение за вярващите. То ги уверява, че ще получат точно способността и силата, от които се нуждаят, за да живеят благочестив живот и да свидетелстват мощно, независимо от обстоятелствата, в които се намират.

Личността на Светия Дух е разкрита в този стих, защото действията на раздаване на дарове на хората, както Той смята за най-добро за техните собствени интереси и интересите на църквата, се отнасят определено до личността. Суверенитетът на Духа също е доказан тук, защото Той разпределя даровете изцяло както Му е угодно.

12. Тялото е едно цяло. Човешкото тяло е един организъм, но е съставено от различни членове и части, всяка от които има своя незаменима функция и всички се обединяват хармонично в едно цяло. Въпреки че различните части на тялото са отделни и различни по своята форма, размер и функции, всички те са съществени и всички се обединяват, за да изградят цялото тяло, и всички са под една и съща ръководна сила - главата.

Христос. Апостолът представя църквата като тяло Христово, показвайки, че тя е едно обединено тяло, с Христос като глава (виж 1 Кор. 12:27; Еф. 1:22, 23; Кол. 1:18-24).

Чрез фигуративен израз тук една част е представена като цяло. Христос, главата на църквата, представлява цялата църква. Всички членове на църквата са отделни личности, имащи различни длъжности и отговорности в църквата. За тези задачи те получават дарове от Бога, съответстващи на техните индивидуални нужди, но всички те са отговорни пред Христос и са обединени в Него.

13. Кръстени в едно тяло. Кръщението, за което се говори тук, несъмнено е това, което съпътства кръщението с вода в случая на всяко истински новородено Божие дете (виж Мат. 3:11). Водното кръщение е безполезно, освен ако кръщаваният не е бил новороден от Светия Дух (Йоан 3:5, 6, 8). Чрез действието на Светия Дух хората стават членове на тялото Христово.

Евреи или езичници. Каквото и да е било предишното състояние на живота на човек или каквато и да е била неговата националност, предаването на Христос и кръщението чрез Неговия Дух премахва всички предишни различия между него и другите вярващи, защото всички са на едно и също ниво в очите на Бога. Не националността е от значение, а смиреното приемане на Исус като Спасител и готовността да Му позволим да ни води през цялото време.

Роб или свободен. Или „роби и освободени“. Сравнете Гал. 3:28; Кол. 3:11. Фактът, че е имало много националности и социални класи, съставляващи тялото Христово, засилва идеята за многообразие. И все пак, въпреки многообразието, има единство.

В един Дух. Текстови доказателства потвърждават (вж. стр. 10) пропускането на предлога „в“. Без него фразата гласи „от един Дух“. Вероятно става дума за делото на Светия Дух по време на кръщението, включително даването на даровете. Някои коментатори отнасят тази фраза „всички напоени“ до общото участие в чашата на Господната вечеря, чрез което действие вярващите показват, че всички принадлежат към едно и също тяло, църквата Божия, и всички са обединени по сърце. Формата на глагола, преведена като „напоени“, обаче е такава, че да отнася действието на пиене до определено време в миналото, а не до многократно участие в обряда на Господната вечеря.

14. Тяло. В стихове 14-26 Павел представя идеята, че единството на организацията включва, а не изключва, множество членове. Той илюстрира това с организацията на човешкото тяло, система, в която всяка част има своята необходима функция. Никоя част от тялото не може да бъде задоволително премахната, ако тялото иска да продължи да функционира ефективно.

Различни членове са представени как водят дискусия по този проблем по много драматичен начин.

Един член. Тялото е съставено от различни членове, които имат много служения за изпълнение. Подобно разнообразие може да се очаква и в църквата и не бива да се предполага, че всички ще бъдат еднакви или че всеки член, който Бог е поставил там, ще бъде безполезен. Не е просто множество части, от които тялото се нуждае, нито просто множество хора, от които църквата се нуждае. И в двата случая това, което се изисква, е пълен набор от членове, обединени да изпълняват всички необходими функции за доброто на цялото. Човешкото тяло няма място или нужда от неактивни членове, които не допринасят за общата ефективност на целия организъм; по подобен начин църквата се нуждае от посветени, активни членове, които непрекъснато допринасят за ефективното изпълнение на делото на църквата за спечелване на души за Божието царство (виж 4Т 5:90; 5Т 4:56, 4:57; 6Т 4:34, 4:35).

15. Аз не съм от тялото. Никой член на тялото не може основателно да каже, че тъй като не е друга част, която евентуално има по-голямо място в делата на тялото, той не е необходим и следователно не е съществена част от тялото. По подобен начин никой член на мистичното тяло Христово не може да каже, че тъй като не заема определена позиция, е безполезен и няма съществена връзка с църквата. Най-нисшият член на църквата е също толкова член на тялото Христово, колкото и най-надареният (виж Матей 23:8-12; Яков 3:1; 1 Петрово 5:3). Всички членове са скъпи на Христос. Той даде живота Си за всички. Той би умрял и за една душа (виж Лука 15:4-7; ДА 4:80; 8Т 7:3).

16. Ухо. Аргументът е същият като в стих 15 (виж коментара там).

17. Око. Ако всички членове на църквата имаха един и същ дар или дарби и всички бяха годни за една и съща служба или вид служба, важни фази от църковната дейност при провъзгласяването на евангелието биха били пренебрегнати и църквата би намалела в духовност и сила. Всяка част трябва да даде своя собствен принос за благополучието на тялото, в противен случай не може да се поддържа максимална ефективност.

Обоняние. Няма телесно сетиво, което може да бъде пощадено, ако искаме да си осигурим най-доброто удоволствие от живота. Обонянието може да се счита от някои за по-маловажно от това на слуха или зрението, но не е нужно много размисъл, за да се осъзнае, че човек, който няма обоняние, е изложен на много рискове, които други могат да избегнат чрез способността си да откриват опасни материали чрез обонятелния нерв. Бог не прави нищо за Своята църква, което не е полезно. Неговите планове за нея са добри, а не зли (вижте Йеремиа 29:11; Ефесяни 5:27). Всички разнообразни духовни дарове, които Той е осигурил за растежа и изграждането на църквата, имат своите важни роли за изпълнение и нито една не може да бъде пропусната без загуба. Всеки член трябва да е толкова осъзнат за големия си дълг към Господа и толкова напълно покорен на Неговата воля, че да се радва да приеме всяко място, което му е отредено в службата на църквата.

18. Бог е определил. В Своята мъдрост Бог е определил на различните части на тялото различните им функции. Човекът няма контрол над тази подредба; тя е изцяло наредена от Бога. По подобен начин Той е определил различни хора в Коринт да вършат различни видове работа. Всеки е бил избран според Божиата мъдрост и надарен с дар, който му е позволявал да изпълнява възложените му отговорности (вижте стихове 27, 28). Даровете бяха разпределени от Бог; човекът нямаше участие в разпределянето им (вижте на стих 11). Като се оплаква и възразява срещу мястото и работата си в църквата, един член може да се окаже в бунт срещу Бога.

19. Всички са един член. Очевидно е имало дух на недоволство от страна на някои в Коринт от начина, по който Бог е разпределил даровете. Тези, които не са заемали видни длъжности в църквата, изглеждали недоволни, чувствайки, че ако не са служители или учители, нямат никаква стойност. Чрез въздействаща илюстрация от човешкото тяло Павел се опитал да разсее тези погрешни идеи, посочвайки абсурдността, която би се получила, ако всички части на човешкото тяло бъдат слети в един конкретен член, като например окото или ухото.

Тяло. За да могат ръцете, краката, очите, ушите и т.н. да изпълняват определената им функция, те трябва да бъдат съединени в тялото; нито едно от тях не може да функционира, ако това единство е нарушено. Ако цялата сила на тялото бъде насочена към един конкретен член, като например окото, всички останали части биха пострадали и самото око би станало безполезно. По този начин Павел подчертава, че всяка намеса в плана на Създателя за правилното функциониране на тялото не е полезна, а вредна по своите резултати.

20. Но сега. Мирът и щастието се намират в радостното приемане на Божия план за Неговите творения и Неговата църква.

Едно тяло. Единство в многообразието и многообразие в единството е подредбата, която произвежда най-добрите резултати (виж Езекиил 1:28; 10; 5Т 751; GW 489). Божията ръка е над всичко и отделният християнин може да се радва, че е смятан за достоен за участие, колкото и малко да е то, във великото дело за довеждане до славен край на плана на изкуплението.

21. Няма нужда. Този стих порицава гордостта на онези, които са се чувствали по-надарени. Те се показва, че тяхната самонадеяност, която ги е карала да чувстват, че по-малките дарове могат да бъдат отстранени, е погрешна. Съществува взаимна зависимост между различните отдели на църковния живот един от друг за правилното функциониране на цялото. Най-даровитите членове на църквата са толкова зависими от по-малко облагодетелстваните, колкото последните са зависими от първите. В такъв случай в църквата няма място за гордост или недоволство. Всяка част от тялото има свое собствено задължение, което трябва да изпълнява, и провалът на една част влияе върху ефективността на всички останали. Така че приносът на привидно най-незначителната служба в църквата е важен за ефективното функциониране и хармоничното развитие на цялата организация.

Вместо гордост и недоволство, братята трябва да проявяват любов и съчувствие един към друг. Тези, които изглеждат по-щедро надарени, трябва да ценят по-малко облагодетелстваните си братя и да им покажат, че ценят това, което правят за каузата, която е обичана от всички членове на тялото Христово (виж 5Т 279). Нека всички вярващи помнят, че любовта и единството, наблюдавани сред християните, са Божието средство, с което да информира света, че Той е изпратил Сина Си в света (виж Йоан 17:21).

22. Изглеждат по-слаби. Не е сигурно за кои части на тялото говори Павел. Може би има алюзия към определени части на тялото, които изглеждат структурно по-слаби от други и се нуждаят от защита.

Необходимо. Човек може да продължи да живее, ако загуби ръка, крак, око или ухо, но не може да се справи без сърцето, белите дробове или мозъка. Така че, въпреки че тези части изглеждат по-слаби и изискват защитно покритие, те всъщност са от по-жизненоважно значение и следователно по-полезни от привидно съществени части, като ръцете или краката.

23. По-малко почтени. Павел не посочва конкретно тези членове. Те са без съмнение тези, които обикновено са облечени. Разграничението между тях и „непривлекателните части“ изглежда е в степента, като последните вероятно се отнасят до половите органи и органите на отделяне. Обичайно е лицето да се оставя открито, без да е украсено с...

дрехи от всякакъв вид, така и с ръцете; но има определени части на тялото, които скромността, благоприличието и благоприличието изискват да бъдат скрити. Произходът на тази практика за покриване на определени части от тялото се намира в разказа за грехопадението на човека. Преди навлизането на греха в човешкото семейство, нашите първи родители бяха покрити с роба на слава, но грехът накара тя да бъде премахната и Адам и Ева, виждайки голотата си, се опитаха да се покрият (виж Бит. 2:25; 3:7, 10, 11; ПП 45, 57). Бог очаква Неговият народ да се облича адекватно и да се увери, че изискванията за християнска скромност и чистота са напълно изпълнени.

Изобилна почит. Лицето, което е оставено открито, се счита за естествено красиво, докато другите части на тялото са привлекателно облечени. Това сякаш учи, че онези членове на църквата, които са по-малко надарени с духовни дарби от другите, не бива да бъдат презирани или третирани снисходително. По-малките дарби в църквата не бива да се оценяват лекомислено, а да се отнасят с по-голямо внимание и грижа, защото са необходими за цялото тяло.

24. Няма нужда. Първото изречение на стих 24 може най-естествено да се свърже със стих 23, както в RV, RSV и т.н. Лицето, ръцете и т.н. са оставени непокрити и тяхното показване не е свързано с никакво смущение или позор. По същия начин по-надарените членове на църквата не се нуждаят от същото количество напътствия и духовни наставления, както тези, които не са толкова обдарени с дарби.

Смесени ... заедно. Гръцката дума *sugkerannumi* буквално означава „смесвам“. среща се само тук и в Евр. 4:2. Тук думата вероятно означава да се съберат в подреден ред. RSV гласи „нагласени“. Бог е направил едната част на тялото зависима от другата и необходима за правилното действие на другата. Всички работят заедно в хармонично единство.

Повече почит. В смисъл на изискване на повече внимание и грижа. Човек трябва да работи и да произвежда стоките, които ще му позволят да изработи необходимите дрехи, за да облече адекватно тези части.

25. Схизма. Гръцки *schisma* (виж на гл. 1:10). Различните таланти и дарби, притежавани от различни членове на църквата не трябва да бъде причина за образуването на групи в църквата. Никой не трябва да се чувства неподходящ да принадлежи към обществото на други, които притежават това, което може да се счита за превъзходни дарби. Изглежда тук има препратка към разделенията, които са се развили в църквата в Коринт (виж гл. 1:10–12; 11:18). Всички части на човешкото тяло са необходими и зависят една от друга. Никоя част не бива да се счита за ненужна за благосъстоянието на цялото тяло. Така е и с църквата. Никой член, колкото и слаб, необразован или неясен да е, не бива да се смята за ненужен или безполезен. Всеки е необходим на своето място и не е правилно да се мисли, че те принадлежат към различни тела и следователно не могат да общуват заедно.

Същата грижа. Без значение коя част от човешкото тяло може да бъде засегната от болка или болест, ресурсите и енергиите на цялото тяло са концентрирани върху облекчаването на тази болка и възстановяването на увредения член до нормално състояние. По същия начин, в духовното тяло всеки член трябва да се интересува от насърчаване на интересите на своите събратя, без оглед на личността или дарбата.

26. Страдайте. Когато нарани един член на тялото, цялото тяло е наранено. да страда, поради естествената, жизненоважна връзка между пострадалия член и останалата част от тялото. Така е и с църквата; трябва да има такава тясна и жива връзка между членовете, че страданието на един да се предава на цялата църква и

Интересът и активната помощ на всички са ангажирани, за да се помогне на страдащия член. Ако някой страда от бедност, например, отговорност на църквата е да облекчи това страдание, като служи на материалните му нужди; ако някой е преследван заради вярата си, цялото тяло от вярващи трябва да сподели неговото изпитание и да се обедини около него, за да му даде каквато подкрепа може (виж Рим. 12:13, 15, 16; Гал. 6:2; 7Т 292). Църквата е тясно свързана организация; в нея се вижда единство, което е сравнено с това между членовете на Божеството (Йоан 17:21, 23; Рим. 12:4, 5). Христос се отъждествява със Своите хора и когато един от тях страда, Той чувства болката (Мат. 25:40, 45; Деяния 9:5). Както в естественото тяло ужилването в пръст се усеща чак до ръката и през цялото тяло, така и в духовното тяло, когато една от отровните стрели на Сатана прониже сърцето на един член, цялата църква е засегната. Цялото тяло е опозорено от отстъпничеството на най-малкия член.

Почитан. Здравето на един член на тялото се отразява в благосъстоянието на цялото тяло. Така е и в църквата. Честта, която се отдава на един от нейните членове чрез специално надаряване, се споделя от всички, защото всички се ползват от неговите специални надарявания.

27. Да. Местимението е емфатично в гръцкия език. Павел се обръщаше към коринтските вярващи, сред които имаше някои, които бяха причинили разделения в църквата, други, които не бяха прекъснали напълно връзката си с идолопоклонството, и трети, които бяха изпаднали в неморалност (виж гл. 1:10, 11; 3:3; 5:1, 2; 8:1). Те трябва да се грижат да бъдат здрави, пълни с усилия членове, изпълняващи своята роля в делото на църквата. Те трябва да бъдат верни и лоялни към Христос и един към друг, без да завиждат на никой от братята.

Тяло Христово. Сравнете Еф. 1:22, 23; 4:4, 12, 16; 5:23, 30; Кол. 1:18, 24; 2:19; 3:15. Членовете на църквата трябва да бъдат подчинени на волята Христова във всичко, точно както всички различни части на тялото се ръководят от волята на главата; и както всички членове на тялото поддържат жива връзка с главата и помежду си, така и вярващите ще поддържат помежду си връзката на членове на едно и също тяло, всички подчинени на една и съща глава, Христос.

В частност. Гръцката дума *ek teuous* буквално означава „от част“, тук означава „поотделно“ или „няколко“. Идеята е, че всеки отделен член има своя собствена отговорност да служи на Бога на своето място и според собствената си функция. Това изглежда е разширено в стихове 28–31, където различните функции на отделните църковни членове са описани в съответствие с различните дарби, дадени от Светия Дух.

28. Бог е определил. Буквално „Бог е определил за Себе Си“. В стих 11 Светият Дух е представен като разпределящ даровете; тук това е Бог. Членовете на Божеството работят заедно в единство.

Някои. Павел има предвид някои апостоли, други пророци и т.н.

Първо. Без съмнение първо не само по отношение на времето (виж Матей 10:1–8; ДА 290, 291), но също и по ранг, като една от най-важните длъжности в църквата.

Апостоли. Буквално „изпратените“. Терминът не трябва да се ограничава до дванадесетте. Други също са били наричани апостоли (виж 1 Кор. 15:7; Гал. 1:19). Апостолите изглежда са имали обща юрисдикция над църквите.

Пророци. Вижте стих 10.

Учители. Тези, надарени със специални способности да тълкуват Писанията. Те са вероятно същите като онези, които притежават „словото на познанието“, които знаят как да разкрият тайните на Божието царство пред любознателните умове (ст. 8). Проповядването и поучението са тясно свързани; проповедникът провъзгласява истината по начин, който достига до сърцето на слушателя и го подтиква към действие в полза на чутото; учителят приема истината

и го анализира и синтезира с такава яснота и логика, че слушателите наистина разбират посланието. По този начин те са способни да дадат основание за надеждата, която е била вложена в сърцата им от проповедника.

Чудеса. Извършването на чудеса беше един от най-зрелищните дарове на Духа.

Чудесата изиграха определена роля в служението на Христос на земята и Той даде на учениците Си силата да вършат чудеса (виж Матей 10:8; DA 350, 351; EW 189). Неговият план беше Неговите последователи да имат силата да вършат чудеса, за да напреднат в делото Му на земята (виж Марк 16:15–18; DA 823). Вижте върху 1 Коринтяни 12:10.

Изцеления. Вижте стих 9.

Помага. Гръцката дума *antilēpsis* произлиза от глагол, който буквално означава „да се хвана“.

Думата се среща само тук в Новия завет, но е често срещана в папирусите, с идеята за „помощ“, „подкрепа“. Този дар обикновено се разбира като способността, дадена на онези, които изпълняват длъжността дякон в църквата, особено след като тази длъжност изисква служене на нуждите на бедните и болните. Това е дело, на което може да не се дава толкова голяма публичност, колкото на някои от другите дарове, но въпреки това е важен етап от църковния живот. Да можеш да посещаваш болните и да им оказваш истинска състрадателна, разбираща помощ, както физически, така и духовно, е мощно средство за обръщане на сърцата към Спасителя.

Грижата за бедните и нуждаещите се чрез облекчаване на материалната им липса може да се извърши задоволително само от онези, които са водени от Духа. Това е едно изключително плодотворно служение (виж Исая 58:7; 5Сол. 612, 613; 6Сол. 282, 306, 307; МН 147, 148).

Правителства. Гръцката дума *kubernēseis* произлиза от глагол, който означава „да управлявам“, „да действам като кормчия“, следователно „да ръководя“, „да управлявам“. *Kubernēseis* вероятно се отнася до даровете на управление в църквата.

Езици. За определение на този дар вижте гл. 14; вижте Допълнителна бележка към Глава 14.

29. Всички ли са апостоли? Формата на въпроса на гръцки показва, че отрицателният отговор е се очаква. Стихове 29, 30 показват, че Бог не дава един-единствен дар на всеки вярващ. Те се разпределят според нуждите на конкретната ситуация, пред която е изправена църквата на всяко място и време. Трябва също да се има предвид, че даровете не са за прослава и възвисяване на човека, а за изпълнение на плановите и целите на Бог, който предава тези сили на Своите хора, както Му е угодно, а не според човешките идеи и мнения (вижте стихове 4, 5, 11). Не всички вярващи в Коринт са били квалифицирани от Светия Дух да изпълняват задълженията на която и да е конкретна служба в църквата, като например тази на учител или пророк, но разпределението на дарове е било извършвано от Светия Дух на такива хора, които Той е избрал да използва за определени специфични цели. Това би трябвало да премахне от получателите на даровете всяка гордост и всички идеи за превъзходство над техните по-малко благодетелствани братя.

30. Дарове. Този стих продължава аргумента от стих 29 (вижте коментара там).

31. Жадува усърдно. Гр. *zēloō*, „да бъде ревностен за“. Коринтяните са увещани да продължават усърдно да молят Господа да излее Духа Си върху тях и да им даде дарове, които са най-необходими за изпълнението на тяхната роля в Неговото дело. Първоначалното надаряване с дар или дарове не е непременно окончателното надаряване. Както в притчата за талантите (вижте върху Матей 25:14–30), верността към дълга може да доведе до увеличаване на надаряванията.

Най-добър. Гръцки kreittona, „по-добър“, въпреки че сравнителната степен може да означава превъзходна степен „най-добър“. Текстовите доказателства обаче подкрепят (вж. стр. 10) тълкуването „повиш“. Духовните дарби се дават от Светия Дух за изграждането на църквата до състояние на съвършенство и единство в Христос (виж Еф. 4:12, 13). Без съмнение онези, които се занимават пряко с основната цел на църквата, а именно проповядването на евангелието, и които допринасят най-много за общото назидание (виж 1 Кор. 14:1), се считат за от първостепенно значение.

По-превъзходен път. Тоест, пътят на любовта, описан в гл. 13.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

4 СТ 314; Ев 98; ЗТ 446 4–12АА 92;
ТМ 29 6 9Т 145 7 COL 364
8, 9 9Т 144 8–
11 COL 327; МЛ 37
11 СТ 315; ДА 823
12 ФЕ 413, 466 12–277Т 174
13 МН 25 13–21АА 317 14–
214Т 128; 5Т 279; 6Т
288; WM 123 24–
27АА 318 26 7Т
292 26, 27 WM 23
27 5Т 731; 7Т 296; 8Т 174 28 АА 92; ЗТ 446

ГЛАВА 13

6

1 Всички дарове, 2, 3 колкото и превъзходни да са, не струват нищо без милосърдие. 4 Хвалебните похвали от него, и 13 преклонение пред надеждата и вярата.

1. Въпреки това. Павел е изброил и определил мястото на даровете на Духа в църквата (гл. 12). Сега той продължава, за да покаже, че притежаването на всички тези дарове и други допълнителни качества не прави никого християнин, ако той не притежава върховния дар на любовта. Това красиво стихотворение в проза е наречено „най-великото, най-силното, най-дълбокото нещо, което Павел някога е писал“ (Харнак).

Тук са изложени природата, стойността и вечната продължителност на любовта в сравнение с временните дарове. Тази глава продължава обсъждането на темата, въведена в гл. 12, а именно духовните дарове. Павел отбелязва факта, че различните духовни дарове са били дадени по такъв начин, че да допринесат за изграждането и благосъстоянието на църквата (виж гл. 12:4–28). Сега той показва, че притежанието на споменатите там дарове, колкото и добро да е, може да бъде заменено от дар, който е по-ценен от всичко описано преди това, и че дарът е достъпен за всички (вж. Гал. 5:22).

⁶ Никол, Ф. Д. (1978). Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден: Светата Библия с екзегетични и обяснителни коментари. Серия с коментарни справки (1 Кор. 11:1). Вашингтон, окръг Колумбия: Асоциация на издателствата „Ревю енд Хералд“.

Езици на хората. Това може да е препратка към силата на изказването, която се намира в най-висококвалифицираните и надарени оратори сред хората или на многото различни езици, използвани от народите на тази земя. Ако на говорещия му липсва любов, една от основните характеристики на Бога, неговото превъзходно красноречие или умението му да използва езици е толкова безполезно за насърчаването на Божието царство, колкото и безсмислените шумове на резониращо парче мед или напразно дрънчащ чинел (виж 1 Йоан 4:8; ДА 22; GC 487, 493).

За ангелите. С това Павел може би е имал предвид или дара на езиците, толкова високо ценен в Коринт (виж гл. 14), или възвишения език на ангелите. Обаче, изключително зрелищното проявление на езици или дори способността да се говори с ангелски език не дава никаква чест на този, който ги получава, нито пък има някаква реална стойност за него, ако не е свързана с любов. Апостолът е имал за цел да поправи погрешната оценка, която коринтяните са дали на дара на езиците, и да ги стимулира да търсят любовта като най-ценния дар.

Любов. Гръцки *агаре*, „любов“, висшият вид любов, която разпознава нещо ценно в човека или обекта, който е обичан; любов, която се основава на принцип, а не на емоция; любов, която произтича от уважение към възхитителните качества на своя обект. Тази любов е тази, която се вижда между Отец и Исус (виж Йоан 15:10; 17:26); тя е изкупителната любов на Божеството към изгубеното човечество (виж Йоан 15:9; 1 Йоан 3:1; 4:9, 16); тя е специалното качество, демонстрирано в отношенията на християните помежду си (виж Йоан 13:34, 35; 15:12–14); тя се използва, за да обозначи връзката на вярващия с Бога (виж 1 Йоан 2:5; 4:12; 5:3). Любовта към Бога се показва чрез съответствие с Неговата воля; това е доказателство за любов (виж Йоан 2:4, 5). Вижте Допълнителна бележка върху Псалм 36; виж върху Мат. 5:43, 44.

Думата „милосърдие“ не е достатъчно изчерпателна, за да обозначи широкия обхват на интереса към благополучието на другите, който се съдържа в думата *агапе*. Всъщност „милосърдие“ може да предава силно ограничена идея за социална помощ. Думата „любов“ е по-добра, но тя трябва да се разбира в светлината на всичко, казано в тази глава по въпроса. Тази „любов“ (*агапе*) не трябва да се бърка с това, което понякога се нарича любов, качество, съставено до голяма степен от чувство и емоция, чийто център е в самия себе си и неговите желания.

Агапе съсредоточава интереса и загрижеността върху другите и води до подходящи действия.

Коринтската църква е била силно обезпокоена от вътрешни раздори, водещи до разделения и партии (виж гл. 1:11, 12). Някои се хвалели с превъзходните си качества и дарби (виж гл. 3:3–5, 8, 18, 19, 21; 4:6, 7). Тази глава показва, че притежаването на различни дарове на Духа не е от полза, ако човекът е лишен от любов.

Месинг. Гръцки *chalkos*, „месинг“ или нещо, направено от месинг. Тук, модифицирано с „звънящ“, вероятно се отнася до гонг или тромпет. Идеята е за ехтящ инструмент, такъв, който издава силен шум и създава вид на голяма важност, но е просто безжизнен източник на звук.

Звънтене. Гръцката дума *alalazō* е ономатопеична дума, първоначално образувана, за да изрази силния вик, издаван от армия, когато се втурва в битка. От тази първоначална употреба тя е дошла до значението на издаването на силен шум, като например писък или плач. Тук *alalazō* се използва за описание на монотонни, звънящи звуци на чинела.

2. Пророкувай. Апостолът преминава към по-важния, макар и вероятно по-малко сензационен, дар да говори като вдъхновен Божи пратеник, предавайки наставления от Небето на църквата. Превъзходството на този дар над езиците и другите духовни дарове е

подчертано в гл. 14:1, 39. Пророкът, който стои между Бога и хората и разкрива Божията воля на хората, трябва да бъде доминиран от любов, в противен случай посланията му ще имат малък ефект върху слушателите.

Мистерии. Гръцки. *mustēria* (виж върху Мат. 13:11; Рим. 11:25). Поради греха, силите на ума на човека са отслабнали; способността му да разбира чудесата на живота, както природни, така и духовни, е значително по-малка от тази, която Бог първоначално е възнамерявал да има (виж Ис. 6:9, 10; Йоан 12:37–40; 2 Кор. 4:4; 4Т 585; 5Т 698, 701). Необходими са дълги и упорити изследвания, за да се даде възможност на хората да открият тайните на природата, но те са били лесно придобити от Адам, преди да съгреша (виж РР 50, 51). Неповярвалият, доминиран от греха ум не може да разбере Божиите неща. Това е така, защото грехът е довел до пълна промяна в духовната природа на човека, така че неговите пътища са диаметрално противоположни на тези на неговия Създател (виж Ис. 55:8, 9). На пророците Бог сметне за уместно да разкрие действията на Своята воля в полза на хората. На свой ред те са упълномощени да наставляват хората относно връзката им с Бога и техните близки (виж Пс. 25:14; Амос 3:7).

Знание. Под „знание“ Павел несъмнено се позовава не на знанието като цяло, а на дара на знанието, описан в гл. 12:8 като „словото на знание“, което означава „израз на знание“ (виж коментара там; вж. гл. 12:28).

Вяра. Тоест, дарът на вярата, описан в гл. 12:9 (виж коментара там).

Благотворителност. Вижте стих 1.

Нищо. След като изброи възможното притежание на даровете на пророчество, мъдрост, знание и вяра – изключителни и силно желани духовни дарби, Павел прави простото твърдение, че всички тези неща, колкото и възхитителни и важни да са, са неефективни без любов.

Същото важи и за придобитите дарби, като например интелектуалните постижения. Сатана притежава голяма интелектуална сила и знание, което надвишава това на хората, но не е възвишен от това (виж 2Т 171; РР 36; 5Т 504). Умът, който не е предаден на Христос и не е водеен от Неговия Дух, е под контрола на Сатана, който работи в него, за да постигне собственото си удоволствие (виж 5Т 515). Така става очевидно, че обикновените интелектуални постижения, отделени от богоподобното качество на любовта, служат само за подпомагане на врага в постигането на неговите цели и не правят нищо за духовните интереси на хората (виж 1 Йоан 4:8). Някой, който може да е притежавал голяма част от мъдростта на този свят, заедно с теоретично разбиране за връзката, която би трябвало да съществува между човека и Бога, но въпреки това да не е имал експериментално познание за любовта, пак би бил загубен. Неговите усилия да прави добро на другите биха били безплодни и великата цел, която трябва да бъде неговата в живота, прославата на Бога, би останала непостигната (виж Йоан 4:7, 8; МВ 37).

3. Дарявам. Гр. *psōmizō*, „да храня, като слагам парченца храна в устата“, „да раздавам“, „да храня на хапки“; използвано в Новия завет само тук и в Рим. 12:20. Тук думата може да се отнася за разпределянето на блага на бедните на малки порции. Вероятно е било обичайно по времето на Павел богатите да раздават милостиня на бедните на портата на имота си (виж Лука 16:20, 21). Тогава също така вероятно са раздавали милостиня на малки порции на много хора, така че по-голям брой да се облагодетелстват и да са готови да хвалят дарителя. Милостинята се е смятала за голяма добродетел и често се е правела показно. Исус строго е порицал това желание за всеобщо признание (виж върху Мат. 6:1–

4). За да подчертае суетността на подобна фалшива милосърдие, Павел посочи, че ако всичко, което човек притежава, се раздава по този начин, а истинската любов липсва в живота му, всичко това би било празно лицемерие и без духовна стойност. Въпреки че подобно поведение може да доведе до добро

за други, това не можеше да се съгласува с Божието одобрение, защото липсваха необходимите качества на характера.

Да бъде изгорен. Могат да се цитират и важни текстови доказателства (вж. стр. 10) за четенето „за да мога да се похваля“. С това четене значението на пасажа е „ако раздавам целия си имот, за да нахраня сиромасите, и ако давам тялото си, за да се похваля, това не ми ползва нищо“.

Идеята на четенето на KJV е, че мъченичеството, което се търси за самопрослава, е никакви заслуги. По времето на Павел не е било обичайно хората да се умъртвяват чрез изгаряне; убиване с камъни, разпъване на кръст или обезглавяване с меч са били обичайните методи за екзекуция. Възниква въпросът: Защо тогава Павел говори за мъченичество чрез изгаряне? Отговорът е: Може би защото изгарянето представлява една от най-болезнените форми на смърт. Да дадеш тялото си на изгаряне би представлявало крайна форма на саможертва. Някои смятат този пасаж за пророчески за страшните мъчения с огън, сполетели църквата по времето на Нерон и по-късно. По този начин те виждат в пасажа предупреждение срещу заблудата, че заслуга може да се получи чрез ненужно търсене на мъченичество чрез огън.

Нямам никаква полза. Ако този, който страда от мъченичество чрез огън, не притежава качествата на характера, представени от „любов“ (агапе), той няма надежда за вечен живот и следователно е загубил всичко. Следователно любовта е по-ценна и по-ценна от даровете на Духа, които коринтяните са желали да имат (ст. 1, 2), или от единичните благодения или саможертва. Нищо не може да замести любовта. Бог приема само служението на любовта (виж Йоан 14:15, 21, 23; 15:9, 10, 12, 14; 1 Йоан 4:11, 12, 16–21; 5:1–3).

4. Дълготърпи. В стихове 4–7 Павел продължава с анализа на любовта. Той посочва седем отлични характеристики на любовта и осем действия и нагласи, които са напълно чужди на нейната природа. В тази хвалебствена реч той излага превъзходното качество на любовта както в нейния положителен, така и в отрицателния ѝ аспект. Олицетворението на любовта в тези стихове засилва красотата на описанието, защото Павел приписва на любовта онези характеристики, които се намират във всички, които истински обичат. В целия параграф се виждат от време на време проблисъци на недостатъците в църквата в Коринт, които са в пряк контраст с отличните качества на любовта.

Търпението, или дълготърпението, в свят, където преобладават нетърпението и нетолерантността, е ценно качество. Любовта търпи дълго грешките, провалите и слабостите на другите. То признава, че всички човешки същества са грешни и че следователно трябва да се вземе предвид проявата на грешките, произтичащи от присъщата греховна природа на човека. Дълготърпението е противоположно на прибързаността, на страстните изрази и мисли, и на раздражителността. Тази дума обозначава състоянието на ума, което позволява на човек да бъде търпеливо тих и да търпи дълго, когато е потискан, несправедливо обвинен и преследван (виж Еф. 4:2; Кол. 3:12; 2 Тим. 4:2; 2 Петр. 3:15; срв. Мат. 26:63; 27:12, 14; виж върху Мат. 5:10–12). Който е дълготърпелив, притежава един от плодовете на Духа (виж Гал. 5:22).

Е мил. Гръцки *chrēsteuomai*, „да бъдеш кротък“, „да проявяваш доброта“, „да бъдеш внимателен и кротък“. Думата изобразява благодатната природа на човек, воден от Божия Дух, човек, който винаги се стреми да разкрие чрез думи и дела разбиращо съчувствие и оценяване на борбите и трудностите на другите. Идеята на думата е, че при всички житейски обстоятелства, независимо дали са сурови и провокативни, болезнени или скръбни, любовта е мека и нежна. Любовта е обратната страна на омразата, която се проявява в строгост, гняв, грубост, недоброжелателност и отмъщение. Човек, който наистина обича другия, е мил с него, нетърпелив да му направи добро, нежен и учтив, защото не иска да нарани чувствата му, а се стреми да допринесе за неговото щастие (виж 1 Петрово 3:8).

Завиждам. Гръцки *zēloō*, „да бъда ревностен“, било то в добър или лош смисъл; тук в лош смисъл, „да завиждам“, т.е. да проявявам лоши или неприятни чувства към другите поради предимствата, които те притежават. Такива чувства пораждат раздори и разделения, напълно противни на ученията на Исус, защото Той увещаваше хората да се обичат и да живеят заедно в единство (виж Йоан 15:12; 17:22; 1 Йоан 3:23). Завистта, или ревността, е един от най-жестоките и презрени от всички човешки недостатъци (виж Притчи 27:4; Песен на песните 8:6).

Луцифер, възвишеният ангел, който имаше привилегията да бъде един от херувимите, които покриваха Божия трон, беше победен от завист и загуби високото си положение (виж Исая 14:12–15; Езекиил 14:12–15). 28:14, 15). След падението си, Сатана се стреми да внуши собствения си ужасен порок на завистта в сърцето на всяко човешко същество, така че всички да бъдат погубени, както беше и той. Само любовта може да прогони ревността. Доволството от това, което Господ ни е позволил да имаме, обаче не ни пречи искрено да желаем най-добрите дарове и пламенно да копнеем за „по-превъзходния път“ на любовта, който е описан в тази глава (вижте 1 Кор. 12:31).

Vaunteth ... себе си. Гръцки *perpereuomai*, „да бъдеш тщеславен“, „да се хвалиш“. Любовта не хвали себе си; тя е смирена и не се опитва да се самовъзвеличава. Този, в чието сърце се намира истинската любов, помни живота и смъртта на Исус и незабавно отблъсква всяка мисъл или предложение, което би довело до самовъзвеличаване (виж ЕФ 112, 113). Любовта, която е дар от Духа, гледа на всяко добро нещо като идващо от Бога и дарено от Него и следователно няма основание за суетно хвалене поради притежаването на определен дар от Бога.

... е надут. Гр. *phusioō*, „надувам“, „взривявам“, „надувам“, метафорично

„да се гордее“. Фусиоо идва от фуса, „мех“. Любовта не надува човек със суета; тя не създава състояние на самонадеяност и самовъзвеличаване. Този израз сочи към субективното състояние на гордост и самодоволство, които толкова често характеризират онези, притежаващи превъзходни знания и способности (виж гл. 8:1). Любовта не се отдава на умствено самочувствие, претендирайки, че има най-добрите дарби и по този начин служи на тщеславието. Любовта не създава идеи за собствена важност, нито търси ласкателства на другите за нещо, което е постигнато (виж 5С 124).

5. Държа се неприлично. Гръцки *aschētoneo*, „да се държи неприлично“, „да се държи непочтено“. В LXX думата се използва със значението „да бъдеш гол“ (виж Езекиил 16:7, 22; и др.). Любовта никога не е нецивилизована, груба или невъзпитана; тя никога не се държи по начин, който да обижда чувствителността на другите. Христос, когато е бил на земята, винаги е бил внимателен към чувствата на хората и винаги е действал учтиво и благоприлично с всички (виж GW 121). Всеки истински последовател на Господа ще бъде учтив по всяко време, никога не откликвайки на подтиците на естественото сърце да отвръща на грубостта и суровостта с неучтивост (виж GW 123). Любовта винаги търси това, което е правилно, уместно или подобава във всички житейски отношения, защото се стреми да насърчава щастието на другите, а това по необходимост води до избягване на всичко, което би причинило обида или би попречило на истинската наслада.

Тук може да има намек за неправилното поведение на някои от коринтяните по време на публично богослужение и по отношение на езически празници (вижте 1 Кор. 8:10–12; 11:4–6, 20–22). За християнина личните мнения, желания и практики са изместени от любовта в интерес на комфорта, удобството и щастието на другите.

Подходящото поведение на любовта изключва всякакъв фанатизъм и небалансирани позиции, които водят до необуздани емоционални изблици и очернят Божието дело. Твърдението, че любовта никога не се държи неприлично, доказва, че тя е под контрола на разума по всяко време и не може да бъде просто емоция или чувство. Това, което е просто отговор на чувство и емоция и е погрешно наречено любов, не действа разумно, нито пък непременно взема предвид чувствата и чувствителността на другите.

Нейните собствени. Буквално „нейните [неща].“ Точната противоположност на природата на истинската любов е егоистичното търсене на собствена изгода, влияние или чест като най-голяма цел в живота (виж гл. 10:24, 33). От всички характеристики на любовта, това е най-трудното за разбиране от неосветеното сърце. Човекът естествено се интересува преди всичко от себе си и често този интерес засенчва всички останали; но Христовият път, пътят на любовта, поставя себе си на последно място, а другите на първо място (виж върху Мат. 5:43–46; 7:12). Егоистичната природа на човека е още едно доказателство, че грехът е обърнал напълно божествения ред в човешкия опит, карайки хората да съсредоточат своите чувства и интереси върху себе си (виж върху Ер. 17:9; Рим. 7:14–18, 20; 8:5–8; Яков 4:4; виж върху Мат. 10:39). Човек, притежаващ безкористната любов към Бога, забравя себе си и е напълно погълнат от изпълнението на Божията воля. Ето защо той е готов да даде живота си в любящо служение за другите (виж Мат. 22:37–39; Деяния 10:38; ГВ 112; 7Т 9, 10).

Исус „ходеше, правейки добро“ (Деяния 10:38). От това твърдение става ясно, че никой не може да бъде истински християнин, истински последовател на Христос, който живее само за себе си или който си поставя за главна цел в живота да насърчава собствените си интереси. Християнин е този, който следва Христос. Следователно той е този, който отрича поривите на естественото сърце за отдаденост на себе си и който е готов да жертва собствения си комфорт, време, удобство, богатство и таланти, за да допринесе за благосъстоянието на човечеството.

Лесно се провокира. Думата „лесно“ е добавена и очевидно без основание. Всъщност тя придава погрешен нюанс на значението на твърдението. Любовта не се провокира, нито лесно, нито по друг начин; нищо не може да наруши спокойствието на съвършената любов и да предизвика проява на раздразнение, нетърпение или гняв. Да се вмъкне думата „лесно“ би означавало да се предположи, че има моменти, когато определено количество гняв, раздразнителност или негодувание са допустими, но това не е така с истинската любов (виж Пс. 119:165; Евр. 12:3; 1 Петрово 2:23). Християнинът, който знае, че „аз“, естественото сърце, се противопоставя на Божията воля и че след като се е посветил на Господа, е мъртъв за греха, няма причина за раздразнение или досада. Той просто предава всичко на Бога, знаейки, че каквото и да се случи, той е под бдителното, любящо око на Този, Който контролира всички неща за негово добро (виж Рим. 6:11; 8:28; 1 Петрово 5:6, 7). Един от най-поразителните ефекти на обръщането във вярата е забележителната промяна, която се вижда естествено в характера на човек, който е бил по природа раздразнителен, злопамятен и лесно се е гневил. Под влиянието на Светия Дух такъв човек става кротък, нежен и спокоен. Всички усилия на Сатана да го дразни и да го накара да се поддаде на стария, избухлив дух са напразни.

Не мисли зло. Буквално „не смята злото“. Гръцкият превод тук предава идеята да не се взема предвид стореното зло; да не се смята, вменява или обвинява никого за зло. Това е друго красиво, подобно на Христос качество на любовта. То показва, че любовта дава най-доброто възможно тълкуване на поведението на другите. Човек, който е под контрола на любовта, не е критичен, не е склонен да намира недостатъци или да приписва погрешни мотиви на другите.

6. Беззаконие. Гръцки *adikia*, „неправда“. Любовта не намира удоволствие в никакъв вид неправда, независимо дали е от страна на приятел или враг. Неправдата, която е грях (виж 1 Йоан 5:17), е напълно чужда на божествената природа на любовта; следователно, този, който обича, не може да бъде доволен от нищо, което не е в хармония с Божията воля. Любовта не се радва на пороците на другите, нито намира щастие, защото другите са признати за виновни за неправда. Тя не изпитва злонамерено удоволствие, когато чува слух, че някой е сгрешил (виж Притчи 10:12; 11:13; 17:9; 1 Петрово 4:8). Неосветеното сърце се радва, когато врагът падне в грях или когато противникът направи грешка, която го въвлеча в позор, но не е така с любовта. То поема обратния курс и се стреми да помогне дори на враг, когато е в беда (виж Притчи 24:17; 25:21; Матей 5:44; Римляни 12:20). Само онези, които не са осветени от истината, намират удоволствие в злите постъпки на другите (виж Римляни 1:32; 12:9).

Истина. Тук „истината“ е в контраст с „беззаконието“ и означава добродетел, праведност, доброта. Любовта намира удоволствие не в пороците, а в добродетелите на другите. Любовта е заинтересована от напредъка на истината и щастието на човека; затова е благодарна, когато каузата на истината е подкрепена (виж Марк 9:35–40; Филипийци 1:14–18).

Любовта не може да намери щастие в какъвто и да е грях или в наказанието, наложено на грешника; по-скоро тя намира удоволствие в освобождението на човека от оковите на греха, защото такова освобождение го довежда в хармония с истината и го прави кандидат за щастието на небето, за което е създаден (виж Езекиил 18:23, 32; 33:11; Йоан 8:32; 17:17; 1 Йоан 4:8; Кол. 2:9).

7. Beareth. Гръцки *stegō*, „да покривам плътно“, „да защитавам чрез покриване“, „да поддържам“, „да подкрепям“. Любовта скрива и мълчи за неща като недостатъците на другите, които егоизмът на естественото сърце с радост би разкрил. Любовта не желае да проверява слабостите на другите, нито да позволява те да бъдат проверявани от някой друг.

Вярва във всичко. Тази фраза не означава, че този, който обича ближния си, е лековерен до степен на абсурд, не правят разлика между нещата, в които трябва да се вярва, и следователно са също толкова склонни да повярват на лъжа, колкото и на истина. Но любовта е склонна да тълкува по най-добрия възможен начин поведението на другите, приписвайки им добри мотиви. Това е отношението на любовта, защото любовта се стреми да направи другите щастливи и няма да повярва на нищо, което е в тяхна вреда, освен ако не е налице неопровержими доказателства. По отношение на Бога, любовта вярва безрезервно на всичко, което е разкрито за Божията воля за човека. Няма съмнение относно Божието Слово и Неговите наставления; всичко се приема с благодарност и се изпълнява.

Надежда. Колкото и мрачни да са нещата и каквито и основания да има за съмнение в искреността на другите, любовта все пак се надява, че накрая всичко ще бъде наред и ще поддържа тази позиция, докато всяка възможност за потвърждаване не изчезне. Тази вяра в ближния, която любовта вдъхновява, води до защита на неговата кауза въпреки противопоставянето. Любовта се основава на доверие и това доверие в крайна сметка се основава на Бога; затова любовта е готова да се изправи срещу подигравки, спорове и презрение в защита на другите, надявайки се, че в определеното време истината ще бъде реабилитирана.

Издържа. Любовта понася тихо всички трудности, изпитания, преследвания и наранявания, причинени от човека, и всички атаки, които Бог може да сметне за добре да позволи на противника да извърши (виж Йов 13:15). Това твърдение за любовта показва безкрайното търпение, което притежава този, който винаги е под контрола на любовта. Странното поведение на другите, може би предназначено да го нарани или раздразни, той търпеливо понася, защото вижда в своите близни души, за които Христос умря, души, които са подведени от Сатана и следователно заслужават съжаление и

помагана, а не осъждана или грубо третирана. Като съвършено изложение на Божия закон, любовта постоянно работи за най-добрите интереси на другите и следователно е готова да гледа на неблагоприятното им поведение с разбиращо търпение и съчувствие, вдъхновени от Бога (виж Матей 22:37–40; Римляни 13:10; 1 Йоан 4:7, 12, 16, 18, 20, 21).

8. Файлет. Гръцки *ekpiptō*, „да падна [или „от“]“, „да падна от мястото си“, „да се провали“, „да се „загивам.“ Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) четенето *piptō*, простата форма на глагола. Истинската любов не пада като листо или цвете (виж Яков 1:11; 1 Петрово 1:24). Когато едно цвете е дало своя аромат и красота по време на слънчевите часове, то е изпълнило предназначението си, а студените ветрове и слани го карат да увехне и да падне от растението. Не е така с любовта. В дни на стрес и напрежение, както и когато всичко е светло и прекрасно, любовта винаги остава същата, разпръсквайки аромата си на доверие, надежда и вяра навсякъде. Това трябва да е така, защото любовта е самата основа на закона, а Божият закон е вечен (виж Пс. 119:160; Мат. 5:17, 18; Лука 16:17). Всеки вярващ е призван да култивира този плод на Духа и всеки вярващ може да бъде уверен, че не може да има житейско преживяване, за което любовта да не се грижи; на любовта може да се разчита по всяко време, за да реши всички проблеми.

Пророчества. Дарът на пророчеството е даден от Бог за напътствие на църквата. през вековете (виж Пс. 77:20; Осия 12:13; Откр. 12:17; 19:10). Когато нуждата от такова ръководство вече не съществува – тоест, когато Божият народ достигне небесния си дом – пророчествата ще престанат.

Провал. Гръцко *katargeō*, „да обезсмисля“, „да доведе до край“, тук използвано в страдателен залог, „да бъде доведен до край“.

Езици. Подобно на пророчеството, този дар, който е изпълнявал полезна функция в ранната църква (вижте Допълнителна бележка към Глава 14), вече няма да е необходим.

Прекратявам. Гръцки *pauiō*, „правя пауза“, „спирам“.

Знание. Не знанието като цяло, а дара на знанието, който е дал възможност на мъжете да обясни истината ясно и логично на другите (виж гл. 12:8). Павел излага превъзходството на любовта над различни духовни дарове, които са били полезни за изграждането на църквата, но които, с триумфа на църквата в царството на славата, вече няма да са необходими.

Ще изчезне. Гръцки *katargeō* (виж по-горе под „провал“).

9. Отчасти. Даровете на знанието и пророчеството предоставят само частични проблясъци от неизчерпаемите съкровища на божественото знание. Това ограничено знание ще изглежда почти заличено в превъзходната яркост на вечния свят, както светлината на свещ губи значението си, когато е поставена в ярката светлина на слънцето.

10. Съвършен. Гръцки *teleios*, „завършен“, „цялостен“, „напълно зрял“. Дори знанието, придобито от най-блестящите хора, е незначително в сравнение с необятния океан от знания във вселената. По този начин хвалбата на коринтяните е била напълно неуместна (виж гл. 8:1, 2). Когато Исус Христос дойде отново, за да изкупи Своите, тогава частичното осветяване на човешкия ум от цялото знание, притежавано от човека, ще бъде изгубено в превъзходната яркост на божественото откровение на истината, точно както светлината от звездите изчезва, когато се появи сутрешното слънце.

Ще бъде премахнато. Гръцки катаргео (виж на стих 8). Тук не може да се твърди, че знанието за истината някога ще престане или ще отmine; истината е вечна и знанието, което човек има за вечната истина, винаги ще остане. Частичният характер на това знание ще престане, когато човекът се промени от смъртен в безсмъртен (виж стих 12; вж. гл. 8:2). По същия начин, когато този свят свърши и хората започнат открито, лично общение с Бога, пророчеството ще е изпълнило целта си и вече няма да е необходимо.

11. Дете. Гръцки *pērios*, буквално „неговорящ“, „младенец“. Тук апостолът използва илюстрация на разликите между преживяванията на детството и тези на мъжествеността, за да се подчертае голямата разлика, която съществува между смъртното разбиране на нещата, притежавани от мъжете сега, и ярката светлина на знанието, която ще бъде тяхна на небето.

Говорих. Или „преди говорех“, тоест, имах навик да говоря. Безсмислените звуци Постигнатото от дете, което се учи да говори, тук се сравнява с мъдростта, която ще замени земното знание в бъдещото, безсмъртно състояние. Когато човек достигне зряла възраст, той оставя настрана като ненужни идеите и чувствата от детството, които преди са му се стрували толкова важни. По подобен начин, когато достигнат небето, хората ще оставят настрана идеите, възгледите и чувствата, които са ценни в този живот и се считат за толкова ценни и важни.

Разбирано. Или „преди мислех“, тоест, това беше моят навик да мисля. Това се отнася до ранно, неразвито упражнение на детския ум, начин на мислене, който не може да се разглежда като свързано разсъждение. Разбирането е било ограничено и несъвършено, а знанията – оскъдни. Нещата, които са ангажирали вниманието тогава, са загубили стойността си с достигането на зряла възраст.

Мисъл. Или „свикнал да разсъждавам“, тоест, това беше моят навик да разсъждавам. Мисленето и разсъжденията от детството изглеждат детински, късогледни, неубедителни и погрешни за един възрастен. Така ще бъде и когато Божият народ бъде в царството на славата; ще има толкова голяма разлика между земните планове, мнения, разбиране и способности за разсъждение и тези на небето, колкото е разликата между тези от детството и тези на мъжествеността.

Прибери. Гръцко *katargeō* (виж на стих 8).

12. Чрез. По-скоро „чрез“.

Съгледано. Гръцки *ezopteron*, „огледало“. Представена е друга илюстрация, за да се покаже несъвършенството на най-доброто знание, което може да се получи на земята. Древните огледала са се състояли от парчета полиран метал (вижте Изх. 38:8). Образът, видян в такива огледала, често е бил размазан и слаб. Нашето познание за вечната истина сега е неясно и бледо в сравнение с това, което ще бъде на небето. Сега зрението ни е замъглено от немощите на физическото същество, които произлизат от греха; дори умственото възприемане е нарушено от погрешни навици на живот, така че духовните неща се възприемат само смъртно (вижте 7С 199, 257, 258; 2С 399, 400).

Мрачно. Гръцки *en ainigmati*, „в гатанка“, „в енигма“, като в пъзел, където някои от Липсват парченца, така че не може да се сглоби правилно. Такова е нашето настоящо виждане за духовната истина. То е частично, неясно, смъртно; но това, което може да се разбере, е достатъчно, за да донесе радост на верния вярващ, тъй като той е способен да види нещо от красотата на плана, който Бог е създал за изкуплението и прославянето на човека. В небето това, което е замъглявало, ще бъде премахнато и нещата, които са озадачавали хората.

ще стане ясно; знанието ще се увеличи и с увеличаването на знанието ще дойде все по-голяма радост (виж 8Т 328).

Да знам ли. Тоест, да знам напълно, да разпозная, да призная, да разбера. Идеята за „Знам напълно“ не е в думата, преведена като „знам“, по-рано в стиха.

Дори както. Тоест, по абсолютно същия начин; не непременно в същата степен. Когато Несъвършенствата на този живот са отминали и е извършена забележителна промяна, при която „тленното“ се облича в „нетление“ и „това смъртно“ се облича в „безсмъртие“ (гл. 15:52–54), помраченото зрение ще бъде заменено с ясно зрение, като всички пречки ще бъдат премахнати. Ще има общение лице в лице, така че изкупеният вярващ, според все по-нарастващите си способности, ще знае и разбира нещата напълно.

Аз съм познат. По-скоро „бях напълно познат“ или „бях напълно познат“, тоест от Бога. Въпреки че в този живот човешкото познание за Бога е частично, Божието познание за човека е пълно. По-пълното познание, което човек ще притежава в идния свят, се сравнява с Божието познание за човека в настоящия живот. Човешкото познание обаче никога няма да се равнява на Божието, нито дори да се доближи до него. Поради тази причина фразата „както“ не трябва да се тълкува като „равен по степен“ (вижте по-горе под „както“). Думите от този стих понякога са използвани, за да се изрази истината, че в царството на славата Божият народ ще се разпознае един друг (вижте ДА 804). Трябва да се помни, че това не е смисълът на Павел в настоящия пасаж. Наистина ще има такова разпознаване, но апостолът тук говори за нашите настоящи недоумения, които ще бъдат обяснени в идния свят, и за нашето несъвършено познание, което там ще бъде завършено (вижте 5Т 706).

13. Пребъдва. Тази дума предава идеята за трайност. Без любовта, всички неща, които са разгледани в тази глава, включително пророчеството, езиците и другите дарове на Духа, ще престанат да бъдат ценни или ще бъдат отменени, но трите основни елемента на християнския опит няма да преминат; те са постоянни. Затова християнинът е призван да съсредоточи вниманието си върху тях.

Вярата, тук не духовният дар, известен като вяра (виж гл. 12:9), а преживяването, описано в Евр. 11 (вж. Рим. 4:3), трябва да бъде с вечна стойност, защото тя винаги ще бъде съществена част от хармоничния живот на новата земя. Надеждата, бидейки желание за даден обект и очакване за получаването му, по самата си природа ще бъде част от преживяването в небето, където винаги ще има нови полета за изследване от Божия народ и нови наслади, на които да се радват (виж 1 Кор. 2:9; Ед. 306, 307). Всички съкровища на небето не могат да бъдат насладени наведнъж от изкупените и докато има нещо, което може да се желае и очаква за бъдещето, надеждата ще съществува.

Най-великият. Когато осъзнаем, че от всички качества на характера, любовта е тази, която вдъхновението използва, за да опише самата природа на Бог, е лесно да се разбере защо апостолът казва, че от всички дарове на Духа, това е най-великият (виж 1 Йоан 4:7, 8, 16). Като начин на живот, любовта е по-ефективна, по-победоносна, по-удовлетворяваща от притежаването и упражняването на различните дарове на Духа, изброени в гл. 12 (виж 1 Кор. 12:31). Любовта към Бога и към ближните ни е най-висшият израз на хармония с Бога (виж Матей 22:37–40; 8Сер. 139). Любовта, изживяна в живота на вярващия, е голямото изпитание за искреността на нечие християнство (виж Исая 58:6–8; Матей 25:34–40; 6Сер. 273–280).

Да бъдеш християнин означава да бъдеш като Христос, който „ходеше, правейки добро“ (Деяния 10:38). Християните са тези, които в духа на Исус правят добро на всички, които се нуждаят от тяхната помощ. Те го правят без личен интерес, а защото Божията любов е в сърцата им.

прави невъзможно за тях да правят каквото и да е друго (виж 6Т 268; 3Т 524). Любовта е превъзходният път, защото нейният практически израз е изпитанието, което трябва да реши вечната съдба на всички хора. Тези, чиято религия е просто външно спазване на форми и обреди, ще открият, че това не е приемливо за Бога (виж 5Т 612). Себеотрицателната любов, пораждаща единство сред вярващите, ще убеди света, че Бог е изпратил Сина Си в света, за да спаси човечеството. Това е избраният от Бога метод Неговият народ да свидетелства за истината на евангелието (виж Йоан 17:21, 23). Такава любов, която не показва желание да възвеличава, оправдава или задоволява себе си, а е посветена на безкористно служене на нуждаещите се, е аргумент, който необърнатите хора не могат да оспорят. Те виждат в нея нещо неразбираемо за тяхната философия на живота. Сърцата им са трогнати и интелигентността им откликва на доказателствата за силата на благочестието в живота на обърнатите хора. По този начин любовта е показана като най-великият начин за проповядване на евангелието и за напредък на Божието царство.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1 CH 560; CS 29; Ev 507; 2Т 116, 581; 4Т 133; 5Т 98 1–3АА 318; MB 38 1–55Т 168 3 2Т 116; 4Т 133 3–72Т 169 4

Ed 114; FE 279; ML 179, 334; 4Т 65;

5Т 123 4, 5 АА 543; DA 549; FE 283 4–74Т 257; 5Т 290 4–8АА

319; Ед 242; MB 16 5 CW 67; DA 20, 439;

EW 112; ML 84; 2Т 276,

313; 3Т 397; 5Т 124; 7Т 243 5–7GW

448 6 FE 279 6–85Т 169 7 MH 498; 2Т 135; 4Т 27; 5Т 404 11 АН 119, 213; 3Т 194 12 АН 544; DA 804;

Ед 303, 306;

GC 676, 677;

MB 27; MH

466; ML 12, 353, 366; SC 113; SR 432; 1Т 30;

3Т 540; 5Т 706; 6Т 309; 8Т 328 13

AA 319; MM 251; 3Т 187; WM 328

ГЛАВА 14

1 Пророчеството е препоръчително, 2, 3, 4 и е предпочитано пред говоренето на езици, 6 от сравнение, извлечено от музикалните инструменти. 12 И двете трябва да се използват за назидание, 22 що се отнася до тяхната истинска и правилна цел. 26 Истинската употреба на всяко от тях се преподава, 27 а злоупотребата с тях се наказва. 34 На жените е забранено да говорят в църквата.

1. Следвам. Гръцки *diōkō*, „да преследвам“. Коринтяните били призовани да положат цялото възможно усърдие, за да си осигурят и развият любов. Преди да се заеме с анализ на дара на езиците, Павел отправи последно и настоятелно увещание относно по-превъзходния път, който той беше похвалил и описал толкова живо в гл. 13.

Любов. Гръцки *agapē* (виж на гл. 13:1).

Желание. Гръцки *zēloō*, „да бъда ревностен за“. Думата е преведена като „усърдно пожелавам“ в гл. 12:31 (вижте коментара там).

Може да пророкува. За описание на дара на пророчеството вижте гл. 12:10. В гл. 14 Павел противопоставя дара на пророчеството на дара на езиците, показвайки, че първият е от по-голяма полза за по-голям брой хора. Коринтяните възвеличавали дара на езиците над дара на пророчеството, несъмнено заради неговия зрелищен характер. Някои може би са презирали пророчеството, както изглежда е било в Солун (1 Солунци 5:20). Коринтяните били призвани да търсят любов, която кара хората да търсят дарове, които могат да бъдат от полза както за другите, така и за самите тях. Хората не трябва да търсят даровете, за да се възвеличават по някакъв начин, а за да служат по-добре на Бога и да донесат повече помощ на Неговата църква (вижте Деяния 8:18–22; 19:13–17).

2. Неизвестен език. Добавена е думата „неизвестен“. За обсъждане на различните гледни точки относно природата на тези езици вижте Допълнителна бележка в края на главата.

Не за човеците. Вижте допълнителната забележка в края на главата.

В духа. Тоест, под влиянието на Духа, несъмнено по подобен начин на това на пророк, когато е „в Духа“ (вижте Откр. 1:10).

Тайни. За определение на „тайни“ вижте Рим. 11:25. Духът разкри божествени истини на говорещия на езици. Откровението обаче беше от полза само за говорещия. Звучите, които издаваше, не бяха разбираеми за онези, които го слушаха, нито пък бяха адресирани до тях.

3. Този, който пророкува. Тоест, този, който говори под влиянието на вдъхновение. Пророкът говореше на език, познат на онези, които го слушаха. Неговите служби донесоха благословия и наставление на църквата, докато този, който говореше на език, назидаваше само себе си (ст. 4).

Към хората. Пророкът е този, който е призван от Бога да бъде посредникът, чрез когото божествените тайни се разкриват на другите (виж Исая 6:9; Йеремиа 1:5–7; Йоил 1:1, 2; и др.)

Назидание. Буквално „изграждане“. Посланията на пророците ще служат за изграждане на опита на християнина на постепенни етапи.

Увещание. Гръцки *paraklēsis*, „предупреждение“, „утеха“, „насърчение“. Свързаната дума *paraklētos* е името, дадено на Светия Дух в Йоан 14:16, 26; 15:26; 16:7. За значението на името вижте Йоан 14:16.

Утеха. Гръцки *paramuthia*, по значение почти идентично с *paraklēsis* (увещание).

4. Непознат език. Буквално „език“. Думата „непознат“ е добавена.

Назидава себе си. Следователно дарът изпълнява полезна функция и има своето място, но не на публични събрания, освен ако не присъства преводач (виж стихове 5, 19). Може да се отбележи, че тъй като преписите на Старозаветните писания са рядкост, би имало по-голяма нужда от лични откровения на божествената истина (виж стих 4).

Назидава църквата. Пророкът получава божествени откровения, но той е просто посредникът, чрез когото тези откровения трябва да бъдат предадени на църквата, за да може тя да бъде изградена.

5. Всички говореха на езици. За да не бъде обвинен в прекомерно омаловажаване на който и да е дар на Духа, Павел изрази желание всички вярващи да могат да говорят на езици. Това беше важен дар и имаше важна роля в делото на църквата. Този дар обаче не трябваше да засенчва по-малко зрелищния, но по-важен дар на пророчеството.

По-голям. Дарът на пророчеството беше по-голям поради стойността му за църквата. Повече бяха облагодетелствани от него, отколкото от дара на езиците. Дарбите на Духа трябва да се оценяват според тяхната полезност, а не според тяхната зрелищност.

Освен че тълкуваше. Очевидно този, който говореше на езици, не винаги е бил способен да тълкува тайните, които са му били разкрити. Павел го съветва да се моли „за да може да тълкува“ (ст. 13), но предупреждава, че „ако няма тълкувател“, той трябва „да мълчи в църквата“ (ст. 27, 28).

Назидателно. Вижте стих 4.

Говорене на езици. Павел твърди, че говори на езици повече от всички коринтяни (ст. 18).

Откровение. Гръцки *apokalupsis*, „разкриване“, „разкриване“. Както е използвано тук, се отнася до дейност на Бог, която разкрива на хората това, което не може да бъде открито чрез естествените сили на ума.

Чрез знание. Павел вероятно тук говори за дара, известен като „словото на знание“ (виж гл. 28:8).

Чрез пророкуване. Трудно е да се направи разлика между „пророчество“ и „откровение“. защото пророкът говори чрез откровение. Павел вероятно прави разлика между нови откровения на истината и вдъхновени изказвания, адаптиращи известни истини към конкретни приложения. Или първото може да се отнася до съдържанието, а второто до начините за доставка.

Учение. Гръцки *didachē*, „преподаване“. Обучението е било дело на онези, които са били надарени като „учители“ (виж гл. 12:29).

7. Лула. Гръцко *aulos*, в LXX еквивалентът на еврейското *chalil*, за описание на за което виж том III, стр. 38, 39. Новозаветният авлос вероятно е бил обикновена флейта.

Арфа. От гр. *kithara*, „лютня“ или „цитра“.

Разграничение. Дори безжизнените инструменти, ако искат да говорят на езика на музиката, като по този начин влияят на емоциите на слушателите си, трябва да правят разлика в издаваните от тях звуци. Те трябва да бъдат контролирани от приетите закони на тона и ритъма, както и от интервалите на гамата и такта; в противен случай звуците, които издават, няма да произведат желаните ефекти.

8. Тромпет. За описание на древните рогове и тръби вижте том III, стр. 39–41. Езикът на тръбата беше разбираем за войската. Но ако този, който свиреше на тръбата, не даде ясен знак, щеше да възникне объркване и войската щеше да бъде неподготвена за битка.

9. Език. Тук вероятно се има предвид органът на речта, а не упражнението. на дара. Този стих би бил допълнителна илюстрация на мисълта от стихове 7, 8. Във въздуха. Тоест, без да се получи никакъв ефект.

10. Гласове. Гръцки *phōnai*, „тонове“, „звуци“, „гласове“. В контекста някои предпочитат да превеждат думата „езици“ (виж RSV). Езиците се говорят с намерението да се предаде някаква разбираема идея на слушателите. Всички те са за полза, а не за показност.

11. Варварин. Често срещан термин, използван за обозначаване на човек, който не е бил грък, такъв, който е бил извън сферата на гръцкия език и култура. Тук се използва, за да обозначи човек, който е говорил чужд език.

12. Духовни дарби. Буквално „духове“. Различните проявления на духовна сила са представени тук като много духове.

Назидание. Няма нищо лошо в това да желаеш духовни дарове; Бог желае Неговият народ да бъде благословен по този начин, но великата цел на цялото изливане на Духа, а именно назиданието на църквата, трябва да бъде целта на желанието за даровете. Трябва да има

никакво егоистично търсене на дарове, за да се възвиси себе си и да се задоволи личната амбиция за власт над ближните.

13. Непознат език. Буквално „език“. Думата „непознат“ е добавена.

Тълкуване. Вижте стих 5.

14. Непознат език. Буквално „език“.

Духът ми се моли. Дарът на езиците беше упражняван под влиянието на Духа.

Божествените тайни са били изречени „в духа“ (вж. ст. 2). Преживяването вероятно е било подобно на това на пророк „във видение“ (вж. Откр. 1:10).

Разбиране. Гръцки *pois*, „ум“.

Безплодно. Това се разбира по два начина: (1) Молитвата е безплодна, защото не е разбрана от слушателите и следователно не принася никаква полза. (2) Съзнателният ум е до голяма степен, ако не и напълно, нефункциониращ по време на упражняването на дара, както в случая с пророк във видение.

15. Какво е тогава? Какъв е правилният курс, който трябва да следвам? Подобна форма на изразът се намира в Рим. 3:9; 6:15.

С духа. Тоест, в екстатично състояние (вижте на стих 2).

Разбирането също. Или „умът също“. Тази комбинация би била вярна, ако говорещият на език би могъл да тълкува едновременно (вижте стих 5). Тълкуването би било на езика на слушателите.

16. Необразован. Гръцки *idiōtēs*, „такъв без професионални знания“, „неквалифициран“, „необразован“. В контекста тук изглежда, че се отнася до някой, който е „необразован“ що се отнася до дара на езиците. Ако някой, който може да говори на езици, упражнява тази сила в църквата без тълкуване, тогава другите присъстващи не биха могли да участват в богослужението. По този начин те биха били лишени от участие в благословията на службата.

Амин. Гръцко *amēn*, от евр. 'amen', което означава „твърд“, „утвърден“ (вижте върху Мат. 1:1). 5:18). Когато се използва от събранието в края на обръщение или молитва, то изразява одобрение или съгласие с това, което е било (виж 1 Лет. 16:36; Неем. 5:13; 8:6). Казвано е и от събранието в края на молитва, за да се обозначи увереност, че молитвата ще бъде чута (виж Втор. 27:15–26; Неем. 8:6). На тази практика се е отдавало голямо значение; това се доказва от твърденията на някои от равините, например: „По-велик е онзи, който отговаря: Амин, от онзи, който казва благословията“ (Талмуд Беракот 53б, изд. Сончино, стр. 325). „Който отговори „Амин, да бъде благословено великото Му Име“ с всички сила, постановената му присъда бива разкъсана.“ „Който отговори „Амин“ с всички сила, за него се отварят вратите на Рая“ (пак там, Шабат 119б, изд. Сончино, стр. 589). Ако думата е била използвана без необходимост от обмисляне, тя е била наричана „осиротял Амин“ (пак там, Беракот 47а, изд. Сончино, стр. 284). Обичаят да се отговаря с „Амин“ е бил често срещан в синагогата, от която е възприет от ранната християнска църква (вж. Юстин Мъченик, Първа апология 65; Тертулиан, За спектакъла 25).

17. Ами. Или „с право“. Да не би да се помисли, че този, който хвали Бога в молитва или песен чрез специалния дар на езиците не се доближава до Бога по приемлив начин, Павел категорично казва, че такова поклонение е добро и правилно. Въпреки че не назидава църквата, то назидава този, който хвали по този начин (виж стих 4).

18. Благодаря на моя Бог. Бог трябва да бъде признат за дарителя на дара на езиците. Този стих показва, че Павел не е омаловажил или презирал дара на говоренето на езици.

Повече от всички вас. Библията обаче не записва случаи, в които апостолът е упражнявал този дар.

19. Църква. Гръцки *ekklēsia* (вижте Мат. 18:17). Не става въпрос за сградата в кои събрания на християните се провеждат, а за организираната група от вярващи, независимо от мястото, където те биха могли да се съберат.

Пет думи. В Новия завет числото „пет“ често се използва като кръгло число, означаващо няколко. Така имаше пет врабчета (Лука 12:6), пет в една къща (ст. 52), пет чифта волове (гл. 14:19) и т.н.

С моето разбиране. Или „с моя ум“, тоест, по начин, различен от „на езици“, така че да бъде разбираемо за другите.

Уча. Гръцки *katēcheō*, „да поучавам устно“, „да поучавам от уста на уста“. От тази дума произлиза терминът „катехизис“, който първоначално е означавал устно обучение, например в догмите на вярата. По-добре е да се даде много кратко увещание в църква, както е посочено с „пет думи“, ако е от назидателен вид, отколкото дълга реч, която не е разбрана от слушателите и следователно не служи за тяхното поучаване.

Непознат език. Буквално „език“.

20. Братя. Често срещана форма на обръщение при Павел (вижте на гл. 1:10).

Деца. Коринтяните много се гордеели със своята мъдрост (виж гл. 1:20; 8:1, 2).

Те ликуваха от интелектуалните си постижения, но се държаха детински по отношение на даровете на Духа. Те проявяваха повече интерес към дарове с впечатляващ характер, като например говоренето на езици, отколкото към такива, които действаха по-незабележимо, но по-ефективно за църквата, като например пророчеството. С поведението си те оставяха настрана висшата интелигентност, с която се хвалеха, и се спускаха до нивото на детството, защото оценяваха нещата по външната им показност. Много от тривиалните неща заемат времето и вниманието на християните, изключвайки достойното мислене и действие. Много неща, които придобиват голямо значение, ще бъдат разпознати като сравними с детските играчки, когато хората се изправят пред реалностите на съда.

Злоба. Гръцки *kakia*, „лошо“, „нечестие“, „поквара“, „злоба“. По отношение на това качество малките деца могат да бъдат считани за най-невинни. Това е отношението, което ще се види у всички, които са изпълнени с духа на Исус.

В името на децата. Гръцки *pēriazō*, „да бъдеш бебета“. Тази дума показва по-инфантилно състояние. отколкото паидия, думата, преведена като „деца“ в предходното изречение. Това предполага, че истински новородените християни няма да имат експериментално запознаване с моралната поквара в света. Вероятно тази невинност по отношение на „злобата“ е част от това, което Исус е имал предвид, когато е заявил, че подобие на децата е от съществено значение за всички, които ще влязат в рая (виж Матей 18:3).

Мъже. Гръцки *teleioi*, „пълнолетен“, „зрял“, „пълнолетен“. В съзнанието си доказват, че сте възрастни.

21. Закон Гр. *nomos*, тук очевидно се отнася до целия Стар завет (вж. върху Йоан 10:34).

Написано е. Цитатът е от Исая 28:11, но съвпада само бегло с Еврейски или LXX. Оригиналният пасаж е предупреждение към Израел относно тяхното невярващо и презрително отношение към Божиите пратеници. Изглежда, че те са попитали с подигравка дали трябва да се отнасят с тях като с малки деца, като им се налага „редът“

„на ред“ и „заповед след заповед“ многократно звучали в ушите им, докато малките деца били обучавани. Чрез пророка Бог отговорил, че тъй като са презрели такова просто наставление, ще бъдат наставлявани чрез хора с различен език и чужд език. Това е препратка към езическите народи, по-специално Асирия и Вавилон, от които евреите били отведени в плен. В плен евреите щяли да чуят само език, който за тях би бил неразбираем и варварски. Изглежда обаче, че с използването на този старозаветен пасаж Павел посочва, че както Бог в древността е използвал други езици с определена цел, така и сега Той използва дара на езиците, за да служи на важна цел в християнската епоха.

22. Следователно. Тази дума свързва тясно следващото изречение с предходното наблюдение. Както в древността Бог е използвал асирийците и вавилонците, за да убеди невярващите израилтяни, така сега Той използва дара на езиците, за да убеди невярващите и бавноверните, че евангелското послание носи небесния печат. Пример за това може да бъде слизането на Светия Дух върху събраните в дома на Корнилий (Деяния 10:24, 44–47).

Знамение. Това беше знамение за онези, които не вярват. Това не означава, че моментът на вярата е установено, че дарът вече не изпълнява полезна функция. Той престава да бъде „знак“, но може да продължи да назидава вярващия (вижте стих 4).

За тези, които вярват. Пророчеството назидава църквата и е предназначено да изгради тялото на вярващите (ст. 2–4). То е знак за продължаващото Божие присъствие в църквата.

23. Съберете се. Представеният тук случай е такъв, който представя извратено използване на дара на езиците. Този дар е бил предназначен да бъде знак за невярващите (ст. 22), но когато е бил упражнен както в Коринт, когато всички са говорили едновременно, дарът е имал обратен ефект.

Неучен. Гръцки *idioōtai* (виж на стих 16). Тук думата изглежда се отнася до хора, незапознати с феномена на дара на езиците.

Невярващи. Те може да са били или евреи, или езичници. Споменаването на невярващи показва, че нехристияни са посещавали християнски събрания. Може би са идвали от любопитство или от желание да научат нещо за християнската религия. Подобно на „неучените“, те също не биха могли да разберат какво се случва.

Мад. гр. *maipōtai*, „да беснея“, „да беснея“. Думата се среща и на други места в Йоан 10:20; Деяния 12:15; 26:24, 25. Объркването, произтичащо от споменатата тук ситуация, не би могло да предаде никаква представа за истина или святост на непознати или посетители, които евентуално биха присъствали. Напротив, то би дало погрешна представа за християнството, създавайки впечатлението, че то е религия на объркване и безсмислици.

24. Всяко пророчество. Ефектът от проявлението на дара на пророчеството върху вярващите „невежи хора“ тук е в контраст с обърканото говорене на езици. Този, който пророкува, говори на език, познат на събранието.

Осъден от всички. По-скоро „осъден от всички“. Светият Дух осъжда за грях (вижте Йоан 16:8), в този случай чрез посланията на пророкуващите.

25. Изявени. Или чрез пробуждане на съвестта и разкриване на истинските намерения и мотиви на сърцето от Светия Дух, или чрез разкриване на тайни факти относно непознатите, присъстващи на срещата, под вдъхновението на Светия Дух. Именно разкриването на тайните на нейния живот доведе самарянката до убеждението, че Исус е пророк (Йоан 4:19; вж. ст. 29).

Падане. Поза за поклонение, често срещана в Ориента.

Доклад. Гръцки *araggeilō*, „да заявя“. Неговото послание е обратното на това, дадено от непознатите, които посещават събрания, където има безредно говорене на езици (ст. 23). Вътрешното убеждение, породено от мощното свидетелство на онези, които имат дара на пророчеството, всеки от които изказва ясно, логично и завладяващо специалната фаза на откровението, дадена му от Духа, го подтиква да изповяда вярата си в Божията сила.

26. Как е това? Тоест, какъв е тогава изводът, който може да се направи от това, което е било каза? Какво тогава трябва да се направи?

Всеки един. Павел не иска да каже, че всеки човек притежава всички различни дарби изброени тук, но всички дарове да бъдат в църквата едновременно, разпределени между различните членове според мъдростта и волята Божия (виж гл. 12:6–11).

Има псалом. Тоест, има способността да изрече една от свещените песни, намиращи се в книгата Псалми, по необичаен начин. Или вярващ може да бъде вдъхновен да композира хвалебствена песен и да пожелае да я изпее на събранието (вж. Изх. 15:20, 21; Съдии 5:1; Лука 2:25–32).

Учение. Или „учение“ (вижте на стих 6).

Откровение. Това вероятно е препратка към онова, което се разкрива на някой, който има дар на пророчеството. Това е съобщение от Бог в полза на конгрегацията.

Тълкуване. Вижте гл. 12:10; 14:5.

Назидателно. Сравнете с 3–5. Вижте на стих 12.

27. Непознат език. Буквално „език“.

Разбира се. Това от своя страна не е едновременно.

Един тълкува. Вижте гл. 12:10; 14:5. Възможно е един човек да е способен да тълкува всичко, казано от говорещите на езици.

28. Пазете мълчание. Това показва, че този, надарен с дарбата на езиците, е имал известен контрол върху упражняването на дара (вж. ст. 32).

На себе си. Личното назидание очевидно е била основната цел на дара, както е проявено в Коринт (вижте Допълнителна бележка в края на главата).

29. Два или три. Съветът към пророците е подобен на този, даден на надарените с дарбата на езиците. Целта на съвета е да се избегне объркване (вижте стих 33).

Другият. Буквално „другите“. За идентифицирането на „другите“ вижте по-долу под „съдия“.

Съдия. Гръцки *diakrinō*, „да различавам“, „да разпознавам“. Някои вярват, че „други“ се отнася до други в църквата, които са имали дара на пророчеството, а също и дара на разпознаването, които е трябвало да оценяват изказванията на пророците, които са говорили, и да определят дали техните послания са от Бога или са вдъхновени от някаква друга сила (вж. 1 Сол. 5:21; 1 Йоан 4:1). Исус предупреди църквата, че ще има много „лъжепророци“, които ще се появят и ще се стремят да заблудят вярващите, и църквата трябва да бъде нащрек срещу такива по всяко време, особено с приближаването на края (вж. Мат. 24:5, 11, 24; 2 Сол. 2:9–11).

Други вярват, че съветът на Павел е насочен към слушателите, чието задължение е било да приложат посланието по подходящ начин към личния си опит.

30. Бъдете разкрити. Бог е този, който дава откровението на седящия. В знак на уважение към новото откровение, говорещият в момента трябва да завърши изказването си. Само един пророк трябваше да говори в даден момент (ст. 31).

Седи до. Това показва, че събралите се са седнали. Този, който се обръща към конгрегацията несъмнено е била в добро положение (вж. Лука 4:16).

Мълчи. Гръцки *sigāō*, „да мълчи“, „да пази мълчание“.

31. Всички пророкуват. Ако по време на събранието се спазваше правилният ред и всеки на свой ред се обръщаше към църквата, би било възможно всички, които бяха подтикнати, да дадат отчет за истината, каквато им беше разкрита.

Всички могат да бъдат утешени. Или „всички могат да бъдат увещани“. Комбинираните послания биха осигурили подходящи наставления за всички. Един член може да получи насърчение и помощ, като слуша един конкретен говорител, докато други биха донесли приемливо увещание на други членове на сбора и по този начин всички биха били назидани.

32. Подчинени на пророците. Очевидно е имало такива, които са твърдели, че могат да не мълчат, когато са под вдъхновението на Светия Дух. Павел категорично отрича това твърдение. Истинските пророци са имали контрол над собствения си ум и са могли да говорят или да мълчат по желание. Вдъхновението не отнема индивидуалността и свободния избор. Човешкият агент изразява по свой собствен стил и мисъл истините, които са му били разкрити (вижте GC v–vii).

Объркване. Бог не е същество, което притежава в Себе Си или произвежда безредие, разединение, раздор или объркване. Истинското поклонение на Бога няма да доведе до какъвто и да е безредие. Този стих представя общ, ръководен принцип на християнството, който произлиза от природата на Бог. Той е Бог на мира и не бива да се учи, че Той би могъл да бъде доволен от форма на поклонение, характеризираща се с объркване от какъвто и да е вид (виж Рим. 15:33; 16:20; 1 Сол. 5:23; Евр. 13:20). Християнството е склонно да насърчава реда (виж 1 Кор. 14:40). Никой, който е покорен на ръководството на Светия Дух, няма да бъде склонен да участва в сцени на безредие и объркване, каквито биха възникнали в резултат на това, че няколко души говорят едновременно на езици или пророкуват. Поклонникът ще бъде готов да изрази любовта и благодарността си към Бога в молитва и свидетелство, но ще ги изрази със сериозност, нежност и истинско уважение към поддържането на реда в Божия дом, а не с желание да прекъсва и нарушава достойното поклонение на Бога.

Всички църкви. Павел отбелязва, че този принцип на подредена процедура в поклонението пред Бога преобладава във всички църкви и следователно трябва да бъде приет и в Коринт. Бог е авторът на мира навсякъде и истинските вярващи в Него ще се стремят да запазят мира в поклонението Му, като възпират всяко желание да възвеличават себе си чрез преждевременно показване на даренията на Духа, дадени им.

Някои редактори и преводачи свързват израза „както във всички църкви на светиите“ с стих 34 (виж RSV). Невъзможно е да се реши окончателно към кое изречение по същество принадлежи фразата.

34. Жените мълчат. Ако последната фраза от стих 33 е свързана със стих 34 (вижте стих 33), пасажът гласи: „Както във всички църкви, нека и жените ви мълчат.“ С такова разделение заповедта жените да мълчат се оказва не просто регионално ограничение поради някакви местни обстоятелства, а отражение на общия обичай във всички църкви. Че обичаят е бил общ, може да се заключи и от 1 Тим. 2:11, 12, където, без да отделя конкретна църква, Павел увещава: „Жената да се учи мълчаливо с пълно подчинение. А на жена не позволявам да поучава, нито да владее над мъжа, а да мълчи.“

Някои срещат затруднения да разберат тази забрана не само от гледна точка на съвременните ни представи за мястото на жените в църквата, но и на мястото и службата на жените в библейската история (виж Съдии 4:4; 4 Царе 22:14; Лука 2:36, 37; Деяния 21:9). Самият Павел хвали жените, които са работили с него в евангелието (Фил. 4:3). Има...

Няма съмнение, че жените са играли определена роля в живота на църквата. Защо тогава трябва да им се забранява да говорят публично? Отговорът се намира в стих 35.

Закон. Писанията учат, че поради участието си в грехопадението на мъжа, жената е била определена от Бог на подчинена позиция спрямо съпруга си (виж Бит. 3:6, 16; Еф. 5:22-24; 1 Тим. 2:11, 12; Тит 2:5; 1 Петр. 3:1, 5, 6). Поради промяната в природата му, причинена от навлизането на греха в неговия опит, хармоничният живот, който човекът е познавал преди, е бил прекратен. Вече не е било практично съпругът и съпругата да имат еднаква власт в ръководството на дома и Бог е избрал да възложи на човека основната отговорност да взема решения и да напътства семейството си (виж РР 58, 59).

35. Попитайте съпрузите им. Такава процедура би предотвратила неподходящи прекъсвания в богослужението и да се избегне объркването, съпътстващо подобни прекъсвания.

Срам. Това беше вярно, защото както гръцките, така и еврейските обичаи повеляваха жените трябва да се държи на заден план в обществените дела. Нарушаването на този обичай би се смятало за позорно и би донесло укор на църквата.

36. От вас. Църквата в Коринт не беше първата, а една от последните, основана от Павел. Следователно тази църква не беше в позиция да предписва правила за поведение на други църкви или да претендира за правото да се различава от тях. Тя не беше сама в провъзгласяването на евангелието; следователно, тя трябва да обърне дължимото внимание на общоприетите принципи на поведение и процедура в богослужението. Коринтската църква очевидно беше възприела необичайни обичаи, като например разрешаването на жените да се явяват разголени на публични служби (вижте гл. 11:5, 16) и да говорят в църквата по начин, непознат за другите църкви. Те бяха позволили в църквата да съществуват нередност и объркване. Но те нямаха право да се различават от другите църкви по този начин, нито пък имаха право да казват на другите църкви, че и те трябва да толерират подобно объркване и безредие. Те трябваше да признаят задължението си да се съобразяват с практиката на общия корпус от християнски църкви.

Само ти. Коринтската църква не е била първата, която е била основана, нито е била само един. Чрез Своите слуги Бог издигаше църкви в много земи. Ако една църква имаше правото да създава обичаи и специфични навици, други също имаха такова право. Ако тази идея бъде възприета, това би довело до объркване и безредие. Следователно всички църкви трябва да приемат един и същ общ план за процедура в публичното богослужение и обичаи, които не се спазват в други църкви, не трябваше да бъдат допускани в Коринт.

37. Да бъде пророк. Всички, които твърдят, че са получили някой от даровете на Духа, но които отказват да признаят наставленията, дадени от Павел, като идващи от Господа, биха показали по този начин, че тяхното вдъхновение не е било отгоре.

Господ. Павел не говореше от собствена власт или от свое име. Той говореше на коринтяните в името на Господа и под вдъхновението на Неговия Дух. Като приемаха съвета му и се подчиняваха на инструкциите, които идваха до тях чрез него, те щяха да покажат, че са готови да бъдат водени от Господа. Истинската вяра винаги ще демонстрира своята искреност чрез внимателно спазване на Божиите заповеди. От друга страна, всяко изповядване на вяра, което пренебрегва божествените заповеди, отхвърля авторитета на Писанията и не обръща внимание на мира и реда в църквата, доказва, че не е истинско.

38. Бъди невеж. Гръцки агноеб, „да не признаваш“, „да не разпознаваш“. Всъщност Павел казва, че ако някой не признае факта, че апостолът е бил вдъхновен от Бога и следователно не е получил инструкциите си като Божии заповеди, той го прави на свой риск. Павел е дал достатъчно доказателства за дадената му от Бога задача и не е

Няма нужда да казвам нищо повече по този въпрос. Този, който отхвърли съвета, даден чрез апостола, ще бъде оставен да понесе последствията. Нямаше какво повече да се направи за него; той трябваше да отговаря пред Бога за непокорството си.

Умишленото невежество по отношение на Божиите заповеди няма да извини никого, а ще доведе до... окончателна гибел. Светият Дух няма да продължава безкрайно да умолява някой, който упорито се придържа към собствените си погрешни идеи и начини на живот, дори след като му е бил показан правилният път (виж Бит. 6:3; Осия 4:17). Такова упорито, умишлено невежество относно Божиите планове за света ще бъде характерно отношение на определен клас хора в последните дни и ще служи като знак за близостта на края (виж 2 Петрово 3:3-5). Опасно е да отхвърляме светлината от Бога, за да продължим да задоволяваме желанията на естественото сърце, което винаги е във вражда срещу Бога (виж Рим. 8:6-8; Гал. 5:16, 17; 1 Йоан 2:15, 16).

Нека бъде невеж. Текстовите доказателства са разделени (вж. стр. 10) между това и прочита „той не е признат [или „разпознат“]“. Ако се приеме последният прочита, значението вероятно е, че такива хора не са признати от Бога. Такова преживяване е обратното на описаното в гл. 8:3: „Ако някой люби Бога, той е познат от Него.“

39. Пожелавам. Гръцки *zēloō*. „ревностно се старая за“. Обобщавайки аргумента си, Павел потвърждава отново приоритетът, даден на пророчеството в стих 1, където той посочва дара на пророчеството като най-желания духовен дар, който християните могат да търсят. Силно желателно е човек да може да говори под вдъхновението на Светия Дух по такъв начин, че църквата да бъде назидавана.

Не забранявайте. Не бива да се поставя никаква пречка пред упражняването на дара на езиците. Единственото нещо, от което трябва да се пазим, е използването на дара на публични събрания, когато няма преводач (вижте Допълнителна бележка в края на главата).

40. По ред. Гръцки *kata taxin*, „според ранг“, „според подредба“. Изразът е бил използван като военен термин, обозначаващ редовността и реда, с които армията е подредена в редици в подредено подреждане. Могат да се повдигнат много въпроси относно методите и формите на поклонение в църквите, но здравият разум и дължимото благоговение към Бога биха показали това, което е подходящо в Неговото поклонение, и ще въздържат поклонниците от ексцесии. Всичко трябва да се прави благоприлично, както подобава на поклонението на Всемогъщия Създател, и не трябва да има объркване, ненужен шум или безредие (виж Ав 2:20; Ев 3:14, 6:36, 6:37; Ед 24:3; П.К. 48, 49; П.К. 303; 4Т. 6:26).

Християнинът винаги трябва да се пази от злото на формалността в публичното богослужение. Бог не търси външна показност и демонстрация на талант, а искрена, любяща преданост към Него, изразена в молитва и хвала (виж Йоан 4:24; 9Т 143). Достойнството и благоговението са от съществено значение, но те ще бъдат вдъхновени от истинско чувство за величието и могъществото на Бога, а не от някакъв отговор на подтиците на естественото сърце за самовъзвеличаване. За да бъде публичното богослужение на Бога наистина благоговейно, то трябва да се провежда по такъв начин, че всички присъстващи да могат да вземат разумно участие във всичко, което се прави. Следователно всяко използване на език, който не е разбираем от поклонниците, е напълно неуместно, освен ако такъв език не се тълкува в полза на всички.

ДОПЪЛНИТЕЛНА БЕЛЕЖКА ПО ГЛАВА 14

Застъпват се две основни гледни точки относно дара на езиците, както е обсъдено в гл. 14:

(1) Че проявлението трябва да се опише чрез феномена на езиците в деня на Петдесетница (Деяния 2); че езикът, говорен под влиянието на дара, е чужд език, такъв, който може лесно да бъде разбран от чужденец, говорещ този език; че като говорят на чужд език в църквата, когато няма никой, който да разбира езика, коринтяните изопачават функцията на дара; и че именно тази злоупотреба с дара е порицана от Павел.

(2) Че проявлението е било различно от това в деня на Петдесетница; че езикът не е бил говорен от хора и че следователно никой човек не е могъл да разбере, освен ако не е присъствал преводач, който притежава дара на Духа да разбира езика (1 Кор. 12:10); че неговата функция е била да утвърждава вярата на новопокръстените (1 Кор. 14:22; вж. Деяния 10:44–46; 11:15) и да осигурява лично духовно назидание (1 Кор. 14:4); че именно упражняването на този дар в публични събрания, предназначен предимно за лично, лично назидание, е това, което Павел смъмря в 1 Кор. 14. Други възгледи комбинират елементи от тези два възгледа.

При разглеждането на този въпрос ще бъде полезно да се изброят характеристиките на дарът на езиците, както е бил проявен на Петдесетница и в Коринт. За обсъждане на дара е имало ясно изразена способност да се говорят на чужди езици, а целта на дара е била да се улесни разпространението на евангелието (вж. АА 39, 40). Втора функция може да се види в преживяването на Петър в дома на Корнилий, където проявлението на дара убеждава Петър и скептичните еврейски християни, които са били с него, че Бог приема езичниците (вж. върху Деяния 10:46), и несъмнено също така убеждава Корнилий и тези, които са били с него, че делото на Петър носи небесния печат.

Относно дара, проявен по-късно в Коринт, се отбелязват следните характеристики: (1) Дарът е по-нисш от пророчеството (1 Кор. 14:1). (2) Говорещият на езици се обръща към Бога, а не към хората (ст. 2). (3) Никой човек не разбира говорещия на езици (ст. 2). (4) Говорещият е „в духа“, т.е. в екстатично състояние (1 Кор. 14:2, 14; вж. Откр. 1:1). (5) Говорителят изрича тайни (1 Кор. 14:2; за определение на тайни вижте Рим. 11:25). (6) Говорителят назидва себе си, а не църквата (1 Кор. 14:4). (7) Павел желае всички да имат дара (ст. 5). (8) Говорителят трябва да се моли да може да тълкува, така че църквата да бъде назидана (ст. 12, 13). (9) Разбирането, или умът, е безплоден, когато човек се моли на „език“, като по този начин показва, че преживяването не е на съзнателния ум (ст. 14). (10) Дарът е бил за знак за онези, които не вярват (ст. 22). (11)

Дарът е трябвало да се използва в църквата само ако присъства преводач (ст. 27); в противен случай говорещият е трябвало да говори само на себе си и на Бога (ст. 28). (12) Коринтяните са били увещавани да не забраняват говоренето на езици (ст. 39).

Този списък с характеристики на дара ясно показва, че апостолът не се занимава с фалшив дар. Той е изброил „езиците“ сред истинските дарове на Духа (гл. 12:8–10) и никъде не наемква, че описаното в гл. 14 проявление не е от Бога. Напротив, той го хвали (гл. 14:5, 17), твърди, че е говорил на езици повече от коринтяните (ст. 18), желае всички да имат дара и призовава вярващите да не забраняват

⁷ Никол, Ф. Д. (1978). Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден: Светата Библия с екзегетични и обяснителни коментари. Серия с коментарни справки (1 Кор. 13:1). Вашингтон, окръг Колумбия: Асоциация на издателствата „Ревю енд Хералд“.

упражняване на дара (ст. 39). Целта му в цялото обсъждане е да покаже правилното му място и функция и да предупреди срещу злоупотребата с него.

Очевидно е, че коринтяните са злоупотребявали с дара. Те са говорили на езици в църквата, когато нямаше тълкувател и когато никой освен самите говорещи не беше облагодетелстван. Очевидно няколко души говореха едновременно, докато други пророкуваха, поучаваха и т.н. Това доведе до общо объркване (ст. 26–33, 40).

Въпросът дали езиците са били на говорим език или на език непознати на хората или просто нечленоразделни звуци, е предмет на много дискусии от коментаторите. Тези, които вярват, че речта е била на език, чужд на говорещия, но разбираем от запознатите с езика, твърдят чрез това, което те наричат аналогия на Писанието, че дарът в Коринт трябва да се обясни въз основа на проявленията на Петдесетница (Деяния 2) и при други случаи (Деяния 10:44–46; 11:15; 19:6) и че следователно целта е била ясно да се даде възможност на хората да проповядват евангелието на езици, които преди това са им били непознати. Пасажи като 1 Коринтяни 14:2, които показват, че никой човек не разбира, те тълкуват като означаващи, че никой от присъстващите не разбира, въпреки че чужденците биха могли. Те също така посочват, че е трудно да се предположи, че Светият Дух би се проявил на непознат език при обстоятелствата на гл. 14.

Тези, които твърдят, че феноменът се състои от неразбираеми звуци, несвързани с всеки човешки език твърдят, че това е най-естественият начин за тълкуване на различните разглеждани пасажи и че това е неизбежното заключение, което трябва да се направи, когато се вземат предвид всички изброени характеристики. Те вярват, че илюстрациите на Павел в стихове 7–10 са предназначени да покажат, че изказванията са били или нечленоразделни звуци, или език, който не може да бъде разбран от хората, освен ако и те не са обладани от Духа и не са надарени с дара на тълкуване (гл. 12:10).

Какъвто и възглед да се възприеме, едно е сигурно – проявлението на дара на Петдесетница и целите, за които е бил даден (Деяния 2), се различават в много отношения от дара, проявен в Коринт. Дарът в Коринт служи за назидание на говорещия, а не на другите (1 Кор. 14:4). Павел не насърчава използването му публично, освен ако не присъства преводач (ст. 12, 13, 27). Той не препоръчва използването му в църквата (ст. 19, 28). Обръщението е към Бога, а не към хората (ст. 2, 28). Говорителят е в състояние на екстаз със спящо съзнание (ст. 14). Това не е вярно за дара, който е дошъл върху учениците на Петдесетница. Способността да се говори на чужди езици е била ясно предназначена да назидва другите. Тя е била дадена, за да могат учениците да проповядват евангелието без услугите на преводач. Обръщението на език беше към хората, а не към Бога, и говорещият не беше в екстатично състояние, а функционираше така, както би постъпил човек, придобил умения в езика чрез изучаване (вижте Деяния 2).

Поради някои неясноти относно точния начин, по който дарът на Дара на езиците е бил проявен в древността, но Сатана е открил, че е лесно да фалшифицира този дар. Несвързаните еякулации са били добре познати и широко срещани в езическото поклонение. Също така в по-късни времена, под прикритието на християнството, от време на време са се появявали различни проявления на така наречените езици. Когато обаче тези проявления се сравняват с библейските спецификации на дара на езиците, се оказва, че са нещо напълно различно от дара, даван в древността от Духа. Следователно тези проявления трябва да бъдат отхвърлени като фалшиви. Присъствието на фалшификата обаче не бива да ни кара да мислим лошо за истинското. Правилното проявление на дара, с което Павел

Разказите в 1 Кор. 14 изпълняваха полезна функция. Вярно е, че с тях се злоупотребяваше, но Павел се опита да поправи злоупотребите и да определи действието на дара на правилното му място и функция.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

2 1Т 412, 419

7 1Т 231

7-12СТ 243

8 СТ 459; CW 170; Ev 119, 218, 397, 523, 689; FE 407, 483; 5Т 719; 6Т 61, 375, 431; 8Т 168; 9Т 29

13-19СТ 244

15 Ev 127, 507, 508, 509, 510; 1Т 146; 2Т 582, 699; 9Т 143

32, 33 AA 200

33 AA 96; TM 54; 1Т 231, 653; 7Т 284

40 Ev 207; EW 97; PP 376; 1Т 145; 5Т 274; 6Т 98, 169

ГЛАВА 15

3 Христовото възкресение, 12 той доказва необходимостта от нашето възкресение, срещу всички, които отричат възкресението на тялото. 21 Плодът, 35 и начинът му, 51 и промяната им, които ще бъдат намерени живи в последния ден.

1. Освен това. Гръцко отв. „но“ или „сега“, тук отбелязва промяна в хода на мисълта, и въвеждането на нова тема, възкресението.

Тази глава съдържа това, което може да се нарече короната на посланието – изложение на истината за възкресението. Дискусията може да бъде разделена на четири части: (1) доказателство, че има възкресение (ст. 1–34); (2) естеството на телата на възкресените (ст. 35–50); (3) твърдение относно това какво ще се случи с онези, които са живи при второто пришествие на Христос (ст. 51–54); (4) практическите последици от това учение (ст. 55–58). Свидетелството за възкресението на Исус, дадено в стихове 3–8, се отнася до някои събития, които не са записани в Евангелията (вижте стихове 6, 7). Главата заявява, че смъртта и възкресението на Христос са били предмет на древни пророчества и са били събития, подкрепени от свидетелствата на живи свидетели (ст. 5, 6). Това е едно от най-ранните писмени свидетелства за възкресението, написано в рамките на 25 години от събитието (вижте стр. 102, 103). Това показва, че доказателствата за възкресението като буквален, исторически факт са били достатъчни, за да убедят мощния интелект на враждебно настроения съвременник в лицето на самия Павел.

Сред грешките, които се бяха промъкнали в църквата в Коринт в резултат на понижаването на моралния стандарт от някои от вярващите, беше отхвърлянето на вярата във възкресението (виж гл. 3:3; 5:1, 2; AA 319). Подробното обсъждане на това учение от Павел подчертава жизненоважното му значение (вж. Йоан 5:28, 29; 11:25; Деяния 23:6; 24:14, 15; Рим. 1:3, 4; Фил. 3:10, 11; Откр. 20:6). Сатана е винаги готов да открадне жизненоважна истина и да я замени с фалшива заблуда; затова християните биха направили добре често да преглеждат основните евангелски истини, изпълвайки умовете си с тях, за да няма място за погрешни идеи (виж 2 Тим. 2:15).

Декларирам. Гръцки *gnōrizō*, „да се оповести“, „да се направи да се узнае“, но тъй като Павел повтаря това, което вече е казал на коринтяните, думата може да се използва в смисъла на „да се повтори“, „да се напомни“. Апостолът смята за необходимо да повтори същността на своята проповед и по този начин поставя специален акцент върху доктрината за възкресението.

Евангелие. Вижте върху Марк 1:1. Съдържанието на евангелието, или „благата вест“, която Павел проповядва на коринтяните, може да се извлече от гл. 1:7–9, 17–24; 2:2; и др., от които ще се види, че Христовият кръст стои на преден план в посланието. По необходимост с тази централна тема е свързано учението за изкупителната смърт на Спасителя (гл. 15:3). Всичко, свързано с живота на Христос на земята, е от интерес и значение за вярващия, но тук Павел разкрива, че славната новина за спасението от греха достига своя връх във възкресението.

Прието. Павел вярно е проповядвал евангелието и сега напомня на членовете на църквата, че са получили и приели неговото послание.

Стой. Гръцката форма на глагола подсказва, че те са стояли и са продължавали да стоят във вярата, която Павел им беше предал. Той беше основал църквата в Коринт (виж Деяния 18). Затова беше уместно той да им напомни за великите истини, върху които беше основана църквата, но от които вниманието им беше отклонено от други неща, въведени сред тях, като например въпроси на борби и раздори. Добре е християните често да си спомнят за евангелието, чрез което Светият Дух е осъществил тяхното обръщане във вярата; такова повторение ще им помогне да останат смирени и ще ги спаси от зависимостта от собствените им философски постижения (вж. Кол. 2:8).

2. Спасени. Буквално „се спасяват“. Спасението е непрекъснато преживяване (вижте върху Рим. 8:24; вж. КОЛ. 65).

Запомнете. Вместо това, „държат здраво“, тоест, това, което Павел им е проповядвал. Това здраво придържане означава повече от просто умствено съгласие с доктрините, то показва абсолютна убеденост в нещото, в което се вярва. Такава убеденост би довела до поведение, съвместимо с тяхната вяра, и не би им позволила да поддържат погрешни мисли.

Вярвах напразно. Нямах нищо нередно в проповядваното послание, но качеството на коринтската вяра в това послание може би е било под въпрос. Ако вярата им беше половинчата, тя би имала малка стойност. Ако вярата им беше твърда, тогава биха намерили учението на Павел за достатъчно, за да ги насочи по пътя на спасението. След като каза това, апостолът продължава, за да ги увери, че наистина им е дал истинското евангелие.

3. Предаден. Павел никога не претендира за авторство на евангелието, което проповядва. Той ясно заявява, че предава послание, което му е било дадено от Господ (вж. 1 Кор. 2:1). 11:2, 23; Гал. 1:12; Еф. 3:2, 3). Това подчертава божествения произход на учението, което той проповядва, като по този начин възвеличава посланието му и прави спазването му наложително.

Преди всичко. Или първи по ред на представяне, или първи по важност. Апостолът изброява четири „първи“ факта, които е дал на вярващите: (1) Христос умря за нашите грехове, (2) Христос беше погребан, (3) Христос беше възкресен и (4) Христос се яви (ст. 3–5). Някои предполагат, че тези стихове формират основата на най-ранното известно християнско вероизповедание.

За нашите грехове. Гръцката дума, преведена като „защото“ (hyper), носи силата на „от името на“ или „заради“. Исус, Божият Агнец, умря като изкупителна жертва за нашите грехове. Той умря, за да извърши изкупление за греха (вижте върху Рим. 3:24–26; 4:25; 5:8; 2 Кор. 5:21; Галатяни 1:4; 1 Петрово 2:24). Това е първият важен факт, на който Павел учи коринтяните. Заместителната смърт на Христос изкупи греховете ни, но Той не остана под властта на смъртта. Тъй като не съгреша, смъртта не можеше да Го задържи и Той възкръсна триумфално от гроба (вижте върху Йоан 10:17; Деяния 2:22–24).

Писания. Очевидно е, че Павел е дал на своите обърнати във вярата задълбочено библийско разбиране основа за тяхната вяра и сега могат да се позовават на много от пророчествата относно Месията, които се намират в Стария завет (вж. Лука 24:26, 27, 44). На други места неговите умели

Приложенията на пасажите, разглеждащи живота, страданията и смъртта на обещания Месия, бяха донесли убеждение на слушателите му и бяха накарали да замълчат опозицията на еврейските му критици (вижте върху Деяния 9:19–22; 13:14–41; 17:3; 18:4–6; 24:14; 26:4–8, 22, 23; 28:23).

4. Погребан. Погребението на Христос удостовери, че нашият Спасител наистина е умрял и осигури необходимо условие, предшестващо възкресението. Молбата на Йосиф от Ариматея за разрешение да свали тялото на Спасителя от кръста доведе до запитване от страна на Пилат относно истината за Неговата смърт (Марк 15:43–45). Подготовката за погребението Му, както е записано в Евангелията, и разказът за това как е бил положен в гробницата и пазен от римски войници по настояване на главните свещеници, дават уверение, че Той е умрял (виж Матей 27:57–60, 62–66; Лука 23:50–56; Йоан 19:38–42).

Възкръсна отново. „Отново“ е добавено. Глаголът е в перфектна страдателна форма и следователно предава значението „беше възкресен и все още е жив“. Предишните глаголи „умря“ (ст. 3) и „беше погребан“ (ст. 4) се срещат в аорист, като исторически събития в миналото, за разлика от непрекъснатия смисъл, подразбиращ се от перфекта. По този начин Павел подчертава не само, че Исус е възкръснал от мъртвите, но и че Той все още продължава във възкресено състояние и че състоянието на това възкръсване е постоянно.

Трети ден. За обсъждане на интервала между смъртта и възкресението на Христос вижте том V, стр. 248–251. Сравнете Матей 12:40; Лука 24:46.

5. Беше видян. Или „се яви“, като в този случай действието би било приписано на възкръсналия Господ, а не на неподготвения Петър. Павел все още изброява основните моменти от евангелието, което е предал на коринтяните (ст. 3).

Кифа. Гръцко *kēphas*, транслитерация на арамейското име Кефа, което е преведено на гръцки като Петрос, откъдето идва и Петър (виж Мат. 4:18). За явяването на Христос на Петър виж Лука 24:34. Тук Павел се обръща към свидетелството на онези, които са имали познания от първа ръка за възкресението, и особено към онези, които са все още живи, за да потвърдят неговата истинност. Виждайки, че просто освежава умовете им относно учението, което им е проповядвал преди това, той не се опитва да възпроизведе всички налични доказателства, а просто обобщава това, което те вече са знаели.

Дванадесет. Има оскъдни текстови доказателства (вж. стр. 10) за четенето „единадесет“, което е несъмнено опит за хармонизиране на този стих с броя на апостолите, останали след смъртта на Юда и преди избирането на Матия (вж. Деяния 1:26). При първото явяване на Христос пред апостолите Му присъствали само десет, тъй като Тома отсъствал от групата (Йоан 20:24). Но Павел несъмнено използвал титлата „дванадесет“ като официално обозначение на апостолската група; следователно няма съществено несъответствие между този стих и историческите факти.

6. Над петстотин. Евангелията не споменават факта, че Исус се е явил до такава голяма група, но едно изявление, направено от Матей, несъмнено се отнася до това събиране (виж гл. 28:10, 16; Допълнителна бележка върху Мат. 28). Единадесетте, подчинявайки се на напътствията на своя възкръснал Господ (Мат. 28:9, 10), отишли в Галилея. Едва ли е вероятно те да са запазили за себе си новината за това божествено назначение, но несъмнено са информирали вярващите, че Исус планира да се срещне с тях. Над 500 души са откликнали на информацията, което показва, че Господ има много повече ученици, отколкото обикновено се предполага.

По-голямата част са все още живи. Тоест, повечето от 500-те са били все още живи, когато Павел е писал посланието си. Заедно те са могли да дадат силно свидетелство за сигурността на Христовото възкресение, защото събитие, което е могло да бъде потвърдено от толкова много свидетели от първа ръка, не е могло лесно да бъде опровергано.

Заспали. Гръцки κοιμάο, „да заспя“ (виж върху Йоан 11:11). Този израз се използва в Писанията, за да обозначи смърт (виж Матей 9:24; Деяния 7:60; 1 Кор. 15:18; 1 Сол. 4:13–15; 2 Петрово 3:4).

7. Яков. Няма доказателства за това кой Яков се има предвид, но повечето коментатори отъждествяват го с Яков, братът на Господа. За обсъждане на самоличността на различните мъже, наречени Яков, вижте Въведението към Посланието на Яков. Няма друг запис за явяването на Господа на Яков, но ако споменатият тук Яков наистина е бил братът на Господа и водачът в църковния съвет в Йерусалим (вижте върху Деяния 12:17; 15:13), тогава Павел го е срещнал в Йерусалим и несъмнено би имал лично свидетелство от Яков относно явяването, за което се говори тук.

От всички апостоли. Това несъмнено се отнася до последното явяване на Христос пред апостолите, в времето на Неговото възнесение на небето (вижте Деяния 1:6–12).

8. И накрая. Този израз повдига силното предположение, че гореспоменатият списък с явявания е подреден в хронологичен ред и че Павел е последният, на когото Христос лично се е явил.

Човек, роден извън определеното време. Гръцки екτρότα, „абортът“, „мъртвороденият ембрион“. Думата се среща само тук в гръцкия Нов завет, но се използва и в LXX (Числа 12:12; Йов 3:16; Екл. 6:3). Апостолът навежда, че в сравнение с другите апостоли, той не е по-добър от мъртвородено бебе. Другите ученици са пораснали и узрели в своето служение, докато той, Павел, е внезапно въведен в апостолството си. Той може също да изразява чувството си за недостойнство да бъде причислен към учениците заради начина, по който преди се е отнасял с онези, които са вярвали в Христос (вижте върху Деяния 7:58; 8:1, 3; 9:1, 13, 21; 26:10). Чрез неуморното си усърдие апостолът сякаш е показал, че чувства голямо задължение да компенсира липсата си на лично общуване с Исус.

9. Най-малкият. Той беше последен от всички (ст. 8), сега твърди, че е най-малкият (вж. Еф. 3:8).

Неподходящ. Тоест, неподходящ, недостоеен, недостатъчно квалифициран. Павел признава истината, че никой човек сам по себе си не е достоен по никакъв начин да бъде призван да служи на Бога (вижте 2 Кор. 3:5).

Защото го преследвах. Изглежда, че той никога не си е простил предишното си ожесточено противопоставяне на християнските вярващи и споменът за това преживяване го е карал да бъде смирен и непрестанно благодарен за добротата на Господа (вижте Деяния 22:4; 26:9–11; Гал. 1:13; 1 Тим. 1:13). В истински обърнатото сърце Божията прошка поражда осъзнаване на греха, както и чувства на благодарност и смирение. Такова преживяване подготвя човека за свидетелстване на другите.

10. Божия благодат. За определение на „благодат“ вижте Рим. 3:24. Всичко, което Павел беше станал или постигнал в служба на Господа, той отдаваше на незаслужената милост, благоволение и сила на Бог. Той беше научил основния урок, че всички човешки постижения са безценни в Божието дело, ако са отделени от придаването на душата на този духовен живот от Бога, който се нарича „благодат“. Павел знаеше, че цялата му ревност, благочестие, способности и успех като апостол са резултат от незаслужената благосклонност, която Бог беше проявил към него. Чрез Божията благодат той беше способен да постигне повече от другите работници.

Аз съм това, което съм. Фразата подчертава духовното състояние на Павел и не съдържа хвалебствен егоизъм.

Не напразно. Нотка на благодарно облекчение се прокрадва в думите на Павел тук – той се радва, че Божията благодат не е била пропиляна, когато му е била дадена.

Работил е по-изобилно. Тоест, работил е по-усърдно. Посвещение и упорит труд рядко не успяват да дадат изобилни плодове. Но, както разкрива следващият израз, апостолът не е позволил на непреодолима гордост да помрачи евангелизаторския му успех.

Не аз. Павел не остави място на никого да си въобразява, че си приписва заслуги; той дава цялата слава на Бога. Всички, които постигнат истински успех в Божието дело на земята, ще признаят, че всяко добро, което са постигнали, е резултат от Божията благодат, която ги е дала (вж. Гал. 2:20; Фил. 2:13; 4:13).

11. Следователно. Тук Павел завършва сравнението между себе си и другите апостоли (ст. 9, 10) и заключава, че тъй като всяко валидно християнско свидетелство черпи силата си от Бога, идентичността и личността на човешкия свидетел са относително маловажни.

Така проповядваме. Какво смело потвърждение на единството на апостолското свидетелство. апостолите са дали едно и също свидетелство за възкресението на Христос; следователно е било без значение кой от тях е донесъл посланието на коринтяните. Този принцип е с универсално приложение и може да бъде полезен за запомняне в съвременната църква. Човешкият агент е просто рупор, използван от Светия Дух, за да предаде истината на хората, и ако успехът увенчава усилията му, заслугата принадлежи на Бога (вж. гл. 3:6).

И така, вие повярвахте. Павел напомня на читателите си в Коринт за първоначалното им приемане на неговото доктрина, която е била тази на всички апостоли.

12. Сега. С този стих апостолът започва своите тясно преплетени аргументи относно възкресението. В стихове 5-8 той е установил историческата основа на възкресението, като е представил свидетелства от множество надеждни очевидци. Сега той пита как, в светлината на този добре доказан факт, който и да е коринтски вярващ може да отрече всеобщото възкресение на мъртвите.

Няма възкресение. Очевидно в Коринт е имало някои, които са отричали възможността за телесно възкресение на мъртвите. В стихове 13–19 Павел демонстрира разрушителния характер на подобно отричане и показва как подобно вярване е несъвместимо с доказания факт, че Исус е бил възкресен (вижте също стих 16).

От мъртвите. Буквално „измежду мъртвите“.

13. Христос не е възкръснал. Ако възкресението на мъртвите се счита за невъзможно, а вярата в него – за абсурдна, тогава от това следва, че Христос не е възкръснал от гроба, защото общото възражение срещу възкресението на мъртвите би било важно и в Неговия случай. Следователно не е възможно да се отрече общото възкресение, без да се отрече добре установеното възкресение на Исус. Това, казва Павел, е неизбежният резултат от отричането на възкресението и включва отричане на християнството, премахване на надеждата на християнина за вечен живот.

14. Проповядване. Гръцки *kērugma*, „нещото, което се проповядва“. Акцентът е върху съдържанието на проповядването (вижте на гл. 1:21).

Суетен. Гръцки *kenos*, „празен“, „без съдържание“, „лишен от истина“ (вж. ст. 17), подходящо описание на всеки опит да се проповядва евангелието, освен възкресението на Исус. Такова проповядване наистина би било „празно“, лишено от един от централните си исторически факти. Ако Христос не е бил възкръснал, християнското свидетелство е осъдено по две причини: (1) Исус многократно е заявявал, че ще възкръсне от мъртвите (вж. Мат. 16:21; 17:22, 23; 20:17–19; и т.н.) и ако не е възкръснал, е бил самозванец; (2) апостолите са основавали проповядването си на събитие, за което твърдят, че се е случило, и по този начин са били участници в измамата, предлагайки надежда, която не може да се изпълни.

Твоята вяра. Неверието във възкресението обезсилва не само апостолските проповеди, но и християнската вяра в тези проповеди. Като се съмняват във възможността за възкресение, такива хора разрушават всичко, което преди това им е било скъпо.

15. Лъжесвидетели за Бога. Изводът е, че би било грях да се проповядва, че Христос е възкръснал от мъртвите, ако това не е така, защото би било погрешно да се каже, че Бог е направил нещо, което не е направил, както би било, ако нямаше възкресение и Христос не беше възкръснал. Апостолите биха обявили като Божие дело и биха твърдели, че са били свидетели на събитие, което никога не се е случило.

Той не възкреси. Павел обмисля задълбочено скептичното отношение относно възкресението. Неговият аргумент се занимава с предположението, че мъртвите не възкръсват, въпреки че не подкрепя това схващане. Отричането на възможността за всеобщо възкресение твърди невъзможността Христос да е възкръснал и по този начин отрича цялата основа за вяра в Христос.

16. Не ставай. Това повторение на заключението, вече заявено в стих 13, показва Павел загриженост относно коварното учение, което е отвърнало някои от коринтските вярващи от истината за възкресението. Сатана се опитва да подкопае вярата във възкресението, за да улесни хората да приемат първата голяма лъжа, с която той отрича Божията смъртна присъда за непослушание (виж Бит. 2:17; 3:4). Ако човекът наистина не умира, когато този земен живот приключи, тогава няма нужда от възкресение. Ако, от друга страна, смъртта е прекратяване на съществуването, тогава по-нататъшният живот би зависел от възкресението (вижте върху Пс. 146:4; Екл. 9:5, 6, 10).

17. Суетен. Гръцки *mataios*, „безполезен“, „безцелен“, „безцелно“ (вж. ст. 14). Тук се обръща внимание на абсолютната липса на каквато и да е цел в християнската вяра, ако Христос не е бил възкресен от мъртвите. Членовете в Коринт са били достатъчно силни, за да отхвърлят предположението, че вярата им е „безполезна“ и следователно ще бъдат още по-тясно обвързани с вярата във възкресението.

Грехове. В стихове 16, 17 Павел повтаря разсъжденията, които дава в стихове 13, 14, но с една разлика. Стихове 13, 14 подчертават празнотата на вярата без възкресението на Христос; стихове 16, 17 разкриват безнадеждно изгубеното състояние на човека без възкресението. Въпреки че е вярно, че „Христос умря за греховете ни“ (ст. 3), вярно е също, че Той „беше възкресен за наше оправдание“ (Рим. 4:25; виж гл. 10:9). Ако Исус не беше възкресен от мъртвите, тогава Той беше измамник; вярата в Него не би донесла прошка за греха и грешникът би запазил вината си. Такова предположение не би могло да бъде толерирано от никой, който е изпитал радостта от прощаването на греховете си. Освен това, кръщението, което е символ на смъртта, погребението и възкресението на Христос, би загубило значението си, ако нямаше възкресение, защото е даден призивът да се възкресим и да „ходим в нов живот“, както Христос беше възкресен от мъртвите (виж Рим. 6:3, 4).

18. След това. Павел сега представя друго следствие, което неизбежно следва от отричане на възкресението.

Заспали. Вижте стих 6.

В Христос. За коринтяните това би се отнасяло предимно до починали християни, но в по-широк смисъл, то се отнася до всички, които от Адам до края на човешката история са починали, вярвайки, че изповедта на греха и вярата в изкупителната кръв на Спасителя ще им осигурят прошка и вечен живот.

Са загинали. Ако няма възкресение, тогава онези, които са починали, си остават мъртви, перспективите, предлагани от християнството, са жестока заблуда и всички праведни мъртви са

обречени да спят в гробовете си. Никой християнин не би могъл да приеме подобни разрушаващи надеждата заключения. По този начин разсъжденията на Павел отново подчертават жизненоважното място на възкресението в християнската доктрина (вижте ст. 16).

19. Само в този живот. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) следния словоред: „Ако в този живот се надяваме само на Христос.“ Този ред показва, че Павел не набляга на „този живот“, а на факта, че християнската вяра се основава на нещо повече от просто надежда. По този начин той живо изобразява безсмислието на едно обезжизнено християнство. Неверието във възкресението лишава хората от сигурност относно живота след смъртта и ги оставя с неефективна вяра за сегашното съществуване.

Нешасти. Гръцки *eleeinos*, „окаяни“, „жалки“, „нешасти“. Тази фраза буквално гласи „ние сме по-нешасти от всички човеци“. Трябва да се отбележи, че Павел не внушава тук, че благочестието и подчинението на разкритата Божия воля в този живот не са съпроводени с щастие. Вярващият има причина да бъде по-щастлив от другите хора, но ако възкресението е заблуда, тогава християните заслужават повече съжаление от всички други хора. Никой друг не е имал толкова големи надежди да се радва на вечността, така че никой друг не би могъл да изпита толкова дълбоко разочарование, ако тези надежди бъдат разрушени чрез опровергаване на възкресението. Апостолът използва подобни разсъждения, за да покаже на коринтяните разрушаващата вярата и нелогичен характер на отричането на християнската доктрина за възкресението. Освен това християните са били подложени на по-големи изпитания и гонения от повечето други хора, така че ако след като са страдали заради вярата си, са били разочаровани в надеждата си за възкресение, състоянието им наистина би било жалко.

От този стих може да се извлече силно доказателство за истинността на християнството. Възможно е някои хора да са готови да понесат лишения и труд, ако са сигурни в адекватно възнаграждение за жертвата си; но е невероятно апостолите да се трудят и страдат, знаейки, че славната надежда, която провъзгласяват, е заблуда, че Христос не е възкръснал. Подобно твърдение е толкова нелепо, че е напълно невероятно.

20. Но сега. Павел исторически е доказал истинността на Христовото възкресение (ст. 5–8), и е подчертал разрушителните последици от отричането на възкресението (ст. 13–19). Сега той може да твърди, че е разрушил негативното учение и може триумфално да заяви сигурността на Христовото възкресение. Изразът „но сега“ внушава тази сигурност в съзнанието на читателите на Павел. Той се отвърща от негативните съображения на стихове 12–19 и смело разглежда положителните резултати, произтичащи от вярата във възкресението. (ст. 20–34).

Възкръснал. Вижте стих 4, където се среща същата форма на гръцкия глагол.

И ставам. Текстови доказателства потвърждават (вж. стр. 10) пропускането на тези думи.

Първи плодове. На древните израилтяни било заповядано да представят първия сноп от ечемичената реколта на свещеника, който го размахвал пред Господа като залог за пълната реколта, която предстояла. Тази церемония трябвало да се извърши на 16-ти Нисан (Авив; вижте върху Лев. 23:10; вижте стих 11). Пасхалната вечеря се яла на 14-ти Нисан (вижте върху стих 5), а на 16-ти идвало приношението на първите плодове. Размахващият се сноп от първите плодове на реколтата бил символ на Христос, „първите плодове“ или залог на голямата реколта, която ще последва, когато всички праведни мъртви бъдат възкресени при второто пришествие на Исус (вижте 1 Кор. 2:1).

15:23; 1 Сол. 4:14–16). Христос възкръсна от мъртвите в същия ден, в който снопът за движим принос беше представен в Храма (виж върху Лев. 23:14; Лука 23:56; 24:1; виж Том V, стр. 248–251). Тъй като първият сноп е бил залог и гаранция за събирането на цялото

жътва, така че възкресението на Христос е залог, че всички, които Му се доверяват, ще бъдат възкресени от мъртвите.

Които са спали. По-скоро „които са заспали“. За съня като символ на смъртта вижте стих.

6. Терминът тук се отнася до онези, които са починали като християни, вярвайки в Господ Исус Христос като свой Спасител.

21. Защото, тъй като. С този стих Павел въвежда сравнението си между първия и втория Адам (ст. 21, 22, 45–47). Линията на мислене е тясно подобна в Посланието до римляните (вж. гл. 5:12–19).

Чрез човек. Или „чрез човек“. Позоваването е на Адам (вж. ст. 22).

Дойде смъртта. Грехът навлезе в опита на човешкото семейство чрез непослушанието на човека; и в резултат на греха смъртта стана съдба на всички (вижте върху Рим. 6:23). Ако човекът не беше съгрешил, хората нямаше да умрат. Ако нямаше грях, хората никога нямаше да видят смърт (виж върху Бит. 2:17; виж РР 49, 51, 53).

Чрез човек. Или „чрез човек“. Говори се за Христос (вж. ст. 22).

Възкресение. Обърнете внимание, че Павел все още следва темата си за възкресението. Тъй като смъртта дойде чрез грешен човек, е уместно, в красиво подредения Божия план, избавлението от смъртта да дойде чрез безгрешния Човек, Христос Исус. Грехът беше въведен в човешкия род от един човек; възстановяването от неговите последици ще бъде от друг Човек.

22. В Адам. Този стих пояснява стих 21. Той също така предоставя възхитително обобщение на темата, с която Павел разглежда по-подробно в своето Послание до римляните (вж. на гл. 5:12–18). Към коринтяните той се задоволява да посочи контраста между резултатите от живота на Адам – „всички умират“ – и резултатите от живота на Христос – „всички ще оживеят“.

Всички умират. Вижте Рим. 5:12. Присъдата, произнесена над Адам, засегна цялото човешко семейство, въвлече всички в сигурната смърт и започна да действа веднага щом Адам съгреша.

Въпреки това. Тоест, по същия начин, подобно. Трябва да се има предвид обаче, че делото на Адам и това на Христос не са напълно паралелни, тъй като Адам е бил грешник, а Христос - Безгрешният.

В Христос. Тоест, чрез вяра в Неговата изкупителна смърт и животворно възкресение.

Всички да бъдат съживени. Всички хора са подвластни на смъртта поради греха на Адам и собствения си греховност, но само онези, които са „в Христос“, ще споделят вечните блага от възкресението на Спасителя. В тази степен първото „всички“ в този стих е универсално, докато второто „всички“ е непременно ограничено. Някои са тълкували второто „всички“ като обхващащо цялото човечество, нечестивите и праведните. Че това тълкуване не е приложимо тук, може да се види от фразата „в Христос“ и от сравнението със стихове 51–53, където „всички“ ясно се отнася само до вярващите.

23. Всеки човек. Буквално „всеки един“.

Ред. Гръцки *tagma*, „това, което е било подредено“, „група“, „отряд [от войници]“.

Тагма не се среща другаде в Новия завет. Думата първоначално е била военен термин и предава идеята за поредица от редици, каквито са предложени в този стих. Триумфалният Христос е повел пътя в утрото на възкресението, но Той ще бъде последван от редиците на Неговите светии, които са спяли.

Първи плодове. Вижте стих 20. Други, като Моисей (вижте Мат. 17:3) и Лазар (вижте върху Йоан 11:43), са умрели и са били възкресени преди Исус да излезе от гробницата, но са го направили само по силата на и в очакване на собственото възкресение на Христос (вж. ДА

530). Без победата на Христос над смъртта, никакво друго възкресение не би било възможно. В този истински смисъл Христос е първият плод на онези, които са съживени.

След това. Гръцката дума *eiteia*, „след това“, „тогава“ или „подир това“, се използва за изброяване на последователни събития и обикновено предполага хронологичен ред. Използва се така в стихове 6, 7, но по-кратка форма (*eita*, „тогава“), среща се в стихове 7, 24, носи подобно значение. Тук възкресението на Христос, като първи плодове, е отделено от възкресението на праведните.

Христови. Тоест, хората, които принадлежат на Христос, тези, които са умрели, уповавайки се на Изкупителя. Тази класа включва всички, които са били оправдани чрез вяра в старозаветните времена, тези, които са вярвали в Христос по времето на Павел, и тези, които са вярвали оттогава. Изкупените от всички епохи могат с право да бъдат описани като „Христови“, защото нашият Изкупител е изкупил всеки един от тях със собствената Си кръв.

При Неговото идване. За коментар на думата „идване“ (гр. *parousia*) вижте Матей 24:3. Павел определено свързва възкресението на изкупените с Христовото завръщане. Вижте върху Йоан 14:3; 1 Кор. 15:51–53; 1 Сол. 4:14–16; Откр. 20:6.

24. След това. Гръцки *eita* „следващия“, „след това“, „след това“ (виж на стих 23). *Eita* никога не означава „в същото време“ (вж. Марк 4:17, 28, където думите „след това“, „тогава“, „след това“ [*eita*] са ясно използвани за обозначаване на хронологична последователност), следователно това, което следва, е не се казва, че се случва едновременно с възкресението на праведните. По-скоро, ейта въвежда нова епоха, която следва след интервал от време.

Идва края. Самоличността на „края“ би могла да бъде под въпрос, ако Павел не беше продължил да го описва в следващите фрази на стиха. Това, което следва, показва, че той е имал предвид края на великата борба, която е донесла такава скръб във вселената. По-нататък не можем безопасно да продължим, тъй като Вдъхновението не е дало конкретна светлина по въпроса.

Когато. Гръцки *hotan*, „по това време“, „винаги когато“, често използван за събития, от които авторът е сигурен, но чието време не се опитва да определи.

Предаден. Гръцки *paradidōmi*, „предавам [на друг]“.

Царство. Трудно е да се определи точното значение на думата „царство“ в този контекст, но тя може основателно да се разглежда от следните гледни точки: (1) Царството на този свят се разбунтува срещу Бога; Христос дойде да го възстанови под Божието управление и когато задачата Му бъде изпълнена, Той, така да се каже, ще предаде възстановеното царство на Своя Отец. (2) Спасителят дойде да установи „небесното царство“ (вижте върху Матей 3:2; 4:17; Марк 1:15) и когато това дело най-накрая бъде завършено, Той триумфално ще предаде това царство в ръцете на Своя Отец. Това е в хармония с целия смисъл на Христовия живот, защото Той живя, за да прослави Бога (Лука 2:49; Йоан 4:34; 6:38; 17:4). Винаги, когато предаването може да се осъществи, пълният суверенитет ще бъде възстановен на Отца, защото всяко противопоставяне ще бъде преодоляно и единство ще царува в цялата вселена (Велика божествена книга 678).

Когато е премахнал. Или „когато е премахнал“.

Управление. Гръцко *archē*, „княжество“, „суверенитет“, „управление“. Формата за множествено число *archai* е преведена като „княжества“ в Рим. 8:38 (вижте коментара там).

авторитет. Гр. *exousia* (виж Рим. 13:1).

Власт. Гръцки *dunamis*, „могъщност“, „сила“. „Управление“, „авторитет“ тук описват онези, които са се противопоставяли на Бога, както земния, така и небесния, но вж. Еф. 1:21; 6:12.

25. Той трябва да царува. Тоест, това е необходимо, в съответствие с Божия план (виж Пс. 110:1; Мат. 22:43, 44), за да продължи Христос да царува до пълното подчинение на всички Божии врагове. Че Христос е Този, Който подчинява опозицията, е ясно от 1 Кор. 15:24. Стихове 27, 28 показват, че Той прави това по заповед на Отца.

Той е поставил. Тоест, Отецът (ст. 28).

Под нозете му. Това съответства на „подножието“ от Пс. 110:1, от който псалм апостолът цитира свободно.

26. Последен враг. Смъртта тук е персонифицирана, както в стих 55 и Откр. 6:8. В гръцкия език няма член, а думата за „последен“ заема първото или емфатично място в изречението, подчертавайки окончателността на победата на Христос над всяко противопоставяне, дори над най-страшния враг на човека - смъртта. Краят на смъртта ще съвпадне с края на греха. Когато няма повече грех, няма да има повече смърт, защото смъртта е резултат от греха (виж върху Рим. 6:21, 23; Яков 1:15). Някои твърдят, че няма възкресение, смъртта е краят. Апостолът дава стряскащия отговор, че в Божия план най-накрая няма да има смърт, защото самата смърт ще бъде унищожена (виж върху Ис. 25:8; Наум 1:9; Откр. 21:4).

Унищожен. Гръцки *katargeō*, „премахвам“, „отменям“, „понижавам“ (ст. 24).

27. Защото стихове 27, 28 са допълнителни обяснения на въпроса, представен в стих 24, 25 и започват с цитат от Пс. 8:6. Павел взема думите, които са били написани предимно за господството на човека над Божиите сътворени дела, и ги прилага към Христовото управление над „всички неща“. Първият Адам е загубил господството си и е намерил смъртта; вторият Адам е възвърнал това загубено господство и е унищожил смъртта.

Положи. Гръцки *hypotassō*, „да подчиня“, „да покоря“, „да подчинявам“. Този един глагол (*hypotassō*) се използва в стихове 27, 28 и е преведен по различен начин като „да подчиня“, „да покорявам“, „да подчинявам“. Писанията уверено дават уверението, че нищо, дори смъртта, няма да бъде изключено от пълното подчинение на Христос (вж. Фил. 3:21; Евр. 2:8).

Той казва. Тоест, Отецът.

Той е изключен. Тоест, Бог не е включен в нещата, които са поставени под нозете на Христос. Павел внимава да избягва всяко предположение, което би възвеличило Сина над Отца (виж том V, стр. 917–919). Той вижда, че Бог е делегирал определени сили на Христос за изпълнението на техните обединени планове за победа над греха, но ясно признава, че вечните взаимоотношения между Отец и Син не са разрушени поради видната роля, изиграна от Христос във великата борба.

28. И когато. Гръцки *hotan de*, „но когато“. Стих 27 разглежда Христовото лидерство в победата над греха; стих 28 разглежда последващите взаимоотношения на победоносния Син с Отца.

Син. В божествения план за изкуплението на света Отец е предал всичко в ръцете на Сина (вижте върху Матей 11:27; Кол. 1:19). Когато мисията на Христос бъде завършена и враговете на Бога бъдат покорени, тогава Синът ще предаде „царството на Бога и Отца“ (1 Кор. 15:24). Този акт не предполага по-нисша позиция на Сина в сравнение с Отца. Той е демонстрация на единството на целта между

членове на Божеството, при което дейностите на единия се възприемат като изпълнение на обединената воля (Т. V, стр. 917-919; вижте върху Йоан 10:30).

За да бъде Бог. Тук е олицетворена върховната цел на Христовото дело – Синът е живял, за да прослави Отца (виж Йоан 17:1, 4, 6). Христос няма да се успокои, докато върховенството на Отца не бъде признато от вселената (виж върху Ефесяни 4:6; Фил. 2:11) и нищо не остане извън орбитата на Божия благотворен контрол.

29. Иначе. Или „иначе“. Павел се връща към основната си линия на разсъждение относно възкресението.

Кръстени за мъртвите. Това е един от трудните пасаж в писанията на Павел, защото за което все още не е намерено напълно задоволително обяснение. Коментаторите са представили цели 36 опита за решения на проблемите, повдигнати от стиха. Повечето от предложенията заслужават малко внимание, някои заслужават сериозно внимание. Два важни момента трябва да се имат предвид, когато се търси разбиране на пасажа: (1) Павел все още говори за възкресението и всяко предложено решение трябва да бъде тясно свързано с основната тема на гл. 15. (2) Разумното тълкуване трябва да съответства на правилния превод на гръцкия израз *hyper tōn nekron* („за мъртвите“). Общоприето е, че *hyper* („заради“) тук означава „от името на“. Предлагат се три възможни тълкувания:

- (1) Пасажът трябва да се преведе като „Какво тогава ще правят тези, които се кръщават? [Кръщават ли се] за мъртвите? Ако мъртвите изобщо не възкръсват, защо изобщо се кръщават? Защо и ние сме в опасност всеки час за тях?“ Този превод, макар и възможен, не обяснява задоволително фразата „заради мъртвите“.
- (2) Павел говори за еретичен обичай, при който живите християни са били кръщавани на от името на мъртви и некръстени роднини или приятели, за които се предполага, че по този начин ще бъдат спасени чрез пълномощник. Църковните отци правят няколко препратки към подобна практика, цитирайки обичая на маркионитските еретици (Тертулиан срещу Маркион ст. 10; За възкресението на плътта 48; Златоустови проповеди върху 1 Коринтяни 41:1). Освен това Тертулиан се позовава на езическия празник *Kalendae Februariae*, при който поклонниците се подлагали на лустрация или измиване от името на мъртвите (Срещу Маркион ст. 10). Маркион процъфтявал около средата на II век сл. Хр. Тази втора гледна точка изисква предположението, че практиката датира от времето на Павел. Възражено е, че е малко вероятно апостолът да цитира езическа или еретична практика в подкрепа на фундаментална християнска доктрина. Но Павел, без по никакъв начин да одобрява практиката, би могъл да каже по същество: „Дори езичниците и еретиците утвърждават вярата си в надеждата за възкресение; и ако те ценят тази надежда, колко повече ние.“ Исус използва историята за богаташа и Лазар като рамка за притча, макар и да не одобрява буквалното ѝ приложение (вижте Лука 16:19).
- (3) Възможно е стих 29 да се тълкува от гледна точка на контекста му (ст. 12-32) като друго доказателство за възкресението: (1) Думата „иначе“ се отнася до аргумента от стихове 12-28 и може да се перифразира, „но ако няма възкресение...“ (2) Думата „кръстени“ се използва преносно в смисъл на смелост пред изключителна опасност или смърт, както в Мат. 20:22; Лука 12:50. (3) „Тези... които са кръстени“ се отнася до апостолите, постоянно изправени пред смъртта, докато провъзгласяват надеждата за възкресението (1 Кор. 4:9-13; вж. Рим. 8:36; 2 Кор. 4:8-12). За собствените си преживявания в Ефес – където Павел е написал това послание – той заявява, че е бил „в опасност всеки час“ (1 Кор. 15:30), „отчаян дори за живот“ (2 Кор. 1:8-10) и, така да се каже, умира „всеки ден“ (1 Кор. 15:31). (4) „Мъртвите“ от стих 29 са християнските мъртви от стиха...

12–18 и потенциално всички живи християни, които според някои в Коринт не са имали надежда отвъд смъртта (ст. 12, 19). Според това тълкуване, стих 29 може да се перифразира по следния начин: „но ако няма възкресение, какво ще правят пратениците на благовестието, ако непрестанно се осмеляват да понесат смъртта от името на хора, които така или иначе са обречени да погинат в смъртта?“ Би било глупост (ст. 17) за тях да се изправят пред смъртта, за да спасят други, „ако мъртвите не възкръсват“ (ст. 16, 32). Продължаващата смелост на апостолите пред лицето на смъртта е следователно отлично доказателство за тяхната вяра във възкресението.

Че не е възможно, както някои учат, християните да бъдат кръстени заместническо от името на починали роднини и приятели, е видно от многото стихове в Писанието, които заявяват, че човек трябва лично да вярва в Христос и да изповяда греховете си, за да се възползва от кръщението и да бъде спасен (Деяния 2:38; 8:36, 37; вж. Езекиил 18:20–24; Йоан 3:16; 1 Йоан 1:9). Дори най-праведните хора могат „да избавят само собствените си души“ (Езек. 14:14, 16; вж. Пс. 49:7). Смъртта бележи края на човешкото благодатно време (виж Пс. 49:7–9; Екл. 9:5, 6, 10; Ис. 38:18, 19; Лука 16:26; евр. 9:27, 28).

30. Стоя ... в опасност. Гръцко *kinduneuō*, от *kindunos*, „опасност“, „заплаха“, следователно, „да бъдат в опасност“. Защо апостолите трябва постоянно да рискуват живота си, за да проповядват покаяние и вяра в Христос, ако няма такова нещо като възкресение от мъртвите? Евангелските вестители нямат друга цел в сблъсъка с опасности по суша и море, освен да разгласят истината, свързана със славното бъдещо състояние в Божието царство; и ако няма бъдещо щастие, което да очакваме с нетърпение, едва ли има смисъл да се излагат на подобни опасности.

31. Протестирам. Този израз е свободен превод на гръцката частица *pē*, използвана за предаване на силно потвърждение или клетва за сигурността на заявеното нещо. Павел едва ли би могъл да изрази убеждението си по-силно.

Вашата радост. По-скоро „вашата хвалба“. Павел има предвид „моята хвалба с вас“ (виж 1 Кор. 9:2; срв. Рим. 15:17).

Аз умирам всеки ден. Словоредът в гръцкия език поставя този израз в началото на изречението. Павел показва най-голямата си гордост, своята прослава, с плодовете на своето евангелско служение, за да подкрепи разсъжденията си, да подчертае своя „протест“ относно ежедневно умиране. Той не си е приписвал лични заслуги за делото си, а е приписвал плодотворността му на „Христос Исус, нашия Господ“. Животът на великия апостол на езичниците е бил толкова изпълнен с изпитания, гонения, опасности и трудности, че е можел да изглежда като жива смърт (виж Рим. 8:36; виж върху 2 Кор. 4:8–11). Но ако няма възкресение от мъртвите, това ежедневно умиране би изглеждало като глупост, така че за пореден път собственият опит на Павел подкрепя неговото представяне на сигурността на възкресението.

Фразата „Умирам всеки ден“ може да има и проповедническо тълкуване. Тя съдържа тайната на победоносното преживяване на Павел. През целия си живот на вярна служба на Спасителя, когото е срещнал на пътя за Дамаск, Павел е открил, че старата му, невъзродена природа се бори за признание и е трябвало постоянно да бъде потискана (вж. върху Рим. 8:6–8, 13; Еф. 1:1). 4:22). Той добре знаеше, че животът на християнина трябва да бъде живот на себеотрицание на всяка стъпка от пътя (вж. върху Гал. 2:20; срв. върху Мат. 16:24–26). Християните, които установяват, че старите желания все още настояват за задоволяване, въпреки добрите им намерения да служат на Господа, могат да се осмелят от факта, че Павел е имал подобно преживяване. Християнският живот е непрекъсната борба, добре описана като битка и поход, без място за почивка, докато не дойде Исус (вж. МН 453). Но мисълта за възкресението и славния живот, към който то е въведение, изнервя вярващия за всички изпитания.

32. По човешки. Или „от човешка гледна точка“.

Борил се със зверове. Това изглежда е преносен намек за преживяванията на Павел със свирепи противници в Ефес (вж. Деяния 19:23–41). Римски гражданин не можел да бъде наказан, като бъде принуден да се бие с диви зверове. Той задава по същество въпроса: „Каква е била спечелена от това, че се излагам на опасности, сравними с борбата с диви зверове, ако посланието за възкресение за вечен живот чрез Исус Христос не е истина? Защо трябваше да поема такива рискове, за да проповядвам лъжливо учение? Това няма смисъл. Можех все едно да оставя народа на съдбата му и да не кажа нищо.“ За какви преживявания в Ефес говори Павел, не знаем. В безчувствената си ярост езическите поклонници на богинята Диана (или Артемида) приличаха повече на диви зверове, отколкото на човешки същества. Но Павел не би могъл да говори за този конкретен инцидент тук, защото той се е случил след изпращането на това послание (вж. 1 Кор. 16:8, 9).

Яжте и пийте. Цитат от LXX на Исая 22:13. Би било глупаво Павел или който и да е друг да изтърпи лишения, трудности и преследване, за да проповядва евангелието на спасението от греха и на бъдещото, безсмъртно щастие, ако мъртвите няма да бъдат възкресени. Той би могъл да се възползва максимално от този живот, наслаждавайки се на неговите удоволствия до краен предел, знаейки, че смъртта ще бъде крайната цел. Такава наистина изглежда е епикурейската философия на мнозина, особено с приближаването на второто пришествие на Христос (вижте Матей 24:38, 39; 2 Тим. 3:1–4).

33. Не се заблуждавайте. Или: „Не се заблуждавайте.“

Общуване. По-скоро „дружества“. Това е стихотворение от Менандър (343–ок. 280), може би често срещана поговорка. Тъй като всички са силно повлияни от онези, с които общуват, изборът на приятели и другари изисква голямо внимание. Павел увещава вярващите да се пазят от гладките и правдоподобни аргументи на лъжеучителите, които отричат възкресението на мъртвите. Компанията на такива хора трябва да се избягва. Общуването с онези, които поддържат погрешни мнения или чийто живот е нечист, има склонност да покварява вярата и морала на вярващите. Чрез ежедневно общуване с онези, които не вярват във възкресението на мъртвите, и чрез чести разговори по тази тема, вярващите вероятно ще загубят ясното си, позитивно разбиране за истината. Запознаването с грешката има тенденция да премахва възраженията срещу нея и да намалява предпазливостта срещу нея. Поради тази причина Бог винаги е съветвал Своя народ да се дистанцира от тясно общуване с невярващи (виж Бит. 12:1–3; Изх. 3:9, 10; Втор. 1:2).

7:1–4; Иса. 52:11; Джер. 51:6, 9; 2 Кор. 6:14–17; Откр. 18:4).

34. Буден. Гръцки екπῆρῃ, „събуждам се от дълбок сън [или „ступор“]“. Думата беше често се прилага за онези, които са се събудили трезви след опиянение. Тук то предава идеята да се отърсим от психическото объркване и да се обърнем от объркването и глупостта на съмнението в истината за възкресението. Това е призив да се обърнем от грешката към правилното мислене, предупреждение срещу опасността от самодоволна апатия. Християните трябва да бъдат постоянно нащрек срещу коварните прониквания на лъжеучения.

Не съгрешавай. Или „спри да съгрешаваш“, „не продължавай да съгрешаваш“. Пази се от грешки; не приемай учение, което не само е погрешно, но и води до грях. Отхвърлянето на вярата във възкресението може да доведе до пълно пренебрегване на всякакви ограничения и до необуздано самодоволство. Павел смятал отричането на доктрината за възкресението за водещо до опасни последици по отношение на поведението и начина на живот на християнина.

Познание за Бога. Сред коринтяните е имало хора, които не са познавали Бога като живия и Всемогъщ; вярата им в Него е била просто теория. Такова състояние

доведе до тяхното лесно приемане на идеята, че няма възкресение. Присъствието на такива хора беше позор за цялата църква и не трябваше да се толерира.

35. Как? Естественият ум възразява срещу идеята за възкресение на мъртвите.

Наблюденията ни учат, че след смъртта настъпва разграждане и в крайна сметка тялото се разпада напълно.

Следователно, онези, които разчитат на човешката философия, биха могли да се запитат как разпръснатият прах би могъл да бъде събран отново за възкресението на същия човек, който е починал (виж Йов 34:15; Екл.

12:7). Друг обръкващ въпрос е: Как възстановеното тяло ще се сравни с тялото, което е било разложено?

36. Глупак. Гръцки *aphrōn*, „безумен“. Вмъкването във въпросите (ст. 35) показва че питащият говори без размисъл или интелигентност.

Което ти сееш. Трудността, изложена в стих 35, може да се отнесе и към растежа на зърното, явление, с което всички са били запознати, но което не е предизвикало коментар, нито е създавало проблем в мисленето на хората. Когато пшенично зърно се постави в земята, то се разлага и умира. Но този процес е от съществено значение за производството на ново растение. Ако това ежедневно явление се приема лесно без съмнение, защо трябва да има някакъв проблем относно възкресението на ново тяло от старото, което се разлага?

37. Голо зърно. Тоест, просто зърно без лист, стрък или обвивка. Такова е зърното, когато се посее. Растението, което пониква, не е същото като семето, което се посява. По този начин тялото, което ще излезе от гроба при възкресението, няма да бъде същото, което е било положено в гроба. Разбира се, ще има прилики, но в същото време ще има и разлики. Новото тяло не е съставено от същите частици материя, които са образували старото тяло. Въпреки това личната идентичност на индивида се запазва (вижте допълнителните материали на EGW за стихове 42–52).

38. Бог му дава тяло. Вечно повтарящото се чудо на природата, чрез което всички многобройни видовете зърно се възпроизвеждат, има своя източник в Бога, Авторът на целия живот и растеж. Няма нищо в самото зърно, което само по себе си да го накара да се разцъфне в живот (виж 8Т 259, 260). По същия начин няма нищо в разпадащото се тяло на мъртвите, което само по себе си да води до възкресение. Но Бог е уредил да има възкресение и единствено чрез Неговата сила се случва чудото. При възкресението всеки ще има тяло, което е подходящо за него. Праведните ще имат прославени тела, а нечестивите ще възкръснат с тела, носещи белезите на изгубеното си състояние (виж GC 644, 645, 662).

39. Не е същата плът. Плътта е материята, от която е съставено тялото. Природата разкрива различни видове плът. Щом Бог е предопределил да има толкова много разновидности на плът и следователно на тела тук на земята, не бива да се смята за изненадващо, ако Той осигури във възкресението различен вид тяло за хората.

40. Небесен. Гръцки *eroiaganía*, „небесен“, „съществуващ на небето“. Коментаторите са разделени в тълкуването на този израз. Някои смятат, че Павел има предвид слънцето, луната и звездите, докато други прилагат израза към ангелите. И двете приложения са подходящи като илюстрации на факта, че не всички тела имат еднаква форма и външен вид. Въпреки това, позоваването в следващия стих на слънцето, луната и звездите изглежда подкрепя първото тълкуване. Тук са представени за наблюдение два напълно различни класа тела; едното е изцяло извън тази земя, а другото е ограничено до тази земя. След като се отбележи огромната разлика между тези два класа тела, не би трябвало да е трудно да се осъзнае, че ще има голяма разлика между земното, човешкото

тела, които сега притежаваме и разбираме, и телата, които ще притежаваме при възкресението.

Слава на небесните. Великолепието, красотата и великолепието на небесните тела е много различно от това на телата на тази земя. Въпреки че птиците, цветята, дърветата, минералите и хората имат своя собствена индивидуална красота и привлекателност, те се различават от нещата на небето. Хората не поставят под въпрос разликата между красотата на небесните неща и тази на земните неща, така че защо трябва да има колебание относно признаването на разлика между тялото на човека, пригодно за живота на тази земя, и това, пригодно за живота на небето?

41. Друга слава. Небесните тела – слънцето, луната и звездите – имат различна степен на блясък и красота. Има звезди с различна величина и дори с различни цветове. В стих 40 Павел показва, че има разлика между различните класове тела – тези на небето и тези на земята. Тук той заявява, че има разлики между членовете на един и същи клас, а именно небесните тела. Те се различават не само от тези на земята, но и едно от друго. По този начин той засилва аргумента си, че възкресеното тяло ще се различава от смъртното тяло. Бог, който е осигурил такова разнообразие в природата, не е ограничен в Своята сила да осигури ново и различно тяло за Своите светии във възкресението.

42. Посято в тление. Павел се връща към сравнението между растителното царство и човека (ст. 37, 38). Той говори за телата на изкупените като за семе, посято в земята, семе, което ще даде жетва за Божието царство. Гробището понякога е подходящо наричано Божия акър. Разпадането, което тихо протича там, скрито от погледа, е предшествашо славното възкресение, когато зимата на историята на този свят е отминала и вечната пролет настъпва с идването на Христос (вижте 1 Кор. 15:52; 1 Сол. 4:16).

То е възкресено. Павел потвърждава, че възкресението на праведните мъртви с прославени тела не само е възможно, но и действително ще се случи. Това е една от най-окуражаващите истини, които могат да бъдат представени на онези, които в този живот се разпадат от болести и които очакват с ужас гроба.

Нетление. Възкресеното тяло на вярващия никога повече няма да бъде подложено на болест, разложение или разпад.

43. Посято в безчестие. В известен смисъл, мъртвото тяло е позорно. Поради разлагащата си природа, то бързо става неприятно и отвратително и бива погребано от поглед.

Възкресени в слава. Достойнство, красота, чест и съвършенство ще характеризират възкръсналите светии, чиито тела са направени подобни на това на Христос (Фил. 3:20, 21; ВБ 645).

Слабост. Гръцки *astheneia*, „липса на сила“, „немощ“, „болест“. Това не отнасят се просто до слабостта на земното тяло, когато е живо, но също и до пълната му безсилие като труп и неспособността му да се съпротивлява на тлението. Слабите сили на земното тяло скоро биват изтощени от болестта и жизнеността му бързо изчезва пред настъплението на смъртта.

Сила. Гръцки *dunamis*, „сила“, „енергия“, „могъщество“. Божията сила ще се прояви в чудото на възкресението. Възкръсналото тяло няма да изпита слабостта и липсата на издръжливост, които измъчват земното тяло (виж Исая 33:24; 40:31; Откр. 7:15, 16; 22:5; ВБ 676).

44. Естествено. Гръцки *psuchikos*, прилагателно, производно от думата *psuchē*, която най-често се превежда като „душа“. *Psuchikos* означава, отнасящ се до настоящия живот. Трудна дума за превод на английски е. Преводът в RSV „физически“ е неадекватен и съдържа нюанси на мисълта, които не са в *psuchikos*. Например, физически може да означава „материален“, но контрастът не е между материално и нематериално тяло, въпреки че последното е всъщност противоречие. Възкръсналите светии ще имат истински тела. Павел представя контраста между тялото, което се отнася до този кратък земен живот, и славното тяло, в което изкупените ще бъдат възкресени за вечен живот в Божието царство на слава (виж 1 Кор. 15:50, 52; Фил. 3:21; Кол. 3:4; 1 Йоан 3:2). Естественото тяло е това, което е подложено на ограниченията на временното съществуване, като болка, болест, умора, глад, смърт. Това тяло е положено в гроба в края на смъртния живот (виж Йов 14:1, 2, 10–12; 21:32, 33). Духовното тяло ще бъде свободно от всички белези на проклятието (виж ВБ 644, 645).

Съществува естествено тяло. Текстовите доказателства потвърждават (вж. стр. 10) прочитането „ако има естествено тяло“. Следващото изречение трябва да се преведе като „съществува и духовно тяло“. Разсъжденията на Павел не са напълно ясни. Изглежда се основават на твърдението, че съществуването на нисшето предполага съществуването на висшето. Или може би Павел основава твърдението си на наблюденията, които вече е направил относно сигурността на възкресението. Поквареното тяло, което е посято, със сигурност ще оживее, както нетленното тяло, както семе, хвърлено в земята, със сигурност ще даде съответното си растение.

45. Така е писано. Препратката е към Бит. 2:7. Павел перифразира твърдението, добавяйки думите „първи“ и „Адам“.

Душа. Гръцко *psuchē*, от което произлиза *psuchikos*, „естествен“ (виж на стих 44).

Последен Адам. Тоест, Христос (вижте Рим. 5:14). Както хората получават земната си природа от първия човек, Адам, така те получават и своите възкресенски тела чрез Христос. Единият е главата на огромната група, която има временно съществуване; другият е главата на всички, които чрез вяра в Него, при второто Му пришествие, ще получат духовно тяло и ще влязат във вечен живот (вижте Рим. 5:15–18; 1 Кор. 15:51–54).

Съживяващ дух. Тоест, същество, което има силата да дава живот. Адам стана „жива душа“, но Христос е животодателят. Исус каза, че има сила да възкресява мъртвите (виж Йоан 5:21, 26; 11:25). Той упражняваше тази сила по отношение на този временен, земен живот, като възкресяваше определени хора от мъртвите (виж Лука 7:14, 15; 8:54, 55). Тези демонстрации на Неговата сила да дава живот могат да бъдат приети като доказателство за Неговата сила да възкресява мъртвите при Второто Му пришествие.

46. Първо, което е духовно. Духовните тела, които светите ще притежават при възкресението, са продължение на техните естествени тела. Естественото идва първо. Духовните тела все още не съществуват и няма да съществуват, докато при възкресението Бог не даде на всеки светия неговото ново тяло.

47. Земен. Гръцки *choikos*, „направен от пръст“. Адам, първият човек, този, който стои начело на човешката раса, е създаден от Бог от „прахта земна“ (Битие 2:7).

Втори човек. Тоест, Христос (вж. ст. 45).

Господ. Текстовите доказателства подкрепят (вж. стр. 10) пропускането на тези думи, но пропускането не променя съществено значението на пасажа, защото Исус е единственият

този, който слезе от небето, за да стане глава на човечеството. Този „втори човек“ вече е съществувал, преди да се свърже тясно с хората, но Той се смири и обгърна божествеността Си с човечността (виж Гал. 4:4; ДА 48, 49), когато дойде да живее сред хората.

48. „Както е земният. Какъвто е земният“, тоест Адам. Всички потомци на Адам участват в неговата паднала природа. Те са крехки, смъртни, подвластни като него на тление и смърт.

Небесен. При възкресението телата на светиите ще бъдат променени и новите телата ще бъдат „уподобени на славното Му тяло [Христово]“ (Фил. 3:20, 21).

49. Ние също ще носим. Текстовите доказателства са разделени (вж. стр. 10) между това и прочитането „нека и ние носим“. Бъдещето време обаче изглежда е по-в хармония с контекста. Вижте стих 44.

50. Това казвам. Павел отново подчертава това, което е изложил в стихове 35–49, че възкресените тела ще се различават от сегашните тела. Тленното тяло на човека е негодно за наслада от съвършеното царство на слава. Преди навлизането на греха в човешката раса, човешкото тяло е било пригодно към условията в един съвършен свят (виж Битие 1:31). Всичко, което Бог е създал, е било съвършено; следователно телата на Адам и Ева също са били съвършени – свободни от тление – и пригодени към съвършената им среда. Когато човекът съгрешил, природата му се променила. Следователно, преди да влезе в блаженството на Едем, възстановен, тялото му ще бъде променено и пригодно към съвършенството на небето.

Някои вярват, че този текст учи, че възкресените тела няма да бъдат съставени от плът и кръв, но подобно заключение е неоснователно. „Плът и кръв“ е фигуративен израз, обозначаващ човек на тази земя (виж Мат. 16:17; Гал. 1:16; Еф. 6:12) и следователно не бива да се свежда до буквален смисъл. Павел просто потвърждава, че настоящото тяло на човека е негодно за влизане в Божието царство. Това, че възкресените тела ще имат плът и кръв, може разумно да се заключи от факта, че нашите нови тела ще бъдат оформени като славното възкресено тяло на Христос (Фил. 3:20, 21), което се състои от „плът и кости“ (Лука 24:39; вж. ДА 803). Освен това е разумно да се заключи, че телата на възкресените светии няма да се различават твърде много от вида тяло, което Адам е притежавал, когато е бил създаден за първи път (Бит. 2:7). Ако човекът не беше съгрешил, той несъмнено щеше да запази това тяло завинаги.

51. Тайна. Вижте върху Рим. 11:25.

Не всички спят. За съня като метафора на смъртта вижте Йоан 11:11. Павел обръща внимание към факта, че има някои, които няма да умрат, но ще бъдат пренесени от несъвършеното физическо състояние в съвършеното небесно състояние. Тази мигновена промяна ще ги направи подобни на възкръсналите светии (вижте GC 322, 323; SR 411, 412).

Всички ще се променят. Това „всички“ включва както онези, които са живи, когато Исус дойде, така и тези, които са починали. Първите мигновено разменят смъртните си тела с безсмъртни тела; вторите биват възкресени с безсмъртни тела (вж. 2 Кор. 5:1–4).

52. В един миг. Гръцки *en atomō*, „в неделим момент от време“, „в един миг“.

Думата „атомос“ се среща само тук в Новия завет. Това е думата, от която произлиза „атом“. Заедно с израза „мигване [или „намигване“] на око“, този израз сочи изключителната бързина, с която ще се случи промяната в телата на живите светии.

При последната тръба. Следващото време, когато ще се случи тази славна трансформация, е посочено. Това ще бъде при второто пришествие на Христос, защото тогава ще затръбни „Божията тръба“ и верните вярващи, които са починали, ще бъдат възкресени в тела, които са изцяло

освободени от всички последици от греха (Кол. 3:4; вижте върху 1 Сол. 4:16). Тогава християните, които са живи и очакват с нетърпение идването на своя Господ, ще претърпят чудна промяна, при която всички следи от поквара и несъвършенство ще бъдат премахнати от телата им, които ще бъдат направени подобни на славното тяло на Христос (вижте Фил. 3:20, 21; 1 Йоан 3:2). Те ще имат чудното преживяване да бъдат взети от земята на небето, без да умрат, подобно на Илия, който беше прототип на всички истински вярващи, които ще живеят, когато Христос дойде отново (вижте 2 Царе 2:11; П.К. 227).

53. Това тленно трябва. Или „необходимо е това тленно“. Съществено е това В телата на светиите ще настъпи промяна. И това ще стане или чрез тяхната смърт и възкресение от мъртвите в безсмъртни, нетленни тела (ст. 42), или чрез промяната им в това състояние, без да видят смърт; защото те не могат да влязат в небето такива, каквито са сега (ст. 50).

Облека се. Гръцки *endōb*, „да се облече“, като дреха и т.н. Това ясно сочи към запазването на индивидуалната, лична идентичност, когато се случи тази промяна на тялото. Всеки един от изкупените ще запази своя индивидуален характер (вижте COL 332, 361; 2Т 266, 267; 5Т 215, 216; EGW Допълнителен материал върху 1 Кор. 15:42–52).

Смъртен. Тоест, подвластен на смъртта. Дарът на безсмъртието ще бъде получен само от онези, които приемат Божието предложение за спасение чрез Исус Христос, и този дар ще бъде техни, когато Исус дойде отново (виж Йоан 3:16; Рим. 2:7; 6:23; 2 Кор. 5:4).

54. Смъртта е погълната. Цитатът несъмнено е от Исая 25:8, въпреки че е така не е напълно съгласувано нито с еврейския, нито с LXX. Когато при идването на Христос се случи удивителната трансформация от смъртно в безсмъртно, както на праведните мъртви, така и на праведните живи, тогава големият враг на човека вече няма да безпокои изкупените. Последната мисъл, която занимаваше умовете им, когато сянката на смъртта обзе светиите, беше тази за приближаващия сън, последното им чувство беше това на болката от смъртта. Когато видят, че Христос е дошъл и им е дал дара на безсмъртието, първото им усещане ще бъде това на голяма радост, че никога повече няма да се поддадат на силата на смъртта (вижте GC 550).

55. О, смърт. Алюзия към Осия 13:14 (виж коментара там). В този радостен, победоносен Викът както за смъртта, така и за гроба е персонифициран и адресиран, вероятно от всички триумфални светци, които ще бъдат избавени завинаги от заплахата на страданието и раздялата, причинени от смъртта. Властта, която този враг е имал над всички хора още от грехопадението на Адам, ще бъде завинаги премахната от изкупените при второто пришествие на Христос.

Жилене. Гръцки *kentron*, „остен“, „остър връх [като на копие]“, „жило [като на пчели, оси и скорпиони]“.

56. Жилото на смъртта. Тук е дефинирано като „грях“. Смъртта, подобно на скорпиона, има жило, фатално сила, дадена му чрез греха, причината за смъртта (виж Рим. 6:23). Но изкупените никога повече няма да извършат грех; следователно те никога повече не могат да усетят жилото на смъртта (виж Наум 1:9; Ис. 11:9; Откр. 21:4).

Законът. Вижте върху Рим. 7:7–11.

57. Слава Богу. Този стих представя темата или целта на всички книги на Библията, а именно, за да покаже, че възстановяването на човека в Божията благосклонност и в първоначалното му състояние на съвършенство и свобода от всички последици от греха, се осъществява чрез могъщата сила на Бог, действаща чрез нашия Господ Исус Христос (виж Ед. 125, 126; вж.

Рим. 7:25). За тази победа над силата на противника изкупените ще отдават хвала и слава на Бога през цялата вечност (вижте Откр. 5:11–13; 15:3, 4; 19:5, 6).

58. Следователно. С оглед на славната истина, която е била разкрита относно възкресението, вярващите са призовани да се съпротивляват на всяко усилие, което може да бъде направено от агентите на Сатана, за да подкопае вярата им в Христос.

Възлюбени мои братя. Павел показва в живота си истината, че учениците на Исус ще се обичат един друг (виж Йоан 13:34, 35). Тази любов се проявява в готовността им да страдат един за друг (виж Гал. 4:19; Кол. 1:24; 2:1, 2; 1 Сол. 2:8, 9; 3:7, 8).

Твърди, непоклитими. Вярващите са призовани да останат твърди във вярата си, без да позволяват на нищо да ги смущава. Този апел към скална стабилност е подсилен от великата истина за възкресението, толкова умело изложена от апостола в тази глава. В светлината на тези прекрасни уверения за бъдещето, вярващите не бива да бъдат повлияни от многобройните изкушения на дявола, независимо дали да се отдадат на плътта или, чрез пътя на светската философия, да се отвърнат от сигурните факти на евангелието. На никой човек или нещо не бива да се позволява да разклати вярващия от основата на неговата вяра и надежда.

Изобилстващо. Големият стимул за непрекъсната дейност в каузата на истината е положителната увереност, че подобни усилия няма да бъдат „напразни в Господа“, а ще доведат до спасение на души и напредък на Божията слава (виж Пс. 126:6; Екл. 11:6; Ис. 55:11; 1 Кор. 3:8, 9).

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

3, 4 AA 123

4–8AA 320

6 ДА 818

8 AA 123

10 мл 99

13–20AA 320

16–18ГК 546

20 ГК 399

22 EW 149; FE 382; GC 544; SR 60

23 ГК 399

30 AA 297

31 EW 67; MH 453; LS 237; SL 60; 2T 132; 3T 221, 324; 4T 66, 299; 5T 538; 8T 313

32 ПП 182

33 СТ 121; 1Т 388; 2Т 325; 3Т 125

41 Глава 109

42, 43 COL 87; Ed 110

45 DA 270; GC 647; ML 323; 1Т 659

47 FE 133

50 ГК 323

51, 52 EW 110; PK 227; PP 89

51–53DA 422; GC 322

51–55AA 320

52 CG 566; DA 632; EW 273, 287; GC 550; 1Т 36, 184

52, 53 ГК 645

53 CS 350

54 MYP 273

54, 55 ГК 550; ПК 239 55 АА 590;
КС 350; ЕВ 110, 273, 287; ГК 644; МЛ 349; 2С 229 57 Изд 126; ГК 470; МЛ 317; МҮР 114; SL
93; 1С 188; 3С 43 57, 58 АА 321 58 МЛ 320; 2С 395; 5С 521; 9С 220 ГЛАВА 16

1 Той ги увещава да помогнат на братята в Йерусалим в нужда. 10 Похвалява Тимотей 13 и след приятелски наставления 16 завършва посланието си с разни поздравии.

1. Относно събирането на дарения. Павел насърчавал специален проект в полза на нуждаещите се вярващи в Йерусалим (вж. 2 Кор. 8; 9). Годици по-рано той бил носител на специален дар за пострадали от глада в църквата в Антиохия (вж. Деяния 11:28–30; 12:25). Павел носел бреме в сърцето си за своите събратя еврейски християни (вж. Гал. 2:10).

Икономическите условия и тежести в Палестина бяха потискащи както за евреите, така и за християните. Изчислено е, че комбинираните данъци, както граждански, така и религиозни, достигат зашеметяващата сума от почти 40 процента от дохода на човек. За обикновените хора няма надежда да избягат от бедността. Освен това църквата в Йерусалим е претърпяла много гонения. По-голямата част от вярващите там са били бедни, някои от тях в резултат на това, че са станали християни (вж. Деяния 4:34, 35; 6:1; 8:1; 11:28–30). Те се нуждаеха от помощ от своите по-щастливо разположени братя на други места (вж. Деяния 8:1; АА 70).

Павел поел отговорността да търси помощ за тях от други църкви, които посещавал, и призовал коринтяните да направят своя дял, като им дадат пример от своите сестрински църкви в Ахая и Македония (вж. Рим. 15:25, 26; 2 Кор. 8:1–7).

Въпреки това, коринтските вярващи трябваше да приемат това задължение, както направиха и галатяните. Делото за подпомагане на бедните е поверено на църквата във всички епохи, за да могат нейните членове да развият състрадание и любов и да разкрият на другите силата на евангелието на Исус Христос (виж Лука 14:13, 14; 6Сер. 261, 270, 273, 280; 4Сер. 619, 620; ДА 369, 370). Нашето отношение към по-малко щастливите членове на обществото играе голяма роля в определянето на нашата крайна съдба (виж Ис. 58:6–8; Мат. 25:34–46; 5Сер. 612). Самият Исус е дал пример в това дело на служене на нуждите на страдащото човечество; Той е прекарал повече време в изцеление на болните, отколкото в проповядване на евангелието (виж 4Сер. 225; ДА 350).

2. Първият ден от седмицата. Вижте Матей 28:1.

Лай. Конструкцията на гръцкия текст показва, че те е трябвало да правят това редовно всеки първи ден от седмицата.

От него. Гръцко *par' heautō*, буквално „сам“, еквивалентно на английското „у дома“.

В магазина. Буквално „съхранявам“, „съхранявам“, вероятно в някакъв специален съд. или на някое специално място в къщата.

Както Бог му е дал просперитет. Даването според просперитета на човек може да включва внимателна проверка на сметките, задача, която Павел едва ли би препоръчал да се извършва в ден на свята почивка.

Този стих често се цитира в подкрепа на спазването на неделята. Когато обаче се разглежда във връзка с проекта на апостола за бедните вярващи в Йерусалим, се вижда, че той е призив за систематично планиране от страна на членовете на коринтската църква за тяхната роля в даренията. В стиха няма нищо, което дори бегло да...

предполага, че има някаква святост, свързана с първия ден от седмицата (виж 3Т 413; вж. Ф. Д. Никол, „Отговори на възражения“, стр. 218, 219). Ако всички вярващи днес възприемат този принцип на систематична доброжелателност, ще има изобилие от средства за бързо разпространяване на посланието за спасение до целия свят (виж 3Т 389).

Събирания. Гръцки *logēiai*, „събирания“. Павел поиска даренията да бъдат готови за него, когато пристигне.

3. Чрез вашите писма. Буквално „чрез писма“. Има известно различие в мненията сред коментаторите относно автора на „писмата“, споменати тук от Павел. Фразата може да бъде свързана или с предходните, или със следващите думи. KJV се придържа към първото тълкуване, както и RSV; другото тълкуване свързва фразата по следния начин: „когото одобрихте, ще ви изпратя с писма“. Тези, които подкрепят първото, смятат, че писмата са написани от водачите на църквата в Коринт и са посочвали назначението и властта на носителите като техни представители.

Тези, които се придържат към последното тълкуване, вярват, че Павел е предложил да напише писма, препоръчващи представителите на коринтските братя на църквата в Йерусалим. Въпреки това, в списъка в Деяния 20:4 не се споменават имена от Коринт.

4. Среща. Гръцки *axios*, „достоеен“, „подходящ“, „стойностен“. Ако сумата, която трябваше да бъде преведена, оправдаваше присъствието му или ако се смяташе, че би било по-разумно той да придружи пратениците, Павел беше готов да пътува до Йерусалим, за да се увери, че няма да има въпроси или подозрения относно даренията, изпратени от църквата в Коринт. Това е илюстрация на неговата изключителна грижа да не дава повод за недоразумения или обиди (вж. Рим. 14:13, 16, 21; 1 Кор. 8:9, 13).

5. Македония. Вижте върху Деяния 16:9.

6. Зимувай с теб. Павел искаше да прекара доста дълго време в Коринт и не просто да се отбие, докато преминава през тях на път за други места (ст. 7). Затова той предложи първо да завърши македонското си пътуване (ст. 5), а след това да прекара зимните месеци с църквата в Коринт.

Изпрати ме на път. Вижте върху Деяния 15:3; вж. гл. 20:38; 21:16.

7. Доверие да останеш. Буквално „надявам се да остана“.

Ако Господ позволи. Сравнете с Деяния 18:21; 1 Кор. 4:19.

8. Ефес. Вижте върху Деяния 18:19.

Петдесетница. Вижте върху Деяния 2:1.

9. Отворено. Павел спомена необичайните възможности, които му се представиха в Ефес за проповядването на евангелието, като причина, поради която той искал да остане там известно време, вместо да продължи веднага към Македония и Коринт (виж стихове 7, 8). Ефес бил важен център на езическо поклонение в римската провинция Азия, като богинята Диана (или Артемида) била главното божество (виж върху Деяния 19:24). В този град, почти изцяло отдаден на идолопоклонство, суеверие и пороци, Бог проявил силата Си чрез Павел за обръщането на грешниците и обръкването на противника (виж Деяния 19:8–12, 18–20).

Противници. Когато в Ефес възникна опозиция, Павел не напусна града, а работеха още по-усърдно за напредъка на Божието царство. Подобно противопоставяне може като цяло да се разглежда като доказателство, че Сатана е разтревожен от заплахата за господството си над душите на хората и като индикация, че Божият Дух действа.

10. Тимотей. Един от обрънатите във вярата на Павел и помощници в Божието дело (виж върху Деяния 16:1). Той бил изпратен в църквата в Коринт, за да им помогне с проблемите им (виж върху 1 Коринтяни 4:17). Павел се стремил да подготви пътя за него, като се молел за гостоприемство и

добротата на коринтяните от негово име, за да не се смути младият Тимотей, когато бъде призван да напътства влиятелните вярващи в тази важна църква.

11. Презирам. Гръцки *exoutheneō*, „да не се прави на нищо“, „да се отнасям с презрение“.

Изпратете го. Тоест, осигурете му необходимите неща за пътуването.

В мир. Тоест, с добрата воля на коринтяните. Павел се надяваше, че ще има да няма недоразумения между Тимотей и коринтските вярващи.

Търсете го. Павел очакваше вест за състоянието на нещата в Коринт (вижте на гл. 4:17). Несъмнено Тимотей се е срещнал с Павел в Македония, защото е бил с Павел, когато е било писано 2 Коринтяни (вж. върху 2 Кор. 1:1; вж. АА 323).

12. Аполос. Вижте върху Деяния 18:24; срв. Деяния 19:1; 1 Кор. 1:12.

Не ... да дойде. Вижте гл. 1:12.

13. Бдете. Тоест, бъдете будни, бдителни, както стражите, поставени около лагера част от армията е нащрек във всеки един момент за най-малкия намек за опасност. Фактът, че този призив се среща на няколко места в Новия завет, подчертава необходимостта християнинът да бъде нащрек срещу опитите на врага да го унищожи (виж Мат.

24:42; 25:13; Марк 13:35; Деяния 20:31; 1 Сол. 5:5, 6). Тук предупреждението би имало специално приложение към специфичните опасности, които са обграждали коринтските вярващи. Те трябвало да внимават спасението им да не бъде застрашено от раздори, лъжливи доктрини, лъжеучители, погрешни практики и разпространението на идолопоклонство около тях.

Стойте здраво във вярата. За обсъждане на „вяра“, както е използвана тук, вижте Деяния 6:7. Исус предупреди, че ще има много лъжеучители и лъжепророци, които ще се стремят да отвърнат хората от чистотата на евангелието и да ги накарат да приемат доктрини, произхождащи от Сатана (виж Матей 24:4, 5, 11, 23, 24, 26). Необходима е силна решителност да се придържаме непоколебимо към неподправеното Божие Слово (виж Исая 8:20; Матей 24:13; Фил. 1:27; 4:1; 1 Сол. 5:21; Откр. 2:10).

Спираш като мъжете. Гръцко *andrizō*, „да се държиш като мъж“. В по-ранния английски език „quit“ е означавало „да се държиш правилно“. Да бъдеш християнин изисква смелост, дързост, постоянство, сила на духа – накратко, всички качества на истинския мъж. Няма място за малодушие, плахост или страх. Благороден характер се развива само от онези, които се поставят безрезервно под ръководството на Спасителя (виж Еф. 6:10).

14. Любов. Гръцко *agapē*, „любов“ като принцип (вижте върху 1 Кор. 13:1; за глагола *agapaō* (вижте Мат. 5:43, 44). Любовта е всепобеждаващото качество, великото решение на всички проблеми. Съветът, даден тук, може да се счита за върховната характеристика на наставленията на Павел към коринтските вярващи и към всички християни навсякъде по всяко време. Върховната любов към Бога и безкористната любов към хората ще премахнат всички раздори, спорове, гордост и свързаните с тях злини (виж Притчи 10:12; Матей 22:37–40; Римляни 13:10). Това основно качество на Божия характер (1 Йоан 4:8) трябва да активира всяко Божие дете, така че животът му да бъде демонстрация на силата на любовта и доказателство за истинността на евангелието на Исус Христос (вж. Йоан 14:23; 15:9, 10, 12; 1 Йоан 3:14, 18, 23, 24; 1 Йоан 4:7, 8, 11, 12, 16, 18, 20, 21; 5:2).

15. Умолявам. Гръцки *parakaleō*, „увещавам“, „предупреждавам“ (виж върху Йоан 14:16).

Дом на Стефанас. Влиятелно семейство, чиито членове са били кръстени от Самият Павел (виж гл. 1:16).

Първи плодове. Тоест, те бяха първите от голяма реколта от души в Ахая.

Ахая. Провинция на Гърция, съставена от Пелопонес и континенталната част на Гърция, южно от Македония. Столицата ѝ е била Коринт.

Пристрастени. Тоест, сами си поставиха задачата.

16. Подчинявайте се. Тоест, проявявайте уважение и уважение към онези, които са верни в служба на църквата. Техните мнения и съвети трябва да се разглеждат като заслужаващи сериозно внимание. Всички, които помагат във великото Божие дело на земята, трябва да бъдат третираны с уважение и да им бъде оказана всякаква помощ, от която се нуждаят.

17. Пристигането на. Тримата посочени пратеници очевидно са били от Коринт. Фортунат и Ахаик не са споменати другаде. Тримата мъже вероятно са били носителите на писмото с молба от Коринтяните до Павел (гл. 7:1) и евентуално също така носителите на писмото на Павел до тях, известно като Първо Коринтяни.

Липса от твоя страна. Гръцкият израз означава или „твоя недостатък“, тоест твоето отсъствие, или „липса на теб“, тоест липса от твоя страна. Някои предполагат освен това, че може да означава „твоята липса на мен“, както и „моята липса на теб“.

Доставен. Буквално „запълнил“. Сравнете превода на RSV, „те са компенсирали отсъствието ви“.

18. Освежени. Присъствието и разговорът на тези пратеници от Коринт донесоха насърчение и утеха на Павел. Те очевидно бяха дали на апостола информация относно църквата в Коринт (ст. 17), информация, която му помогна да получи по-ясно разбиране за ситуацията (виж Притчи 15:30).

Признай. Тоест, отдай признание на.

19. Азия. Вижте върху Деяния 2:9; вижте Допълнителна бележка върху Деяния 16.

Акила и Прискила. Вижте върху Деяния 18:2.

Църква ... в дома им. Ранните християни са се срещали в частни домове. Църква Сградите не са били често срещани до края на II век.

20. Всички братя. Без съмнение, вярващите в Ефес. Те очевидно са се интересували от църквата в Коринт и са искали братята им да знаят за тяхната любов и загриженост към тях. Същият дух движи всички, които обичат Господа и Неговия народ; те се интересуват от всички останали членове на голямото Божие семейство. Този дух на любящо общение, разпространен сред Божия народ, е източник на удивление за онези, които не познават Божията любов, и е доказателство за истинността на евангелието (виж Йоан 17:23; 3Т 446, 447; СС 115).

Целувка. Често срещана форма на поздрав на Изток. Светата целувка е била символ на християнство. привързаност между вярващите (вж. Рим. 16:16; 2 Кор. 13:12; 1 Сол. 5:26; 1 Петр. 5:14).

Изглежда Павел е желал коринтските вярващи да си дадат този знак, когато получат писмото му, като залог за новосъздаденото им християнско единство и любов. Обичаят, поне както по-късно е предписан в Апостолските постановления (2:57; 8:11), е бил мъжете да поздравяват мъже, а жените да поздравяват жени. Според палестинския обичай целувката е била по бузата, челото, брадата, ръцете или краката, но не и по устните.

21. Собствена ръка. Очевидно Павел е наемал секретар, за да пише писмата си. до църквите. Той придаде автентичност на посланието, като се подписа с името си и изрази поздравите си към братята (вж. Кол. 4:18; 2 Сол. 3:17). Този подпис представляваше доказателство, че съдържанието на писмото е наистина негово, както и индикация за неговата любяща грижа към църквата. Той беше обезпокоен от онези, които бяха фалшифицирали писма, представящи се за негови (вж. 2 Сол. 2:2), и личният му подпис имаше за цел да осуети плановете на такива мъже.

22. Любав. Гръцки *phileō*, „да обичаш с човешка обич“. За сравнение с араба вижте Мат. 5:43, 44. Значението тук е „Ако някой няма дори човешка любов към Господа Исуса Христа“.

Анатема. Транслитерация на гр. *anathema*, което означава „проклет“ или „предаден на погибел“. Тези, които не вярват в Господ Исус Христос и Го обичат, не могат да се надяват на спасение. Чрез собственото си действие на отхвърляне на единственото средство за спасение, те избират вечна погибел (виж Марк 16:16; Йоан 12:48; Деяния 16:30–32; 1 Йоан 5:11–13; вж. Гал. 1:8, 9).

Маран-ата. Транслитерация на гр. *maran atha*, която от своя страна е транслитерация на арамейската *maran 'atah*. Думите вероятно трябва да бъдат разделени, както следва: *marana tha*, арамейска *marana' tha'*. Това е единственото място в Писанието, където се среща тази дума. Арамейският израз може да се преведе като „нашият Господ идва“ или „нашият Господ, ела“. Посланието до коринтяните е написано на гръцки, както и всички останали послания, но Павел е бил билингвист и е бил запознат с арамейския, народния език на хората в Палестина. Когато стигнал до края на мощния си призив към коринтяните да изоставят своите фракции, лъжливи доктрини и практики и да се отдадат изцяло на Господа, той завършил аргументите си с това силно изявление относно идването на Господа. В KJV това твърдение е прикрепено към предходната дума „анатема“, но няма необходима връзка.

В ранните дни на християнската църква изразът „маран-ата“ изглежда е бил използван от вярващите като поздрав (виж Дидахе 10:6). Идването на Исус трябва да бъде темата на живота на всеки християнин (виж 6Т 406; 7Т 237; ЕВ 58).

23. Благодатта. Павел завършва писмото си с общото благословение (виж Рим. 16:24; 2 Кор. 13:14; Гал. 6:18).

24. Любав. Каква по-красива благословия би могла да последва след строгото осъждане на онези, които отхвърлят Божията любов! Това послание, което съдържа много неща, които биха могли да се считат за доста сурови в прямото си отношение към някои злоупотреби в църквата, завършва с израз на любов и интерес към вечното благополучие на получателите на писмото.

Послеписът след стих 24 не се появява в нито един ранен ръкопис. Съдържанието му е неправилно, поне отчасти, тъй като в него е посочено мястото на писане като „Филипи“, докато в самото послание е посочено мястото на произход като Ефес (гл. 16:8), въпреки че послеписът в един унциален ръкопис от IX век (P) гласи „от Ефес“ вместо „от Филипи“.

Доколкото информацията относно мястото на писане е грешна, това повдига въпроса дали Стефан, Фортунат и Ахаик са били носителите на писмото до Коринт (вижте стих 17). Послеписът е по-късно редакторско допълнение, а не част от оригиналния вдъхновен летопис.

КОМЕНТАРИ НА ЕЛЪН Г. УАЙТ

1, 2 CSW 129; 3Т 398

2 АН 368, 389; CS 80, 81, 85; CSW 130; 1Т 191, 206, 325; 3Т 389, 411, 412; 5Т 382
9 АА 286

13 CSW 180; Ед 295; GW 127; МН 136; ML 69, 319; МҮР 24; 1Т 370; 5Т 584; 7Т 236

⁸Никол, Ф. Д. (1978). Коментар на Библията на адвентистите от седмия ден: Светата Библия с екзегетични и обяснителни коментари. Серия с коментарни справки (1 Кор. 15:1). Вашингтон, окръг Колумбия: Асоциация на издателствата „Ревю енд Хералд“.